

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

İyi çocuklar asla kötü kızlara ışıkalmazdı.

LUCY SCORE

**NASH MORGAN, SAMİMİ TAVIRLARI VE İÇTENLİĞİYLE AİLESİNDEKİ İYİ
KARDEŞ SAYILIYORDU. POLİS ŞEFİ OLARAK GÖREV YAPTIĞI SIRADA
ÜERADIĞI SALDIRIDAN SONRA TÜM ZAMANINI KENDİNİ
İYİLEŞTİRMEYE ADANMIŞTI.**

Yine de panik atakların ve bitmek bilmeyen kâbusların pençesinde
kalmış, bir zamanlar olduğu adamın gölgesi haline gelmişti.

**YAŞADIĞI TÜM ZORLUKLARA RAĞMEN NASIL BİR MÜCADELE İÇİNDE
OLDUĞUNU HAYATINDAKİ KİMSEYE BELLİ ETMEMEYE KARARLIYDI.**

Ancak hem akıllı hem de seksi bir kadın olan yeni kapı komşusu
Lina, onun içindeki karanlığı görmüştü.

**NE YAZIK Kİ, LINA'NIN DA KENDİNE AİT SIRLARI VARDI VE NASH
KASABADA OLMASININ GERÇEK NEDENİNİ ÖĞRENİRSE ONU ASLA
AFFETMEZDİ. AYRICA LINA ASLA BİR İLİŞKİ İNSANI DEĞİLDİ.**

Bir kasaba polisiyle ateşli ve küçük bir kaçamak yapmayı hemen
kabul edebilirdi. Fakat kök salmak isteyen bir adamla ilişki
yaşamak... kesinlikle olmazdı!

**PEŞİNDE OLDUĞU ŞEYİ ELDE ETTİĞİ ZAMAN BU KASABADA KALMAK
GİBİ BİR PLANI YOKTU.**

Ama Nash sevdiği kadının gitmesine engel olmaya karar
verdiğinde hiçbir şey onu bundan vazgeçiremeyecekti.

**ÖLÜMLE TEKRAR YÜZLEŞMEK ZORUNDA KALACAĞI BİR TEHLİKEYLE
KARŞI KARŞIYA GELSE BİLE...**

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Lucy Score

Düzenlem
Ny,Ozlem

BİR

KÜÇÜK KORLAR

Nash

Ofisimdeki federal ajanlar iki nedenle şanslıydı. Öncelikle sol kroşem vurulmamdan önceki gibi değildi.

İkinci olarak ise aptalca bir şey yapmaya kalkışacak kadar sinirlenmek bir yana, herhangi bir şey hissetmeye bile başlayamamıştım.

“Büro, Duncan Hugo’yu bulma konusunda kişisel bir ilgin olduğunu anlıyor,” dedi Özel Ajan Sonal Idler. Masamın karşısında dimdik oturuyordu. Bakışlarını gömleğimdeki kahve lekesine kaydırdı.

Resmi giyimli, tüm prosedürleri başarıyla yöneten çelik gibi bir kadındı. Yanında duran bıyıklı adam da ABD Şerif Yardımcısı Nolan Graham’dı. İstemediği bir eyleme zorlanmış gibi görünüyordu, bakışları adeta beni suçlar gibiydi.

Öfkelenmek istedim. Gelgitler halinde kaçınılmaz bir şekilde üzerime çöken, enerjimi emen o koca boşluktan başka bir şey hissetmek istedim. Fakat hiçbir şey hissetmiyordum. Sadece ben ve boşluk vardı.

“Ama çalışanlarınla birlikte çevrede dolanıp soruşturmamı mahvetmenize izin veremeyiz,” diye devam etti Idler.

Camın diğer tarafında Çavuş Grave Hopper, kahvesine yüklü miktarda şekeri boca ederken iki federal ajana öfke dolu gözlerle

bakıyordu. Hemen arkasında küçük kasabalardaki polis departmanlarının olağan koşuşturması yaşanıyordu.

Telefonlar çalıyor, klavyeler tıkırdıyordu. Görevliler işlerini yapıyordu ve kahvenin tadı berbattı.

Herkes hayattaydı. Nefes alıyordu. *Benden başka herkes.*

Ben ise sadece rol yapıyordum.

Omzumdaki keskin sızıyı önemsemeyerek kollarımı kavuşturdum.

“Profesyonel nezaketinizi takdir ediyorum ama bu kişisel ilgi nereden çıktı? Görev sırasında kurşun yiyen tek polis ben değilim.”

Graham ilk kez konuşarak, “O listedeki tek isim de sen değildin,” dedi.

Çenem gerginlikle kasıldı. Liste bu kâbusun başlangıcıydı.

“Ama hedef alman ilk kişi sendin,” dedi Idler. “Kolluk kuvvetlerinin ve muhbirlerin olduğu o listede senin de adın vardı. Ne var ki, bu olay bir silahlı saldırıdan daha fazlası. İlk kez elimizde Anthony Hugo’yla bağlantılı olabilecek bir şey var.”

İlk defa sesinde bir duygu tınısı duymuştum. Özel Ajan Idler’in kendi kişisel programı vardı. Suç lideri Anthony Hugo’ya gününü göstermek de buna dahildi.

“Bu davanın kusursuz olması gerekiyor,” diye devam etti. “Bu yüzden yerel halktan hiç kimsenin kendi başına eyleme geçmeye çalışmasına izin veremeyiz. Rozetleri olsa bile. Büyük menfaatlerin her zaman bir bedeli olur.”

Elimi çeneme götürünce kirli sakalımı hissedip şaşırdım. Tıraş olmak son zamanlardaki öncelik listemin üst sıralarında sayılmazdı.

Ajan Idler araştırma yaptığımı varsayıyordu. Koşullar göz önüne alındığında mantıklı bir yaklaşımdı ancak benim küçük kirli sırrımı bilmiyordu. Hiç kimse bilmiyordu. Dışardan bakıldığında iyileşiyor gibi görünüyordum. Her gün üniformamı giyip karakola geliyordum ama içimde bunun sorumlusu olan adamı bulma arzusu dahil, hiçbir şey kalmamıştı.

“Duncan Hugo birkaç vatandaşı daha vurmak için buraya gelirse benim departmanımın ne yapmasını bekliyorsunuz? Görmezden mi gezelim?” dedim yavaşça.

Federaller birbirlerine baktıktan sonra Idler kararlı bir şekilde, “Davamızla bağlantılı olabilecek yerel olaylar konusunda bizi haberdar etmeni bekliyorum,” dedi. “Senin departmanından daha fazla kaynağa sahibiz. Ayrıca kişisel meselelerimiz de yok.”

Hiçliğin içinde bir şeylerin titreştiğini hissettim. *Utancı.*

Bu durum kişisel meselem olmak zorundaydı. Çıkıp adamın peşine bizzat düşmeliydim. Kendim için değilse bile Naomi ve Waylay için yapmalıyım. Adam ağabeyimin nişanlısıyla yeğeni ni başka şekilde mağdur etmiş, onları kaçırmış ve bana iki kurşun deliği kazandıran liste yüzünden onları korkutmuştu.

Ancak bir parçam o gece hendekte ölmüştü ve geriye kalan şey de uğruna savaşmaya geçecek gibi durmuyordu.

“Şerif Graham bir süre burada kalacak. Etrafa göz kulak olacak,” diye devam etti Idler.

Bıyık da benim kadar memnuniyetsiz görünüyordu.

“Odaklanacağı özel bir şey var mı?” diye sordum.

“Biz tehdidin ortadan kalktığına emin olana kadar listede bulunan tüm hedeflere federal koruma sağlanacak,” diye açıkladı Idler.

Tanrım. Federal ajanların ortalıkta dolaşıp birinin yasaları çiğnemesini beklediği öğrenilirse bütün kasaba ayağa kalkardı ve benim böyle bir kargaşayla başa çıkacak enerjim yoktu.

“Korunmaya ihtiyacım yok,” dedim. “Duncan Hugo’nun biraz akli varsa artık buralarda takılmaz. Çoktan gitmiştir.” En azından bir türlü uyuyamadığım gecelerde kendime söylediğim şey buydu.

“Kusura bakma ama vurulan sensin, şef. Hâlâ burada olduğun için şanslısın,” dedi Graham bıyıklarını burarak.

“Peki ya ağabeyimin nişanlısıyla yeğeni? Hugo onları kaçırdı. Onlar koruma altına alınacak mı?”

“Şu anda Naomi ve Waylay Witt’in tehlikede olduğunu düşünmek için hiçbir nedenimiz yok,” dedi Idler.

Omzumdaki sancı, başımdakiyle uyumlu şekilde sürekli bir zonklamaya dönüşmüştü. Hem uykusuzdum hem de sabrım tükenmişti. Eğer bu iki baş belasını odamdan çıkarmazsam işleri medeni bir şekilde sürdürebileceğimden emin değildim.

Güneyli cazibemi elimden geldiğince konuşurarak masamın arkasından kalktım. “Anlaşıldı. Şimdi izin verirsiniz hizmet etmem gereken bir kasaba var.”

Ajanlar ayağa kalktığı anda formalite gereği el sıkıştık.

“Beni haberdar ederseniz çok memnun olurum. Ne de olsa *kişisel bir ilgim* var,” dedim onlar kapıya yönelirken.

“Elimizden geldiği kadarını paylaşacağımızdan emin olabilirsiniz,” dedi Idler. “Ayrıca olayla ilgili bir şey hatırlar hatırlamaz bizi aramanı bekliyoruz.”

“Arayacağım,” dedim dişlerimi sıkarak. Fiziksel yaralar, hafıza kaybı ve hissizlik üçlüsü arasında eskiden olduğum adamın bir gölgesiydim.

“Görüşürüz,” dedi Graham. Kulağa tehdit gibi gelmişti.

Ceketimi askılıktan almadan önce kışlarını kaldırıp karakolumdan çıkmalarını bekledim. Kolumu cekete geçirince omzumdaki yara sızladı. Göğsümdeki de ondan geri kalır yanı yoktu.

Dışarı çıkınca, “İyi misin, şef?” diye sordu Grave.

Çavuş normal şartlarda toplantının detayları hakkında bilgi ister, ardından yetki alanı saçmalığına dair bir saat sürecektir. Ancak vurulup neredeyse ölümden döndüğümünden beri herkes bana iyi davranmak için elinden geleni yapıyordu.

Belki de bazı şeyleri sandığım kadar iyi saklayamıyordum.

“İyiyim,” dedim amaçladığımdan daha sert bir şekilde.

“Çıkıyor musun?”

“Evet.”

Hevesli yeni devriye memuru sandalyesinden ok gibi fırladı. “Öğle yemeği isterseniz Dino’*dan* sizin için bir şeyler alabilirim, şef,” diye teklifte bulundu.

Knockemout’ta doğup büyüyen Tashi Bannerjee polis akademisinden yeni mezun olmuştu. Ayakkabıları pırl pırl parlıyordu, koyu renk saçlarını da kurallara uygun bir şekilde topuz yapmıştı. Dört yıl önce lisedeyken bir *fast-food* restoranının arabaya servis noktasına atla girdiği için ceza almıştı. Şubedekilerin çoğu gençliklerinin bir noktasında yasal sınırları zorlamıştı. Bu da yasaları çiğnemek yerine onları korumayı tercih etmemizi daha anlamlı kılıyordu.

“Kendi lanet öğle yemeğimi kendim alabilirim,” diye tersledim.

Yüzü bir anlığına düştü ama hemen toparlandı. Bu da bana bir köpek yavrusuna tekme atmışım gibi hissettirdi. *Siktir*. Ağabeyime dönüşüyordum.

“Yine de teklifin için teşekkür ederim,” diye ekledim düşmanca tonumu biraz daha hafifleterek.

Harika. Şimdi sevimli bir şey yapmam gerekiyordu. Yine. Başka bir “*göt gibi davrandığım için özür dilerim*” jesti daha yapmalıydım ama bunun için hiç enerjim yoktu. Haftanın başından şimdiye kadar kahve ve çörek getirmiştım. Bir de ofis termostatu yüzünden geçirdiğim utanç verici sinir krizinin ardından benzin istasyonundan aldığım şekerlemeler vardı.

“Fizik tedaviye gidiyorum. Bir saate kadar dönerim.”

Ofisten çıkıp koridora adımımı attım ve benimle sohbet etmeye çalışan bir başkası olmasın diye ilgilenmem gereken bir iş varmış gibi çıkışa doğru yürüdüm.

Zihnimi boşaltarak etrafımda olup bitenlere odaklanmaya çalıştım.

Knox Morgan Belediye Binası’nın cam kapılarından geçerken Kuzey Virginia sonbaharı tüm şiddetiyle yüzüme çarptı. Güneş,

göz alıcı mavilikteki gökyüzünde parlıyordu. Sokak boyunca sıralanmış ağaçlar yeşilden vazgeçip kızıla, sarıya ve turuncuya bürünen yapraklarıyla bir gösteri sunuyorlardı. Şehir merkezindeki vitrinler balkabakları ve saman balyalarıyla süslenmişti.

Gürültülü bir motosiklet sesi duyunca kafamı çevirdim ve Harvey Lithgow'un yanımdan geçtiğini gördüm. Kaskının üzerinde şeytan boynuzları vardı. Arka oturağına plastik bir iskelet bağlamıştı.

Selam vermek için elini kaldırdıktan sonra belirlenen hız sınırının en az on beş katı hızla anayola çıktı. Yasaları sürekli zorluyordu.

Sonbahar her zaman en sevdiğim mevsim olmuştu. Yeni başlangıçlar. Yumuşak kazaklar giyen güzel kızlar. Futbol sezonu. Mezunlar günü. Burbon ve şenlik ateşinin ısıttığı soğuk geceler.

Ama şimdi her şey farklıydı çünkü *ben* farklıydım.

Fizik tedavi konusunda yalan söylediğim için şehir merkezinde öğle yemeği yerken görünemezdim, bu yüzden eve doğru yola koyuldum.

Yemek istemediğim bir sandviç yapıp yalnız başıma oturacaktım. Günün geri kalanını başkalarına kaba davranmadan atlatmanın bir yolunu bulmaya çalışacaktım.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Birkaç evrak işiyle uğraşıp şu anda olduğum işe yaramaz figüran görevimi sürdürmek o kadar zor olamazdı.

Daimi tamircimiz ve Café Rev'in ortaklarından biri olan Talulah St. John, tam önümde yaya geçidini kullanmadan karşıya geçiyordu. "Günaydın, şef," diyerek beni selamladı. Tulum giymiş, uzun siyah saç örgülerini omzunun üzerinde toplamıştı. Bir elinde market poşeti, diğer elinde ise büyük olasılıkla kocasının yaptığı bir kahve vardı.

"Günaydın, Tashi."

Knockemout sakinlerinin en sevdiği aktivite yasaları görmez-

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

den gelmekti. Ben siyahla beyaza sadık kalırken bazen çevremdeki insanların tamamen grilerde yaşadığını hissediyordum. Yasaları hiçe sayan asiler tarafından kurulan kasabamın kurallara ve düzenlemelere pek ihtiyacı yoktu. Bir önceki polis şefi yirmi yılı aşkın bir süre boyunca rozetini bir statü sembolü olarak görmüş, konumunu kişisel çıkarları için kullanmıştı. Kendilerini savunma işini vatandaşlara bırakmaktan mutluluk duymuştu.

Yaklaşık beş yıldır polis şefi bendim. Bu kasaba benim evimdi, vatandaşlar ailemdi. Yasalara saygı duymalarını belli ki öğretememiştim. Artık onları koruyamayacağımı anlamaları da an meselesiydi.

Telefonuma bildirim gelince sol cebime uzandım ama sonra artık telefonu o tarafımda taşımadığımı hatırladım. Bir küfür mırlıdanarak sağ elimle çekip çıkardım.

Knox: Federallere senin, benim, hatta tüm kasabanın kaçını yalayabileceklerini söyle.

Ağabeyim elbette federalleri biliyordu. Muhtemelen arabaları ana caddeye girdiği anda uyarı yapılmıştı ama bu konuda tartışmaya hazır değildim. Aslında hiçbir şeye hazır değildim.

Elimdeki telefon çaldı.

Naomi.

Kısa bir zaman önce bu telefona cevap vermek için can atardım. Kasabaya yeni gelen, şanssızlığın peşini bırakmadığı garson kıza karşı bir çekim hissetmişim. Ancak o anlaşılmas bir şekilde benim huysuz ağabeyime âşık olmuştu. Ona olan hislerimden düşündüğümünden daha kolay vazgeçmişim. Yine de müstakbel karısı benim için ne zaman endişelense Knox'un bundan duyduğu rahatsızlık beni keyiflendiriyordu.

Ancak bu üstesinden gelemeyeceğim bir başka sorumluluk gibi hissettiriyordu.

Sokağıma dönerken aramayı cevapsız bıraktım.

“Günaydın, şef,” diye seslendi Neecey, pizzacının ayaklı tabelasını ön kapıdan çıkarıyordu. Dino’nun Pizzası haftanın her günü tam on birde açılırdı. Bu da iş günümün sadece dört saatini tamamlayabildiğim anlamına geliyordu. Yeni bir rekora imza atmıştım.

“Günaydın, Neece,” dedim ilgisizce.

Eve gidip kapımı kapatmak, dünyayı dışarda bırakarak o karanlığın içine gömülmek istiyordum. Her altı adımda bir durup sohbet etmek istemiyordum.

“Şu bıyıklı federalin buralarda olduğunu duydum. Motelde kalmaktan hoşlanır mı sence?” dedi gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

Gözlüklü, ağzından sakızı eksik olmayan ve her vardiyada kasabanın yarısıyla sohbet eden dedikoducu bir kadındı. Ancak haklı olduğu bir nokta vardı. Knockemout’un moteli sağlık müfettişlerinin ıslak rüyasıydı. Her köşesi ihlallerle doluydu ve birinin o lanet şeyi satın alıp yıkması gerekiyordu.

“Üzgünüm, Neece. Buna bakmalıyım,” diye yalan söyleyerek telefonu kulağıma götürdüm ve bir telefon görüşmesi yapıyordum gibi davrandım.

O içeri girer girmez telefonu yerine sokuşturup aceleyle apartman girişine doğru ilerledim.

Rahatlamam çok kısa sürdü. Merdiven boşluğuna açılan kalm camlı, oymalı ahşap kapının önüne açık kalması için bir kutu koyulmuştu. Üzerinde kötü bir el yazısıyla *Dosyalar* yazıyordu.

Kutuya dikkatlice bakmayı sürdürerek içeri girdim.

“Orospu çocuğu!” Yaşlı komşuma ait olmayan bir kadın sesi yukarıdan yankılandı.

Başımı kaldırdığımda, siyah renkte süslü bir sırt çantasının merdivenlerden aşağıya doğru yuvarlandığını gördüm. Merdivenin yarısına geldiğimde bir çift uzun, zayıf bacak dikkatimi çekti.

Yosun yeşili parlak bir tayt giymişti, üstelik yukarı doğru baktıkça manzara gitgide güzelleşmeye devam ediyordu. Üzerindeki yumuşak kumaşlı kısa gri kazak ince kıvrımlarını vurgularken, sıkı kaslarını ve bronz tenini açıkta bırakıyordu. Ancak dikkatimi asıl çeken yüzüydü. Elmacıkkemikleri mermerden yontulmuş gibiydi. Büyük, koyu renk gözleri vardı. Dolgun dudakları sinirden büzülmüştü.

Neredeyse siyah denecek kadar koyu olan kısa saçları, düzensiz bir şekilde kesilmişti. Sanki birisi saçlarını parmaklarıyla karıştırmış gibi görünüyordu. Ellerim iki yanımda gerildi.

Lina adıyla bilinen Angelina Solavita, yani ağabeyimin uzun zaman önceki eski kız arkadaşı çok güzeldi ve benim merdiven boşluğumdaydı.

Bu hiç iyi olmamıştı.

Eğilip ayaklarımın dibindeki çantayı aldım.

Büyük, tekerlekli bir valizle son birkaç basamağı çıkarken, “Valizimi sana fırlattığım için özür dilerim,” diye seslendi.

Manzara konusunda bir şikâyetim yoktu ama havadan sudan konuşmak konusunda ciddi endişelere sahiptim.

İkinci katta üç daire vardı: Benim dairem, Bayan Tweedy’nin dairesi ve benimkinin yanındaki boş daire.

Mahremiyete ve kişisel alana pek saygı duymayan yaşlı bir dulla kapı komşusu olmak benim için yeterince zordu. Evimdeki dikkat dağıtacak unsurları arttırmak istemiyordum. Bu unsur Lina olsa bile.

Merdivenlerin başında yeniden belirdiğinde, “Buraya mı taşınyorsun?” diye seslendim. Kelimeler dudaklarımdan güçlölkle çıkmıştı, sesimde gerginlik vardı.

Bana o küçük, seksi gülümsemelerinden birini attı. “Evet. Akşam yemeğinde ne var?”

Merdivenleri koşar adım, hızla ve zarafetle çıkışını izledim.

“Bence sen benim yapabileceklerimden daha iyisini yapabi-

lirsin.” Uzun zamandır markete gitmemiştim. Grover Market’e en son ne zaman yiyecek almak için girdiğimi hatırlamıyordum. Yemek yemeyi akıl edebildiğimde dışarıdan sipariş ediyordum.

Lina son basamakta durdu, göz göze geldiğimizde beni baştan aşağıya süzdü. Gülümsemesi aniden içten bir kahkahaya dönüşmüştü. “Kendini küçümseme, ateşli çocuk.”

Bana ilk kez birkaç hafta önce, ağabeyimin kışını kurtarıken patlayan dikişlerimi temizlediği sırada böyle seslenmişti. O anda düşünmem gereken tek şey, kaçırılma ve ardından gelen çatışma yüzünden uğraşmak zorunda kalacağım evrak işleri olmalıydı. Bunun yerine Lina’nın sakinliği, becerikli elleri ve taze kokusuyla dikkatim dağılmış halde duvara yaslanıp kalmıştım.

“Benimle flört mü ediyorsun?” Bunu ağzımdan kaçırmak istememişim ama o an irademe hâkim olmaya çalışıyordum.

En azından ona çamaşır deterjanının kokusunu sevdiğimi söylememiştim.

Bir kaşını havaya kaldırdı. “Sen benim yakışıklı yeni komşumsun, polis şefisin, ayrıca üniversitedeki erkek arkadaşımın kardeşisin.”

Bir santim daha yaklaşıncı karnımda sıcak bir şeylerin kıvılcımını yandı. O sıcaklığa tutunmak, buz kesmiş kanımı eritene kadar avuçlarımın içinde tutmak istedim.

“Kötü fikirleri gerçekten severim. Sen sevmez misin?” Gülümsemesi artık tehlikeliydi.

Eski ben olsaydı cazibesini ortaya koyarak tatlı bir flörtün tadını çıkarırdı. Karşılıklı çekim oldukça hoşuna giderdi ama artık o adam değildim.

Kayışından tutarak çantasını kaldırdım. Çantaya uzandığında parmakları benimkilere dolanmış, bakışlarımız buluştuğu anda içlerinde bir şeyler tutuşmuştu. O kıvılcım bir düzine küçük kora dönüştü, neredeyse bir şeyler hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamama yetecekti.

Neredeyse.

Beni dikkatle izliyordu. Viski rengi gözleriyle aklımdan geçenleri okumak istiyormuş gibi bakıyordu.

Parmaklarımı onunkilerden çektim. “Ne iş yapıyorum demiştin?” diye sordum. Daha önce laf arasında bahsetmiş, ardından sıkıcı olduğunu söyleyerek konuyu değiştirmişti. Hiçbir detayı gözden kaçırmayan biriydi. Onu Virginia’nın bu uzak kasabasına getirip haftalarca kalmasına neden olan mesleğinin ne olduğunu merak ediyordum.

“Sigorta,” dedi sırt çantasını bir omzuna atarak.

İkimiz de geri çekilmedik çünkü o korlar haftalardır hissettiğim tek iyi şeydi.

“Ne tür bir sigorta?”

“Neden? Yeni bir poliçe mi yaptıracaksın?” diye dalga geçerek uzaklaştı.

Oysa ben yakınımda kalmasını istiyordum. İçimde yanmaya değer bir şey olup olmadığı görmek için o zayıf kıvılcımları körüklemesine ihtiyacım vardı.

“Şunu almamı ister misin?” dedim başparmağımla kapı önündeki evrak kutusunu işaret ederek.

Gülümsemesi kayboldu. “Ben hallederim,” diyerek hızla fırlayıp yanımdan geçmek için hamle yaptı.

Hareket etmesine engel olarak, “Bayan Tweedy o kutuyu sana taşıttığımı öğrenirse canıma okur,” diye ısrar ettim.

“Bayan Tweedy de kim?”

Elimle yukarıyı işaret ettim. “2C. Ağırlık kaldırma grubuyla birlikte dışarıda. Yakında onunla tanışacağına eminim.”

“Şu an dışarıdaysa kutuyu yukarı taşıma ısrarının yaralarını kötüleştireceğini de bilmeyecek,” diye belirtti. “İyileşme süreci nasıl gidiyor?”

“İyi,” diye yalan söyledim.

Mırıldanarak kaşlarını tekrar kaldırdı. “Gerçekten mi?”

Bana inanmamıştı ama o küçük duygu parçacıklarına çaresizce duyduğum özlem öyle güçlüydü ki umursamadım.

“Harikayım,” diye ısrar ettim.

Kısık bir zil sesi duydum. Telefonunu taytının kemerindeki gizli cepten çıkaran Lina’nın yüzünde anlık bir öfke parıltısı belirdi. Aramayı reddetmeden önce ekranda “*Annem*” yazısını yakalamıştım. Görünüşe göre ikimiz de ailemizden kaçıyorduk.

Dikkatinin dağılmış olmasını fırsat bilerek kutuyu aldım ve sol kolumu kullanmaya özen gösterdim. Omzum zonkluyor, soğuk bir ter damlası sırtımdan aşağı doğru iniyordu. Ancak onunla tekrar göz göze geldiğim anda kıvılcımlar geri döndü.

Bunun ne olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim şey buna ihtiyacım olduğuydu.

“Görüyorum ki kardeşinde olduğu kadar sende de güçlü bir Morgan inadı var,” dedi telefonu cebine geri sokarken. Arkasını dönüp merdivenleri çıkmaya başlamadan önce beni bakışlarıyla bir kez daha değerlendirdi.

“Knox’tan bahsetmişken,” dedim sesimin doğal çıkması için mücadele ederek. “Sanırım 2B’ye taşınacaksın?” Birinci kattaki bar ve kuaför salonu dahil olmak üzere tüm bina ağabeyime aitti.

“Tam şu anda taşınıyorum. Motelde kalıyordum,” diye yanıtladı.

Merdivenleri inerken olduğundan daha yavaş çıktığı için şükrettim.

“Orada o kadar uzun süre kaldığına inanamıyorum.”

“Bu sabah bir farenin, sıçan büyüklüğünde bir hamamböceğiyle kavga ettiğini gördüm. Bardağı taşıran son damla oldu.”

“Knox ve Naomi’yle kalabilirdin.” Konuşamayacak kadar nefessiz kalmadan önce kelimeler dudaklarımdan zar zor çıkmıştı. Kondisyonumu kaybetmiştim ve o taytın içindeki güzel biçimli kalçaları kalp sağlığıma yardımcı olmuyordu.

“Kendime ait alanım olmasını severim,” dedi.

Sonunda merdivenlerin başına ulaştık. Sırtımdan aşağı buz gibi terler süzülürken kendi kapımın hemen yanındaki açık kapıya kadar peşinden gittim. Gerçekten spor salonuna geri dönmem gerekiyordu. Hayatımın geri kalanında yürüten bir ceset olacaksam en azından merdivenlerde konuşmayı becerebilen bir tane olmalıydım.

Lina sırt çantasını içeri bıraktıktan sonra kutuyu benden almak için geri döndü.

Bir kez daha parmaklarımız birbirine değdi.

Bir kez daha bir şeyler hissettim. Bu sadece omzumdaki ağrı ya da göğsümdeki boşluk değildi.

“Yardımanın için teşekkürler,” dedi kutuyu benden alırken.

“Bir şeye ihtiyacın olursa hemen yan taraftayım.”

Dudakları hafifçe kıvrıldı. “Bildiğim iyi oldu. Görüşürüz, ateşli çocuk.”

Lina kapıyı kapattıktan sonra bile orada dikilmeye devam ettim ve korların her biri soğuyana kadar bekledim.

iki

KAÇINMA TAKTİKLERİ

Lina

Yeni evimin giriş kapısını 1.80 boyundaki yaralı ve kasvetli Nash Morgan'ın üzerine kapattım.

“Aklından bile geçirme,” diye mırıldandım kendi kendime.

Genellikle ne risk almaktan ne de ateşle biraz oynamaktan çekinirdim. Knockemout'taki kadınların ona taktığı isimle *Doğrucu Seksi*’yi tanımak tam olarak böyle bir şeydi ama Nash'in pelerin gibi giydiği hüznünü onunla flört ederek uzaklaştırmaktan daha acil işlerim vardı.

Dosyalarımı odanın diğer ucuna taşıırken tekrar *yaralı ve kasvetli* diye düşündüm.

Ondan etkilendiğime şaşırma mıştım. “*Eğlen ve terk et*” hayat tarzını benimsemiş biri olarak iyi bir meydan okumadan daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Dışarıya gösterdiği maskenin altına girmek, onun hüzünlü kahraman gözlerindeki gölgelerin nedenini ortaya çıkarmak tam bana göre idi.

Ama Nash ciddi ilişki isteyen biri gibi görünüyordu, benimse ilişkilere alerjim vardı.

Birine ilgi gösterdiğinizde size ne yapacağınızı, nasıl yapacağınızı söyleme hakkına sahip olduklarını düşünmeye başlıyorlardı. Bunlar da benim en sevmediğim iki şeydi.

* Yazar, çizgi film karakteri *Dudley Do-Right*'a gönderme yapıyor. Jay Ward tarafından yaratılan karakter vicdanlı ve neçeli bir polistir. Orijinal metinde Dudley yerine erkeksi, çekici anlamlarına gelen “*studley*” kelimesi kullanılarak kelime oyunu yapılmıştır. (ç.n.)

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Eğlenceyi, kovalamacanın heyecanını severdim. Resmin tamamını görene kadar bir bulmacanın parçalarıyla oynamaktan, bitince bir sonrakine geçmekten keyif alırdım. Arada kalan zamanda ise tamamen benim eşyalarımla dolu evime dönmeyi ve televizyonda ne izleyeceğim konusunda kimseyle tartışmak zorunda kalmadan sevdiğim yemekleri sipariş etmeyi seviyordum.

Kutuyu küçük yemek masasının üzerine bırakıp yeni mekânımı inceledim.

Dairenin potansiyeli vardı, Knox'un binaya neden yatırım yaptığımı anlayabiliyordum. Karmaşanın altındaki potansiyeli asla gözden kaçırmazdı. Yüksek tavanlar ve eskimiş ahşap zemin, sokağa bakan büyük pencereler tamamlıyordu.

Ana yaşam alanı, boş tuğla duvara bakan rengi solmuş çiçekli bir kanep ve üç sandalyeli küçük ama sağlam yuvarlak bir yemek masası ile döşenmişti. Ön cepheye bakan pencerelerin altına eski kasalardan yapılmış bir çeşit raf sistemi konmuştu.

Duvarlarla çevrelenerek küçük bir alana sıkıştırılmış olan mutfak yaklaşık yirmi yıllıktı. Yemek yapmadığım için sorun değildi. Tezgâhlar gösterişli sarı bir laminattan yapılmıştı ve bir zamanlar altın çağlarını yaşamışlarsa bile bunu çoktan geride bırakmışlardı. Yine de bir mikrodalga fırın vardı. Buzdolabrysa paket yemek ile altılı bira için yeterince büyüktü, bu yüzden benim için oldukça yeterliydi.

Yatak odası boştu ama büyük bir dolap vardı. Mutfağın aksine, ben ve kıyafet düşkünlüğüm açısından bu bir *gereklilikti*. Bitişikteki banyo çekici bir *vintage* tarzına sahipti. Ayaklı bir küvetle makyaj ve cilt bakım koleksiyonumun asla sığmayacağı işe yaramaz bir lavabosu vardı.

Derin bir nefes verdim. Kanepenin ne kadar rahat olduğuna bağlı olarak yatak satın alma kararımı erteleyebilirdim. Burada daha ne kadar kalacağımı, aradığım şeyi bulmamın ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Umarım uzun sürmezdi.

Rahat olması için dua ederek kanepeye uzandım.

Rahat değildi.

“Neden beni cezalandırıyorsun?” diye sordum tavana bakarak. “Ben korkunç bir insan değilim. Yayalar için duruyorum. Barınağa bağış yapıyorum. Sebze yiyorum. Daha ne istiyorsun?”

Evren cevap vermedi.

İçimi çekerek Atlanta’nın şehir merkezindeki evimi düşündüm. İşimdeki zorluklara alışmıştım. İki yıldızlı bir motelde uzun süre kaldıktan sonra eve her dönüşümde pahalı çarşaflarıma, dolgun minderli tasarım kanepeme ve titizlikle düzenlenmiş gardırobuma şükrederdim.

Ancak bu uzun süreli konaklama artık saçma bir hale gelmeye başlamıştı.

Mola vermeden, bir ipucu ya da tünelin ucunda bir ışık olmadan şehirde kaldığım süre uzadıkça huzursuzluğum da bir o kadar artıyordu. Kâğıt üzerinde düşüncesizce hareket eden vahşi bir çocuk gibi görünüyor olabilirdim. Gerçekte ise uzun zaman önce yaptığım planı uyguluyordum. Sabırlı ve mantıklıydım, aldığım riskler neredeyse her zaman hesaplanmıştı.

Ama en yakın Sephora’ya otuz sekiz dakika uzaklıktaki küçük bir kasabada, doğru yolda ilerlediğime dair en ufak bir işaret olmadan haftalar geçirmek beni yormaya başlamıştı. Bu sebeple... tavanla konuşuyordum.

Sıkılmış ve sinirlenmişim. Bu oldukça tehlikeli bir kombinasyondur çünkü bu işten eskisi kadar zevk almadığıma dair aklımı kurcalayan şüpheyi görmezden gelmemi imkânsız hale getiriyordu. Son işimde olaylar kötüye gittiğinde sihirli bir şekilde filizlenen bu his, düşünmek istemediğim başka bir konuydu.

“Tamam, evren,” dedim tekrar tavana bakarak. “*Tek bir şeyin istediğim gibi gitmesine ihtiyacım var. Sadece bir tane. Ayakkabı indirimi ya da ne bileyim, aklımı kaçırmadan önce bir molaya ne dersin?*”

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Bu sefer evren bana bir telefonla cevap verdi.

Evren tam bir pislikti.

“Merhaba, anne,” dedim sinir ve sevgiyle karışmış bir ses tonuyla.

“Sonunda! Senin için çok endişelendim.” Bonnie Solavita endişeli biri olarak doğmamıştı ancak kendisine yüklenen sorumluluğu seve seve kabullenip rolüne coşkulu bir bağlılıkla sarılmıştı.

Her gün yaptığımız konuşmalar sırasında yerimde duramadığım için biçimsiz koltuktan kalkıp masaya yöneldim. “Eşyalarımı yukarı taşıyordum,” diye açıkladım.

“Kendini zorlamıyorsun, değil mi?”

“Bir bavul ve bir kat merdiven,” dedim dosya kutusunun kapağını açarak. “Sen ne yapıyorsun?” Konuyu saptırma, ailemle ilişkiyi sağlam tutan şeydi.

“Ben pazarlama toplantısına gidiyorum, baban da şu lanet arabanın kaputunun altında bir yerlerde.”

Annem, pazarlama yetkilisi olarak çalıştığı işine gerekenden uzun bir ara vermişti. Ben üniversite okumak için üç eyalet uzağa taşmana kadar annelik görevlerini yerine getirmek için evde kalmıştı. Sonrasında iş gücüne yeniden katılmış, ulusal bir sağlık kuruluşunda yönetici olarak kariyer basamaklarını tırmanmıştı.

Babam Hector, tesisatçılık kariyerinden emekli olalı altı ay olmuştu. *Şu lanet araba*, bakım ve onarıma ihtiyaç duyan 1968 Mustang Fastback’ti. İki yıl önce işyerinden gelen büyük bir ikramiye çeki sayesinde doğum gününde ona sürpriz yapmıştım. Illinois’de genç ve yakışıklı bir bekârken bir çiftçinin kızını etkilemek için arabasını süslü bir kamyonetle takas edene kadar bu arabayı kullanmıştı. Babam çiftçinin kızıyla yani annemle evlenmiş, sonraki yılları o arabayı özleyerek geçirmişti.

“Çalıştırabildi mi?” diye sordum.

“Henüz değil. Dün akşam yemeğinde karbüratörler üzerine yirmi dakikalık bir tezle beni epey bunalttı. Ben de reklam me-

tinlerimizi Doğu Yakası banliyölerinin demografik yapısına göre nasıl değiştirdiğimizi açıklayarak onu bunalttım,” dedi annem kendini beğenmiş bir tavırla.

Söylediklerine kıs kıs güldüm. Annemle babamın öyle bir ilişkisi vardı ki, birbirlerinden ne kadar farklı oldukları ya da ne kadar uzun süredir evli oldukları önemli değildi. Onlar birbirlerinin hem en büyük destekçisi hem de baş belasıydı.

“Bu tam sizlik bir davranış,” dedim.

“Tutarlılık önemlidir,” diye şakıdı annem.

O sırada birinin hızlıca bir soru sorduğunu duydum.

“Sunum için ikinci desteyi kullanın. Dün gece üzerinde bazı değişiklikler yaptım. İçeri girmeden önce bana bir *Pellegrino** getir, olur mu? Teşekkürler.” Annem boğazını temizledi. “Kusura bakma, tatlım.”

Patron sesiyle anne sesi arasındaki fark benim için sonsuz bir eğlence kaynağıydı.

“Sorun değil. Sen meşgul bir patroniçesin.”

Ama belirli günlerde kızını kontrol edemeyecek kadar meşgul değildi.

Evet. Annemin sıkı çalışma programı ve ebeveynlerimin her zaman iyi olduğumdan emin olma arzusu sayesinde neredeyse her gün annem ya da babamdan biriyle konuşuyordum. Onları çok uzun süre görmezden gelirsem habersizce kapıma geldikleri de oluyordu.

“Hâlâ D.C.’desin, değil mi?” diye sordu.

Başıma gelecekleri bildiğim için irkildim. “Oralarda bir yerde. D.C.’nin kuzeyinde küçük bir kasabadayım.”

“Küçük kasabalar, işiyle meşgul profesyonel kadınların kaba bir yerel işletme sahibi tarafından baştan çıkarıldığı yerlerdir. Ah! Ya da bir şerif. Şerifle tanıştın mı?”

Birkaç yıl önce bir iş arkadaşı annemi aşk romanlarına alış-

*İtalyan maden suyu markası. (ç.n.)

tırmıştı. Birlikte her yıl tatile çıkıyorlardı ve bu tatiller hep bir yazarın imza gününe denk geliyordu. O zamandan beri annem, hayatımın romantik komediye dönüşeceği anı bekliyordu.

“Polis şefi,” diye düzelttim. “Aslında yan dairede oturuyor.”

“Yanı başında kolluk kuvvetleri olduğunu bilmek beni bin kat daha iyi hissettirdi. Kalp masajı konusunda eğitilmişler, biliyorsun.”

Sinirlenmemeye çalışarak, “Daha birçok özel becerileri var,” dedim dümdüz bir sesle.

“Bekâr mı? Yakışıklı mı? Herhangi bir tehlike işareti var mı?”

“Sanırım bekâr ve kesinlikle yakışıklı. Tabii onu henüz çok iyi tanımıyorum. Knox’un kardeşi.”

“Ah.”

Annem tek heceye çok şey sığdırmayı başarmıştı. Ailem Knox’la hiç tanışmamıştı. Sadece üniversitedeyken çok kısa süreliğine çıktığımızı, o zamandan beri arkadaş kaldığımızı biliyorlardı. Annem otuz yedi yaşındaki kızının hâlâ bekâr ve flört etmeye hazır olmasından onu sorumlu tutmuştu.

Biriyle evlenmemi istediği ya da torun sahibi olmak için yapıp tuttuğu falan yoktu. Hayatımda ‘endişeli koruyucu’ rolünü üstlenecek biri olana kadar ailem rahat bir nefes alamayacaktı. Kendine yetebilen biri olmam önemli değildi. Ebeveynlerim için ben hâlâ hastane yatağında yatan on beş yaşında bir çocuktum.

“Biliyor musun, babanla ben de tam hafta sonu bir yerlere kaçalım diyorduk. Bir uçağa atlayıp bu hafta sonu yanına gelebiliriz.”

Ben *çalışmaya* çalışırken ailemden birinin beni şehirde takip etmesi ihtiyacım olan son şeydi.

“Şehirde ne kadar kalacağımı bilmiyorum,” dedim diplomatik bir şekilde. “Her an eve dönebilirim.” Davayı yeni bir yöne taşıyacak bir şey bulmadığım sürece bu pek mümkün görünmüyordu. En azından düpedüz yalan da değildi.

“Kurumsal eğitimlerin nasıl bu kadar belirsiz olabildiğini anlamıyorum,” dedi annem düşünceli bir sesle. Neyse ki, ben makul

bir cevap vermek zorunda kalmadan hattın ucundan boğuk sesler geldi. “Kapatmam gerek, tatlım. Toplantı başlıyor. Atlanta’ya döneceğin zaman bana haber ver, böylece Şükran Günü için eve dönmeden önce seni ziyaret edebiliriz. Zamanlamayı ayarlayabilirsek randevuna seninle birlikte geliriz.”

Aynen. Doktor randevuma giderken kesin ailemi peşime takardım. *Elbette*. “Bunu sonra konuşuruz,” dedim.

“Seni seviyorum, tatlım.”

“Ben de seni seviyorum.”

Telefonu kapattığımda inleyerek iç geçirdim. Annem yüzlerce kilometre öteden bile yüzümü yastıkla boğuyormuş gibi hissettirmeyi başarıyordu.

Kapıma vurulunca annemin diğer tarafta bana sürpriz yapmak için bekleyip beklemediğini merak ederek kapıya ihtiyatlı bir bakış attım.

Bir an sonra bir botun sinirli bir şekilde yere vurulduğunu duydum. Ardından, “Aç kapıyı, Lina. Bu şey çok ağır,” diyen hırçın bir ses geldi.

Odayı geçip kapıyı açtığımda Knox Morgan, güzel nişanlısı Naomi ve Naomi’nin yeğeni Waylay’i koridorda dikilirken buldum.

Naomi sırtıyor, elinde bir saksı bitkisi tutuyordu. Knox’un kaşları çatıktı ve kucağında kilolarca ağırlıkta bir yatak takımı taşıyordu. Elinde iki yastık tutan Waylay ise sıkılmış görünüyordu.

“Demek hamamböcekli motelden taşınınca böyle oluyor? İnsanlar habersizce gelmeye başlıyor?” dedim.

“Çekil.” Knox elindeki kırık beyaz yorganla beni iterek yanından geçti.

“Böyle daldığımız için özür dileriz ama yeni ev hediyelerini getirmek istedik,” dedi Naomi. Uzun boylu, esmer bir kadındı ve gardırobunun kadınsı bir havası vardı. Onunla ilgili her şey yumuşaktı; dalgalı saçları, dolgun kıvrımlarını saran uzun kollu yün elbisesi, yatak odama doğru yürüyen nişanlısının güzel kıcını izleme şekli.

Güzel kalçalar Morgan ailesinde genetikti. Naomi'nin annesi Amanda'ya göre Nash'in üniforma pantolonu içindeki poposu yerel bir hazine sayılırdı.

Waylay eşikten içeri girdi. Sarı saçları, geçici mavi röflelerini gösteren bir atkuyruğuyla arkadan bağlanmıştı. "Al," diyerek yastıkları bana uzattı.

"Teşekkürler ama bu tam bir taşınma değil." Yastıkları kanepenin üzerine fırlattım.

Naomi bitkiyi bana uzatırken, "Knockemout'un eve dönüşmek gibi bir huyu var," dedi.

Naomi'ye göre öyleydi. Aylar önce ikiz kız kardeşini bir beladan kurtarmak için gelmiş ancak bir başka belanın içine düşmüştü. Birkaç hafta içinde yeğeninin vasisi olup iki işte birden çalışmaya başlamış, kaçırılmış ve Knox "İlişki Kuramayan" Morgan'ı kendine âşık etmişti.

Şu an ailecek kasabanın hemen dışında köpeklerle dolu büyük bir evde yaşıyorlar ve bir düğün planlıyorlardı. Bir gün annemi Naomi ile tanıştırmalıydım. Gerçek hayatta mutlu sonlarına kavuşan insanları görünce aklını kaybedebilirdi.

Knox elindekileri yatak odasına koymuştu. "Yeni evin hayırlı olsun. Yatak bu öğleden sonra geliyor."

Gözlerimi kırıştırdım. "Bana yatak mı aldın?"

"İster beğen ister beğenme," dedikten sonra bir kolunu Naomi'nin omuzlarına dolayarak yanına çekti.

Naomi onun karnına dirsek attı. "Kibar ol."

"Hayır," diye homurdandı.

Oldukça güzel bir görüntü oluşturunyorlardı. Uzun boylu, dövme, sakallı bir huysuz ile kıvrımlı, ıslıl ıslıl bir esmer.

"Viking'in söylemek istediği, şehirde kalmana sevindik ve bir yatağın konaklamayı daha konforlu hale getireceğini düşündük," diye tercüme etti Naomi.

Waylay kendini kanepedeki yastıkların üzerine attı. "Televizyon nerede?"

“Henüz televizyonum yok ama bir tane aldığımda kurmama yardım etmen için seni arayacağım, Way.”

“On beş dolar,” dedi ellerini başının arkasında birleştirerek. Çocuk bir elektronik dehasıydı, bu yüzden yeteneklerinden bir kaç dolar kazanmakta hiçbir sakınca görmüyordu.

“Waylay,” dedi Naomi bıkkın bir şekilde.

“Ne? Ona aile indirimi yapıyorum.”

Daha önce biriyle aile indirimi kazanacak kadar yakın olup olmadığını hatırlamaya çalıştım.

Knox, Waylay’e göz kırptıktan sonra Naomi’ye bir kez daha sarıldı. “Nash’le konuşmam gereken bir şey var,” dedi başparmağını kapıya doğru uzatarak. “Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, Leens.”

“Hey, burada duş almak için hamamböceği ordusuyla savaşmak zorunda olmadığımı mutluyum. Geçici olarak taşınmama izin verdiğin için teşekkürler.”

Kapıya doğru ilerlerken yüzünde çarpık bir gülümsemeyle bana selam verdi.

Naomi ürperdi. “O motel sağlık açısından tam bir felaket.”

“En azından televizyonu vardı,” diye seslendi Waylay boş yatak odamdan.

“Waylay! Ne yapıyorsun?” diye sordu teyzesi.

“Burnumu sokuyorum,” diye yanıtladı on iki yaşındaki kız. Ellerini kot pantolonunun süslü ceplerine sokmuş şekilde kapıda belirdi. “Dert etme. Henüz burada bir eşyası yok.”

Koridordan şiddetli bir gümbürtü duyuldu. “Aç kapıyı, göt herif,” diye homurdandı Knox.

Naomi gözlerini devirdi. “Ailem adına özür dilerim. Görünüşe göre hepsi kurtlar tarafından yetiştirilmiş.”

“Medeniyetsizliğin kendine has bir cazibesi vardır,” diyerek duruma bakışımı belirttim. Parlak yeşil yaprakları olan bitkiyi hâlâ elimde tuttuğumu fark edince pencere kenarına götürüp boş kasalardan birinin üzerine yerleştirdim.

“Bu bir zambak. İlkbahara kadar çiçek açmayacak ama mutluluğu simgeliyor,” diye açıkladı Naomi.

Tabii ki öyleydi. Naomi aşırı derecede düşünceliydi.

“Böyle aniden gelmemizin bir diğer nedeni de seni pazar akşamı yemeğe davet etmek istememiz,” diye devam etti.

Dışarı bakmak için ön taraftaki pencereye ilerlerken, “Tavuk ızgara yapacağız ama muhtemelen yanında yüzlerce sebze olacak,” diye uyardı Waylay.

Sipariş vermek zorunda olmadığım bir akşam yemeği ve evcilleşmiş Knox’un tadını çıkarma şansı mı? Bu daveti geri çevirecek değildim. “Elbette. Gelirken ne getirebilirim?”

“Sadece kendini getir. Açıkçası ben, ailem ve Stef’le birlikte bir ziyafet çekeriz,” diye garanti verdi Naomi.

“Peki ya alkol?”

“Bunu asla geri çevirmeyiz,” diye itiraf etti.

“Ve bir şişe sarı renkli *Lightning*,” dedi Waylay.

Naomi, Waylay’e ebeveyn tarzında uyarıcı bir bakış attı.

“Lütfen,” diye ekledi kız.

“Eğer o diş çürüten gazozdan bir şişe içmek istiyorsan bugün öğle yemeğinde pizzanın yanında salata, akşam yemeğinde de brokoli yiyeceksin.” Naomi bu konuda ısrarcıydı.

Waylay masaya yanaşırken bana doğru gözlerini devirdi. “Naomi teyze sebzelere kafayı takmış.”

“İnan bana, kafayı takacak daha kötü şeyler var,” dedim ona.

Dosya kutuma bakıp hızlı parmaklarıyla içinden bir klasörü çıkarınca kapağını kapatmadığıma pişman oldum.

“İyi denemeydi, Snoop Doggy Dog,” diyerek dosyayı bir çırpıda elinden kaptım.

“Waylay!” diye azarladı Naomi. “Lina sigorta sektöründe çalışıyor. Bunlar muhtemelen gizli bilgidir.”

Hiçbir fikri yoktu.

* Farklı aromalara sahip gazlı içecek markası. (ç.n.)

Kapağı aldığım gibi hemen kutunun üzerine geri koydum.

Yandaki kapı gümbürtüsü devam ediyordu. “Nash? İçeride misin?”

Görünüşe göre ailesinden saklanan tek kişi ben değildim.

Kolunu yeğenine uzatarak, “Hadi, Way. Knox binayı yıkmadan önce gidelim,” dedi Naomi. Waylay teyzesine yanaşıp kendisine sunulan şefkati kabul etti.

“Bitki için teşekkür ederim. Ayrıca yatak ve kalacak yer içinde,” dedim.

Kapıya doğru ilerlediğimiz sırada, “Bir süre daha burada olacak olmandan çok mutluyum,” dedi Naomi.

En azından birimiz mutluyduk.

Knox kardeşinin kapısının önünde durmuş, anahtarlığını karıştırarak doğru anahtarı arıyordu.

“Evde olduğunu sanmıyorum,” dedim aceleyle. Nash her ne yapıyorsa muhtemelen kardeşinin daireye girmesini istemiyordu.

Knox bakışlarını kaldırdı. “İşten çıkıp buraya geldiğini duydum.”

“Aslında işten çıkıp fizik tedaviye gittiğini duyduk ama Dino’daki Neecey onu ön tarafta görmüş,” dedi Naomi.

Küçük kasabalarda dedikodular yıldırımından daha hızlı yayılırdı. “Muhtemelen gelip gitmiştir. Eşyalarımı buraya taşırken çok gürültü yaptım ve onu görmedim.”

Knox anahtarlarını cebine koydu. “Görürsen onu aradığımı söyle.”

“Ben de aradım,” diye ekledi Naomi. “Pazar günü akşam yemeğine davet etmek için ona ulaşmaya çalıştım ama doğrudan telesekretere düştü.”

“Benim de onu aradığımı söyleyen iyi olur,” diye söze girdi Waylay.

“Sen neden arıyorsun?” diye sordu Knox.

Waylay pembe kazağının içinde omuz silkti. “Bilmiyorum. Sadece kendimi dışlanmış hissettim.”

Knox onu kendine doğru çekip saçlarını karıştırdı.

“İşte bu yüzden endüstriyel saç spreyi kullanmak zorundayım!” diye yakındı Waylay ama dövme huysuz arkadaşım başının tepesine bir öpücük kondurduğunda dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını gördüm.

Naomi ve Waylay imkânsız başarımış, Knox Morgan’ı yumuşacık biri haline getirmişlerdi. Ben de gösteriyi en ön sıradan izliyordum.

“Yatak bugün saat üçte geliyor. Akşam yemeği pazar günü saat altıda,” dedi Knox huysuzca.

“Ama erken gelebilirsin. Özellikle de şarap getiriyorsan,” dedi Naomi göz kırparak.

“Bir de sarı renkli *Lightning*,” diye ekledi Waylay.

“Görüşürüz o halde.”

Üçü birlikte merdivenlere yöneldi. Ortada yürüyen Knox kollarını kızlarına dolamıştı.

“Burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkürler,” diye seslendim arkalarından.

Knox cevap olarak elini kaldırdı. Onların gidişini izledikten sonra kapımı kapattım. Bitkinin parlak yeşil rengi gözümüne çarptı. Bomboş bir alanda tek başına duran bir ev eşyasıydı.

Daha önce ne bitkim ne de evcil hayvanım olmuştu. Ben olmadan günler, hatta haftalar boyunca hayatta kalamayacak hiçbir şeye sahip değildim.

Buradaki işimi bitirmeden önce onu öldürmemeyi umuyordum. İç çekerek Waylay’in aldığı dosyayı çıkardım ve açtım.

Duncan Hugo’nun yüzü bana bakıyordu.

“Sonsuza kadar saklanamazsın,” dedim dosyadaki fotoğrafa.

Nash’in kapısının yavaşça açılıp kapandığını duydum.

ÜÇ

ÇUKURDAKİ ÖLÜ

Nash

Cipimi yolun kenarına çektiğimde güneş ağaçların arasından yükseliyor, çimlerin buz tutmuş uçlarını ısıltılı elmaslara dönüştürüyordu. Kalbimdeki çarpıntıyı, terleyen avuç içlerimi ve göğsümdeki gerginliği görmezden geldim.

Knockemout sakinlerinin çoğu hâlâ yatağında olmalıydı. Genel olarak erken kalkmak yerine gece geç saatlere kadar içmeyi tercih eden bir kasabaydık. Bu da bu saatte burada biriyle karşılaşma olasılığımın düşük olduğu anlamına geliyordu.

Tüm kasabanın Şef Morgan'ın nasıl vurulduğu ve ardından hafızasını geri kazanmaya çalışırken aklını kaybettiği hakkında konuşmasına ihtiyacım yoktu.

Knox ve Lucian, sivil burunlarını ait olmadıkları yerlere sokacaklardı. Naomi, ailesiyle birlikte beni yemek ve temiz çamaşırlarla bunaltırken sempatik bakışlar atacaktı. Liza J hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı, gerçi bir Morgan olarak katlanabileceğim tek tepki de bu olurdu. Sonunda izin almam için baskı yapacaklardı. O zaman elimde ne kalacaktı?

Eni azından işim sayesinde hareket etmek, her sabah yataktan ya da koltuktan kalkmak için bir nedenim oluyordu.

Her gün o koltuktan kalkıp üniformamı giyiyorsam işe yarar bir şeyler de yapabilirdim.

Arabayı park edip motoru durdurdum. Anahtarları avucumun içinde sıkarak kapıyı açtım ve çakıllı yola adımımı attım.

Serin olmasına rağmen aydınlık bir sabahtı. Hava o geceki gibi nemden ağırlaşmamıştı, zifiri karanlık değildi. En azından bu kısmı hatırlıyordum.

İçimde yoğun bir endişe vardı.

Sakinleşmek için derin bir nefes alıp dört saniye boyunca havayı içime çektim. Yedi saniye tuttum. Sekizinci saniyede verdim.

Endişeliydim. Asla hatırlayamayacağımdan endişeliydim. Hatırlayacağımdan endişeliydim. Hangisi daha kötüydü bilmiyordum.

Yolun karşı tarafı, unutulmuş ipotekler yüzünden yabancı otlarla çalı yığınlarından ibaret hale gelmişti.

Anahtarlarımın derime batan sert metaline, botlarımın altındaki çakılların çıtırtısına odaklandım. Orada olmayan arabaya doğru yavaşça yürüdüm. Arabayı bir türlü hatırlayamıyordum.

Göğsümün etrafındaki bant acıyla gerildiğinde ilerlemem durdu. Belki beynim hatırlamıyordu ama içimdeki bir şey hatırlıyordu.

“Nefes almaya devam et, göt herif,” diye hatırlattım kendime.

Dört. Yedi. Sekiz.

Dört. Yedi. Sekiz.

Ayaklarım sonunda emirlerimi yerine getirip tekrar ilerledi.

Koyu renkli, dört kapılı sedan arabaya arkadan yaklaşmışım. Bunu yaptığımı hatırladığımdan değildi. Olayın araç kamerası görüntülerini binlerce kez izlemiş, hafızamı canlandırmasını beklemiştim. Ancak her seferinde sanki başka birinin ölümünden döneceği ana yürümesini izliyormuş gibi hissetmişim.

Arabamın kapısından sedanın arka çamurluğuna kadar dokuz adım atmışım.

Başparmağımı stop lambasına dokundurmuşum. Yıllarca görev yaptıktan sonra bu zararsız bir ritüel gibi gelmeye başlamıştı, ta ki aracı tanımlayan şey benim parmak izim olana dek.

Sırtımdan aşağı soğuk terler akmaya başladı.

Neden hatırlayamıyordum?

Hiç hatırlayacak mıydım?

Hugo işini bitirmek için geri döndüğünde fark edebilecek miydim?

Geldiğini görür müydüm?

Onu durdurur muydum?

“Kimse zavallı, kuruntulu bir pisliği sevmez,” diye homurdandım yüksek sesle.

Zar zor nefes alarak üç adım daha atıp sürücü kapısının yanında durdum. Yerde kan vardı. Olayın ardından buraya ilk gelişimde arabadan çıkamamıştım. Direksiyon başında oturup pas rengi çakıllara bakmıştım.

Kanlar çoktan gitmişti. Doğa izlerini silmişti ama onları hâlâ gözümde canlandırabiliyordum.

Seslerin yankısını hâlâ duyabiliyordum. Cızırtı ile çıtırtı arasında bir şeydi. Rüyalarım giriyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama önemliydi, ayrıca bir o kadar da uğursuz hissettiriyordu.

“Siktir,” diye mırıldandım sessizce.

Başparmağımla kaşlarımın arasını ovuşturdum.

Silahımı çekmek için çok geç kalmıştım. Kurşunların bedene saplandığı anı hatırlamıyordum. Arka arkaya iki el ateş edildiğini, yere düşüşümü, Duncan Hugo’nun arabadan inip bana doğru gelişini ya da silah tutan elimin bileğine ayağıyla basarken bana ne söylediğini hatırlamıyordum. Kendi silahını son bir kez kafama doğrulttuğunu da hatırlamıyordum. Ne dediğini hatırlamıyordum.

Tek bildiğim şey ölmüş olabileceğimdi.

Ölmüş olmalıydım.

O farlar olmasaydı.

Şanslıydım. O son kurşunla arama giren şanstın başka bir şey değildi.

Hugo gittikten yirmi saniye sonra acil servisteki vardiyasına

geç kalan bir hemşire beni fark etmişti. Hiç tereddüt etmeden, panik yapmadan sadece saf becerisiyle hemen işe koyulmuştu. Yardım gelene kadar altı dakika daha geçmişti. Hayatım boyunca tanıdığım insanlardan oluşan ilkyardım ekibi prosedürleri takip etmiş, ustalıkla ve etkin bir şekilde işlerini yapmışlardı. Aldıkları eğitimleri unutmamışlardı. Görevlerini ihmal etmemiş, müdahale etmekte geç kalmamışlardı.

Tüm bunlar ben yolun kenarında neredeyse cansız halde yatarken olmuştu.

Hemşirenin yaraya baskı uygularken yardım çağırmak için benim telsizimi kullandığını hatırlamıyordum. Acil yardım ekibi üstümdeki gömleği çıkarırken Grave'in yanında diz çöküp bir şeyler fısıldadığını hatırlamıyordum. Sedyeye yatırıldığımı ve hastaneye götürüldüğüm anları hatırlamıyordum.

Bir parçam burada, tam bu noktada ölmüştü.

Belki geri kalanım da ölmeliydi.

Bir kayaya tekme atarken ıskalayınca ayak parmağımı yere çarptım. "Siktir," diye mırıldandım.

Tüm bu kendime acıma durumu beni gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı ancak bu ruh halinden nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Kurtulabilecek miydim onu bile bilmiyordum.

O gece kendimi koruyamamıştım.

Kötü adamı alt edememiştim. Ona ufak bir zarar bile verememişim.

Hâlâ burada olmam tamamen şans eseri idi. Hemşire işe gitmek için hazırlanırken otizmliliğin uykusuzluğundan önceki sinir krizi geçirmesi şansı. Onu sakinleştirmek için kız kardeşine yardım etmesi şansı.

Gözlerimi kapatıp gerginliğimi yenmeye çalışarak bir nefes daha aldım. Sabah esintisi vücudumu ıslatan soğuk teri kuruturken omurgamda bir ürperti hissettim.

"Topla kendini. Başka bir şey düşün. Kendinden daha fazla nefret etmene neden olmayacak herhangi bir şey."

Lina.

Aklımın kaydığı yer beni şaşırtmıştı ama işte oradaydı. Parlayan gözleriyle evime çıkan merdivenlerde duruyordu. O kirli depoda yanıma çömelmiş, dudakları eğlenceyle kıvrılmıştı. Fazlasıyla flörtöz, bir o kadar özgüvenliydi. Gözlerimi kapatıp o görüntüye tutundum. Vücudunu saran kıyafetleriyle sergilediği atletik yapısını, pürüzsüz bronz tenini ve hiçbir şeyi kaçırmayan kahverengi gözlerini düşündüm.

Temiz deterjan kokusunu alabiliyordum. Dikkatimi o dolgun, pembe dudaklarına odakladım. Sanki sadece onlar beni bu dünyaya bağlayabilirdi.

İçimde bir şeyler kıpırdandı. Dünkü korların yankısıydı.

Sağ taraftan gelen bir ses beni yol kenarında kurduğum tuhaf fantezimden kopardı.

Elim anında silahımın kabzasına gitti.

Bir cıyıklama gibiydi, belki de bir iniltiydi. Öfke ve adrenalin kulaklarımdaki uğultuyu daha fazla arttırmıştı. Halüsinasyon mu görüyordum? Eski bir anı mı canlanmıştı? Isırıp yüzümden bir parça koparmaya gelen kuduz bir sincap mıydı?

“Kim var orada?” diye seslendim.

Aldığım tek yanıt sessizlikti.

Yola paralel uzanan arazi, drenaj kanalına doğru birkaç metre eğimliydi. Onun ötesinde dikenler, yabani otlarla sumak ağaçlarının yoğunlaştığı ormanlık alan uzanıyordu. Diğer tarafta ise her yıl yaptığı mısır labirenti ve balkabağı tarlasıyla ün salmış Hessler’in çiftliği vardı.

Nefesimi ve kalbimi sakinleştirmeye çalışarak kulak kesildim.

İçgüdülerim iyiydi, en azından öyle olduklarını düşünüyordum. Bir bağumlının oğlu olarak büyümek bana ortamın ruh halini tartmayı, her şeyin boka sarmak üzere olduğuna dair işaretleri okumayı öğretmişti. Kolluk kuvvetlerinde aldığım eğitim bunun üzerine inşa edilmiş, durumları ve insanları herkesten daha iyi anlamamı sağlamıştı.

Ancak bunlar eskide kalmıştı. Duyularım körelmiş, derimin hemen altında kaynayan panığın gürültüsü içgüdülerimi susturmuştu. Kafamın içinde durmaksızın tekrarlayan anlamsız çıtırtılar hepsini bastırıyordu.

“Etrafta kuduz sincaplar varsa uzaklaşmanız iyi olur,” diyerek boş kirlara seslendim.

Sonra gerçekten bir ses duydum. Metalin metal üzerinde çıkardığı belli belirsiz tıngırtı sesiydi.

Bu bir sincap değildi.

Ruhsatlı silahımı çekerek hafif yokuşlu yoldan aşağı indim. Donmuş otlar ayaklarımın altında çıtırdıyor, zorlukla aldığım her nefes gümüş renkli bir dumana dönüşüyordu. Kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyordum.

“Knockemout Polisi,” diye seslendim. Silahımı doğrultmuş, bakışlarımla bölgeyi tarıyordum.

Soğuk bir esinti yaprakları karıştırarak ormanın fısıldamasına, tenimin üzerindeki terin donmasına neden oldu. Burada yalnızdım, bir hayalettim.

Kendimi aptal gibi hissederek silahımı kılıfına soktum.

Kolumla terden sıırılsıklam olmuş alnımı sildim. “Bu çok saçma.”

Arabama geri dönüp uzaklaşmak istiyordum. Burası yokmuş gibi davranmak, *ben* yokmuşum gibi davranmak istiyordum.

“Tamam, sincap. Bu raundu sen kazandın,” diye homurdandım.

Yine de bulunduğum yerden uzaklaşamadım. Ne bir ses ne bana doğru gelen kudurmuş bir sincap kuyruğu vardı. Sadece görünmez bir dur işareti bana yerimde kalmamı emrediyordu.

Bir hevesle parmaklarımı ağzıma götürüp kısa, tiz bir ıslık çaldım.

Bu sefer ağlamaklı çığlığı ve metalin metale sürtünme sesini yanlış anlamak mümkün değildi. Vay canına, belki içgüdülerim o kadar da körelmemişti.

Tekrar ıslık çalıp drenaj kanalının ağzına kadar sesi takip ettim. Çömeldiğimde orada, bir buçuk metre derinlikte onu gördüm. Yap-

raklar ve çer çöpten bir yığının üzerinde kirli, bakımsız bir köpek oturuyordu. Küçüktü. Bir zamanlar beyaz olabilirdi ama şimdi alacalı, çamurlu bir kahverengiydi. Kıvrıkcık tüyleri keçeleşmişti.

İçim rahatladı. Deli değildim. Kuduz bir sincap da yoktu.

“Hey, dostum. Burada ne yapıyorsun?”

Köpek başını eğdi, pis kuyruğunun ucuyla belli belirsiz yere vurdu.

“Fenerimi açıp sana daha dikkatle bakacağım, tamam mı?” Yavaş, dikkatli hareketlerle el fenerini kemerimden çıkarıp ışığını köpeğin üzerinde gezdirdim.

Acınası bir şekilde titriyordu.

“Orada sıkıştın, değil mi?” dedim. Eğri büğrü bir dala dolanmış gibi görünen kısa, paslı bir zincir vardı.

Köpek bir inilti daha çıkararak ön patisini havaya kaldırdı.

“Yavaş ve nazikçe sana uzanacağım, tamam mı? İstersen sürünerek yanıma gelebilirsin. Ben iyi biriyim. Söz veriyorum.” Çimenlerin üzerine yüzüstü uzanıp omuzlarımı kanalın ağzına dayadım. Rahatsız edici derecede dardı, el fenerinin ışığı dışında kalan yerler zifiri karanlıktı.

Köpek cıyaklayarak geriye doğru çekildi.

“Anlıyorum. Ben de küçük alanlardan ve karanlıktan pek hoşlanmıyorum ama cesur olup bu tarafa gelmelisin.” Çamur içindeki metale hafifçe vurdum. “Hadi. Gel buraya, dostum.”

Artık dört ayak üzerindeydi. Daha doğrusu üç ayak üzerindeydi, hâlâ ön patisini havada tutuyordu.

“Tatlı, kokuşmuş köpek. Yanıma gelirsen sana hamburger alacağım,” diye söz verdim.

Olduğu yerde zıplarken uzamış tırnaklarıyla heyecanlı bir ritim tutturdu ama daha fazla yaklaşmadı.

“Biraz tavuk *nugget*’a ne dersin? Sana bir kutu alırım.”

Bu kez başını diğer tarafa çevirdi.

“Bak, dostum. Kasabaya gidip bir kanca kapmak ve buraya

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

geri döndüğümde seni korkutmak istemiyorum. O pasaklı kılıcını kaldırıp buraya gelersen çok daha kolay olacak.”

Keçeleşmiş kürk yığını şaşkınlıkla bana baktıktan sonra öne doğru belli belirsiz bir adım attı.

“Akıllı köpek.”

“Nash!”

Sıcak, sert bir şey vücuduma çarpmadan iki saniye önce adımları duydum. Çarpmanın etkisiyle geriye doğru fırladım ve başımı borunun tepesine çarptım.

“Of! Siktir!”

Artık tamamen dehşete düşen köpek, geriye doğru sıçrayarak pislik dolu yuvasına sindi.

Borunun altından çıktığımda başım ve omzum acı içindeydi. İçgüdülerimle hareket ederek saldırganı hızla yakalayıp yere yatırdım.

Onu yakalamıştım.

Lina’nın sıcaklığını ve yumuşaklığını altımda hissettim. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı, yumruk yaptığı elleriyle gömleğimi kavramıştı. Ter içindeydi. Kulağında kulaklıkları vardı.

“Ne halt ediyorsun sen?” Kulaklıklarından birini çekip çıkardım.

“Ben mi? Yolun kenarında yatarak asıl sen ne halt ediyorsun?”

Yumrukları ve kalça hareketleriyle beni itiyordu ama zayıflamış olmama rağmen beni yerimden oynatamadı.

Tam o anda içinde bulunduğumuz pozisyonu fark ettim. Göğüs göğüseydik, karınlarımız birbirine yaslanmıştı. Kasıklarım onun uzun, biçimli bacaklarının arasına iyice yerleşmişti. Sanki bir fırının içinde yüzüstü yatıyormuşum gibi kadınlığının sıcaklığını hissedebiliyordum.

Vücudum duruma uygun tepkiyi verdi, ona yaslanırken taş gibi sertleştim.

Hem rahatlamış hem de dehşete düşmüştüm. Saygıdan ve yasal nedenlerden dolayı bariz bir şekilde dehşete kapılmıştım. Teç-

hizatımın çalışıyor gibi görünmesi ise iyi haberdi çünkü vurulduğumdan beri test sürüşüne çıkmamıştım. Benimle ilgili bozulan onca şeyin listesine sikimi de eklemek istememiştim.

Lina altımda nefes nefeseydi. O ince, zarif boynunda atan nabzını görebiliyordum. Aletimin zonklaması şiddetlenirken, bunu hissetmesini engelleyecek bir mucize olması için tanrıya dua ettim.

“O çukurda öldüğünü sandım!”

“Bunu çok sık duyuyorum,” dedim dişlerimi sıkarak.

Göğsüme bir şaplak attı. “Çok komik, seni pislik.”

Kalçaları belli belirsiz oynadığında aletim bunu hemen fark etti. Şu anda hiçbir profesyonellik ya da görgü kuralı ona yapmak istediklerimin zihnimde canlanmasını engelleyemezdi.

Hareket etmek, o sıcaklığın içine girmek ve hayata dönebilmek için onun bedenini kullanmak istiyordum. Ağırlığımı üzerine verirken dudaklarının aralanışını, gözlerinin kapanışını izlemek istiyordum. Bacaklarını etrafıma doladığını hissetmek, şehvetten boğuklaşmış sesiyle adımı fısıldadığını duymak istiyordum.

İçinin derinliklerine kadar gömülüp sıcaklığıyla tamamen sarmalanacaktım. Yanımdan ayrıldığında bile beni yanında götürecekti.

Bu aşktan, sıradan bir çekimden daha fazlasıydı. Hissettiğim şey kontrolsüz bir arzunun sınırlarında dolaşmaktı.

Zihnimde canlanan görüntüler beni şu an olduğumdan daha aşağılayıcı bir duruma sokmak için yeterliydi. Kontrolümün yıpranmış dizginlerini elime alıp kendimi o tehlikeli eşikten geri döndürdüm.

“Sikeyim,” diye mırıldandım sessizce.

“Burada mı?”

Gözlerim aniden açılarak onunkilere odaklandı. O derin kahvelerde eğlence pırıltıları vardı. Başka bir şeyin izi de kalmıştı, daha tehlikeli bir şeyin.

“Sadece şaka yapıyorum, ateşli çocuk. Yani çoğunlukla.”

Altımda tekrar kıpırdanınca çenem kilitlendi, hemen ardından ciğerlerim yanarak bana nefes almam gerektiğini hatırlattı. Terim artık hiç de soğuk değildi.

“Silahın batıyor.”

“O benim silahım değil,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. Dudakları hınzırca kıvrıldı. “Biliyorum.”

“O zaman hareket etmeyi kes.”

Kendimi onun üzerinden sıyırmayı başarmam otuz saniyemi aldı. Ayağa kalktım, sonra Lina’yı da yukarı çekmek için uzandım. Telaşla, gerekenden daha sert çekince göğsüme çarptı.

“Vay canına, koca adam.”

“Özür dilerim,” dedim. Ellerimi omuzlarına koydum, ardından gayet bilinçli bir şekilde geriye doğru adım attım.

“Özür dileme. Esas beni altına aldığında böyle sağlıklı bir biyolojik tepki *vermeseydin* özür dilemeni isterdim.”

“Rica ederim... sanırım?”

Görünüşüne bakılırsa koşuya çıkmıştı. Tayt ve uzun kollu ince bir üst giymişti. İkisi de üzerine tam oturuyordu. Spor sutyeni turkuaz, ayakkabıları parlak turuncuydu. Telefonunu koluna takmış, belindeki kılıfa küçük bir biber gazı yerleştirmişti.

Başını yana eğip onu sessizce izleyişime karşılık verdi. Bakışlarıyla tenimi okşuyor gibiydi. Ölü iç organlarım için iyi, bastırmaya çalıştığım ereksiyonum için kötü haberdi.

Uzun, tutku dolu bir an boyunca olması gerekenden daha yakın bir şekilde durmaya devam ettik. Bakışlarımız birbirimizin üzerinde geziniyordu. İkimizin de nefesi düzensizdi.

İçimdeki kıvılcımlar aniden canlanmış, bedenime yayılarak beni içten dışa doğru ısıtmıştı. Ona tekrar dokunmak istiyordum, buna ihtiyacım vardı. Ancak tam ona uzanmak için elimi kaldırdığımda tiz bir bip sesi dikkatimi başka yöne çevirdi.

Lina geriye doğru sıçrayarak elini bileğine götürdü.

“Bu da neydi böyle?” diye sordum.

“Hiçbir şey. Sadece... bir alarm,” dedi saatini kurcalayarak. Yalan söylüyordu. Bundan emindim ama ben tekrar soramadan borudan acınası bir inilti geldi.

Lina'nın kaşları kalktı. “Asıl o neydi?”

“Köpek. En azından ben köpek olduğumu düşünüyorum.”

“İlgilendiğin şey bu muydu?” diye sordu etrafımdan dolanıp boruya doğru ilerlerken.

“Hayır. Haftada iki ya da üç kez kendimi tahliye borularına sıkıştırıyorum. Görev tanımımda var.”

“Komik bir adamsın, ateşli çocuk,” dedi Lina omzunun üzerinden. Ardından borunun önünde elleriyle dizlerinin üzerine çöktü.

Kaşlarımın arasını ovuşturarak kışkırtıcı pozisyonuna dikkat etmemeye çalıştım. Çoktan uyarıldığım düşünülürse en iyisi buydu.

“Kıyafetlerini mahvedeceksin,” diye uyardım. Dört ayak üzerinde sürünerek ilerlerken ona değil mavi gökyüzüne bakıyordum.

“Çamaşır yıkamak ve alışveriş yapmak bunun içindir,” dedi başını dışarı doğru uzatırken.

Ters ters ereksiyonuma baktım. Fermuarımla kemerime baskı yapmaya başlamıştı.

“Merhaba, tatlım. Sana yardım edebilmem için oradan çıkmaya ne dersin?”

Köpekle konuşuyordu, daha doğrusu yumuşak bir sesle mırıldanıyordu. Bunun farkındaydım ama içimdeki aptal ve çaresiz bir şey onun yatıştırıcı, derinden gelen sesine karşılık verdi.

“Bırak ben halledeyim.” Bunu daha çok barut grisi taytının içindeki biçimli kışına doğru söylemişim.

“Ne akıllı bir oğlan ya da kız,” dedi Lina tekrar dışarı çıkmadan önce. Yanağı ve kolları kirlenmişti. “Arabanda yiyecek var mı, ateşli çocuk?”

Bunu neden düşünmemiştim ki? “Torpedo gözünde biraz kurutulmuş et var.”

“Atıştırmalıklarını yeni arkadaşımızla paylaşır mısın? Sanırım onu cazip bir şeyle yaklaştırmaya ikna edip yakalayabilirim.”

Kendisi cazip bir şeydi. Sırf ona daha iyi bakabilmek için donmuş çamurun üzerinde sürünebilirdim ama bu bendim, donmak üzere olan bir sokak köpeği böyle yapmıyordu.

Kasıklarımıdaki basıncın dağılmasını dileyerek cipime geri döndüm, torpidodan kurutulmuş eti çıkardım. Arkadaki acil durum kitinden tasma, mama kabı ve su şişesi gibi gerekli birkaç şey daha aldım.

Elimdekilerle geri döndüğümde Lina borunun daha da içine girmişti. Yüzüstü uzanmıştı, sadece belden aşağısı görünüyordu. Yanına çömelip borunun içine baktım. Benim kirli, küçük tüy yumağım biraz daha yaklaşmış, neredeyse yalayacak ya da ısırarak kadar yakın mesafeye gelmişti.

“Dikkatli ol,” diye uyardım. Gözümün önüne kuduz sincaplar geldi.

“Bu tatlı bebek bana saldırmayacak. Onu kucakladığımda bu çok güzel tişörtü mahvedecek ama buna değecek. Öyle değil mi, prenses?”

İçimdeki endişe artıyordu. Bunu neyin tetiklediğini anlamaya çalışmakla uğraşmadım çünkü bugünlerde her şey böyle hissettiriyordu. “Lina, ben ciddiylim. Bu polisin işi. Bırak ben hallederim,” dedim kararlı bir şekilde.

“Titreyen bir sokak köpeği için bana polislik *taslayamazsın*.” Sesi ürkütücü bir şekilde yankılandı.

“Sana zarar gelmesini istemiyorum.”

“Canım yanmayacak, yansa bile bu benim kararım. İkimiz de bununla başa çıkabiliriz. Ayrıca sen ve o geniş, süper kahraman kılıklı omuzların buraya asla sığmaz.”

Hayvan Koruma’yı aramalıydım. Siska Deke buraya gayet rahat sığardı.

Net olarak göremiyordum ama köpek Lina’nın uzattığı eli nazikçe koklamak için biraz daha yaklaşmış gibiydi.

“Kurutulmuş etleri ver, Nash,” dedi Lina. Diğer kolunu geriye doğru uzatıp parmaklarını oynattı.

Yarı sert aletim taytının kışını nasıl sardığını görmezden gelmekte hâlâ zorlanıyordu ama kurutulmuş et paketini açmayı başarıp birazını uzattım.

Lina etleri köpeğe verdi. “Al bakalım, tatlım.”

Çamurla kaplı küçük tüy yumağı Lina’ya doğru tereddütlerle süründü.

Küçük köpekler de ısırırdı. Saldırırsa Lina savunmasız kalabilirdi, ayrıca enfeksiyon gibi endişelenilmesi gereken bir sürü şey vardı. Bu neredeyse donmuş çamurda hangi parazitlerin büyüdüğünü kim bilebilirdi? Ya enfeksiyon kaparsa? Ya yüzü için cerrahi müdahale gerekirse? Hepsi benim sorumluluğumdaydı.

Lina öpücük sesleri çıkarmaya devam ediyordu. Kalbim göğüs kafesimi parçalamakla tehdit ederken köpek biraz daha yaklaştı.

“Şuna bir bak. Güzel bir parça kurutulmuş et. Hepsi senin.” Eti köpeğin önünde baştan çıkarıcı bir şekilde salladı.

Ellerimi Lina’nın kalçalarına koyup onu çekmeye hazırlandım.

“Hayır, kibar adam bana arkamdan sarılıyor sadece. Gerginliğiyle seni hiç ürkütmüyor,” diye devam etti.

“Gergin değilim,” diye söylendim.

“Nash, parmakların tenime biraz daha gömülürse moraracağım. Ayrıca keyifli türden de olmayacak.”

Aşağıya baktım. Parmaklarım kalça kıvrımlarındaydı. Tutuşumu gevşettim.

“Aferin kızıma!” dedi Lina. Eğilip neler olduğunu görmeye çalıştım ama omzum beni engelliyor, güzel kalçaları da görüşümü kapatıyordu.

“Tatlı kızımızı sıkıca tuttum,” diye haber verdi Lina. “Sadece bir sorun var.”

“Ne?”

“Köpeği tutarken çıkamıyorum. Senin beni çekmen gerekecek.”

Tekrar kışına baktım. Olay raporunu yazarken çok dikkatli olmalıydım, yoksa Grave bununla fena halde dalga geçerdi.

“Hadi ama, şef. Isırmam. Kuduz ve pireler aklıma gelmeden önce beni bu iğrenç bataklıktan çıkar.”

İki seçeneğim vardı. Ayağa kalkıp onu ayak bileklerinden tutarak sürükleyebilirdim ya da kalçalarından tutup geri çekebilirdim.

“Haberin olsun diye söylüyorum, beline en az zararı verecek yöntemi seçiyorum.”

“Sadece sıkıca kavra ve çek.”

“Tamam ama rahatsız olursan ya da köpek korkarsa beni durdur.”

“Tanrı aşkına, Nash. Beni bu drenaj borusundan çıkarman için kışımından tutup çekmene izin veriyorum. Hadi!”

Zihin sağlığım için yapacağım kısa bir egzersizin beni bu noktaya nasıl getirdiğini merak ederek kalçalarını kavradım ve kasıklarına doğru çektim. Lina’nın gövdesi dışarı kayarken inlememek için kendimi zor tuttum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum dişlerimi sıkarak.

“Her şey yolunda. Küçük, tatlı bir şey. Gübre çuvalı gibi kokuyor ama arkadaş canlısı.”

Kalçalarını daha sıkı kavradım. “Dişi olduğunu nereden biliyorsun?”

“Tüm o kirin altında görünen pembe tasmaından.”

Yoldan gelen sesin bir araba motoru olmamasını umut ediyordum. “Yemin ederim ki biri geçerse...” diye mırıldandım.

“Hadi, ateşli çocuk. Yeteneklerini göster bakalım,” diye cesaretlendirdi Lina. Köpek kahramanıyla aynı fikirdeymiş gibi heyecanlı bir havlama sesi çıkardı.

Dizlerimin üzerinde yavaşça geri çekildim, kalçasını kavrayarak tekrar kendime çektim. Mükemmel kıvrımlar bir kez daha tam olması gereken yere yerleşti. Bu kez Lina’nın başı, kolları ve köpek de donuk çimlerin üzerindeydi. Lina dizleriyle dirsek-

lerinin üzerinde duruyordu, kıcıyla kasıkları benim üzerimdeydi. Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyordu. Bir kez olsun endişeyle ilgisi olmayan nedenlerden dolayı başımın döndüğünü hissettim.

Küçük, şık bir Porsche şerit ihlali yaparak aracımın arkasına yanaştı. “Yardıma ihtiyacın var mı, şef?” Naomi’nin en iyi arkadaşı Stefan Liao direksiyonun başında sırtıyordu.

Omzunun üzerinden bana kaşlarını kaldıran Lina’ya baktım. Yolun kenarında kadının üzerine çıkmışım gibi görünüyordu.

“Sanırım kendimiz çözebiliriz, Stef,” diye karşılık verdi Lina.

Stef hınzırca sırtarak küçük bir selam çaktı. “Gideyim de gördüğüm herkese Şef Morgan’ın cumartesi sabahına nasıl başladığını anlatayım.”

“Tam bir baş belası olduğun için seni tutuklayacağım,” diye uyardım onu.

“Sen en iyisini bilirsin, şef,” dedi Stef. Göz kırıp el salladıktan sonra arabasını kasabaya doğru sürdü.

“Nash?”

“Ne?” diye sordum terslenerek.

“Beni bırakır mısın? Aklıma yeni arkadaşımızın yüzünü kızartacak fikirler gelmeye başladı da.”

Sessizce küfrederek ellerimi ve kasıklarımı ondan çektim, ardından tasmayı köpeğin sıksa boynuna geçirdim. Gerçekten üzerinde etiket olmayan kirli, pembe bir tasma takıyordu. Hem tasma hem de köpek on beş kilometrelik bir çamur yarışından çıkmış gibi görünüyordu.

Lina’yı mı, yoksa köpeği mi yerden kaldıracağıma karar veremedim. Sonunda köpeği almanın daha güvenli olduğuna kanaat getirdim. Hırpani kuyruğu öfkeyle karnıma vururken kollarımın arasında acınası bir şekilde titriyordu.

Lina ayağa kalkarak, “Tebrikler, babacık. Bir kızın oldu,” dedi. Telefonunu çıkarıp fotoğrafımı çekti.

“Dur,” diye emrettim sertçe.

“Merak etme. Ne tür silahlar taşıdığını kimsenin görmemesi için fotoğrafı belden kııptım,” diye dalga geçti. Önümde durup bu sefer üçümüzün fotoğrafını çekti. Kaşlarımın çatıldığını görünce gülmeye başladı.

Köpek kollarımın arasında titreyerek göğsümün daha da yukarına tırmandı. “Lina, yemin ederim ki...”

Bir elini göğsüme koyduğunda içimdeki kargaşa yatıştı. “Rahatla, Nash.” Sesi yumuşaktı, sanki yine zor durumdaki bir köpeklerle konuşuyordu. “Sadece takılıyorum. Sen iyisin. Ben de iyiyim. Her şey yolunda.”

“Bu yanlış. Uygunsuz davrandım,” dedim.

“Kendini hırpalamaya kararlısın, değil mi?”

Köpek sanki onu bir şekilde koruyacakmışım gibi başını çenemin altına gömdü.

“Şuna ne dersin?” Lina diğer eliyle köpeği yatıştırıcı bir şekilde okşadı. “Seninle dalga geçmeyi bırakacağım, tabii geçici olarak. Sen de bana kendimi terli ve çamurluyken bile çekici hissettirmenden daha kötü şeyler olduğunu kabul edeceksin. Anlaştık mı?”

Pis kokulu köpek yüzümü çenemden gözüme kadar yalamak için o anı seçti.

“Sanırım senden hoşlandı,” dedi Lina.

“Lağım gibi kokuyor,” diye yakındım. Buna rağmen küçük köpeğin gözleri bana kilitlenince bir şey hissettim. Lina yakınımdayken coşan alevler gibi değildi, başka bir şeydi. Daha tatlı ve hüzünlü bir şeydi.

“Peki plan nedir, şef?” diye sordu Lina.

“Plan mı?” diye tekrar ettim. Hâlâ o hüzünlü kahverengi gözlerle bakıyordum.

DÖRT

DÜPEDÜZ PİS

Lina

Pasaklı ikramiyemizin karnını doyurmuş, suyunu içirmiştik. Onu yeni bir tişörtle sarmaladıktan sonra ben de polis şefinin üzerinde Knockemout polis departmanı logosu olan *sweatshirt*'ünü giyerek yolcu koltuğuna oturdum. Sabahım düşündüğüm gibi geçmemişti. Uzun bir koşu yapıp kafamı toparlayacağımı düşünmüştüm, Nash Morgan'la "köpek stili" yapacağımı değil.

Etkileyici bir özdenetimi olan Nash kapımı kapattı, aracın önünden dolanarak direksiyon başına geçti ve bir süre öylece oturdu. Ön camdan dışarı bakarken hem yorgunluğu hem de gerginliği yüzünden okunuyordu.

"Olay burada mı gerçekleşmişti?" diye sordum. Trafik çevirmesinin tızağa dönüştüğüne dair haberleri, raporları okumuştum.

"Ne, nerede gerçekleşmişti?" diye lafı dolandırdığı sırada emniyet kemerini bağlıyordu. Saf ayağına yatıyordu.

"Ah, demek bu şekilde oynamak istiyorsun, öyle mi? Tamam. Vurulduğun yerden tesadüfen geçiyordun ve birden *X-ray* görüşünü kullanarak drenaj borusuna sıkışmış bir köpek olduğunu tespit ettin."

"Hayır." Motoru çalıştırıp ısıtıcıyı açtı. "Süper işitme yeteneğimi kullandım, *X-ray* görüşümü değil."

Kısa bir kararsızlık yaşasam da sormadan edemedim. "Hatırlamadığın doğru mu?"

Homurdandı, hızlı bir *U* dönüşü yapıp şehre doğru ilerledi.
Tamam o halde.

Nash arabayı binamızın arka tarafındaki kiraz kırmızısı *Charger*'imin yanına park etti. Knox'un *country* tarzı motorcu barı Honky Tonk'un otoparkı boştu, sadece dün gece içmeye gelen sorumluluk sahibi birkaç müşterinin arabası vardı.

Kucağımdaki kokuşmuş kürk ve yaprak yığınının baktıktan sonra Nash bakışlarını bana doğru çevirdi. Gök mavisi gözleri endişe doluydu. Onu iyi hissettirmek için kadınsı, çok sinir bozucu bir arzu hissettim.

“Oradaki yardımın için teşekkürler,” dedi sonunda.

“Her zaman. Umarım çok rezil olmamışsındır.” Şaka yapıyordum.

Gözlerini kaçırıp gergin bir ifadeyle kaşlarının arasını ovuşturdu.

“Sakin bir daha özür dilemeye kalkma,” diye uyardım.

Dudaklarında bir kıvrımla bana baktı. “Ne söylememi istiyorsun?”

“Mesela ‘*Hadi gidip şu tüy yumağını yıkayalım*’a ne dersin?” diye teklifte bulunup kapımı açtım.

O da peşimden dışarı çıktı. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Bundan sonrasını ben hallederim.”

“Bir kere bulaştım bile. Ayrıca, üstüm başım zaten kirlendi. Hem çocukluk anılarım beni yanıltmıyorsa köpek yıkamak için dört el iki elden daha iyidir.”

Arka merdivenlere açılan kapıya yöneldim. Peşimden gelmeden önce sessizce küfrettiğini duyduğumda gülümsememi bastırdım.

Bana yetişti, gereğinden biraz daha yakınımda yürüdü ve benim için kapıyı tuttu. Tişörtle sarmaladığımız köpek kafasını dışarı çıkardı. Tüyleri dökülmüş kuyruğunu karnıma doğru salladığını hissediyordum.

Kollarımda taşıdığım bebek ve yanımdaki adamın bilinciyle merdivenleri her zaman olduğundan daha yavaş çıktım.

“Köpeği senin evinde yıkasak olur mu?” diye sordum merdivenlerden çıkarken. Masamın üzerinde Nash’in görmesine kesinlikle ihtiyaç duymadığım bir kutu dosya vardı.

“Evet, tabii,” dedi kısa bir duraksamanın ardından.

Merdivenlerin başına vardığımızda anahtarlarını bulmak için cebini karıştırırken omzu benimkine değdi. Birbirimize her dokunduğumuzda kendini gösteren titreşimi tekrar hissettim. Böyle hissetmemem gerekiyordu. Rasgele dokunuşlardan hoşlanmazdım, bu yüzden her zaman tetikte olurdum. Oysa Nash ile durum farklıydı.

Kapının kilidini açıp önce benim girmem için kenara çekildi.

Gözlerimi kırıştırdım. Evi benimkinin aynısıydı, yatak odalarımız ve banyolarımız aynı duvarı paylaşıyordu. Tabii benimki eski, boş bir alandan ibaretken Nash’in dairesi bu on yıl içinde yenilenmişti. Aynı zamanda oldukça dağılmıştı.

Bu adamın dağınık biri olacağı asla aklıma gelmezdi ancak kanıtlar inkâr edilemez bir şekilde her yere saçılmıştı.

Panjurlar pencerelerin üzerine çekilmişti, ışığı ve sokak manzarasını engelliyordu. Sehpanın üzerinde kısmen katlanmış bir çamaşır yığını vardı. Sanki katlamaktan vazgeçmiş, bir süredir temiz giysileri üstten almakla yetiniyormuş gibi görünüyordu. Yer kirli giysiler, muhtemelen fizik tedavi için kullandığı direnç bantları ve geçmiş olsun kartlarıyla doluydu. Kanepenin üzerinde kırıksık bir battaniye ile yastık duruyordu.

Ana yaşam alanına açılan granit tezgâhlı mutfakta yeni aletler vardı. Buradan kirli tabakları, hazır yemek kaplarını, en az dört ölü çiçek aranjmanını rahatça görebiliyordum. Onun yemek masası da benimki gibi dosyalar ve daha açılmamış postalarla doluydu.

Ev bir süredir kullanılmıyormuş gibi havasızdı. Sanki içinde hiç hayat yokmuş gibiydi.

“Burası... genellikle bu kadar dağınık değildir. Son zamanlarda meşguldüm,” dedi utanarak.

Artık yaralarının onun söylediğinden daha derin olduğuna yüzde bir milyon emindim.

“Banyo nerede?” diye sordum.

“Şu tarafta,” dedi yatak odasını işaret ederek. Biraz mahcup görünüyordu.

Yatak odası evin geri kalanı kadar felaket değildi. Aslında boş bir otel odasını andırıyordu. Yatak, şifoniyer ve bir çift komodinden oluşan mobilyaları birbiriyle uyumluydu. Özenle yapılmış yatağın üzerindeki duvarda *country* müzik baskılarından oluşan çerçevelenmiş bir koleksiyon duruyordu. Komodinlerden birinin üzerinde asker gibi sıralanan reçeteli ilaçları vardı. Yüzeyi incecik toz tutmuştu.

Adam kesinlikle kanepede uyuyordu.

Banyo tipik bir bekâr banyosuydu. Az sayıda ürün vardı ve kesinlikle bir ambiyans yaratılmaya çalışılmamıştı. Tanrı aşkına, duş perdesiyle havlular bej rengiydi.

Benim ayaklı küvetim onun fayanslı modern duşundan çok daha iyiydi. Yerde, mükemmel bir çamaşır sepetinin yanında bir yığın kirli çamaşır duruyordu. Kafasının içindeki şeytanlarla uğraşıyor olmasaydı, bu hareketi yüzünden seksiliği birkaç puan düşerdi.

“Kapıyı kapatır mısın?” diye sordum.

Hâlâ biraz şaşkın görünüyordu. Yaralı Nash Morgan’da beni çeken bir şeyler vardı. Bu hisse kapılma arzusu karşı konulamayacak kadar güçlüydü.

“Nash?” Uzanıp kolunu sıktım.

Vücudu sarsıldıktan sonra hafifçe başını salladı. “Evet. Kusura bakma. Ne demiştin?”

“Kokuşmuş küçük dostumuzun dışarı çıkmaması için kapıyı kapatabilir misin?”

“Elbette.” Kapıyı usulca kapattı, ardından kaşlarının arasındaki o noktayı tekrar ovuşturdu. “Dağınıklık için kusura bakma.”

O kadar kaybolmuş görünüyordu ki, onu sıkıca tutup öpmek için içimdeki dürtüyle savaşmak zorunda kaldım. Onun yerine köpeği gösterdim. “Beni ilgilendiren tek dağınıklık bu.”

Köpeği yere koyup tişörtünü çözdüm. Burnunu hemen faysa dayayarak koklamaya başladı. Cesur kız yeni ortamını inceliyordu.

Nash çocuğa dönüşen tahta bir kukla gibi hareket etmeye başladı. Eğilip küvetin suyunu açtı. *Sweatshirt*’ü başımın üzerinden çekip çıkarırken, *kasaba bu güzel kış hakkında haklıymış*, diye düşündüm.

Köpekten dolayı kirlenmiş giysiyi havaya kaldırdım. “Bunu yakman gerekebilir.”

“Bu banyoyu yakmak zorunda kalabilirim.” Her yere küçük çamurlu ayak izleri bırakan köpeğe başıyla işaret ediyordu.

Lekeli kısa tişörtümü de çıkarıp şüpheli çamaşır yığınına ekledim.

Nash spor sutyenime uzun uzun baktıktan sonra neredeyse boyun fıtığına sebep olacak bir hızla arkasını dönüp suyun sıcaklığını kontrol etti. Ardından gereksiz yere duş perdesini düzeltmeye başladı.

Hem sevimli hem de centilmen.

Kesinlikle benim tipim değildi. Yine de onu kızgın görmekten hoşlandığımı itiraf etmeliydim.

Nash bana doğrudan bakmaktan kaçınarak çamaşır dolabından bir yığın havlu aldı. Katlanmış iki tanesini küvetin yanına koyup üçüncüsünü lavabonun üzerine bıraktı.

“Gömleğini çıkarsan iyi olur, ateşli çocuk,” diye öneride bulundum.

Çamur ve çimen lekeleriyle kaplı üniformasının düğmelerine baktıktan sonra yüzünü buruşturarak düğmeleri açtı, gömleği çı-

karıp sepete attı. Hemen ardından yerdeki kirli çamaşır yığınının da sepete doldurdu.

Üzerinde göğsüntü saran beyaz bir atlet vardı. Sol kolunun altında yaralanan sporcuların kullandığı türden renkli bir yapışkan bant görünüyordu.

“Mutfağa gidip büyük bir kap gibi bir şey getirir misin? Duş başlığını kullanmak istemiyorum, onu korkutabilir,” diye önerdi Nash.

“Elbette.” Onları orada bırakarak köpek için yıkama kabı aramaya başladım.

Dolapları hızlıca aradıktan sonra adamın sahip olduğu tüm tabak ve kapların lavaboda ya da kokusuna bakılırsa yakın zamanda çalıştırılmadığı için çoktan dolmuş bulaşık makinesinde olduğu kanıtlanmıştı. Deterjan koyup bulaşık makinesini çalıştırdım ve büyük, plastik bir Dino’s Pizza bardağını elimde yıkadım.

Dosyaları incelemek için masasmanın önünden geçerken küçük bir suçluluk hissettim.

Banyoya dönmek için buradan geçmek zorundaydım, yani özellikle buraya gelmiş sayılmazdım. Ayrıca yapmam gereken bir iş vardı. *Onları açıkta bırakması benim suçum değil*, diye düşünerek kendimi ikna ettim.

Üç klasöre odaklanmam otuz saniyeden az sürdü.

HUGO, DUNCAN.

WITT, TINA.

217.

217, cinayete teşebbüs için kullanılan polis koduydu. Bunun nuhtemelen Nash’in vurulmasıyla ilgili polis raporu olduğunu ahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Kesinlikle merak ediyordum ama sadece hızlıca bir göz atacak kadar zamanım varlı, önceliklerimi belirlemem gerekiyordu.

Yatak odasına doğru bir bakış atarak Hugo dosyasının üst kısmını tek parmağımla kaldırdım. Klasörün üstü pürüzlü gibiydi.

Yatak odasındaki komodin gibi onun da ince bir toz tabakasıyla kaplı olduğunu fark ettim.

En üstte duran birkaç yıl öncesine ait çirkin bir sabıka fotoğrafının olduğu kağıda zar zor göz atmışken Nash'in seslendiğini duydum. "Bir şey bulabildin mi?"

İrkilerek dosyayı kapattım, Nash'in banyodan seslendiğini fark edinceye kadar kalbim hızla çarpmaya başlamıştı.

Masadan bir adım geri çekilerek soluklandım. Zayıf bir sesle, "Geliyorum," diye bağırdım.

Banyoya döndüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Nash'in üstü çıplaktı, sıırıslıklam olmuş atleti küvetin yanında yerdeydi ve... gülümsüyordu. Tam bir seksi erkek gülümseseydi.

Yarı çıplaklığı ve sıırıışı karşısında olduğum yerde donup kalmıştım. Bir süre manzaranın keyfini çıkardım.

Küvetin bir ucundan diğerine koşturan köpeği, "Her yere su sııratmayı kesmezsen birazdan hepimiz yüzmeye başlayacağız," diye uyardı Nash. Musluktan su alıp ona sııratınca köpek bir dizi boğuk ama keyifli havlama sesi çıkardı.

Kahkaha attığımı duyunca hem Nash hem de köpek dönüp bana baktı.

"*Gremlinler*" gibi olmayacağını garantilemek için onu küvete sokmam gerektiğini düşündüm," dedi Nash.

Adam kendi hayatını ihmal etmiş olabilirdi ama kahramanlık kemiklerine kadar işlemişti. İçimdeki küçük suçluluk duygusu büyüyerek daha keskin bir şeye dönüştü. Gizlice eşyalarını karıştırırken yakalanmadığım için şanslıydım.

Alınması gereken risk ile aptallık arasında ince bir çizgi vardı.

Ona eşlik ederek katlanmış havlulardan birinin üzerine diz çöktüm ve bardağı uzattım. "Siz ikiniz eğleniyor gibi görünüyor-

* "*Gremlins*", Joe Dante'nin yönettiği, yapımcılığını Michael Finnell'in üstlendiği 1984 yapımı korku/komedi filmidir. Filimde, suya temas ettiğinde çoğalan saldırgan yaratıklar vardır. (e.n.)

sunuz.” Nash’in mahremiyetini ihlal etmemiş bir kadın gibi konuşmaya çalışıyordum.

Sırılsıklam küçük *gremlin* ön patilerini küvetin kenarına koyup hayranlıkla bize baktı. Mutlulukla salladığı kuyruğu her yere kirli su damlatıyordu.

Bardağı temiz suyla doldururken, “Bakalım ben üstüne su dökerken sen onu tutabilecek misin?” dedi Nash.

“Gel bakalım, tüylü küçük denizkızı.”

Yan yana çalışmaya başladık. Fırçalıyor, köpürtüyor, duruluyor ve gülüyorduk.

Nash’in çıplak kolu benimkine her değdiğinde ürperiyordum. Her seferinde uzaklaşmak yerine daha yakına sokulma isteği duyuyor, bana ne olduğunu merak ediyordum. Omzundaki zedelenmiş kasları zorlayan hareketlerde irkildiğini fark edecek kadar yakınındaydım. Buna rağmen bir kez olsun şikâyet etmedi.

Yarım saatimizi harcadıktan ve suyu dört kez değiştirdikten sonra nihayet köpek temizlenmişti.

İnce tüyleri ağırlıklı olarak beyazdı, bacaklarında koyu benekler vardı. Bir kulağı benekli, diğer kulağı ise kahverengi ve siyahtı.

Nash köpeği küvetten çıkarırken, “Adını ne koyacaksın?” diye sordum. Köpek coşkuyla Nash’in yüzünü yaladı.

“Ben mi?” Başını pembe dilden uzaklaştırmak için manevra yaptı. “Beni yalamayı kes.”

“Haksız değil, oldukça yalanası bir yüzün var.”

Köpeği nazıkçe yere bırakmadan önce bana o yakıcı bakışlarından birini attı. O sırada köpek silkelenerek etrafa su sıçratıyordu.

Havluyu kapıp köpeğe sardım. “Onu sen buldun. Bu yüzden isim hakkı senin.”

“Tasması vardı. Muhtemelen bir ismi vardır.”

Tüylü küçük bedenini kurularken ellerimin altında kıvranıyordu. “Belki de yeni bir ismi hak ediyordur. Yeni bir başlangıç, yeni bir isim.”

Bakışları altında kıvranmak istememe neden olacak kadar uzun bir süre beni izledi. Ardından, “Aç mısın?” diye sordu.

“Scout? Lucky?” Kahve yaparken artık tamamen temizlenmiş köpeği inceledim.

Nash çırpılmış yumurta pişirdiği tavaından kafasını kaldırdı. “Scrappy?”

“Hayır, hiç tepki vermiyor. Lula?” Yere çöküp ellerimi çırp-tım. Köpek zıplayarak yanıma geldi ve sevgi dolu okşamalarımı mutlulukla kabul etti.

“Gizmo? Splinter?”

“Splinter mı?” diyerek alay ettim.

“Ninja Kaplumbağaların ustası,” dedi Nash. O küçük gülüm-semesi yine kendini göstermişti.

“Splinter bir lağım faresiydi.”

“Dövüş sanatları bilen bir lağım faresi,” diye belirtti.

“Bu genç hanımın sosyetik bir isme ihtiyacı var,” diye ısrar ettim. “Poppy ya da Jennifer gibi.”

Köpekten bir tepki gelmedi ancak ocağın başındaki Nash’in sırtışı büyümüşü. “Buffy’ye ne dersin?”

Köpeğin tüylerine bakarak gülümsedim. “Vampir avcısı olan mı?”

Spatulayı bana doğrulttu. “İşte o.”

“Benim hoşuma gitti ama o kararsız görünüyor.”

Nash kahvaltı hazırlarken hemen yandaki dairemde üstümü değiştirmek yerine burada kalıp yine onun *sweatshirt*’ünü giymeye karar vermişim. Maalesef o üzerini değiştirmiş, temiz bir tişörtle kot pantolon giymişti.

Şimdi de mutfakta samimi, huzurlu bir aile sahnesi sergiliyorduk. Kahve demlenmişti, yalınayak muhteşem bir adam ocakta kahvaltılık bir şeyler hazırlıyordu. Sadık köpeğimiz ise ayaklarımızın dibinde hoplayıp zıplıyordu.

Nash yan yana dizdiği üç kâğıt tabağın her birine bir parça yumurta koyarak tabakları bir kenara itti. Küçük köpek kucığımdan fırlayıp Nash'in bacağına pati attı.

“Sakin ol. Önce yemeğin soğumasını bekle,” diye öğüt verdi. Köpeğin kulak tırmalayan havlaması sabırlı olmakla hiç ilgilenmediğini gösteriyordu.

Ayağa kalkıp ellerimi yıkadım. Nash omzuna attığı el havlusunu bana fırlattıktan sonra yumurtaların üzerine peynir serpmeye başlamıştı. Dostane bir his duyarak tezgâhta bulduğum iki kirli kupayı yıkamaya koyuldum.

İlk kupaya kahve doldurduğum sırada güzelce kızarmış iki dilim ekmek kızartma makinesinden çıkmıştı.

Nash aniden, “Onu bir borunun içinde bulduk. Piper’a ne dersin?” diye bir öneride bulundu.

Köpek hareketlendi, ardından başını eğerek oturdu.

“Bunu sevdi,” dedim. “Öyle değil mi, Piper?”

Küçük poposunu onaylarcasına salladı.

“Sanırım kararımızı verdik,” diye onayladı Nash.

İkinci kupayı doldururken yumurta tabağını yere koymasını izledim. “Gel ye, Piper.”

Köpek hemen atlayıp ön patilerini tabağa yerleştirerek hızlıca kahvaltısına yumuldu.

“Bir banyoya daha ihtiyacı olacak,” dedim gülerek.

Nash kalan tabakların ikisine de birer parça kızarmış ekmek koyduktan sonra sağ elini beceriksizce kullanarak peynirli yumurta karışımını üzerlerine döktü.

“Ve biraz daha kahvaltıya,” dedi bir tabağı bana uzatırken.

Bir gün Nash Morgan’ın hayatına girecek kadın çok şanslı olacaktı.

Mutfakta hızlıca yemeğimizi yedik. Bu benim için masada yer açıp yemekten daha güvenliydi. Ayrıca daha az samimi hissettiriyordu. Yine de o dosyalara bir kez daha bakmaya itiraz etmezdim.

* İngilizcede *pipe* boru anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Bir iş için buradaydım, insafsızca seksi olan bir komşuyla ya-
kınlaşıp işleri zorlaştırmak için değil.

Çok iyi peynirli yumurta yapması, yeni gömleği ve derin
yaralarını gösteren gözleriyle harika görünmesi önemli değildi.
Bakışlarımız her kesiştiğinde... bir şeyler hissediyordum. Sanki
aramızdaki boşluk sürekli yoğunlaşan bir enerjiyle doluyordu.

“Hayatta olduğunu hissettiren şey nedir?” diye sordu bir anda.

“Ha?” Ağzım ekmeğin son lokmasıyla doluyken verebildiğim
en zekice yanıt buydu.

Elinde kupasıyla bana bakıyordu, kahvaltısının yarısı hâlâ ta-
bağında duruyordu.

Yemek yemesi gerekiyordu. Vücudunun iyileşmesi için yakıta
ihtiyacı vardı.

“Benim için eskiden karakola yürümekti. Her sabah, günün
ne getireceğini bilmesem bile her şeye hazır olduğumu hisse-
dim,” dedi neredeyse kendi kendine.

“Artık aynı şeyi hissetmiyor musun?”

Tek omzunu silkti ama bana kilitlenen gözlerinde hiç kayıtsız-
lık yoktu. “Peki ya sen?”

“Arabayla hız yapmak. Yüksek sesli müzik dinlemek. İndi-
rimde mükemmel bir çift ayakkabı bulmak. Dans etmek. Koş-
mak. Kovalamaca. Ter içinde kaldığım sarsıcı bir seks.”

Bakışları ısınınca odadaki sıcaklık birkaç derece yükselir gibi
oldu.

İhtiyaç. O mavi gözlerinde gördüğüm şeyi tanımlamak için ak-
lıma gelen tek kelime buydu. Yine de tam karşılığını vermiyordu.

Bana doğru bir adım attı. Beklenti, adrenalin ve korkunun vah-
şi karışımıyla nefesim boğazımda düğümlendi. *Vay canına. Vay
canına. Vay canına.*

Kalbimin göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi atmasının ilk
defa iyi bir nedeni vardı.

Kendime gelmem gerekiyordu. Dürtüsel davranışlardan ka-
çınmaya çalışmıyor muydum?

İkimiz de bir şey söyleyemeden, Tanrıya şükür herhangi bir şey *yapamadan* telefonum yüksek sesle çaldı ve beni kapılmak üzere olduğum kötü fikirden uzaklaştırdı.

“Bunu açmam gerek,” dedim telefonumu kaldırarak.

Bakışları, içimde hissettiğim ihtiyaçla hafifçe kıvranacağım şekilde üzerimde geziniyordu. Peki, tamam. *Oldukça* büyük bir ihtiyaçtı. Sıcaklık da bir milyon dereceye yükselmişti.

“Tamam,” dedi sonunda. “Yardımın için teşekkürler.”

Kapıya doğru koşmamaya çalışarak, “Ne zaman istersen, ateşli çocuk,” diyebildim zayıf bir sesle.

Nash’in kapısını arkamdan kapatırken, “Merhaba, Daley,” diye cevapladım.

“Lina.” Patronumun beni selamlama şekli bundan ibaretti. Daley Matterhorn, bir kelimenin yeteceği yerde iki kelime kullanmayan oldukça yetenekli bir kadındı. Elli iki yaşındaydı, bir düzine dedektiften oluşan bir ekibi yönetiyordu ve karatede siyah kuşağı vardı. Ayrıca eğlence için triatlonlara katılıyordu.

“Ne var ne yok?” Sadece hafta içiyle sınırlı, sabah dokuzla akşam beş arasında çalıştığımız bir işimiz yoktu. Bu yüzden cumartesi sabahı aramış olması endişe verici değildi.

“Bir soruşturmanın ortasında olduğunu biliyorum ama buna ara vermeni istiyorum. Miami’de yardımına ihtiyacımız var. Ronald, kayıp Renaux tablosunun izini yeni tutuklanan bir uyuşturucu kralının evine kadar sürdü. Yasal görevliler gelip tablonun kanıt ya da el konulması gereken bir mal varlığı olduğuna karar vermeden önce, yarın gece bir kurtarma ekibine liderlik etmen gerekiyor. Olay yerinde sadece bir avuç güvenlik görevlisi bulunduruyorlar, senin için çocuk oyuncağı olur.”

Yeni bir zafere ulaşacak olmanın tanıdık heyecanıyla kalp atışlarım hızlandı.

Ancak yirmi dört saat içinde bir operasyon düzenlemek sadece riskli değil, düpedüz tehlikeliydi. Daley de bunu biliyordu.

Lanet olsun.

“Son işte olanlardan sonra benden bir ekibe liderlik etmemi mi istiyorsunuz?”

“İşi hallettin. Müşteri memnun oldu. İkramiyeni aldığı anda şikâyet ettiğini de duymadım.”

“Biri yaralandı,” diye hatırlattım. Biri *benim yüzümden* yaralanmıştı.

“Lewis riskleri biliyordu. Burada hayat sigortası poliçesi satıp evrak işi yapmıyoruz. Yaptığımız işte belli riskler var. Bununla yüzleşecek cesareti olmayan herkes başka bir iş bulabilir.”

“Bunu yapamam.” Ağzımdan çıkanların hangimizi daha çok şaşırttığını bilmiyordum. “Burada ilerleme kaydediyorum ve şu an ayrılmak için iyi bir zaman değil.”

“Sadece saha araştırması yapıyorsun. Soru sorup mülk kayıtlarını araştırması için başka birini gönderebilirim. Herhangi birini.”

“Bu işi sonuna kadar götürmeyi tercih ederim,” diye direttim.

“Biliyor musun, Yüksek Değerli Varlıklar Departmanı’nda bir pozisyon açılıyor,” dedi Daley rahat bir ses tonuyla. Hayallerimin işi, bir çift ışıltılı *Jimmy Choo* ayakkabı gibi gözlerimin önünde sallanıyordu.

“Söylentiler duymuştum.” Kalbim biraz daha hızlı atmaya başlamıştı.

Yüksek Değerli Varlıklar Departmanı daha fazla seyahat, uzun süreli işler, geniş koruma ve büyük ikramiyeler anlamına geliyordu. Ayrıca tek başıma daha çok göreve çıkabilecektim. Bu benim gözümü korkutan büyük hedefimdi, üstelik şimdi tam karşımdaydı.

“Aklında tutman gereken bir şey var. Bu iş için cesur, tehlikeli durumlardan korkmayan ve en iyi olmaktan çekinmeyen biri gerekiyor.”

“Anlıyorum,” dedim.

“Güzel. Yarın için fikrini değiştirirsen beni ara.”

“Ararım.” Telefonu kapatıp ellerimi Nash’in *sweatshirt*’ünün ceplerine soktum.

Bir yanım evet demek istiyordu. Uçağa binip istihbarat toplamak ve içeri girmenin bir yolunu bulmak istiyordum. Ancak daha büyük, *daha* yüksek sesli bir parçam bir ekibe liderlik etmeye hazır olmadığımı biliyordu. Bunu açıkça kanıtlamıştım.

Duyulamayacak kadar küçük bir parça daha vardı. Bektan motellerden, bitmek bilmeyen gözlem işinden bıkmıştı. Yanlış giden bir operasyonun suçluluğunu ve hayal kırıklığını taşıyordu. Belki de eski yeteneğini kaybediyordu.

BES

DUŞTA OLAN DUŞTA KALIR

Nash

Mutfak zemininde oturduğum yerden yorgun bir sesle, “Kıyafetleri yemeyi bırak, Pipe,” diye seslendim. İyileşme sürecim boyunca insanlar yarım düzine kadar “vurulduğunuz için üzgünüz” temalı çiçek göndermişti. Şimdi de onların ölü yapraklarıyla uğraşıyordum. Bu bana hayal meyal annemin cenazesini hatırlatmıştı.

Lanet köpek, ağzında temiz çoraplarımdan biriyle mutfak adasının etrafında hızla dönüp duruyordu.

Bitkin ve öfkeliydim.

Piper’ı bırakmak için Lawlerville’deki barınağı aramıştım ama Teksas’ı kasıp kavuran bir kasırga nedeniyle yerlerinden olan bir düzine hayvanı kabul ettikleri için dolu olduklarını anlatmışlardı. D.C.’deki başka bir barınağı deneyebileceğimi söylemişlerdi. Birkaç aramadan sonra aldığım tek cevap, “Üzgünüz, doluyuz,” olmuştu. Ayrıca beni tıbbi sorunları olan veya yeterince hızlı sahiplendirilmeyen köpeklerin uyutulma riski olduğuna dair de uyarılmışlardı.

Böylece bu huysuz, son derece endişeli köpeğin gönülsüz koruyucu babası olmuştum.

Kendimle bile zar zor ilgilenebiliyordum. Bir köpeğe nasıl bakabilirdim ki?

Kontrol için veterinerlere gittiğimiz sırada, Piper elinde ödül ma-

ması olan hoş kadından sanki şeytanmış gibi korkmuş ve arkama sığınmıştı. Temiz çıkan sağlık raporundan sonra bazı temel malzemeler için Knockemout'un evcil hayvan dükkânına gitmiştik. Aynı zamanda dükkânın sahibi olan kurnaz satıcı Gael, benim aptallığımı bir kilometre öteden fark etmişti. Koridor dolusu peluş oyuncakları gören Piper'in mutlu küçük yüzüne tek bir bakış atmam yeterli olmuştu. Gael, on beş dakikaya döneceğine dair bir tabela asıp aldığım her şeyi eve taşımama yardım etmek zorunda kalmıştı.

Lüks sağlıklı mamalar, gurme ödül mamaları, tasmayla uyumlu kayışlar, oyuncaklar, kendi yatağımdan bile daha ortopedik güzel bir köpek yatağı almıştım. Hatta Gael, "Prenses Piper"ı yürüyüşlerde sıcak tutması için bir süveter dahi vermişti.

Piper hopluya zıplaya yanıma geldi. Ardından ağzına tıktığı peluş kuzu ve çorabın arasından boğuk bir şekilde havladı.

"Ne? Ne istediğini bilmiyorum."

Peluş kuzuyu ölü çiçek yığınının üstüne tükürdü.

Ellerimle yüzümü ovuşturdum. Buna hiç hazırlıklı değildim. Dairemden de belli oluyordu.

Knox'un gençliğindeki yatak odasına benziyordu, kokusu bile aynıydı. Bu sabah geldiğinde Lina'nın bakışlarını, sonra da Gael'in tepkisini görene kadar bunu fark etmemiştim.

Bu yüzden planladığım gibi karakolda evrak işleriyle uğraşmak yerine bir futbol maçı açtım, lanet panjurları kaldırıp temizlik yapmaya koyuldum.

Bulaşık makinesini üçüncü ve son kez doldurmuştum. Kaldırmam gereken Everest Dağı kadar temiz çamaşır vardı. Tabii köpeği de kıyafet çalmaktan vazgeçirmem gerekiyordu. Toz katmanlarını, mobilyaların üzerindeki yapışkan bardak lekelerini temizleyip haftalardır beklettiğim küflü yemek paketlerini attım. Hatta küçük bir market siparişi vermeyi bile başarmıştım.

Tüm bu yıkama, temizleme, ayırma ve yerleştirme işlerini ya-

parken Piper bana eşlik etmişti. Elektrikli süpürgeyi pek umursamadı ama o sabaha kadar bir kanalizasyon borusunun içinde yaşadığını düşününce şikâyet edecek durumu olmadığını anladım.

Başını eğip yeni kesilmiş ayak tırnaklarını ahşap zemine vurarak yerinde dans etti.

Küfürler eşliğinde oyuncağı oturma odasına doğru fırlattım ve köpeğin sevinç içinde kuzunun peşinden koşmasını izledim.

Omzum acıyor, başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Kemiklerim yorgunluk yüzünden sanki geçmeyen bir gribe yakalanmışım gibi sızlıyordu. Hayatımın kalanını burada oturarak geçirmek ne kadar kolay olurdu.

Süpürge sapı yüksek bir *küt* sesiyle yere düştü. Hemen ardından acıklı bir havlama ve ayak tırnaklarının yere sürtünme sesi geldi. Piper bu kez çorabı ya da kuzusu olmadan geri dönmüş, titreyerek kucağıma atılmıştı.

“Siktir,” diye mırıldandım. “Seni herhangi bir şeyden koruyabileceğimi mi sanıyorsun? Ben kendimi bile koruyamıyorum.”

Küçük köpeğin bununla ilgilenmediği belliydi çünkü kucağıma iyice gömülmekle meşguldü.

İçimi çektim. “Tamam, ucube. Hadi gidelim. Seni büyük kötü süpürgeден koruyacağım.”

Onu kolumun altına alıp çatırdayan eklemlerimle yüz yaşındaymışım gibi hissederek ayağa kalktım. Yerdeki çiçek leşlerini taşan çöp kutusuna attıktan sonra kalan son çamaşır sepetiyle yatak odasına doğru yürüdüm.

Piper’la sepeti yatağın üzerine koyarken, “İşte. Mutlu musun?” diye sordum. Yatağın başındaki yastığıma koştı, ardından kuyruğunu burnunun üzerine koyarak top gibi kıvrıldı ve hırıltılı bir nefes verdi.

“Buna alışma. Senin için bir köpek yatağına seksen altı dolar verdim, koruyucu bir aile bulduğum anda kapı dışarı edileceğinden bahsetmiyorum bile.”

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Gözlerini kapatarak beni görmezden geldi.

“Tamam. Yatak senin olsun.”

Zaten yatakta yatmıyordum. Bunun yerine kanepeye yayılıp alışveriş kanalındaki sunucuların monoton sesleri eşliğinde uykuya dalıyordum. Işığa geçit vermeyen karanlık bulutlarda sürük-lendiğim kâbuslar, uyanıncaya kadar peşimi bırakmıyordu.

Keyifli ve verimli bir döngüydü.

Gardırobumun neredeyse tamamının yığılmasıyla oluşan katlanmış çamaşır dağı, kendisini görmezden gelmem için bana meydan okuyordu.

“Tanrım.” Kaç tane gri tişörte ihtiyacım vardı? Ayrıca neden lanet olası kurutucuya çift olarak atılan çorapların hep teki çıkı-yordu? Hayattaki asla çözülemeyecek büyük gizemlerden biriydi. Mesela tüm bunların amacı neydi ve tavşanlar neden tam hızlan-dığımız anda önümüze fırlardı?

Komodinin üzerindeki ilaç şişeleri dikkatimi çekti.

Ağrı kesicilere dokunmamıştım ama depresyon ve anksiyete için olan diğer ilaçlar başlangıçta işime yaramıştı. Ardından o soğuk ve karanlık boşluğu kucaklamaya karar verip içinde de-belenmeye başlamış, karanlığın derinliklerinde ne kadar hayatta kalabileceğimi görmek istemiştim.

Şişeleri çekmeceye doldurup kapattım.

Köpek yüksek sesle horlamaya başladığında havanın karardı-ğını fark ettim.

Bir günü daha atlatmıştım.

Yemek yemiştim.

Temizlik yapmıştım.

İnsanlarla homurdanmadan konuşmuştum.

Göğsümde derin bir uçurum gibi uzanan boşluğu kimsenin görmesine izin vermemiştim.

Araya bir duş ve tıraş sıkıştırabilseydim bugünlük yeterli olurdu.

Piper'ın bacakları gerildi, uykusunda hırlamaya başladı. Rüya

görüyordu. Bunun güzel bir rüya mı, yoksa kötü bir kâbus mu olduğunu merak ettim. Onu uyandırmamaya dikkat ederek kendisini kötülüklerden koruyacak kuzusunu yanına bırakıp banyoya gittim.

Artık tertemiz olan duşumu açıp suyun sıcaklığını ayarladıktan sonra kıyafetlerimi çıkardım. Aynada iyileşmekte olan pembe yara izleri gözüme çarptı. Yediğim mermilerin biri omzumda, diğeri ise karnımın alt kısmında delik açmıştı.

Bedenim iyileşiyordu, en azından dışarıdan bakıldığında öyleydi. Beni asıl endişelendiren şey... zihnimdi.

İnsanın akıl sağlığını kaybetmesi ve giderek kötüleşmesi ne yazık ki aileden geliyordu.

DNA'mıza işlenmiş bir şeyden ancak bu kadar kaçılabilirdi.

Buharın beni duşa davet eden çağrısına uydum. Suyun üzerimden akıp gitmesine, sertleşmiş kaslarımın sıcak suyla gevşemesine izin verdim. Avuçlarımı serin fayanslara dayayıp başımı akan suyun altına eğdim.

Lina.

Terli spor sutyeninden başka hiçbir şey giymediği, gülümseyen görüntüsü gözlerimin önünde belirdi. Hemen ardından birlikte geçirdiğimiz sabahın geri kalanını hatırladım. Gözleri kocaman açılmış ve endişeli Lina. Ben onu kendime doğru çekerken elleriyle dizleri üzerinde duran Lina. Birlikte eve giderken yolcu koltuğundan bana sırtan Lina.

Aletim bacaklarımın arasında gittikçe ağırlaşıyor, onunla ilgili düşüncelerim canlandıkça fantezilere dönüşüyordu.

Bu bir nevi ahlaksız bir özlemdi. Neredeyse bundan zevk alıyordum çünkü bir şey -herhangi bir şey- hissetmek hiçbir şey hissetmemekten çok daha iyiydi. Bu boktan ihtiyaç bana kaybetmekten korktuğum bir şey vermişti.

Vurulduğumdan beri, daha doğrusu... onunla geçirdiğim bu sabaha kadar sertleşmemiştim.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

İçimdeki uyarılma hissi alevlenirken aletim kalınlaştı.

Kendime bunu düşünme izni vermemiştim. Zaten ne tür bir pislik aletinin işlevini akıl sağlığından önce tutardı ki? Bu yüzden endişelerimin üstünü örterek belden aşağıyı yorgun, sıkılmış ya da her ne halt yiyorsa öyleymiş gibi kabul etmiştim.

Ancak Lina Solavita'yı önümde diz çöktürünce fantezilerim canlanmıştı. Kalçalarının ellerimin altında yarattığı hissi düşündüm. Onu kendime çektiğim anı ve kıcının kıvrımlarını aklıma getirdim. Arzu beni hem boğazımdan hem de taşaklarımdan yakalamıştı. İçine düştüğüm karanlıktan çekip çıkarmış, ateşin içine sürüklüyordu. *Ona doğru.*

Kendime engel olamıyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bir elimi fayansın üzerine koyup diğer elimle kalınlaşmış aletimi kavradım ve dilimin ucuna gelen küfürleri geri gönderdim. Dokunduğum an rahatladığım kadar hayal kırıklığına da uğramıştım. Aletimin onun elinde olmasını, ağzını etrafına sarmasını istiyordum. Önümde diz çökmüşken saçlarından kavrayan elimle onu yönlendiriyordum, o da beni yeniden insan gibi hissettiriyordu.

Bana teslim oluşu kendimi güçlü, kuvvetli ve *canlı* hissettiriyordu.

Bu fantezi yüzünden kendimi sonra suçlayacağıma dair içten içe söz verdim. Hâlâ bir bütün olduğumdan, her şeyimin hâlâ çalıştığından emin olmak için aletimi biraz okşayacaktım. Birkaç okşamanın ardından suyu soğuğa çevirecektim.

O dolgun dudaklarını açarak beni içeri aldığını hayal ettim. Su başımın arkasına çarparken aletimin ucunu sertçe kavradım. Kavrayışımla birlikte zevk suyum dışarı aktı. Tadına bakmak isteyen hevesli dilini dışarı çıkarışını hayal ederek aletimi köküne kadar kabaca okşadım.

“Siktir,” diye mırıldanarak boştaki elimle fayansı yumrukladım.

Bu yanılttı ama *lanet şey çok iyi hissettiriyordu*, üstelik benim iyi şeylere ihtiyacım vardı.

Çaresizce, o kısa kazağın yakasını aşağı çekip onu sutyensiz bulmayı hayal ettim. Meme uçları sertti ve ağzıyla aletimi okşarken bile dikkatimi çekmek için yalvarıyorlardı.

Kalçalarım sanki kendi akılları varmış gibi öne doğru sarsılıp yumruğumun içinde kaydı.

“Bir kere daha.” Sadece bir kez daha okşadıktan sonra durdum.

Ancak fantezimdeki Lina artık dizlerinin üzerinde değildi. Bedenime dolanmıştı. Islak, sıcak kadınlığı ile aramızda sadece işe yaramaz bir ipek parçası vardı. Ağzım memelerindeydi, sertçe yutkunurken o koyu pembe uçlardan birini dudaklarımın arasına alıp emdiğimi hayal ettim.

Elim tek bir okşama sınırını unutmuştu. Hızlı, sert hareketlerle aletimin üzerinde aşağı yukarı gidip gelmeye devam ediyordu. Kalçalarım ritmik bir şekilde hareket etmesine rağmen taşaklarımda elimi becermekten öteye gidemeyeceğimi bilmemin ağırlığını hissediyordum. Yine de bu karanlık arzu, boşluktan daha iyiydi.

İpek tangasının ipini yana çektiğimi, kalçalarını kavrayıp içine girdiğimi hayal ettim.

“İşte böyle, melek*.”

İçine girdiğim an nefesinin kesilişini neredeyse duyabiliyordum. Diğer yumruğumla bir kez, ardından ikinci kez fayansa vurdum.

Durma noktasını çoktan geçmiştim. Halinden memnun aletime hizmet eden elimin görüntüsü lanet bir bulanıklıktan ibaretti.

Ellerimle sıkıca kavradığım kalçalarını sikimin üzerinde hareket ettirirken diğer meme ucunu da sertleşene kadar yalayıp emiyordum. Hem içten hem de dıştan beni sarıp sarmalamıştı. Onı boşaltmam için bana ihtiyaç duyuyordu.

* Erkek karakter burada “Angelina” isminin kısıltması olan “angel” lakabıyla “melek” diyerek hitap etmektedir. (ç.n.)

"Nash."

Aramızdaki çekim büyürken ismimi soluduğunu neredeyse duyabiliyordum. Tatlı amı, sikimin etrafında daha da sıkılaşıyordu.

Kahverengi gözlerinin buğulandığını görebiliyor, meme ucunun dilime değen kadifemsi sertliğinin tadını alabiliyordum. Sikimin her santimine kilitlenen açgözlü kaslarındaki acı veren kasılmaları hissedebiliyordum.

"Melek," diyerek duvarı tekrar yumrukladım.

Şiddetli ve uzun uzun boşalıyordu. Onu bitkin düşürüp yatağa taşımama neden olacak türden bir orgazmdı. Ona eşlik edip içine boşalmaktan başka seçenek bırakmamıştı. Bana ait olmalıydı.

Tam o anda peşinde koştuğum rahatlama hissi yerine bambaşka bir şey keşfettim.

Gözlerim tek noktaya kilitlenmiş, kulaklarım cınlarken artık düşün sesini duymuyordum. İçimdeki gerilim arttıkça kalbim göğsümde daha çılgın bir hızla atıyordu. Aletimi bırakıp titrek bir nefes aldım ve hissettiğim baskıyla mücadele edip üzerime çöken dehşet dalgasıyla savaşmaya başladım.

"Siktir," diye homurdandım. "Lanet olsun."

Dizlerim büküldü. Kendimi küvetin içine doğru bıraktım.

Hâlâ sert ve arzuluydum. Hâlâ korkuyordum. Ellerimi başımın üzerine koyup su soğuyana kadar orada dizlerimin üzerinde oturdum.

ALTI

SİDİK YARIŞININ ORTASI

Lina

Knockemout Halk Kütüphanesi, ismi benim için sonsuz bir eğlence kaynağı olan Knox Morgan Belediye Binası'nda, polis departmanının karşısında yer alıyordu.

Kalın, altın harflerle yazılmış yazının fotoğrafını çekip efsane-nin kendisi olan huysuz adama gönderdim.

Knox anında cevap vermiş, ortaparmak emojisi göndermişti.

Sırtarak telefonumu kaldırıp içeri yöneldim.

Bina büyük ölçüde Knox'un kazanıp zorla Nash'e vermeye çalıştığı piyango ikramiyesinden gelen yüklü bir "bağışla" finanse edilmişti. Bana göre bu, ileri düzeyde bir "siktir git" deme şekliydi.

Görünüşe göre bu olay kardeşlerin arasını açmıştı. Kalıtsal inatçılık ve yetersiz aile iletişimi sayesinde de aralarındaki anlaşmazlık pekişmişti.

Bunca yıllık arkadaşlığımız boyunca Knox'la derin, özel sohbetlerimiz olmamıştı. İlişkimizi yüzeysel tutmuş, büyük meseleleri birbirimize yük etmemiştik. Olayları gereksiz yere deşip gün yüzüne çıkarmaya çalışmamıştık.

İşte hanımlar ve beyler, bir ilişkiyi sürdürmenin yolu buydu.

Sorumluluk almak, duygusal yük olmak yoktu.

Beklentileri düşük tutup kıymetli zamanı eğlenerek geçirmek en iyisiydi.

Bunu aklımda tutarak karakolun camından içeri *bakmamaya* özellikle dikkat ettim. Sadece birkaç saat önce, neredeyse hiç ses yalıtımı olmayan bir duvarın ardındaki duşta kendini tatmin edişini duyduğum polis şefiyle havadan sudan konuşmaya hazır değildim.

Sadece bunu düşünmek bile yanaklarımı ısıtıyor, vücudumun alt bölgelerini titretiyordu.

Hayatım boyunca dişlerimi fırçalarken hiç bu kadar uzun süre lavabonun başında durmamıştım.

Kesin olan bir şey vardı, Şef Morgan saatli bir bombaydı. Ayrıca bu “melek” her kimse ondan nefret etmek zorunda kalmayacağı umuyordum.

Doğruca kütüphaneye girdim. Beklediğimden daha kalabalık, bir o kadar gürültülüydü. *Drag Queen* Hikâye Saati* nedeniyle çocuk bölümü, atıştırma saatindeki bir anaokulu gibi heyecanla dolup taşıyordu. Cherry Poppa ile Martha Stewhot’ın farklı aileler ve evcil hayvan sahiplenmeleri hakkında okudukları hikâyeleri hem çocuklar hem yetişkinler pürdikkat dinliyorlardı.

Orada durup bütün bir kitabı dinlemiştim ki, bir görevde olduğumu hatırladım.

Olağanüstü kütüphaneci Sloane Walton’ı ikinci katta, yaşlı ama şık giyimli Hinkel McCord ile kitaplarla ilgili bir konuda tartışırken buldum.

Sloane tanıdığım hiçbir kütüphaneciye benzemiyordu. Aralarına lavanta rengi tutamlar serpiştirilmiş platin sarısı saçlarıyla minyon yapılı, çekici bir kadındı. Havalı bir genç kız gibi giyinir, modifiye edilmiş bir *Jeep Wrangler* kullanırdı. Her ay düzenlenen “İçki ve Kitap *Happy Hour*”una ev sahipliği yapardı. Anladığım kadarıyla başarısız Knockemout Halk Kütüphanesi’ni cesaret, kararlılık ve bir dizi hibeyle tek başına toplumun kalbi haline getirmişti.

* *Drag Queen*, eğlence ya da moda amaçlı feminen kıyafetler giyip makyaj yapan kişilerdir. Genellikle erkekler tarafından yaratılan karakterlerdir. (e.n.)

Lisedeki havalı, hoş kızları hatırlatan bir yanı vardı. Bir zamanlar ben de o seçkin kulübün bir üyesiydim.

“Tek söylediğim Octavia Butler’a bir şans ver. Ardından özür çiçekleri ve tekilayla geri gel çünkü tamamen yanıliyorsun,” dedi adama.

Hinkel başını salladı. “Bir deneyeceğim ama nefret edersem şu kuru domatesli ekmeklerden getirmen gerekecek.”

Sloane elini uzattı. “Anlaştık. İyi tekila isterim. Tadı, lise şenliği için ailenin içki dolabından çalınmış gibi olanlardan getirme.”

Hinkel kurnazca başını sallayıp Sloane’un elini sıktı. “Anlaştık.”

“Müşterilerine hep hamur işleriyle mi rüşvet verirsin?” diye sordum.

Hinkel inci gibi beyaz dişlerini göstererek hasır fötr şapkasını çıkardı. “Bayan Lina, söylememde bir sakınca yoksa güzelliğinizle sonbahar yapraklarını gölgede bırakıyorsunuz.”

Raftan ciltsiz bir kitap alıp kendimi yelpazeledim. “Sevgili bayım, bir hanımefendinin başını nasıl döndüreceğinizi çok iyi biliyorsunuz,” diyerek güneyle zarif bir kadının aksanını taklît ettim.

Sloane sahte bir sinirle kollarını kavuşturdu. “*Affedersiniz*, Bay McCord. Pazar sabahı flörtünüzün ben olduğumu sanıyordum.”

İnce çizgili takım elbisesini ve papyonunu işaret etti. “Hinkel hepinize yeter. Şimdi siz iki güzel hanımefendinin iznini isteyerek bir iki kraliçeyle flört etmek için aşağı ineceğim.”

Asırlık adamın bir elinde bastonu, diğer elinde kitabıyla dinç bir şekilde merdivenlere yönelmesini izledik.

“Knockemout kesinlikle insanlara cazibe katıyor,” diye gözlemimi paylaştım.

“Kesinlikle öyle.” Sloane beni onaylayarak onu takip etmemi işaret etti.

Geniş bir konferans salonuna girdik. Sloane doğruca beyaz tahtaya yürüyüp acemice çizilmiş birkaç penis resmini silmeye başladı.

“Gençler mi?” diye tahminde bulundum.

Başını sallarken atkuyruğu şımarıkça bir o yana bir bu yana sallanıyordu. “Kuzey Virginia ürologları. Dün burada üç aylık toplantılarını yaptılar. Hikâyec saati bitmeden kanıtları temizleyeyim dedim.”

“Bunu tahmin edemezdin.”

Sloane sırtarak bana baktı. “NoVaP’in ocak ayındaki buluşmasına kadar bekle.”

Aklımdan olasılıkları geçirdim. “Kuzey Virginia proktologları mı?”

“Her yerde popo oluyor.” Sloane silgiyi bırakıp kalemleri renklerine göre düzenlemeye başladı. “Seni bugün güzel müesseseme ne getirdi?”

İşe yarar biri olup etrafa saçılmış, ortasında penis fotoğrafı olan bildirileri geri dönüşüm kutusuna doldurmaya başladım. “Bir iki kitap tavsiyesi isteyecektim.”

Biraz da bilgi, diye ekledim sessizce.

“Doğru yere geldin. Ne türden hoşlanıyorsun? Gerilim? Zaman yolculuğu? Otobiyografi? Şiir? Polisiye? Fantastik? Kişisel gelişim? Yüzünü kızartacak kadar ateşli bir küçük kasaba romantizmi?”

Aklıma Nash’in dün gece duştaki hali geldi. Yumruğuyla ıslak fayansa vuruşunu, boğuk hırıltısını düşünürken biraz başım dönüyormuş gibi hissettim. “Cinayetlerle ilgili bir şey,” diye karar verdim. “Ayrıca mülkleri araştırmak için kullanabileceğim herhangi bir ilçe veritabanı var mı?”

“Ziyaretini kalıcı hale getirmek mi istiyorsun?”

“Hayır,” dedim aceleyle. “Başkente yaşayan bir arkadaşım var. Şehir dışına taşınıp bir işyeri açmak istiyor.”

Kötü bir yalandı ama Sloane meşgul bir kütüphaneciydi, üstelik buradaki insanlar biraz tuhaftı. Hikâyemi sorgulamakla vakit kaybetmezdi.

* Kalem bağırsak, rektum ve makat bölgesi hastalıklarıyla ilgilenen tıp dalıdır. (ç.n)

“Ne tür bir iş?”

Lanet olsun.

“Özel üretim araba tamirhanesi? Demek istediğim bir tür özel üretim arabalar için tamirhane olduğunu düşünüyorum.”

Sloane gözlüğünü düzeltti. “Eminim arkadaşın emlak sitelerini nasıl kullanacağını biliyordur.”

“O... O, şey, biliyor tabii. Peki ya mülk satılık değilse? Parası var ve reddedilmesi zor teklifler yapmasıyla ünlüdür.”

Teknik olarak bu kısım yalan değildi. Kesinlikle değildi.

Beni meraklı bir bakışla süzdü. Genelde uygun bir hikâye uydurmakta çok daha iyiydim. Duştaki Nash konusu aklımı gerçekten başımdan almış olmalıydı. Aklımdan çıkarmamak için kendime hatırlattım. *Seni aptal yerine koyan erkeklerden uzak dur.*

“O halde ilçe değerlendirme veri tabanını deneyebilirsin. Çoğunda mülklere dair coğrafi haritalar, kayıtlar ve vergi değerlendirmeleri var. Sana linkleri verebilirim.”

Yirmi dakika sonra elimde bir yığın seksi olmayan cinayet romanı ve kendine zarar verme eğilimlerini yenme üzerine bir kitap vardı. Ayrıca Sloan’dan aldığım, üç ilçe emlak veritabanının adlarını yazılmış renkli bir yapışkan notla kütüphaneden ayrılıyordum. Hikâye saati devam ettiği için parmak uçlarıma basarak yanlarımdan sessizce geçtim.

Kapıdan çıkıp koridora vardığımda tanıdık bir ses beni durdurdu. “Müfettiş Lina Solavita.”

Bir anlığına donakaldım, ardından botlarımda topukları üzerinde yavaşça döndüm.

Polis merkezinin kapısı arkasından kapanırken geçmişten gelen bir hayalet bana sırtıyordu. Onu son gördüğümünden beri bıyık bırakmış, en az on kilo almıştı ama bu ona yakışmıştı.

“Şerif Nolan Graham. Burada ne...” Soruyu tamamlamama

gerek yoktu. Bir ABD şerifinin bulunmasını gerektirecek sadece bir yerel dava vardı.

“Bir suç vakası üzerinde çalışıyorum.” Kitap yığınının en üstündeki romanı alıp yapışkan notların altından kapağına baktı. “Bunu sevmezsin.”

“Beş yıl kadar önce bir hafta sonu geçirdik diye kitap zevkimi bildiğini mi sanıyorsun?”

Sırıtarak baktı. “Ne diyebilirim ki? Unutulmaz birisin.”

Nolan kendini beğenmiş bir baş belasıydı ama işinde iyiydi. Kadın düşmanı bir salak değildi, ayrıca hafızam beni yanıltmıyorsa harika bir dansçıydı.

“Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim. Bu arada bıyık yakışmış,” diye takıldım.

Başparmağını bıyığının üzerinde gezdirdi. “Daha sonra bir tadına bakmak ister misin?”

“Görüyorum da hâlâ iflah olmaz bir götsün.”

“Buna özgüven deniyor ve tatmin olmuş kadınlarla geçirdiğim yılların deneyimine dayanıyor.”

Sırıttım. “Pisliğin tekisin.”

“Evet. Biliyorum. Burada ne halt ediyorsun? Biri *Mona Lisa*’yı mı çaldı?”

“Kasabadaki arkadaşlarımı ziyaret ediyorum. Daha önce okumaya fırsat bulamadığım kitapları okumaya çalışıyorum.” Kitap yığınını kaldırdım.

Gözleri kısıldı. “Saçmalık. Sen tatil yapmazsın. Pritzger Sığorta burada ne arıyor?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Hadi ama. Eğlendir beni. Burada unutulmuş bir kasabanın polis şefini gözetlemek ve aptalın birinin yarım kalan işini bitirmeyi denemesini beklemekten başka bir şey yapmıyorum.”

“Sence Duncan Hugo bir deneme daha yapacak mı? Sana bu yönde gelen bir istihbarat var mı?”

“Bu konuda yeterince şey bilmiyor muyuz?”

Gözlerimi devirdim. “Burası küçük bir kasaba. Tabii ki hepimiz biliyoruz.”

“O zaman noktaları birleştirmek için bana ihtiyacın yok.”

“Hadi ama. Hugo, babasını etkilemek için bir liste üzerinde çalışıyordu ancak başarılı olamadı. Söylentilere bakılırsa nerede ne yaptığı bilinmiyor, geri dönüp işi bitirmek için bir nedeni yok.”

“Tabii Şef Hafıza Kaybı vurulma olayını hatırlamazsa. Elimizdeki tek şey hapishanede yatan şeytani ikiz, deli ve baş belası eski kız arkadaşının sözleri. Bir de on iki yaşındaki bir çocuğun ifadesi. Fiziksel kanıtların hiçbirisi yeterli değil. Araba çalıntı, silah ruhsatsız. Parmak izi yok.”

Duncan Hugo, Nash’i vurmak gibi korkunç bir hata yapmadan önce Naomi’nin ikiz kardeşi Tina ile birlikteydi. Yalan söyleyip hırsızlık yaparak Virginia’nın kuzeyine doğru ilerliyorlardı.

“Peki ya araç kamerası görüntüleri?” diye üsteledim.

Nolan omuz silkti. “Karanlık. Adamın üzerinde kapüşonlu var, eldiven takıyor. Profili zar zor seçiliyor. Ortalama bir avukat bile onun herhangi biri olduğunu iddia edebilir.”

“Buna rağmen neden seni bebek bakıcılığı yapman için gönderdiler? Hugo önemsiz biri, değil mi?”

Nolan bir kaşını kaldırdı.

“Ah, anlaşıldı. Federaller babasının peşinde.”

Anthony Hugo, Washington ve Baltimore bölgelerinde hüküm süren bir suç imparatoruydu. Oğlu çalıntı elektronik eşyalar ve arabalarla uğraşırken “sevgili babası” ise haraç, uyuşturucu, seks işçiliği konusunda kötü bir şöhrete sahipti.

“Söylemeye yetkim yok,” dedi cebindeki bozuk paraları şıngırdatarak. “Şimdi, dökül bakalım. Hangi güzel küçük hazinenin peşindesin?”

Kurnazca gülümsedim. “Söylemeye yetkim yok.”

Sanki lisenin şımarık amigo kızına kur yapan takım kapta-

nıymış gibi Nolan elini arkamdaki duvara yaslayıp eğildi. “Hadi ama, Lina. Belki birlikte çalışabiliriz?”

Oysa ben ne şımarık bir amigo kız ne de takım oyuncusuydum. “Üzgünüm, şerif. Tatildeyim. İşim gibi tatilimi de yalnız yapıyorum.” Böylesi daha güvenliydi.

Başını salladı. “İyi olanlar inatla her zaman bekâr kalır.”

Onu incelemek için başımı eğdim. Devletin verdiği siyah takım elbisesi ve kravatıyla bölgenin en iyi İncil satıcısı gibi görünüyordu. “Evlenmedin mi?” diye sordum.

Parmağında yüzük olmadığını göstermek için sol elini kaldırdı. “Olmadı.”

Alaycılığının altında bir hüznün kokusu aldım.

“İş yüzünden mi?” diye tahminde bulundum.

Omuz silkti. “Ne diyebilirim ki? Herkes baş edemez.”

Bu durumu anlayabiliyordum. Sürekli seyahat etmesi, haftalarca süren takıntılı halleri ve bir dava sonuçlandığında yaşanan zafer telaşı herkesin kaldırabileceği şeyler değildi.

Anlayışla yüzümü buruşturdum. “Yürümediğine üzüldüm.”

“Evet, ben de üzüldüm. Tabii sen kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilirsin. Akşam yemeği? İçki? Birkaç blok ötede Honky Tonk diye bir yerde iyi viski olduğunu duydum. Eski günlerin hatırına gidip birkaç kadeh içebiliriz.”

Yanımda bir ABD şerifiyle Knox’un barına gidersem bana vereceği tepkiyi ancak hayal edebilirdim. Kardeşi kanun ve düzen hayranıyken kurallar söz konusu olduğunda Knox’un asi bir çizgisi vardı.

“Hmm.” Düşünmem gerekiyordu. Bir plana, bir stratejiye ihtiyacım vardı.

Karakol kapısının açılması beni bir cevap uydurmak zorunda kalmaktan kurtarmıştı. Bu defa da Nash’in çatık kaşları yüzünden dilim tutulmuştu.

“Kayıp mı oldunuz, şerif?” diye sordu Nash. Sesi aldatıcı bir

şekilde yumuşak, güney aksanı her zamankinden daha belirgindi. Knockemout Polis Departmanı'nın koyu gri üniformasını giymişti. Yıkayıp ütülenmiş görünen gömleği ve pantolonuyla takım elbiseli Nolan'dan elli milyon kat daha seksi görünüyordu.

Lanet olsun size, ince banyo duvarları. Cehenneme kadar yolunuz var.

Boğazım kurumuş, beynim aptallaşmıştı. Nash'in dün geceki kısık sesli iniltileri kafamda tekrarlanıp duruyordu.

Düşünceli, yaralı Nash seksiydi. Patronluk taslayan Şef Morgan ise çamaşırımı eritecek kadar seksiydi.

Bakışları bana doğru dönüp baştan aşağı süzdü.

Nolan, Nash'e bakabilmek için çekilmişti ama eli hâlâ duvarda, başımın üstündeydi. "Eski bir dostla hasret gideriyoruz, şef. Müfettiş Solavita ile tanışma şerefine eriştiniz mi?"

Nolan'ın taşaklarına tekme atmak istedim.

"Müfettiş mi?" diye tekrarladı Nash.

"Sigorta müfettişi," dedim hızlıca. Nolan'a ters ters baktım. "Şef Morgan ve ben birbirimizi tanıyoruz."

Genelde baskı altında iyiydim. Hayır, sadece iyi değildim. Baskı altında *harikaydım*. Gerektiğinde sabırlı, zeki ve kurnaz oluyordum. Ancak Nash'in beni sorgu odasına götürüp bir saat boyunca bağırarak istemiş gibi görünen sert, otoriter bakışları kesinlikle dengemi bozmuştu.

"Sanırım seninle birbirimizi tanıdığımız kadar yakın değildir," dedi Nolan bana göz kırparak.

"Ciddi misin?" diye sordum. "Unut artık bunu."

Nash gözlerini benden kaçırmadan, "Melek ve ben oldukça yakınız," dedi.

Melek mi? Nash'in duş fantezisindeki melek *ben* miydim? Beynim gece dinlediklerimin grafiksel bir tekrarını yapmaya başlamıştı. Aklımı toparlamaya çalışıp bu bilgiyle daha sonra ilgilenmeye karar verdim.

“Aynı apartmandayız,” derken neden açıklama ihtiyacı hissettiğimden emin değildim. Nolan’la olan geçmişim Nash’i ilgilendirmezdi. Nash’le yaşadıklarım da Nolan’ı ilgilendirmezdi.

“Dün de aynı banyodaydık,” dedi Nash.

Ağzım açık kalmış, ezilen bir akordeona benzer bir ses çıkar-mıştım.

İkisi de bana bakınca sertçe ağzımı kapattım.

Nolan’ın taşaklarına tekme atmaya, Nash’i de merdivenlerden aşağı itmeye karar vermiştim.

“Zaten polislerle karşı hep bir zaafı olmuştur,” dedi Nolan. Topuklarının üzerinde sallanırken fazlasıyla eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Öfkeden kuduruyordum ama bu iki testosteronlu salağa had-dini bildiremeden kütüphanenin kapısı açıldı. Nash kapıyı tutmak için hamle yaptı.

“Hanımefendi,” dedi Cherry Poppa çıkarken.

“Yakışıklı.” Cherry cıvıldayarak karşılık verdi.

Nolan başını eğdi.

“Burada kesinlikle leziz şeyler var,” dedi *drag queen* kapıya yönelirken.

“Çok *eğlenceliydi*.” Koridoru tıkayan iki aptala bakarak ho-murdandıktan sonra dışarı çıkan güzel *drag queen*’i takip ettim.

Cherry sarı buklelerini savurdu. “Sidik yarışının ortasında durmakla ilgili bilmediğin şey ne, biliyor musun?”

“Neymiş?” diye sordum.

“Sonunda çiş gibi kokan sen olursun.”

YEDİ

KIYAFETLERLE SEVİŞMİYORDUK

Lina

Arabama binip akşam yemeği için Knox ve Naomi'nin evine doğru yola çıktığımda hâlâ oldukça sinirliydim. Tamam, kendisi için kavga eden iki erkekle ilgili anlık hayaller kurmayan bir kadın var mıydı ki? Ancak ben sadece bir piyondan ibaretken kavga iki otorite figürünün sidik yarışına döndüğünde hiç seksi olmamıştı.

Gaz pedalına biraz yüklenince güçlü *Charger*'ım boş otoyolda kükreyerek ilerlemeye başladı. Büyük motorları, hızlı arabaları seviyordum. Bir V8'in gürültüsü eşliğinde yolda olmanın kendimi özgür hissettiren bir yanı vardı.

Hız sınırının on beş kilometre üzerindeki alışıldık hızıma geri döndüm. Biraz eğlenmek için yeterli ama polisin beni kenara çekme zahmetine girmeyeceği bir hızdı.

Aracımın ses sisteminden öfkeli, etkileyici bir kadının sesi yükselirken saçlarım rüzgârda savruluyordu.

Çok geçmeden ormanın içinden geçen çakıllı yola dönmek için yavaşladım. Bir yanım devam etmem için beni kışkırtıyordu. Biriken tüm hayal kırıklıkları pencereden uçup gidene kadar hız yapmaya, yüksek sesle şarkı söylemeye devam etmek istiyordum.

Ne kadar kızgın olursam olayım, ülke çapında yapacağım bir yolculuk bile kafamı boşaltmaya yetmeyebilirdi.

Bu yüzden sinir bozucu, sağduyulu olanı yapıp dönüşe geçtim.

Kızgınlığıma rağmen sonbaharın yaptığı şovu takdir edebiliyordum. Orman capcanlı renklerle doluydu. Dalları kaplayan kırmızı, turuncu ve altın renkli yapraklar yağmur gibi yağarak garaj yolunu kaplamıştı. Sonbaharla ilgili karmaşık duygularım vardı. Bir zamanlar arkadaşlarla yeniden bir araya gelmeyi, yeni maceralara başlamayı temsil ederdi. Artık her ikisini de kaçırmak anlamına geliyordu.

“Dostum, bu gece çok şirretim,” diye homurdandım Carrie Underwood’a. Anahtarlarıyla eski sevgilisinin kamyonetini çizmekle ilgili bir şarkı söylüyordu.

Teybin sesini kısıtım. Ağaçların arasından gelen derenin çıkardığı şırıltıların arabayı doldurmasına izin verdim.

Bir sonraki virajı dönünce Knox ve Naomi’nin evi görüldü. Ağaçların arasına konuşlandırılmış büyük pencereci ahşap ev, ormanın bir parçasıymış gibi duruyordu. Naomi’nin cipinin arkasına park ettikten sonra orada oturup daha fazla sinirlenmemek için arabadan indim. İçeri ne kadar çabuk girersem o kadar çabuk kalkıp eve gidebilir, yalnız başıma huysuzluk yapabilirdim.

Bodur çalılarının ve mevsim sonu çiçeklerinin arasından kıvrılarak ön verandanın geniş basamaklarına uzanan taş yola yöneldim.

Çimenlerin üzerinde bir çocuk bisikleti, sallanan sandalyelerin üzerinde çizgili minderler vardı. Sundurmanın kirişlerinden sak-sılara ekilmiş eğrelti otları sarkıyordu. El oyması, ışıklı üç adet balkabağı ön kapının hemen dışına yerleştirilmişti.

Kendi iç organlarını kusan korkunç balkabağınm Knox tarafından yapıldığına bahse girmeye hazırdım. Özenle oyulmuş, dişlek gülümsemesi olan balkabağı Naomi’ninkiydi. Sabırsız, sivri dişli, orantısız ve korkunç kaşları olan ise Waylay’e aitti.

Her yer “aile” diye bağıırıyordu. Ezelden beri tanıdığım Knox’u düşününce bu hem tatlı hem de eğlenceli geliyordu.

Tel örgülü kapının arkasından heyecanlı ulumalar duyuldu, hemen ardından bir havlama kakofonisi başladı. Verandaya do-

luşan çeşitli cins ve büyüklükteki köpekler merdivenlerden inip dostça bir çılgınlıkla etrafımı sarmıştı.

Onları selamlamak için eğildim.

Kitty adlı minyon, tek gözlü *pitbull* ile Randy adlı şamataçı *beagle* Knox'un büyükannesine aitti. Naomi'nin ebeveynleri artık arazideki kulübede yaşıyorlardı ve barınaktan aldıkları, ayakları tüylü bir tuğlayı andıran kırma köpekleri Beeper'ı da yanlarında getirmişlerdi.

Knox'un, Waylon adındaki tıknaz *basset* cinsi tazi köpeği ilgiden payına düşeni almak için tombul ön patilerini bacaklarıma koydu.

Ön verandanın tel kapısını iterek açarken, "Waylon! Kes şunu," diye bağırdı Knox. Omzuna bir bulaşık havlusu atmıştı, elinde ızgara maşası ve yakışıklı yüzünde gülümsemeye yakın bir şey vardı.

"Söylediğin üzere sofrayı kuruyorum!" İçeriden on iki yaşındaki çocuğun mağdur çığlığı yükseldi.

"Waylon dedim, Waylay değil." Knox bağırarak içeri doğru seslendi.

"O zaman niye öyle demedin?" diye feryat etti Waylay.

Sırttım.

"Aile hayatı sana yaramış," dedim köpeklerin arasından ön verandaya doğru ilerlerken.

Başını salladı. "Dün gece bir saatimi Google'da altıncı sınıf matematiğini araştırarak geçirdim ve bir hafta boyunca kadınların çiçek aranjmanları konusunda fikir değiştirmelerini dinledim." Evden bir kahkaha korosu yükseldi. "Burası hiç sessiz değil. Her zaman her yerde insanlar var."

Orada dikilmiş şikâyet ediyor gibi görünebilirdi ama Knox Morgan'ın hayatının en mutlu zamanlarını yaşadığı açıkça ortadaydı.

"Bunlardan birini hak etmişsin gibi görünüyor." Getirdiğim altılı bira paketini kaldırdım.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“Biri bizi bulup kurutucunun havalandırmasını tamir etmemi ya da başka bir ‘komik TikTok’ videosu izlememi istemeden önce arka bahçede içelim.” Maşayı arka cebine soktu, iki bira aldı ve kapakları verandanın korkuluklarına dayayarak açtı. Bir tanesini bana uzatırken, “Kaçmak için son şansın,” diye uyardı.

“Evcil Knox’un gösterisini hiçbir şeye değişmem.”

Homurdandı. “Evcil mi?”

“Sadece dalga geçiyorum. Sana yakışıyor.”

Kollarını verandanın korkuluklarına dayadı. “Ne yakışıyor?”

Şişemin ucuyla ön kapıyı işaret ettim. “İçerideki o iki hanımın sana ihtiyacı vardı. Onların hayatına girdin ve şimdi üçünüz, doğrudan baktığımızda gözlerimizi kör edecek kadar mutlusunuz.”

“Sence mutlular mı?” diye sordu Knox.

Evin içinden bir kahkaha patlaması daha geldi. Köpekler avluda koşuşturuyor, burunlarını yere dayayıp yeni bir macera arıyorlardı.

“Kesinlikle,” dedim.

Boğazını temizledi. “Sana sormak istediğim bir şey var ve bunu büyütmeni istemiyorum.”

“İlgimi çekti.”

“Sağdıç mı artık neyse ondan olmanı istiyorum.”

Gözlerimi kırptım. “Ben mi?” Shirley ile Janey teyzelerimin düğününde mükemmel bir şekilde oynadığım parıltılı gökkuşağı perisi rolü dışında, sekiz yaşımdan beri hiçbir düğünün parçası olmamıştım. Hiç kimseyle davetiye alacak kadar yakınlaşmamıştım.

“Naomi nedimleri olarak Sloane, Stef, Fi ve Way’i seçti. Ben ise Nash, Luce ve Jer’i seçtim. Yani en azından onlara söyleyeceğim. Bir de sen varsın.”

Nash. Kardeşinin adını anmak bile huysuzlaşmama sebep olmuştu ama göğsümdeki parlak mutluluk bu huysuzluğu bastırdı.

“Smokin giymemi ister misin?”

“Bira lekeli eşofman giysen bile umurumda değil. Aslında,

Naomi'nin bazı fikirleri olacağından eminim. Sadece orada ol." Birasından bir yudum aldı. "Her şeyi berbat etmeme izin verme."

Sırtım. "Sağdıcin olmaktan onur duyarım."

"Naomi sana sağdıçkız dese de herkesin içindeyken ben böyle seslenmiyorum. Tabii Stef'e erkek nedime olarak sesleniyorum, o ayn."

Bahçenin üzerine çöken alacakaranlığı izlerken ikimiz de sırtık.

"Sorduğun için teşekkürler," dedim en sonunda. "Aslında sormamış olsan da."

"İnsanlara sormak yerine doğruca ne istediğini söylersen istediğin şeyi alma olasılığın daha yüksek olur."

"Evcil filozof Knox."

"Kapa çeneni, yoksa sana nar çiçeği renkli tafta giydiririm."

"Bu iki kelimeyi bilmenden etkilendim."

"Düğüne üç hafta kaldı, bütün kelimeleri öğreniyorum."

"Üç hafta mı?"

Yüzüne haylaz bir gülümseme yerleşti. "Sanki hayatım boyunca Naomi ve Way'i beklemişim gibi hissediyorum. Onları ikna edebilsem bu gece belediyeye giderdim."

"O zamana kadar şehirden ayrılmış olsam bile bunun için geri geleceğim," diye söz verdim.

Başını salladı. "Uyarayım, çok fazla kucaklaşma olacak."

Yüzümü buruşturdum. "Ben yokum."

Fiziksel yakınlık benim için kablolu TV şirketi tarafından beklemeye alınmak ve kanal tedavisi olmak arasında bir yerdeydi. Hayatımın bir döneminde bedenim kendimden çok hastane personeline ait olmuştu. O zamandan beri başlatan kişi ben olmadığım takdirde tüm sürpriz dokunuşlardan kaçınmayı tercih etmiştim. Aslında bu durum, Adı Anılmaması Gereken Kişi'ye verdiğim tepkiyi daha da kafa karıştırıcı hale getiriyordu.

"Buna bir çözüm buldum," dedi. "Düğün planlamasında senin adının yanına sarılmayı sevmez yazacağım."

Yol kenarındaki ağaçların arasından farlar görüldüğünde hâlâ gülüyordum. Nash'in mavi *Nissan* kamyoneti arabamın yanına park etti.

Müfettişlik meselesini kurcalayacağı endişesiyle öfkem alevlenmişti. Bunu etrafa yaymasına ihtiyacım yoktu.

"Geleceğini bilmiyordum," dedim.

Knox bana yandan bir bakış attı. "Kardeşimle bir sorunun mu var?"

"Evet, aslında var. Onunla sorunun olmasıyla ilgili bir sorunun var mı?"

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Hiç yok. Benden başka birinin daha ona kızmasının zamanı gelmişti. Sadece düğünü mahvetmeyin yeter. Yoksa Naomi'yi üzersiniz ve Naomi'yi benden başka kimse üzemez."

Köpekler hevesle aracın etrafını sardılar.

Öfkeli bakışlarım ön camdan bakan Nash'in soğuk bakışlarıyla buluştu. Arabadan inme fikrinden pek memnun görünmüyordu. *Güzel.*

"İçeri girsem iyi olacak. Bakalım yardım edebileceğim bir şey var mı?" dedim.

Knox maşayı bana verip üçüncü birayı aldı. "Lou ortalarda görünmüyorsa ızgaradaki tavuğu kontrol et," diyerek kardeşine doğru yürümeye başladı.

Tavuğu kontrol etmek mi? Kümes hayvanlarını pişirme konusundaki bilgim restoranlarda tabağıma gelenlerle sınırlıydı. İçeri girip gürültüyü takip ettim.

Ev güzeldi, sıcak ve rahat bir atmosferi vardı. Yapılan küçük dokunuşlar insanın ayaklarını uzatıp kaosun tadını çıkarmasını sağlıyordu.

Birkaç nesil öncesine ait aile fotoğrafları duvarları süslüyordu. Renkli kilimler zedelenmiş parke zemine yumuşaklık katmıştı.

En çok gürültü mutfaktan geliyordu, insanların çoğunu da ora-

da buldum. Naomi'nin annesi Amanda şarküteri tabağı hazırlıyordu. Sokağın aşağısındaki kulübeye taşınmadan önce burada yaşayan Knox ve Nash'in büyükannesi Liza J ise Amanda'yı denetliyordu.

Neyse ki, Naomi'nin babası Lou çoktan arka bahçeye çıkmıştı. Izgara kapağının aralığından etlere bakıyor, maşasıyla tavukları çeviriyordu.

Naomi ocakta harika kokan bir şeyi karıştırırken şarap açmakta olan en iyi arkadaşı, yakışıklı ve şık giyimli Stefan Liao tartışıyordu.

"Söyle ona, Lina," dedi Naomi sanki başından beri oradaymışım gibi.

"Kime neyi söyleyeyim?" Biraların geri kalanıyla Waylay'ın dış çürüten iki litrelik gazlı içeceğini koymak için buzdolabında boşluk arıyordum.

"Stef'e artık Jeremiah'ya çıkma teklif etmesi gerektiğini söyle," dedi.

Jeremiah yaşadığım apartmanın hemen altında bulunan kuaför salonu Whiskey Clipper'da, Knox'un ortağıydı. Bu kasabadaki tüm bekâr erkekler gibi o da *gerçekten* çok yakışıklıydı.

"Witty kendini beğenmiş, evlenmek üzere olan kadınlar gibi davranıyor. Tüm arkadaşlarının kendini beğenmiş, evlenmek üzere olan budalalar olması için hepsini eşleştirmeye çalışıyor," diye yakındı Stef. Kaşmir ve fitilli kadife giyiyor, bir erkek moda dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu.

"Kendini beğenmiş, evlenmek üzere olan bir budala olmak istiyor musun?" diye sordum.

"Resmi olarak bu şehirde bile yaşamıyorum," diyerek kollarını sallarken şiraz şarabının tek bir damlasını dahi dökmemesi etkileyciydi. "Ahmak olmak isteyip istemediğimi nereden bileyim?"

"Harika. Kötü söz kavanozu için üç dolar daha," diye haykırdı Waylay yemek odasından yüksek sesle.

"Hesabıma yaz," diye bağırdı Stef.

Küfür kavanozu mutfak tezgâhının üzerinde duran galon büyüklüğünde bir turşu kavanozuydu. Knox'un renkli kelime dağarcığı sayesinde her zaman parayla dolup taşardı ve bu parayla sebze alışverişi yapılırdı. Waylay'in kötü sözleri azaltması için Naomi'nin bulabildiği tek yol aileye gırtlaklarına kadar salata yedirmektir.

“Lütfen,” diye alay etti Naomi. “Knockemout'ta, New York'taki evinde ya da ailenle geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyorsun. Sadece köpek kaosunu sevdiğin için burada olmadığımı biliyorum.”

Sözleşmiş gibi dört köpek o anda mutfığa koştu. Tam Waylay'in geldiği sırada yemek odasının kapısından içeri daldılar. Waylay'in yollarından çekilmesi onları daha da heyecanlandırmayı başarmıştı.

“Dışarı!” Amanda bağırarak etrafta koşturan tüy yığınına arka verandanın kapısından dışarı attı.

Waylay mutfığa girip şarküteri tabağından bir parça sosis aşırıdktan sonra ortaya doğru seslendi. “Masa hazır.”

Naomi gözlerini kıstı, sebze tabağından bir parça brokoli alarak yeğeninin ağzına tıktı.

Waylay cesur bir mücadele verdi ama kararlı teyzesi onu boğarcasına kucaklayarak kazanmıştı.

“Neden yeşil şeylere bu kadar takıntılısın, Naomi teyze?” diye inledi Waylay.

Naomi onun saçlarını karıştırarak, “Senin sağlığın ve sıhhatin konusunda takıntılıyım,” dedi.

Waylay gözlerini devirdi. “Çok tuhafısın.”

“Seni sevdiğim için tuhafım.”

“Jeremiah'ya çıkma teklif edemeyecek kadar korkak olduğun için Stef amcağı kızdırmaya geri dönelim.” Waylay hızla konuyu değiştirmişti.

“İyi fikir,” diye onayladı Naomi.

Liza J, Waylay'e bir dilim salam uzatırken bir yandan da Stef'i uyarıyordu. “Onun gibi bir çocuk uzun süre bekâr kalmaz.”

“Çok yakışıklı,” diyerek onayladı Amanda.

Herkes dönüp beklentiyle bana baktı. “Muhteşem biri,” diye kabul ettim. “Tabii uzun süreli ilişkilerden ve tek eşlilikten hoşlanıyorsanız.”

“Ki ben öyle biri değilim,” diye belirtti Stef.

“Knox da değildi.” İçinde olduğumuz durumu vurguladım. “Ama şimdi ona bir bak. Mide bulandırıcı derecede mutlu.”

Naomi kolunu omzuma dolayınca bu beklenmedik dokunuş karşısında irkildiğimi zar zor gizleyebildim. Parmağındaki nişan yüzüğü ışıktaki parlıyordu. “Gördün mü Stef? Sen de mide bulandırıcı derecede mutlu olabilirsin.”

“Sanırım sadece hasta olmayı tercih ederim.”

Naomi’nin şefkatli kucağından sıyrılarak şarküteri tabağına yöneldim.

Waylay, teyzesinin bakmadığı anda çaldığı bir salamı ağzına tıktırdı. Kafamın içinde neredeyse annemin sesini duyuyordum.

“Lina, işlenmiş etten hâlâ uzak duruyorsun, değil mi?”

“Bu durumdayken alkol almanın gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?”

Biramdan meydan okurcasına bir yudum aldım. Ardından Waylay’ın yanına yanaşıp bir parça salam kaptım.

“Ne yani? Hem seksi hem gey olduğum için seksi ve biseksüel kuaförle çıkmam kaçınılmaz bir sonuç mu? Geylerle biseksüellerin, gey ve biseksüel olmaktan daha fazla ortak noktası olmalı,” diyerek dudaklarını bükte Stef.

“Erimiş dondurma gibi yumuşacık olan sesi karşısında kıyafetlerini yırtarak çıkarmak istediğini ve onu alışveriş listesi okurken bile dinleyebileceğini, sana göre gezegendeki en çekici adam olduğunu söylememiş miydin?” Naomi düşünceli bir sesle sormuştu.

“Ayrıca fitness modelleriyle çıkmaktan bıktığın için onun küçük işletme girişimciliğinin ilgi çekici olduğunu söylememiş miydin?” diye ekledi Amanda.

“İkiniz de lüks moda markalarının, Luke Bryan’ın ve çevre dostu enerji çözümlerinin büyük hayranları değil misiniz?” diye hatırlattım.

“Hepinizden nefret ediyorum.”

“Onunla biseksüel olduğu için çıkma, Stef. Senin için mükemmel biri olduğu için çık,” dedi Naomi.

Knox ve Nash içeri girdiklerinde ikisi de hafiften kızgın görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse birbirleriyle konuştuktan sonra genellikle böyle görünürlerdi. Nash ayrıca yorgun görünüyordu. Kot pantolonu ve atletiyse seksi idi. *Leziz.*

Lanet olsun. Onu artık çekici bulmadığımı unutmuştum.

Nolan’la birlikte beni küçük düşürmek için elinden geleni yaptığı gerçeğine odaklanıp içimdeki kadınsal öfkeye tutundum.

Bir elinde bira vardı, diğer elinde balkabağı desenli gülünç bir süveter giydirdiği titreyen Piper’ı tutuyordu. İkisi de sanki dünyada olmak isteyecekleri son yer burasıymış gibi bakıyorlardı.

“İyi akşamlar.” Odadaki herkesi selamlarken o mavi gözleri benim üzerimdeydi.

Ona ters ters baktım. Aynı bakışlarla karşılık verdi.

Kadınlar, Piper’a daha iyi bakabilmek için Nash’e hücum edince yeni bir kargaşa dalgası patlak vermişti. Knox aralarından sıyrılıp Naomi’yi yanağından öptükten sonra şarküteri tabağına doğru ilerledi.

“Merhaba, güzel kız,” dedi Naomi köpeği nazikçe selamlayarak. “Kazağını beğendim.”

Piper’ın başım hafifçe okşarken, “Bu küçük tatlı şey de kimmiş?” diye mırıldandı Amanda.

Dışarıdaki köpekler potansiyel yeni bir arkadaşın varlığını hissetmişti. Burunlarını bahçeye açılan kapıya dayamış, acınası bir şekilde inliyorlardı.

“Bu Piper. Dün kasabanın dışındaki bir yağmur oluğunda buldum. Kim onu sahiplenmek ister?” Nash hâlâ sinirli bir şekilde bana doğru bakıyordu.

Onu açıkça görmezden geldim.

“Yaptığın şey pek öyle görünmüyordu.” Stef’in konuşması, *senin bilmediğin bir şey biliyorum*, tonundaydı.

Nash ve ben bakışlarımızı ona çevirdik.

Stef şeytanca sırıttı. “Üzgünüm, çocuklar. Önlerine başka birini atmak zorundayım, yoksa asla susmazlar.”

“Ne yapıyor gibi görünüyorlardı?” diye sordu Liza J.

“Uygunsuz pozisyonları göz önüne alındığında...”

Bakışlarını Waylay’e çevirerek, “Neden bu hikâyeyi sonraya saklamıyoruz?” dedi Naomi yüksek sesle.

“Ne yapıyordun?” Knox’un tüm dikkati bu konunun üzerindeydi.

“Malum şeyin eksikliğinden dolayı halüsinasyon görmenden endişeleniyorum, Stef. Belki de Jeremiah’ya çıkma teklif *etmelisin*,” diye bastırdım.

“Tamam, Bayan Bacak. Tamam, sen kazandın,” dedi.

Nash bizi görmezden gelerek titreyen köpeği yere bıraktı. Köpek bacaklarının arkasına saklanmaya çalışmış, botlarının arkasından baktığında beni fark etmişti.

Ona el sallayınca bana doğru tereddütlü bir adım attı. Çömelip yere hafifçe vurdum.

Piper, Nash’in botlarının arkasından fırlayarak bana doğru çılgınca koştu.

Onu kucağıma aldım ve beni diliyle yalamasına müsaade ederken, “Eskisinden çok daha iyi kokuyorsun,” dedim.

“Yaa! Seni seviyor,” dedi Naomi.

“Hadi şu uygunsuz pozisyona geri dönelim.” Amanda ısrarcıydı.

Stef, Liza J’in işaret ettiği boş şarap kadehini doldurdu. “Dün sabah erkenden kasabaya dönüyordum ve yolun kenarında ne gördüm?”

Knox elleriyle Waylay’in kulaklarını kapattı.

“Ayı mı?” diye tahminde bulundu Liza J.

“Daha iyisi. Knockemout’un polis şefini, Bayan Solavita’nın kıvrımlı k-ı-ç-ı-n-ı-n arkasında çimenlerin üzerinde diz çökmüş, ‘pompalama pozisyonunda’ gördüm.”

Nash ön kapıdan kaçmayı ciddi ciddi düşünüyormuş gibi görünüyordu.

“Ne si...sansar?” dedi Knox sertçe.

İçimi çektim. “Ciddi misin, Stef? Pompalamak diyorsun ama kaç kelimesini heceliyor musun?”

“Pompalamak küfür değildir,” dedi Waylay bilmişlik taslayarak.

“Hey! Kulaklarını daha sıkı kapa.” Naomi, Knox’a kesin bir talimat verdi.

Knox kızı göğsüne doğru çevirip başını kollarının arasına sıkıştırarak şekilde sıkıca kucakladı.

“Nefes alamıyorum!” Knox’un göğsü kızın çığlıklarına engel oluyordu.

“Hâlâ şikâyet edebiliyorsan alabiliyorsun demektir,” diye ısrar etti Knox.

Waylay sızlandı. “Aptal kasların burnumu kırıyor!”

Knox onu serbest bırakıp saçlarını karıştırdı.

“Waylay, neden gidip büyükbabanın tavuklarla ne durumda olduğuna bakmıyorsun?” diye önerdi Naomi.

“Yetişkinlere özgü iğrenç şeylerden bahsedebilmek için beni gönderiyorsun.”

“Evet,” dedi Stef. “Şimdi buradan git de iğrenç şeylere geçelim.”

Knox elini Waylay’ın başının üstüne koyarak onu arka kapıya doğru yönlendirdi. “Hadi, evlat. İkimizin de bunu duymasına gerek yok.” Birlikte arka bahçeye çıkıp kapıyı arkalarından kapattılar.

“Pompalamaya geri dönelim.” Amanda hızla konuya döndü. Bir bar taburesinin üzerine oturup küçük bir dans hareketi yaptı.

“Yardımsever biri olarak arabayı kenara çektim,” diye devam etti Stef.

“Bugünlerde buna böyle mi deniyor?” dedi Nash dümdüz bir sesle.

“Yardım teklif ettim ama pembe yanaklı Lina bana kıyafetli seks konusunda yardıma ihtiyaçları olmadığını söyledi.”

“Kıyafetlerimizle sevişmiyorduk!” diye isyan ettim.

“Bahse girerim bu yüzden tutuklanabilirdiniz,” dedi Liza J dalgın ama bir parça gururlu bir sesle.

Sebze tabağından alıp Stef’e fırlattığım havuç tam alınına çarptı. “Ah!”

“Tamamen giyiniktik ve bir köpeği, bu köpeği yağmur olduğundan çıkarıyorduk, aptal.” Piper’ı kalabalığa doğru *Aslan Kral* tarzında kaldırdım.

“Lafı açılmışken barınak ona kalıcı bir yer bulana kadar kim bakmak ister?” diye sordu Nash.

“Bir köpek kurtarma hikâyesinin beni hayal kırıklığına uğrattığını hiç düşünmemiştim,” dedi Amanda bir süre sessiz kaldıktan sonra.

“Stef’in korkaklığına geri dönelim,” diye öneride bulundum.

Bir parça karnabahar yanağıma çarpıp yere düştü.

Lou kapıyı açtığı anda köpek ordusu içeri daldı. Liza J’in *pit-bull*’u Kitty, poposunu ayaklarımın dibine yerleştirip kucağımdaki balkabağı süveterli köpeğe baktı. Waylon yerdeki karnabaharı yalayıp yutarken Beeper, Lou’nun ayaklarının dibinde step dansı yapıyordu.

“Tavuklar hazır,” dedi Lou. “Ne kaçırdım?”

Nash ile aynı anda, “Hiçbir şey,” dedik.

SEKİZ

TAZE FASULYE VE YALANLAR

Nash

Akşam yemeği bir Morgan aile toplantısının olabileceği kadar kaotikti ama bir zamanlar eğlenceli bulduğum şey artık çok yorucuydu.

Arka planda çalan *country* müzik eşliğinde geniş masada canlı bir sohbet ortamı vardı. Konuşmalar fazlasıyla hızlı ilerliyordu, enerjim olsa bile ayak uydurmam çok zordu. Zaten enerjim de yoktu. Bütün günümü karakolda, beni kızdırmaktan büyük keyif alıyormuş gibi görünen bir ABD şerifi tarafından izlenerek geçir-miştim.

Tüm yorgunluğuma rağmen buraya gelmemin tek bir nedeni vardı, o da Lina “Sigortacılık Çok Sıkıcı” Solavita’dan cevap almaktı. Bana ve aileme yalan söylemişti, bunun nedenini öğren-meye kararlıyım.

Bana eşlik etmesi için Piper’ı yanımda getirmiştim. Köpek en az benim kadar bitkin görünüyordu. Kitty’ye yaslanmış halde, köşedeki köpek yatağında top gibi kıvrılıp sızmıştı. Köpek tayfa-sının geri kalanı partiye katılamayacak kadar gürültülü oldukları için dışarıya sürülmüşlerdi.

Yiyecekler dağıtılmış, sormaya gerek görülmeden içecekler doldurulmuştu. Sadece tek birayla yetinip kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar yemek için kendimi zorladım. Biz Morgan-

lar duygulardan bahsetme konusunda çok kötüydük, bu da ağa-beyimle büyükanem tarafından serbest bırakılacağım anlamına geliyordu. Ancak Naomi ile ailesi bir sorunu tespit ettiklerinde onu çözmek için ellerinden geleni yapan türde insanlardı.

Hastaneden taburcu edildiğimde temiz bir daire, yeni çamaşırlar ve yemeklerle dolu bir buzdolabıyla karşılaşmıştım. Wittsler sadece Knox'la Waylay'i değil, beni de aileye dahil ettiklerini açıkça belirtmişlerdi.

Morgan ailesinin işlevsizliğinin rahatlığıyla geçen bir ömürden sonra bu oldukça rahatsız ediciydi.

Masanın yarısı benim kaçırdığım bir şey yüzünden kahkahalara boğulunca bu ani gelişme beni ürküttü. Piper'in da aynı durumda olduğu endişeyle havlamasından anlaşıyordu. Kitty sakinlikle koca kafasını Piper'm bedenine yasladı ve ikisi saniyeler içinde yeniden uykuya daldı.

Bu eski ev, çocukluğumdan beri gördüğüm en hareketli zamanlarını yaşıyordu. Bu kadarı başa çıkabileceğimden fazlaydı. Öğrendiğim gibi yaşayıp büyük çaba harcayarak yoluma devam etmeye hazırdım ama Lina'nın sol tarafımdaki varlığı, göğsümde tam zamanlı yaşayan boşluğun ortasına düğümlenmişti. Bir duygu karmaşası yaratıyordu. Anlam veremediğim o çekim duygusu hâlâ oradaydı, bunun yanı sıra Nolan denen pisliğe birkaç yumruk atmak için Lina'yı kullanmış olmanın getirdiği suçluluk duygusu da vardı. Hepsinden önemlisi öfkeliydim.

İşi konusunda herkesi kasıtlı olarak kandırmıştı, bu benim için yalanla eşdeğerdi. Yalanlara ve yalancılara tahammülüm yoktu.

Bu sabahki konuşmamız kafamda soru işaretleri bırakmıştı.

Evrak işleriyle boğuşmanın ve Bacon Ahırları'nın baş belası kaçak atlarından birini, İkinci Cadde'ye sıçıktan sonra yakalanması için Hayvan Kontrol'e yardım etmenin arasında kalan vakitte birazcık araştırma yapmıştım.

Ancak yemek masası sorguya başlamak için uygun bir yer de-

ğildi. Bu yüzden uygun zamanın gelmesini beklerken ona attığım bakışları sınırlandırmaya çalıştım.

Dar bir kot pantolon ile bulut kadar yumuşak görünen gri bir hırka giymişti. Uzanıp ona dokunmak, yüzümü kumaşa sürtmek istiyordum. Onu...

Tamam, pislik. Kendine gel. Depresyondasın ve kırgınsın, hırka koklayan bir sapık değilsin.

Dalgınlığımdan sıyrılarak sohbete katılmak için zayıf bir girişimde bulundum.

“Lou, golf oyunu nasıl gidiyor?” diye sordum.

Sağ tarafımdaki Amanda beni masanın altından tekmeledi. Naomi’nin içtiği kahve boğazına kaçtı.

Masanın bir ucundaki Lou çatalını bana doğrulttu. “Sana söyleyeyim. Dokuzuncu deliğin üç vuruşla bitmesine imkân yok.”

“İşte şimdi hepimiz acı çekmek zorundayız,” diye fısıldadı Amanda. Kocasının yeşil sahadaki denemeleri ve sıkıntıları hakkında konuşmaya başlamıştı.

Lou hepimize dokuzuncu deliğin neden yanlış etiketlendirildiğine dair en önemli on nedeni anlatırken dikkatimi Lina’dan uzaklaştırmak için çaba sarf ettim.

Horlayan Piper’ın burnundan, bir gece önce beni iki kez uyandıran o garip ısıklık sesi çıkıyordu. Kuyruğunun ucu sanki mutlu rüyalar görüyormuş gibi aralıklarla sallanıyordu. En azından sadece kafamın içinde var olan diğer gürültüyle uyanmaktan iyiydi.

Knox elini Naomi’nin ensesine götürüp kulağına bir şeyler fısıldadığında Naomi’nin gözleri parladı. Waylay, gardiyanlarının meşgul olduğundan emin olana kadar bekledikten sonra peçetesine iki taze fasulye koydu. Ona baktığımı fark ettiği anda masum numarasına sığındı.

Dışarıda gece çökmüş, orman ve dere gözden kaybolmuştu. İçeride ışıklar kısıktı, titreşen mumlar ortamı daha samimi kılıyordu.

“Tavuğu uzat, Nash,” diye seslendi Liza J masanın başından. Tabağı alıp sola doğru uzatırken Lina’nın parmakları benimkilere dolanınca neredeyse tabağı düşürüyorduk.

Bakışlarımız buluştuğunda o soğuk kahverengi gözlerde bir öfke kıvılcımı belirdi. Büyük olasılıkla o sabahki karşılaşmamız yüzündendi ama genel toplama bakıldığında kızgın olmak için ondan daha fazla nedenim vardı.

Makyaj yapıp saçına farklı bir şekil vermişti, tıpkı asi bir peri gibiydi. Minik çan şeklindeki küpeleri flörtöz bir şekilde kulaklarından sarkıyor, her güldüğünde şingirdiyorlardı. Tabii şu anda gülmüyordu.

“Bugün uzatır mısınız?” dedi Liza J imalı bir tavırla.

Tavuğu yere düşürmeden tabağı uzatmayı başardım. Parmaklarım onun dokunuşuyla ısınmıştı, bu sıcaklığa tutunmak için elimi kucagımda yumruk yaptım.

“Yüzün bok gibi görünüyor,” dedi Knox bana doğru bakarak. “Knox!” dedi Naomi öfkeyle.

“Ne? Sakal bırakacaksan ya o lanet olası sakalı bırak ya da randevu alıp benim sikik koltuğuma oturacak terbiyeyi göster. Hangisi olacağına karar ver, yüzünde yarım yamalak bir kirli sakalla şehirde dolaşma. Bu Whiskey Clipper için kötü bir reklam,” diye yakındı ağabeyim.

Waylay başını ellerinin arasına almış, kavanoz ve sebzeler hakkında bir şeyler mırıldanıyordu.

Elimle çenemi ovuşturdum. Yine tıraş olmayı unutmuştum.

“Biraz daha taze fasulye al, Nash.” Sağımda oturan Amanda ısrarcı bir şekilde henüz dokunmadığım fasulyenin üstüne bir kepçe daha boşalttı.

Masanın öbür ucunda oturan Waylay’le göz göze geldik. “Bu aile yeşil şeylere takıntılı.”

Dudaklarım kıvrıldı. Çocuk şu kısacık hayatını kötü etki altında geçirdikten sonra hâlâ tüm bu “aile” olayına alışmaya çalışıyordu.

“Waylay, Knox ve Nash’e sormak istediğin bir şey yok mu?” diye kızı teşvik etti Naomi.

Waylay bir an için tabağına baktıktan sonra çocuksu bir kızgınlıkla omuz silkti. “Aptalca bir şey. Bunu yapmak zorunda değilsiniz.” Çatalını abartılı bir şekilde taze fasulyesine sapladıktan sonra mümkün olan en küçük ısırganı alıp yüzünü buruşturdu.

“Şaşıracaksın ama biz aptalca şeyleri severiz,” dedim.

“TikTok’ta bir baba-kız *challenge*’ı var. Kızlar babalarına makyaj yapıyor, oje sürüyor. Bazıları birbirinin saçını da yapıyor,” diye başladı.

Knox ve ben donakalmış, aynı dehşet yüklü bakışı paylaşmıştık. Bunu yapardık.

Her saniyesinden nefret ederdik ama Waylay isterse yapardık. Knox yutkundu. “Peki. Yani?” Sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu.

Naomi içini çekti. “Waylay Witt!”

Kızın sırtışı şeytaniydi. “Ne? Sadece onları daha kötü bir şeyle hazırlıyordum, böylece gerçekten yapmalarını istediğim şeye evet diyecekler.”

Ruj ve takma kirpik tehdidi ortadan kalkınca rahatladım.

Knox sandalyesinde geriye doğru yaslanıp gözlerini tavana dikti. “Bu kız on altı yaşına gelince ne bok yiyeceğim ben?”

“Lanet olsun!” diye sızlandı Waylay.

“Kavanoz!” dedi Stef.

“Her cümlede küfür etmeyi bırakırsan belki lanet taze fasulye yerine patates cipsi ve salamlı atıştırmalıklardan yiyebiliriz.” Waylay homurdanıyordu.

Lina kahkahalarını tutmaya çalışırken küpeleri şingirdadı.

“Gerçekten ne yapmamızı istiyorsun?” diye sordum.

“Tamam. Okulum şu aptal Kariyer Günü olayından yapıyor. Sen ve Knox gelip sınıfıma işlerinizi falan anlatırsanız çok korkunç olmaz diye düşündüm. Hayır diyebilirsiniz.” Son cümlesini aceleyle eklemişti.

“Benim ve Nash amcanın sınıfında konuşma yapmamızı mı istiyorsun?” diye sordu Knox.

Alnımı ovuşturup kafamın içinde yankılanan tüm “hayır”ları kovmaya çalıştım. Toplumsal ilişkiler işimin önemli bir parçası olsa da halka açık etkinliklerden her zaman kaçınırdım.

“Evet. Tabii sadece iyi bir iş çıkaracaksanız gelin çünkü Ellison Frako’nun annesi bir bölge mahkemesi yargıci ve sahte duruşma gibi bir şey yapacak. O yüzden gelip evrak işlerinden veya banka hesap dökümlerinden bahsetmeye kalkmayın.”

Sırttım. Evrak işleriyle banka ekstreleri ağabeyimin işinin yüzde doksanını oluşturuyordu.

Waylay bana baktı. “Belki sinir bozucu çocuklardan birini şok tabancasıyla vurmak gibi havalı bir şey yapabilirsin diye düşündüm.”

Lina boğulurcasına kahkaha attığında birasının bir kısmı yan tarafıma döküldü. Hiçbir şey söylemeden ona bir peçete uzattım.

Naomi bana yalvaran gözlerle bakıyordu.

Sanki Waylay’ın bunu rica ederken ne kadar zorlandığını bilmiyordum.

“Sınıfa silah getiremeyebilirim ama başka bir şeyler düşünürüm,” dedim. Sırtımdan aşağı soğuk bir ter damlası süzülse bile Waylay’ın yüzündeki mutlu şaşkınlık ifadesi buna değerci.

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten. Ayrıca uyarayım, benim işim Knox’unkinden çok daha havalı.”

Knox homurdandı. “Tabii, öyledir.”

“Ne yapacaksın? Piyango kazancını mı canlandıracaksın?” Şaka yapıyordum.

Avuçladığı kırmızı kabuklu patatesleri masanın üzerinden bana fırlattı.

Ben de bir kaşık taze fasulyeyle karşılık verdim.

“Çocuklar,” diye uyardı Amanda.

Waylay bana çok değer verdiğim o küçük gülücüklerinden biriyle bakıyordu. Mutlu bir çocuğu gülümsetmek bir şeydi ama gülümsememek için pek çok nedeni olan bir kızı gülümsetmek altın madalya kazanmaktan farksızdı.

“Ciddiyim. Kim Piper’ı eve götürmek ister?” diye tekrar sordum.

“Nash, bunun o küçük tatlı kız için adil olmayacağını biliyorsun. Seninle çoktan bir bağ kurduğu ortada,” dedi Amanda.

Turta ve kahvenin ardından parti, annemin en sevdiği şarkılardan biri olan *Patsy Cline* eşliğinde sona erdi.

Naomi, Waylay’in ev ödevini denetlemek için yukarı çıkarken Knox bulaşıkları yıkamaya başlamıştı. Lou ve Amanda, Liza J’yi eve götürmek için gönüllü oldu. Kitty gecenin karanlığında kaybolurken Piper onun ardından ön kapıda durup acması bir şekilde sızlanmıştı.

Ortadan kaybolmayı çok isterdim ama görgü kuralları yardım etmeden gitmeme izin vermiyordu. Yemek odasına geri döndüğümde Lina’nın boş tatlı tabaklarını topladığını gördüm.

“Onları bana ver,” dedim. “Sen de çatal bıçakları topla.”

Tabakları bana vermek yerine masanın üzerine koydu.

“Şerif Graham ve sen bu sabah oldukça samimi görünüydünüz.”

Bunu söylemem büyük bir hataydı.

Topladığı çatal bıçakları boş bir tabağın üzerine çarparak bıraktı. “Ciddi misin sen?” Gözleri öfkeyle parlarken kollarını kavuşturdu. “Nolan’la ne sorunun var?”

Sorunum ona Şerif Graham değil, Nolan demesiydi.

“Sorunum dostun *Nolan*’ın kışkımdan ayrılmıyor olması. Beni buraya kadar takip etti. Muhtemelen şu anda garaj yoluna park etmiştir.”

Koyu kırmızı tırnaklarını kazağının kollarına geçirdi. Yumuşaklığa karşı sert bir keskinlikti. “Kendisi benim *dostum* değil. Ayrıca en azından onu içeri davet edebilirdin.”

Kesin yapardım.

Mutfaktan bir gürültü geldi, ardından yarım dakika süren bir küfür duyuldu. "Lanet olsun, siktiğimin ıslak bulaşıkları neden bu kadar kaygan? Süpürge nerede lan?" diye hırladı Knox.

"Üç kez kavanoz," diye bağırdı Naomi üst kattan.

"Otur," dedim.

Lina'nın gözleri kısıldı. "Affedersin?"

Bir sandalye çekip işaret ettim. "Otur dedim."

Waylon dörtnala odaya girdi, kışını ayaklarımın dibindeki halının üzerine koyarak etrafına bakındı. Umutlu görünen Piper da ona katıldı.

"Bak istediğin oldu," dedi Lina.

Sessizce mırıldanarak cebimdeki ödüllerden iki tane çıkarıp iki köpeğe birer tane verdim. Sonra başka bir sandalye çekerek oturdum.

Boş sandalyeyi işaret ettim. "Lütfen o-t-u-r."

Biraz oyalanmasına rağmen sonunda oturdu. "Burası bir sorgu odası değil, ateşli çocuk. Ben de bir şüpheli değilim. Nolan'la aramda geçmişte ya da şu anda yaşanan herhangi bir ilişki seni ilgilendirmez."

"İşte burada yanıyorsun, Angelina. Ben tesadüflere inanmam, özellikle ortada bir sürü tesadüf varsa. Daha önce ağabeyimi hiç ziyaret etmedin, sonra aniden kalkıp ne kadar kalacağını söylemediğin bir ziyaretle sürpriz yapmaya karar verdin. Alışılmadık ama tamam. Ayrıca benim vurulmamdan sonra, Naomi ile Waylay kaçırılmadan hemen önce ortaya çıktın. Elbette, bu da tesadüften ibaret olabilir."

"Ancak sen böyle düşünüyorsun," dedi kollarını kavuşturarak

"Sonra başımın belası şerifle bir geçmişin olduğu ortaya çıktı."

Lina parmaklarını birbirine geçirip masanın üzerinden öne doğru eğildi. "Nolan ve ben beş ya da altı yıl önce Memphis'te bir motelde terli, çıplak şekilde kırk sekiz saatlik bir kaçamak yaptık."

“Bu tam da Pritzger’deki patronların için yüz elli bin dolarlık çalıntı mücevheri kurtardığın zamandı, değil mi? Mücevherleri aldığın adamlar tam o zamanlarda bir FBI soruşturmasına konu olmamışlar mıydı?”

Uzun bir süre beni inceledi. “Bu bilgiyi nereden aldın?”

“Baskın büyük haber oldu. Manşetlere çıktı.”

“Hiçbirinde benim adımı geçmiyordu,” dedi soğukkanlılıkla.

“Eh, yerel polisin olay raporunda geçiyordu.”

Tamam, bugün *birazcık* araştırmaktan fazlasını yapmıştım.

Dişlerinin arasından nefesini verdi. “Ne istiyorsun?”

“Neden buradasın? Sakın bana eski dostun Knox’u özlediğin palavrasını atma,” diye uyardım ağzını açtığı anda. “Gerçeği istiyorum.”

Gerçeğe ihtiyacım vardı.

“Her şeyi ilk seferde anlamam için yavaşça anlatacağım. Benimle ilgili hiçbir şey seni ilgilendirmez. Geçmişte ya da şu anda kiminle ‘arkadaş’ olduğum, maaş almak için ne iş yaptığım ve neden şehirde olduğum da dahil olmak üzere benimle ilgili hiçbir şey seni ilgilendirmez.”

Dizlerimiz masanın altında birbirine değene kadar yaklaştım. “Kusura bakmazsan, Angelina... vücudunda kurşun delikleri olan benim. Burada olma sebeplerinden biri, herhangi bir şekilde bu konuyla ilgiliyse o zaman beni kesinlikle ilgilendirir.”

Telefonu çalmaya başladı. Ekranda “*Babam*” yazıyordu.

Yoksay butonuna basıp telefonu uzaklaştırırken hareketleri gerginlik yüklüydü.

“Konuş. Şimdi,” dedim.

İfadesi tehditkârdı, gözleri koyulaşarak tehlikeli bir hal almıştı. Bir anlığına bana saldıracağını sandım ve yükselen öfkesinin benimkini de uyandırıp cehenneme dönüştürmesi fikrinden zevk aldım.

Ancak cehennem tiz bir bip sesiyle kesildi.

Lina elini hızla kolundaki saatin üzerine kapattı. Ancak ekranda beliren kırmızı kalbin yanındaki sayıyı çoktan görmüştüm.

“Kalp atış hızı uyarısı mı bu?” diye sordum.

Köpekleri ürkütecek kadar ani bir hareketle sandalyesinden kalktı. Ben de ayaklandım.

“Benimle ilgili diğer her şeyde olduğu gibi seni hiç ilgilendirmez, şef,” diyerek kapıya doğru ilerledi.

Neredeyse dışarı çıkmayı başarıyordu ancak ikimiz de benim kızgınlık seviyemi hafife almıştık. Onu yakaladım, elimi bileğine kenetleyip onu geri çektim.

O arkasını dönerken ben öne doğru bir adım attım. Böylece Lina’nın sırtı duvara yaslandığında kendimi onun karşısında dikilirken buldum.

İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk, her nefeste göğüslerimiz birbirine değiyordu. Uzun boylu ve uzun bacaklı bir kadındı, buna rağmen bana bakmak için başını kaldırmasını gerektirecek kadar uzun boyluydum. Boğazında atan nabızı görebiliyordum.

Evet. Kanımda bir fısıltı gibiydi. Ona yaklaştıkça ses daha çok yükseliyordu.

Elimi kontrollü bir şekilde diğer koluna götürüp bileğini kaldırdım. Geri çekilmeden beni izlediği sırada onunla göz temasını kesip saatine baktım. “Oturup konuşmak için oldukça yüksek bir kalp atış hızı,” dedim.

Kurtulmaya çalışsa da sıkıca tutmayı sürdürdüm.

“Oturup konuşmuyordum. Oturduğum yerden bir polisin burnunu kırmamaya çalışıyordum.”

Eli hâlâ avucumdaydı. Diğeri ise yumruk olmuş, tişörtümü tutuyordu. Ancak beni itmek yerine olduğum yerde tutuyordu.

“İkimiz de sakinleşelim,” dedim hafifçe.

“Sakinleşmek mi? *Benden* sakinleşmemi mi istiyorsun? Vay be, bunu neden düşünemedim ki?”

Bir volkana tırmanmıştım ve şimdi aşağıdaki saf, erimiş lavla-

ra bakıyordum. Tek yapmak istediğim o muhteşem sıcaklığın içine dalmaktı.

“Bana şu an neler olduğunu söyle,” diye ısrar ettim. “Doktora ihtiyacın var mı?”

“Aman Tanrım, Nash. Beni hemen bırakmazsan, yeryüzündeki hiçbir yargıç dizimle testislerine verdiğim zarardan dolayı beni sorumlu tutamaz.”

Savurduğu tehditle bana karşı hareket etme şekli birleştğinde fena halde tahrik olmuşum. Aletim yarı sertlikten tam anlamıyla bayrağı göndere çeken, çadır kuran, hatta şaha kalkan türden bir ereksiyona ulaşmıştı.

Siktir.

Sonra ikimiz de hareket etmeye başladık.

Onu tamamen duvara yaslamıştım. Bir elim belinde, göğsünün hemen altındayken diğer elim başının hemen yanında duvara dayanmıştı. Bu sırada elleri hâlâ tişörtümü sımsıkı tutuyor, beni kendine yaklaştırıyordu.

İçine çektiği nefesle göğsünün genişlemesini, ardından yüzümü ve boynumu ısıtarak nefes verdiğini izleyebiliyordum. Kokusunu içime çekerek ona doğru yaklaştım.

Geri çekilmem gerekiyordu. Bana yalan söylediğini bildiğim bir kadına bulaşmak boktan bir fikirdi. Ayrıca aklımla sikimin birine karıştığı da bir gerçektir.

“Çekilmemi mi istiyorsun?” diye sordum burnumu çene çizgisinde gezdirerek.

“Evet,” diye fısıldarken elleri beni daha yakınına çekiyordu.

“Sana dokunmayı bırakmamı mı istiyorsun, melek?” Aklıma gelen her dinin tanrısına dua ettikten sonra tedbir amacıyla birkaç ünlü ve müzisyen ekledim. Tatlı *Dolly Parton**, lütfen evet deme-sine izin verme.

Kirpikleri titredi. O güzel kahverengi gözlerinde şaşkınlık ve başka bir şey canlandı.

*Amerikalı country şarkıcısı. (ç.n.)

“Hayır.” diye fısıldadı. İçimdeki arzuyu coşturan, dumanlı bir yalvarış gibiydi.

Parmaklarım memesinin altına değene kadar elimi birkaç santim daha yukarı kaydardım. Bakışlarımız buluşup birbirine kilitlendi. Aletim fermuarımın arkasında acıyla zonkluyor, beni içten içe yalayan küçük alevler kaslarımı ısıtıyordu.

Lina seksi bir şekilde inlediğinde Dolly üzerine yemin ederim, neredeyse o anda boşalıyordum. Zihnimde defalarca duyacağımı bildiğim sesini hafızama kaydettim. Aletim bir daha hiç çalışmasa bile aralık dudaklarından çıkan o sesi hatırlayıp yumruğumu etrafına dolardım.

Kalçalarını bana doğru ittiğinde neredeyse karşı koyamayacak duruma gelmiştim. Belki de karşı koymamalıyım. Belki onu yere sürükleyip çınlıplak halde benim için yalvarıncaya kadar dişlerimi, dilimi ve parmaklarımı onun üzerinde kullanmalıydım.

Ancak olasılıklar artık söz konusu değildi.

“Ne halt ediyorsunuz siz?” diye hırladı Knox. Bir elinde süpürge diğesinde bira vardı, ikisini birden kafamda kırmak istiyormuş gibi görünüyordu.

“Özel bir tartışma içindeyiz,” diye tersledim.

“Cehenneme kadar yolunuz var,” diye hırladı ağabeyim.

“Aslında ben de tam gidiyordum,” derken Lina’nın yanakları kıskırtıcı bir pembeye bürünmüştü. “Şef, özel bir sorgulama daha yapmak istersen avukatımı yanında bulundururum.”

“Yemin ederim, Nash geri çekilmezsen bu şişeyi kafanda kırarım ve sonra sana bu lanet süpürgeyle temizletirim.”

Mutlu bir nişanlı olmak, aptal ağabeyimin tehditler üretme yeteneğini kesinlikle etkiliyordu.

Yine de sırtımı ona dönmek akıllıca değildi. Elimini Lina’nın belinden çekerek bir adım geri çekilmeye çalıştım ama o hâlâ gömleğimden kavramıştı.

“Bırakması gereken sensin, bebeğim,” diye fısıldadım.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Gömleğime yapışmış ellerine bakıp tutuşunu yavaşça gevşetti.

“Araba sürebilecek durumda mısınız?” diye sordum.

“Sadece tek bir lanet bira içti. Yemek odamda alkol kontrolü mü yapacaksın?” diye sordu Knox.

“Biradan bahsetmiyordum,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından.

“Ben iyiyim. Yemek için teşekkürler, Knox. Sonra görüşürüz.” Yanımdan geçip ön kapıdan çıktı.

“Bu. Lanet. Olasınca. Şey. De. Neydi?” Knox her kelimeyi süpürgenin sapıyla kaburgalarım vurarak noktalamıştı.

“Ah.”

“Hayır,” dedi.

“Neye hayır?”

Knox süpürgenin sapını kullanarak Lina’nın çıktığı kapıyı işaret ettikten sonra tekrar bana döndü. “Onunla yaptığınız bu şey, kesinlikle olmayacak.”

Yorumunu görmezden geldim. “Lina hakkında ne biliyorsun?”

“Ne demek istiyorsun? Onu çok uzun zamandır tanıyorum.”

“Ne iş yaptığını biliyor musun?”

“Sigorta işinde çalışıyor.”

“Yanlış. Pritzger Sigorta’da sigorta müfettişi.”

“Bir fark göremiyorum.”

“Yani kişisel mallar için bir ödül avcısı.”

“Ne olmuş yani?”

“Yani ben birkaç kurşun yedikten hemen sonra kasabaya geliyor. Ne iş yaptığı konusunda yalan söylüyor ve peşimde olan ABD şerifini tanıyor. Bunların ilginç tesadüfler olduğunu düşünüyor musun?”

“Neden hayatımdaki herkes sürekli bir şeyler hakkında konuşmak istiyor?” diye mırıldandı Knox.

“Neden kalp atış hızını ölçen bir saat takıyor?”

“Nereden bileyim? Eğlence için koşan tüm o aptallar bunu

LUCY SCORE

yapmıyor mu? Ben daha çok kardeşimin en iyi arkadaşlarımdan birini neden duvara yapıştırdığıyla ilgileniyorum.”

“Bununla ilgili bir sorunun mu var?”

“Evet. Büyük bir sorun.”

“Detaylandırmak ister misin?” diye sordum.

“Hayır. Sen ve Lina birlikte olmayacaksınız. Hikâyenin sonu. Detaylandırmaya gerek yok.”

“Bu strateji senin kızlarda hiç işe yaradı mı?”

Knox yorgun bir şekilde sandalyelerden birini çekip oturdu. “Şimdiye kadar yaramadı ama umarım bir gün kazanmama izin verirler. Otur bakalım.” Lina’nın boşalttığı sandalyeyi işaret etti.

Oturur oturmaz Piper bacaklarımı tırmalamaya başlayınca onu kucığıma aldım. Sanki onu güvende hissettiriyormuşum gibi göğsüme sarılıp iç çekti. *Lanet köpek.*

“Konuşmak istiyorsun. İyi o zaman, çeneni kapat ve dinle. Lina yanında olmasını isteyeceğin türden bir arkadaş, bana güven. Sadece onu kızdığının zaman canına okuduğu için değil, aynı zamanda iyi bir dost olduğu için. İş tanımları ve aptal akıllı saatler hakkında ağzını açmıyorsa paylaşmamak için bir nedeni vardır. Belki bunun sebebi onun güvenini kazanamamış olmasıdır ya da seni ilgilendirmedeği içindir.”

Oysa içimde bir yerde bunun beni ilgilendirdiğini biliyordum.

“Biliyorum...”

Knox sözümü kesti. “Kapat çeneni. O tanıdığım en iyi insanlardan biri. Sen de öylesin. Onunla aranı düzelt, sonra onu rahat bırak. Birbirinizle oyun oynamanıza izin vermeyeceğim. Ayrıca onu lanet olası duvarlara yaslamayı bırak. Kadın dokunulmaktan nefret ediyor. Çıkarken taşaklarını koparmadığına inanamıyorum.”

Lina dokunulmaktan nefret mi ediyordu? İşte bu yeni bir haberdi.

“Yarın gece dışarı çıkıyoruz. Sen, ben ve Lucy,” diye devam etti ağabeyim.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Başımı salladım. “Halletmem gereken çok şey...”

“Yarın gece dışarı çıkıyoruz,” diye tekrarladı. “Saat dokuzda Honky Tonk’ta ol. Yarın izin günün. İptal etmeye kalkarsan Lucy ile birlikte evine gelip seni dışarı sürükleriz. Konuşmamız gereken şeyler var.”

DOKUZ

KOMŞUSAL SEKS ENGELİ

Nash

Park yerindeki federal gölgame el hareketi çektim, Piper'ı evime bırakıp isteksizce yan kapıya yöneldim. Lina'nın kapısı bir kale duvarı gibi önümde dikiliyordu. İçeriden müzik sesi geliyor, enerjik bir şarkı çalıyordu. Sözlerinde "Dikkat: Kızgın Kadın" gibi bir şey diyordu. Bir saniye tereddüt etikten sonra sertçe kapıya vurdum.

Kapı neredeyse anında açılmış, eşikte Bayan Tweedy belirince şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırmıştım. Her akşam içtiği buzlu viskisi yine elindeydi. Egzersiz taytı, tunik ve mat pembe rujdan oluşan klasik üniformasını giymişti. Beyaz saçları uzun ve kabarıktı, bir buçuk metrelik boyuna bir beş santim daha ekliyordu.

Daire numarasını kontrol ederken nasıl olup da yanlış kapıyı çaldığımı merak ediyordum.

"Doğrucu Seksi değil mi bu?" dedi güneyli tınısıyla. Bardağındaki buz neşeyle şıngırdadı.

2B. Evimin hemen yanındaki kapıdaydım. Yanlış yere gelmemiştim, Bayan Tweedy yanlış kapıyı açmıştı.

"Lina burada mı?" diye sordum.

"Hayır. Haneye tecavüz ediyorum. Beni kelepçelemek ister misin?" Ellerini kaldırdı, bileklerini birleştirip kaşlarını imalı bir şekilde oynattı.

January Tweedy yetmiş altı yaşında olmasına rağmen o kadar oyunbazdı ki, gençken nasıl biri olduğunu düşündükçe ürperiyordum.

Hemen arkasında Lina kapı aralığında görününce rahat bir nefes aldım.

“Senin için ne yapabilirim, şef?” diye sorarken Lina’nın ses tonu buz gibiydi. “Bugün öğle yemeğinde ne yediğimi bilmek ister misin? Buraya gelene kadar konuştuğum herkesin listesini de vereyim mi?”

“O listede ben de varım. O benim en iyi arkadaşım,” diye araya girdi Bayan Tweedy.

“En iyi arkadaşın mı?” diye tekrarladım.

“Sonsuza dek en iyi arkadaşım,” dedi. “Lina ile bir sorunun mu var? Benimle daha büyük bir sorunun olur. Ayrıca uğrayıp saatimi yine çöp öğütücüsünden çıkarmanı istiyorum.”

Lina’nın dudakları keyifle kıvrılmıştı ama beni ona bakarken yakaladığında tüm neşesi kayboldu.

“Bayan Tweedy, Lina’yla özel olarak konuşmama izin verirseniz sonra size uğrayıp saatinizi lavabodan çıkarırım.”

“Yeni duş perdemi de asarsın.”

“Yeni bir duş perdesi daha mı? Sonuncusuna ne oldu?”

Viskisinden isyankâr bir yudum aldı. “Bu tavır bana hayır der gibi geldi. Değil mi, Lina?”

“Evet olmadığı kesin,” diye kabul etti.

“Peki. Saat ve duş perdesi. Artık gidebilirsiniz,” dedim.

Bayan Tweedy yanağını okşadı. “Sen iyi bir çocuksun, Nash. Kafanı uzun süre kışında tutma. Çok geçmeden bu durum kalıcı olur.” Lina’ya döndü. “Yarın spor salonunda görüşürüz. Sabah erkenden!”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diye arkasından seslendi Lina. Koridorun karşısındaki kapı kapandığı anda tüm eğlence bitti.

“Eğer buraya sorgulamaya devam etmek için geldiysen...”

Kolumu kapının pervazına dayadım. “Hayır, hanımefendi.”

“Bana ‘hanımefendi’ demec. Burası Kuzey Virginia. Siz kelimesini bile zar zor kullanıyorsunuz. Bu işten kibarlık yaparak sıyrılamazsın.”

Bayan Tweedy’nin kapısı arkamdan açıldı.

“Özür dilemeye geldim,” dedim dinleyicimizi görmezden gelerek.

Lina kollarını kavuşturdu.

“İşimi kolaylaştırmayacaksın, değil mi?”

“Bunu neden yapayım ki?”

Şansımı zorlamaya karar verdim. Bir elimi omzuna koyup onu nazik ama kararlı bir şekilde içeri ittim, ardından kapıyı arkamdan kapattım.

“Elbette, içeri gel. Kendini evindeymiş gibi hisset,” dedi düz bir sesle.

Böyle hissetmem için pek bir şey yaptığı söylenemezdi.

Ön pencerelerden birinin pervazında duran bir saksı çiçeği ve masasının üzerindeki dosya kutusundan başka kişisel eşyası yoktu.

Onu bir adım daha geri itip elimi çektim. “Müziğin sesini kıs,” dedim. Gözlerini bana diktiğinde hemen ekledim. “Lütfen.”

Bunu kendim yapmak zorunda kalacağımı düşünmeye başlayacağım kadar uzun süre ağırdan alarak beni bekletti. Sonunda masaya doğru yürüyüp telefonunu eline aldı ve müzik hafif bir uğultuya dönüştü.

Dosyaların kapağını kapatmak için dolambaçlı bir yol izlediği gözümünden kaçmamıştı.

“Hiç ölüme yakın bir deneyim yaşadın mı?” diye sordum.

Sessizce durdu.

“Aslına bakarsan, evet. Yaşadım,” dedi sakın bir sesle.

“Bu konuda daha sonra bazı cevaplar isteyeceğim,” diye uyardıktan sonra bir anlığına duraksadım. “Şimdilik uyanmanın ve

hâlâ yaşadığın halde aslında yaşamadığını fark etmenin nasıl bir şey olduğunu herkesten daha iyi bildiğini varsayacağım.”

O viski rengi gözlerindeki sabit bakışlardan başka hiçbir tepki vermiyordu.

Huzursuzca nefes verdim. “Melek, bir çukurun içinde kan kaybından ölmek üzereydim. Büyük çoğunluğum hâlâ burada ama bir parçam oradan kurtulmayı başaramadı. Buraya gelmenin konuyla en ufak bir ilgisi varsa, bunu bilmeyi hak ediyorum.”

Bir anlığına gözlerini kapattı, uzun kirpikleri bronz tenini süslüyordu.

Gözlerini açtığı anda bakışlarımız buluştu. “Burada olma sebe-bim sen değilsin.”

Gerçek gibi gelmişti.

“Bana söylemek istediğin tek şey bu mu?” diye üsteledim.

Dudaklarını büzdü. “Sunumunun özür bölümünün nasıl olacağını göreceğiz. Ayrıca o kısımda ‘Aptalın teki olduğum ve bir ABD şerifinin seks yaptığımızı düşünmesine izin verdiğim için özür dilerim’ cümlesi olsa iyi olur.”

“Sorgulama için özür dilerim. Kontrolü kaybetmiş gibiyim ve bu boktan durumda elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Bu sabah Baş Belası Bıyık’ın sana asıldığını gördüğümde bir şeyler sakladığını hissettim. İçgüdülerime güvenmeye alışkındım. Artık güvenemeyeceğim gerçeğine ise hâlâ alışmaya çalışıyorum.”

Gözleri kısıldı. “Neden güvenemezsin?”

“Çünkü o arabaya doğru yürüdüm.”

Lina kollarını iki yanına indirip öfkeyle çıkıştı. “Hangi kız bu düşünceli, yaralı kahramana kin tutabilir ki?”

“Tutmamanı umuyorum,” diye itiraf ettim.

Bir nefes alıp verdi. “Peki. Kasabada bir şey *arıyorum*.” Ağzımı açtığım anda parmağımı bana doğrulttu. “Buraya biri sana kurşun sıktığı için gelmedim, bir müşteriden çalınan bir şeyi arıyorum. Birkaç ipucu beni buraya yönlendirdi. Nolan ve benim

LUCY SCORE

yollarımız yıllar önce farklı bir işte kesişmişti. Onun kasabada olduğunu bilmiyordum. O da benim burada olduğumdan habersizdi."

"İkiniz buradayken tekrar görüşmeyi düşünüyor musunuz?"

Aramızda sadece yarım metrelik bir mesafe vardı. Havanın sanki yıldırım düşecekmiş gibi çatırdadığına yemin edebilirdim.

"Bu işe karışabileceğini nereden çıkardığını merak ediyorum," dedi.

"Özrümü kabul edersen söylerim."

"Peki. Özrün kabul edildi."

"Çok hızlısın," dedim.

"Oyalanmayı bırak," diye emretti.

"Dürüst olacağım ve muhtemelen bundan hoşlanmayacaksın."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Seni kıskırtmak hoşuma gidiyor. Seni kıskırttım, bunun için çoğunlukla üzgünüm," diye itiraf ettim.

"Neden?"

"Neden mi üzgünüm?"

"Hayır. Bu sabah ve bu gece öyleymiş gibi davranmana rağmen aptal değilsin. Kızdırılmaması gereken korkunç bir komşu olabileceğimi biliyorsun. Beni neden kıskırtıyorsun?" diye sordu.

"Bana bir şeyler hissettiriyorsun. Hiçbir şey hissetmeden geçirdiğim uzun zamanın ardından sadece öfke ya da adrenalin bile olsa bir şeyler hissedebilmek, hiçlikten çok daha iyi geliyor."

Gözlerinde parlayan kıvılcım alev alev yanmaya başladı.

Ona doğru yavaş bir adım attım. "Ne zaman senin yanında olsam, ne zaman gülsen, bana şu an baktığın gibi baksan veya sinirlensen bir şeyler hissediyorum."

"Ne gibi bir şeyler?"

Bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi kapattım.

"İyi şeyler." Şansımı deneyip ellerimi gevşekçe kollarına doladığımda geri çekilmedi. "Aslında dürüst olmam gerekirse hissettiklerim iyiden başka her şeye benziyor. Senin yakınında kal-

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

ma hakkı için savaşıacak cesareti topluyor olabilirim. Yatağında başka bir adam varken bunu yapamam.”

Dudaklarını büzerek düşündü. “Şu anda orayı işgal eden kimse yok,” dedi en sonunda.

“Sana dokunmam seni rahatsız ediyor mu?” diye sordum.

Gözlerini devirdi. “Sanırım Knox o koca ağzını açtı?”

“Bir sorunun olduğundan bahsetmiş olabilir.”

“Yine de buraya gelip bana dokundun,” diye durumumuzu işaret etti. “Çok cesursun.”

“Ağabeyim sana bu kadar yaklaşmama izin verip taşaklarımı sağlam bırakmana şaşırmıştı. Bu beni meraklandırdı. Peki ya...”

“Peki ya, ne?”

“Ya sana dokunmaktan hoşlandığım kadar sen de benim dokunuşlarımdan hoşlanıyorsan?”

Onu öpecek kadar yakındım, eğilip aramızdaki mesafeyi kapatmak yeterince kolay olacaktı. O harika ağzı kendi ağzımda hissetmek ve o sırların tadına bakmak istiyordum. Çok doğru hissettiriyordu, neredeyse kaçınılmazdı.

“Pekâlâ. Oyununa ayak uyduracağım. Ya hoşlanıyorsam?” Beni ölçüp biçen kahverengi gözlerinde altın ve topaz rengi benekler vardı.

“Ya yaklaşmama izin verirsen?”

Tek kaşını kaldırdı. “Tam olarak ne kadar yakın?”

Ona doğru küçük bir adım atarak bedenimi bedenine tamamen yasladım. Sanki bitmiş bir aküymüşüm, o ise takviye kablosuymuş gibi temas eder etmez bedenimdeki her bir sinir uyarılmıştı.

“Bana izin verdiğin kadar yakın. Bunu sadece istemiyorum, Angelina. Buna ihtiyacım var.”

“Sana duygusal destek sağlamam için beni becermek istediğini mi söylüyorsun?”

“İzin verdiğin kadarıyla sana yaklaşmak istediğimi söylüyorum. Sana ne kadar yakın olursam kendimi o kadar iyi hissediyorum.

“Şu anda olduğu gibi,” dedim usulca. “Sonunda rahat nefes alabileceğimi hissediyorum.”

Bir elini göğsüme götürüp oraya bastırdı. “Burada... çok fazla baskı var.”

“Biliyorum,” diye itiraf ettim. Bu tek gecelik bir ilişki arayışı değildi, bir çapa arayışıydı. Fırtınada tutunabileceğim bir şeye ihtiyacım vardı. “Açık konuşalım mı?”

“Durmamız için sebep var mı ki?”

“Hayır demen için bir sürü neden var. En önemlisi de bir daha asla iyileşemeyebileceğimi bilecek kadar hasar görmüş olmam.”

“Kimse mükemmel değildir,” dedi o yumuşak, dolgun dudaklarını kıvrarak.

Kazağının yumuşaklığını ve vücudunun sıcaklığını hissetmek için ellerimi kollarında gezdirdim. “Knox yakınlaşmamızı istemiyor.”

“Onun için üzüldüm, bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ederim,” diyerek diğer elini göğsüme yasladı. Hafifçe baskı yapan dokunuşuna doğru eğildim.

“Sürprizlerden nefret ederim ve yalanlara tahammülüm yoktur. Küçük olanlara bile.”

“Sıkıntıdan ve rutinden nefret ederim. Hatta bazıları drama aradığımı bile söyleyebilir.”

“Bu yaza kadar bir eş bulup bir aile kurmaya oldukça kararlıyım,” diye itiraf ettim.

Gergin bir kahkaha attı. “Tamam. Bu beni biraz korkuttu. Şimdi neye odaklısın peki?”

“Yaşadığımı hissetmeye.”

Bakışları gözlerime kilitlendi. Sanki öğle güneşi beni iliklerime kadar ısıtıyormuş gibi hissettim.

“Bu konuda sana yardımcı olabileceğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu.

Kalbim göğüs kafesime güçlü bir şekilde vuruyordu. Karşılık

veren nabzım vücudumda yankılanarak kanımı ısıtıyor, aletimi hareketlendiriyordu. “Melek, zaten yardımcı oluyorsun.”

Gözleri irileşince çok ileri gidip gitmediğimi merak ettim.

“Tipim değilsin,” dedi sonunda.

“Biliyorum.”

“Burada kalmayı planlamıyorum.”

“Bunun da bilincindeyim.”

“Az önce bir eş aradığını söyledin, Nash.”

“Arıyordum. Şimdi sadece günü geçirmeye çalışıyorum.”

Verdiği nefesi tenimde hissettim.

Birbirimize gittikçe yaklaşmaya devam ettik. Bomboş sayılacak dairesinin ortasında dururken etrafımızdaki boşluğu sıcaklıkla doldurmuştuk. Memeleri göğsüme değiyor, çıplak ayakları botlarıma temas ediyordu. Saçları, verdiğim nefesle hafifçe hareketlendi.

“Sana bir şey daha sormam gerekiyor,” dedim.

“Annemin kızlık soyadı ve sosyal güvenlik numaramın son dört hanesini soracaksan bunun gerçekten özenle planlanmış bir dolandırıcılık olduğunu anlayacağım.”

Parmağımı keskin çenesinde gezdirdim. “Sana dokunmamdan hoşlanıyor musun?”

Teninden bir ürperti geçti. “Neden?”

“Nedenini biliyorsun ama söylemeni istiyorum. Açık konuşuyoruz.”

Yüzü yumuşadı. “Dokunuş senin ellerinden geldiğinde rahat-sız olmuyorum, ateşli çocuk.”

“Bu değişirse bana söyle. Hemen.”

Tereddüt ettikten sonra başını salladı.

“Tamam mı?” Bastırdım.

Tekrar başını salladı. “Tamam.”

Ellerinden birini göğsümden çekip omzumun üzerine kaydurdım, ardından diğer eline de aynısını yaptım. Benimle kıyaslandığında sıcak, canlı ve çok yumuşaktı. Ağırlığımı tek ayağıma vererek iki yana sallanmaya başladım.

“*Struts*”la slow dans edemeyiz,” dedi “*Could Have Been Me*” şarkısının hareketli ritmi gümbürderken.

“Görünüşe göre tam olarak bunu yapıyoruz.”

Titrek bir nefes verdi. Parmak ucumu boynundaki nabzına hafifçe sürttüğümde, sakın görünmesine rağmen dokunuşumun altındaki nabızı hızlanmıştı.

“Nabzını takip etmen ölüme yaklaşma hikâyenle mi ilgili?” diye sordum.

Bir şey söyleyecekken duraksadı, sonra dudağımı ısırdı. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kararsız görünüyordu. “Sanırım bir gece için yeterince dürüst davrandık,” dedi.

Aynı fikirde değildim ama ben sabırlı bir adamdım. Onu benim kadar çıplak bırakıncaya kadar sakladığı sırların her birini çözecektim. Başını çenemin altına sıkıştırdım, ardından ellerimi hırkasının altına kaydırıp sırtına dokundum. Şampuan ve çamaşır deterjanı kokularını içime çektim, onu değerli bir hazineymiş gibi tutarak sallanmaya devam ettim.

Yine sertleşmişim. Kesin olan bir şey vardı, Lina Solavita bir erkeği nasıl canlı hissettireceğini biliyordu.

Sunduğu tüm yumuşaklığı ve sıcaklığı içime çekmeye odaklandığım için çalan kapıyı ilk duyan Lina oldu.

“Bu duş perdesi kendi kendine asılmayacak, şef.” Bayan Tweedy kapının önünde bağırmişti.

“Siktir,” diye mırıldandım.

“Sanırım gitsen iyi olacak.” Lina boynumdaki kollarını indirdi.

“Sanırım öyle. Söylediklerimi düşünecek misin?”

“Başka bir şey düşünemeyebilirim,” diye itiraf etti alaycı bir gülümsemeyle.

Ellerimle yüzünü nazikçe kavrayıp ona yaklaştım. Sadece bir nefes kadar uzak olduğum o aralanmış dolgun dudaklara yönelmek yerine alnına bir öpücük kondurdum.

“Dans için teşekkürler, melek.”

* İngiliz rock grubu. (ç.n.)

ON

YAŞLILARLA TERLEYELİM

Lina

Knockemout'un spor salonu, kasabanın geri kalanı gibi biraz bakımsız ama oldukça ilginçti. Burası çakıllı bir otoparkı olan uzun, metal bir binaydı. Sabahın yedisinde motosikletler, minivanlar ve lüks ciplerle doluydu.

Gecenin büyük bir bölümünü Nash'in teklifini düşünürken yatağında dönerek geçirmiştım. Bir erkeğin beni bu kadar etkilemesine veya aklıma girmesine alışkın değildim. İyi bir egzersizin, Nash'in bana ne kadar yaklaşmak istediğine dair takıntılı düşüncelerden kurtulmama yardımcı olacağını umuyordum. Ya da beni, ne kadar yaklaşmasına izin vereceğimi düşünmekten uzaklaştırdı.

Baştan çıkarılmışıım, *tamamen* ayartılmışıım. Bu eski halimin üstüne atlayacağı türden bir heyecandı ama eski kalıpları kırmanın zamanı gelmemiş miydi? Daha iyi seçimler yapmayı öğrenmem gerekmiyor muydu?

Ayrıca yatağıma girmesine izin verirsem yakınlaşmak isteyecekti. Yakınlaşmak demek, Nash'in gerçeğın küçük bir kısmını atlamış olduğumu fark etmesi riskini göze almam demekti. Bunu kesinlikle savaş sebebi olarak görürdü. İşte bu yüzden ilişkiye benzeyen her şeyden uzak duruyordum.

Dokunuşları altında ızgaradaki lüks bir peynir gibi erimiş ve

değerli hissedersen ne olacaktı? Böyle bir meydan okumaya hiç ihtiyacım yoktu, çözülmesi gerekmeyen bir gizemdi. Yapılacak en akıllıca şey ondan uzak durmaktır. Sadece yolundan çekilmem, işimi tamamlayıp yoluma devam etmem gerekiyordu.

İçeride çoğu spor salonunun tercih ettiği neşeli pop şarkılar yerine coşkulu, klasik bir *rock* parçası çalıyordu. Solaryum veya masaj koltukları yoktu. Sadece sıra sıra makineler, ağırlık setleri ve terli insanlar vardı.

“Yeni misiniz?” Sağlam metal masanın arkasındaki kızın burunda *piercing*, boynunda dövme vardı. Vücudu bir yoga tanrıçası gibiydi.

“Evet. Bayan Tweedy ve arkadaşlarıyla buluşacağım.”

Yüzünde hızla parlak bir gülümseme belirdi. “İyi eğlenceler. Bunu mutlaka imzalayın.” İçinde muafiyet belgesi olan bir dosyayı bana doğru kaydırdı.

Yetmişlerindeki insanlarla yapacağım bir egzersizin ne kadar kötü olabileceğini merak ederek alt kısma adımı karalayıp dosyayı geri uzattım.

“Onlara ayak uydurmaya çalışırken kendinizi incitmemeye çalışın,” diye uyardı. “Soyunma odaları arkamda. Ekibiniz aşağıda.” Spor salonunun en uzaktaki köşesini işaret etti.

“Teşekkürler,” diyerek o yöne doğru ilerledim.

Salonun ortasında birkaç düzine kardiyo makinesi bulunuyordu. Koşu bantları, eliptik bisikletler, kürek çekme aletleri ve bisikletler sıralanmıştı. Arka tarafta bir tür fitness antrenmanı yapılan büyük bir stüdyo vardı. Eğitmen sınıfın geri kalanına aşırı sayıda *burpee** yaptırırken bir kişi çöp kovaına kusuyor, bir diğeri yüzüne havlu kapatmış halde sırtüstü yatıyordu.

Kalabalıktakiler lüks markalı spor kıyafetler giyip yüksek teknoloji akıllı saatler takan at binicileri ile yırtık atletleri ve ban-

* Ayakta başlayıp şınav pozisyonuna geçilen, ardından ayakları gövdeye doğru çekip sıçrayarak tekrar başlangıç pozisyonuna dönülen kardiyo egzersizi. (e.n.)

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

danalarıyla dövmelelerini sergileyen motorcuların bir karışımıydı. Bitişikteki koşu bantlarında tepeden tırnağa *Under Armour** giymiş yirmili yaşlarında zayıf beyaz bir adamla gümüş renkli örgü saçları olan eskimiş Harley atletli siyahi bir kadın koşuyordu. Adamın yüzü efor sarf etmekten çarpılmışken kadın sırtıyordu.

Knox'un Honky Tonk'una sıklıkla gelen orta yaşlı motorcu lezbiyenler Agatha ve Blaze, merdivenlerden yan yana çıkarken bana selam verdiler.

"Lina!"

Bayan Tweedy serbest ağırlık bölümünden el salladı. Arkasından duran eşofmanlar içindeki yarım düzine yaşlı insan yaklaştığım sırada bana bakıyordu.

"Günaydın," dedim.

"Çete, bu benim yeni komşum ve kankam Lina. Lina, bu çete," dedi.

"Merhaba, Lina," dediler hep bir ağızdan.

"Merhaba, çete." Görüp görebileceğim en renkli ekipti. En iyi tahminle yaşları altmışların ortaları ile seksenler arasında değişiyordu. Kırıksıklıklar ve gri saçların yanı sıra kasları, son model spor ayakkabıları da vardı.

"İşe koyulmaya hazır mısınız?" dedi Bayan Tweedy keskin sesiyle.

"Elbette." Şehre geldiğimden beri çoğunlukla koşuya çıkıyordum. Güzel, kolay bir ağırlık çalışması kuvvet antrenmanına geri dönmek için iyi bir yol olacaktı.

"Bensiz başlamayın!" Stef tasarımcı spor kıyafetleriyle koşarak geliyordu.

Stef'e doğru baktım. "Yine karşılaştık."

"Tam zamanında, Steffy," dedi Bayan Tweedy'nin sağındaki kadın. Simsiyah saçlarında gümüş rengi tutamlar vardı, tişörtünde *"Senin Egzersizin Benim Isınmam"* yazıyordu.

* Amerikan spor giyim markası. (ç.n.)

“Otoparkta kendime moral konuşması yapıyordum,” diyerek bana doğru döndü. “Buna hazır olduğuna emin misin?”

“Günde sekiz kilometre koşuyorum. Sanırım ayak uydurabilirim,” diye alay ettim.

Bayan Tweedy ellerini çırttı. “Hadi şu yaşlı kemikleri ısıtalım, millet.”

“Ah, Tanrım. Ölüyorum. Kurtar kendini. Bensiz devam et,” diye yalvardım Stef’e.

Stef elimi tutup beni spor salonunun bir duvarı boyunca sıralanmış uzun minder şeridinin üzerinden çekti. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Susuz kalmış, tükenmiş bir insan parçasıydım. Kaslarım beni ayakta tutamayacak kadar güçsüzdü. Kalbim cehennemden çıkmışa benzeyen egzersiz boyunca mucizevi bir şekilde güvenli bölgede kalmıştı ama vücudumun geri kalanı pes etmişti.

“Kendini topla, kadın. Şimdi bırakırsan sana bunu asla unutturamazlar,” diye hırıldadı Stef. Çenesinden ter damlıyordu. Her zaman mükemmel bir şekilde taranmış saçları, nemli siyah tutamlar halinde kafasının her tarafına yayılmıştı.

Nefesimi içime çektim. “Yetmiş yaşındaki birinin egzersiz halatını nasıl bu kadar yoğun bir şekilde sallayabileceğini anlamıyorum. O bıyık ona süper güçler mi veriyor?”

Stef elindeki su şişesini yüzüne bastırdı. “Vernon bir denizciydi. Emeklilikten sıkılınca Demir Adam etkinlikleri için eğitim almaya başladı. İnsan değil o.”

Çeşmenin yanındaki duvara yaslanıp atletimin alt tarafıyla gözlerimdeki teri sildim. “Peki ya Bayan Bannerjee? Az önce doksan kilo kaldırdı. Sekiz kez.”

“Aditi ağırlık kaldırmaya ellili yaşlarında başladı. Otuz yıllık bir tecrübesi var.”

“Hadi devam! Öldüğün zaman dinlenebilirsin,” diye bağırdı Bayan Tweedy.

“Bunu yapamam,” diye inledim.

Stef ellerini omuzlarıma koydu ama ter yüzünden tutunamayacak kadar kayganlaşmıştım. Vazgeçip yanımdaki duvara yaslandı. “Beni dinle. Bunu *yapabiliriz*. Bunu *yapacağız*. İşimiz bittiğinde Café Rev’e gidip *Red Line Latte* sipariş edeceğiz ve kilomuz kadar hamur işi yiyeceğiz.”

“Hamur işinden daha fazla motivasyona ihtiyacım var.”

“Kahretsin.” Duvardan uzaklaşıp bana bakarken hasta gibi görünüyordu.

“Kahretsin ne? Yine mi duvara top atıyorlar? Geçen tur topu yüzüme çarptım.” Duvar topu egzersizi, ağır antrenman topuyla çömeldikten sonra *squat* duruşundan çıkarak topu başınızın birkaç metre yukarısına fırlattığınız özel bir cehennem türüydü. *Burpee*’den daha kötüydü. Onlardan nefret ediyordum.

Stef iki elini saçlarının arasına soktu, sonra yüzünü buruşturarak avuçlarını şortuna sildi. “Nasıl görünüyorum?”

“Sanki becerikli deniz erkekleri tarafından havuzun derinliklerine sürüklenmiş gibisin.”

“Kahretsin!”

“Ama Henry Golding tarzında, tamamen yakışıklı görünüyorsun,” diye düzelttim.

“Belki de tişörtümü çıkarmalıyım?”

“Neler oluyor?” Elindeki su şişesini kapıp ağzıma götürerek sordum.

“Jeremiah az önce o güzel kışını kaldırıp *biceps curl* yapmak için buraya geldi.”

Su içmeyi bırakmadan Stef’in omzu üzerinden dikkatlice baktım. Aynanın karşısında yirmi kiloluk dambılları kaldıran yakışıklı kuaförü fark etmek zor değildi. Yanında Nash Morgan duruyordu.

Boğazıma kaçan suyla neredeyse boğulacaktım.

“Kahretsin!” Saç bandımı çekip çıkardım ve suyla ıslatarak tekrar taktım.

* Ağırlıkla yapılan bir kol antrenmanı. (ç.n.)

Stef bana dirsek attı. “Affedersin! Onu alamazsın. O benim. Yani ona çıkma teklif edecek cesareti bulursam.”

“Jeremiah’dan bahsetmiyorum, aptal. Nash ‘Şu Kıça Bak’ Morgan’dan bahsediyorum,” diye çıkıştım.

Göğsümdeki titreme saatime bakmama neden oldu. Kalbim düzenli bir şekilde atmaya devam ediyor, artık titremeler mideme doğru ilerliyordu. Görünüşe göre bu yapısal bir bozukluk değildi, çok daha kötüsüydü.

Stef omzunun üzerinden baktıktan sonra başını hızla bana doğru çevirirken terlerini her yere saçtı. “Birileri âşık olmuş,” diye şakıdı.

“Her şeyden önce, iğrenç. Gözlerime terin kaçtı. İkincisi, bu aşk değil,” diye karşı çıktım. “Bu... bir farkındalık.”

Ağırlık plakalarıyla dolu bir barın önünde duran Nash’in bakışları bana kilitlendiğinde farkındalığım bir *roller-coaster* gibi hızla inişe geçti. Üzerimde gezinen gözlerinde dostça bir şey yoktu, tamamen açıklıktı.

Bu kez dizlerimin bükülmesinin kaslarımdaki tükenmişlikle hiçbir ilgisi yoktu.

“Alınma ama senin şu sert, belalı tiplerden olman gerekmiyor mu?” diye sordu Stef.

Gözlerimi kor gibi yanan polis şefinden ayırdım. “Ha?”

“Kabul ediyorum, Doğrucu Seksi buraya gelip seni çınlıçıplak soymak ve bir ağırlık sehpasının üzerine yatırmak istiyormuş gibi görünüyor.”

Karnım istemsiz bir ihtiyaçla kasıldı.

“Senin karşıdakini yalvartan havalı bir tip olduğunu sanıyordum.” Stef konuşmaya devam ediyordu.

Nash Morgan’a verdiğim tepki hiç havalı değildi. Bu daha çok, korkunun soğuk nefesiyle bağlanmış ateşli bir ihtiyaçtı. “Bunu söylediğime inanamıyorum ama görünüşe göre bazı erkekler havalı kalmayı imkânsız hale getiriyor,” diye itiraf ettim.

“Siz ikiniz bütün gün çene mi çalacaksınız, yoksa bu seti bi-

tirecek misiniz?” diye bağırdı Bayan Tweedy. “Beni daha fazla duvar topu eklemek zorunda bırakmayın!”

“Şimdi herkes bize bakıyor,” diye mırıldandı Stef.

Jeremiah ve Nash dahil herkes bakıyordu.

Omuzlarımı dikleştirdim. “Bunu yapmak zorundayız.”

“Üstelik bunu seksi bir şekilde yapmalıyız.”

“O zaman tişörtünü çıkarsan iyi olur,” dedim.

“Sen de çıkar. Belki göğüs kaslarım ve senin memelerin onları tamamen hipnotize eder, böylece kalp krizi geçirdiğimizi fark etmezler.”

“O kısmı yapmamaya çalışalım,” diye önerdim.

“Hiçbir şey için söz veremem.”

“Hadi çocuklar!” Vernon bize doğru seslendi.

“Son set, en iyi settir,” diye bağırdı Bayan Tweedy.

Stef dişlerini sıktı. “Hadi. Soyunup seksi bir yürüyüş yapalım.”

“İç.”

Gözlerim hızla açıldığında kendimi Nash’in etkileyici maviliklerine bakarken buldum. Yüzümün önünde bir su şişesi sallanıyordu.

Bana emir verilmesine alınmayacak kadar yorulmuş ve susamıştım.

Oturma pozisyonuna geçmeye çalıştım. Nash yanıma çömelmişti, teni terden parlıyordu ve tişörtü göğsüne yapışmıştı. Arkasında duran Jeremiah keyifli görünüyordu.

Stef’in bacağına tekme attım.

“Beni rahat bırak da öleyim, kadın,” dedi. Yanımdaki minderde yüzüstü yatıyordu.

Bu kez daha sert bir tekme attım. “*Tanıkların önünde ölemeyiz.*”

Vücudunun üst kısmını kauçuk kumaştan kaldırıp seyircilerimize göz attı.

Jeremiah, "Yardım lazım mı?" diye sordu Stef'e.

Spor arkadaşım hoşlandığı adam tarafından ayağa kaldırılır. Ken sırtabilecek kadar enerji toplamıştım.

"Etkilendim," dedi Nash uzattığı suyu nihayet yuttuğum sırada "Kimse ilk 'Yaşlılarla Terleyelim' antrenmanından sağ çıkamaz."

"Hayatta olduğumu söyleyemem." Konuşurken sesim çatallaşmıştı.

"Son tekrarı yaptın," diye ısrar etti. "Geçtin."

"Sonra çöp kutusuna öğürmek zorunda kaldım."

Dudakları, karnımdaki çılgın çırpınmaları ateşleyen o yarım gülümsemelerden biriyle kıvrılmıştı. "Yine de geçtin."

"Hepsi insanüstü. Her biri."

"Öyleler," diye onayladı.

Spor salonundaki bazı insanların bize baktığını fark ettim. "Böyle bir ilgiyi hak ettiğimize göre ya ben üstsüzüm ya da sen ortalıkta donsuz dolaşıyorsun."

Başını kaldırıp etrafına baktıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Küçük kasaba. Son zamanlarda dedikodu yapacak fazla bir şey olmadı."

"Şeflerinin vurulması, iki vatandaşın kaçınılıp kurtarılması ve bir ABD şerifinin kasabada dolaşması dışında. Bu arada rozetli gölgen nerede?"

Nash başparmağını omzunun üzerinden Nolan'ın kondisyon bisikletinin üzerinde ter döktüğü yere doğru uzattı. Hem sıkılmış hem de sinirlenmiş görünüyordu.

"Knockemout'ta sıradan bir gün," dedi bana elini uzatırken.

Elini tutarak beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Kaslarım egzersiz sonrası hem yorgunluk hem de mutluluk hissiyle doluydu.

"Teklifinle ilgili bir cevap istiyorsan..." diye başladım.

Nash başını sallayarak sözümü kesti. "Bunu bir geceden biraz daha uzun süre düşünmeni tercih ederim. Bu büyük bir istek. Öncesinde evet demeni istediğim daha küçük bir isteğim var."

“Neymiş o?”

“Bu gece benim için Piper’a göz kulak olur musun? Onu birkaç dakikadan fazla yalnız bırakmadım.”

“Elbette.”

“Çok geç kalmayacağım,” diye söz verdi.

Ona planlarının ne olduğunu *sormayacaktım*. Biriyle buluşup buluşmayacağını *kesinlikle* sormayacaktım.

“Knox ve Lucian’la bir şeyler içmeye gidiyorum,” dedi aklımdan geçenleri okuyarak.

Tahminimce kasabanın kadınları bu kadar seksi, ateşli bir karışım karşısında çılgına dönecekti.

“Tamam. Sorun değil,” diye onu temin ettim. Sadece erkek erkeğe bir gece olduğu için aptalca bir rahatlama hissetmemiş gibi davranıyordum.

Başını ona özgü seksi, samimi tavrıyla bana doğru eğdi. Kalp atışlarım aniden hızlandı. Arkamızdaki koşu bandında koşan kadının kalbi de hızlanmıştı çünkü kendine geldiğinde bana pişmanlık dolu bir gülümsemeyle bakarak omuz silkti.

Nash Morgan her yerde kadınlar için bir tehlikeydi.

“Teşekkür ederim. Onu dokuzdan biraz önce getiririm,” dedi.

Duş almış, makyaj yapmış ve terden sıırılsıklam olmamış bir şeyler giymiş olacağıma yemin ettim. Tabii o zamana kadar bacaklarımı hareket ettirebilmem gerekiyordu.

“Tamam.”

Saatini kontrol etti. “Gitmem gerek. Liza J’ye bugün olukları temizleyeceğime söz verdim.”

“Al.” Şişesini uzattım.

“Sende kalsın. Nerede yaşadığını biliyorum.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım.

“Sonra görüşürüz, Angelina.” Hafifçe titrememe neden olan bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp gitti.

“Nash?”

Durup arkasına baktı.

Kendilerini gizlemeyi hiç beceremeyen izleyicilerimize göz ucuyla baktım. Elimden geldiğince seksi bir şekilde topallayarak aramızdaki mesafeyi kapattım. “Benden tam olarak ne kadarını istiyorsun?”

O mavi gözler buz gibi bir ateşe dönüştü. “Centilmence cevaplayıp vermek istediğin kadarını demeliyim.”

“Peki sen bir centilmen misin?”

“Eskiden öyleydim.” Sonra çenesini kaldırdı. “Daha fazla su iç ve esnemeyi unutma, yoksa yarın pişman olursun.”

Yüzümün antrenman yüzünden çoktan alev alev olması iyi bir şeydi.

Soyunma odasına gitmeden önce bana göz kırpıp hafifçe gülümsedi. Gidişini izledim. Spor salonundaki kadın nüfusunun gen kalaniyla bir avuç erkek de aynısını yapıyordu.

Nolan ayağa kalkıp bisikletini sildi. Bana küçük bir selam verdikten sonra Nash’in peşinden gitti.

Stef hemen yanımda belirdi. “Kahve ve karbonhidrata hâlâ var mısın?” Yüzünde aptalca bir sırıtış vardı.

“Tanrım, evet. Neden bu kadar mutlu görünüyorsun? Akıl sağlığını mı kaybettin?”

“Sanırım. Jeremiah bana terli havlusunu verdi.”

“Nash de bana suyunu verdi. Düşündüğüm kadar zavallı mıyız?”

“Ah, çok daha kötüyüz,” dedi Stef.

Vernon koşu bantlarına doğru giderken omzuma vurdu. “Orada o kadar da kötü değildin.”

“Teşekkürler.”

“İyi iş çıkardın,” dedi Aditi hemen ardından.

Bayan Tweedy, “Gelmek istersen yarın göğüs ve sırt günü,” diye teklif etti.

“Sakin evet demeye kalkma, yoksa ben de gelmek zorunda kalırım. İyileşmek için üç güne ihtiyacım var,” diye fısıldadı Stef.

Gülüştüm kimsenin duyamayacağı bir hırıltıdan ibaretti.

ON BİR

PANİK YAPMAK ASLA İŞE YARAMAZ

Nash

Honky Tonk'un ön kapısının dışında *country* müziğin güm-bürtüsünü duyduğumda ellerimi yumruk yaptım. İçeri girecek motivasyonu kendimde bulabilmek için sokağın etrafında bir tur yürüyüş yapmıştım. Kapının diğer tarafında kahkahalar ve hayat vardı, buna dahil olmam gerekiyordu. Oysa tek yapmak istediğim karanlığın ve sessizliğin içinde evde kalmaktı.

Bugün çoğu günden daha iyi başlamıştı. Lina'yı görmek için spor salonuna gitmiştim. Onun o güzel vücudunun hareketlerini izleyerek kendi vücudumu çalıştırmak bana güç vermişti. Ancak Liza J'nin kilometrelerce uzunluktaki görev listesinin ortasında bir yerde o soğuk, karanlık dalga hiçbir uyarıda bulunmadan tekrar üzerime çökmüştü. Dibe vururken sabah içmeyi unutmadığım antidepresan bile savaşıp yüzeye çıkmama yardım edememişti.

Knox'a bu gece gelemeyeceğime dair bahanelerle dolu yarım düzine mesaj atmaya başlamıştım ama sözünü tutacağını biliyordum. Kapımda belirip beni dışarı sürüklemeye çalışacaktı.

Yanlarına gidip onlara eşlik etmek daha kolaydı.

Üst katta Piper'ı, Lina'nın kollarına atmadan önce bir düzine yapmacık kelime söyleyebilmişim. Bir saat içinde dönmek için köpeği bahane olarak kullanacaktım.

Altmış dakika boyunca numara yapabiliirdim. Şimdiden dön dakika geciktiğime göre geriye elli altı dakika kalmıştı.

Cesaretimi toplayıp ön kapıyı açtım ve yaşayanların dünyasına adım attım.

Pazartesi gecesinde olmamız daha küçük bir kalabalık ve canlı müzik yerine müzik kutusunda çalan *country* klasikleri anlamına geliyordu.

Alışkanlığım olmamasına rağmen seyrek insan grubunu taradım. Tallulah ile Justice St. John, evcil hayvan dükkânı sahibi Gael ve kocası Isaac'le aylık çift randevuları için bir masa işgal etmişlerdi. Jeremiah'nın kız kardeşiyle Knox'un sağ kolu Sherry Fiasco barın arkasındaydı. Sinirli, sarışın barmen Silver'm yanında ceketini giyyordu.

Henüz içeri iki adım bile atamadan ağabeyim beni fark etti. Standart üniforması olan kot pantolonu, yıpranmış motorcu botları ve sakalıyla "bana bulaşırsan belanı bulursun" havasındaydı.

Knox her zaman kavga arıyor gibi görünürdü.

Yanında takım elbisesi muhtemelen ilk arabamdan daha pahalı olan Lucian Rollins vardı. Uzun boylu, esmerdi. Knox'tan farklı bir tehlikesi vardı.

Knox'u kızdırdığınızda yüzünüze yumruk atma olasılığı daha yüksekti. Lucian ise hayatınızı planlı, yaratıcı bir şekilde mahvedecek bir tipti.

Neyse ki, güçlerini çoğunlukla kontrol altında tutuyorlardı.

İkisinin arasında boş bir tabure vardı. Bu durum hiç istemediğim halde ilgi odağı olacağımı gösteriyordu.

Kapı arkamdan açıldı, ABD'li şerif gölgem içeri girdi. "Nereye gittiğini, orada ne kadar kalmayı planladığını söyleseydin bu iş çok daha kolay olurdu," diye homurdandı.

"Evet, tüm gün kışımın dibinde olmasaydın benim hayatım da çok daha kolay olurdu."

"Demek ikimiz de mutsuzuz," diyerek kapıya bakan iki kişilik boş masayı kapmak için hemen uzaklaştı.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Knox ayağa kalktı.

Hassiktir.

Elli altı dakika vardı. Bir bira içip takılacak, kardeşimin bir federal ajana saldırmasını engelleyecektim. Sonra eve gidip dünyadan saklanabilirdim.

Masaların arasından ilerlerken insanların selamlarına başımla karşılık verdim.

“İyi akşamlar, çocuklar,” dedim yanlarına ulaştığımda.

Lucian bana elini uzattıktan sonra tek koluyla sarılmak için beni kendine çekti.

“Seni gördüğüme sevindim.”

“Ben de seni, Lucy.”

Knox bakışlarını arka taraftaki Nolan Graham'e çevirmişti. “Sanırım gidip gölgenin kışını tekmeleyeceğim,” dedi bardağının üzerinden bakarak.

“Duyarlılığına minnettârim ama bu gece bir cesedin gömülmesine yardım etmeyi gerçekten istemiyorum.”

Dikkatini şeriften uzaklaştıran Knox bana döndü. “Bok gibi görünüyorsun. Tereyağı bıçağıyla mı tıraş oldun?”

“Ben de seni gördüğüme sevindim, sik kafalı,” diyerek aralarındaki tabureye yerleştim. Ayakta duracak enerjim yoktu.

“Telefonlarıma cevap vermiyorsun,” dedi Lucian yerine otururken. Yirmi yılı aşkın süredir kadınların iç çamaşırlarını ayak bileklerine düşüren o delici bakışlardan biriyle bakıyordu.

“Meşguldüm.” Bir içki almak için Silver'a işaret verdim.

Buğulu bakışlarıyla bana göz kırptı. “Hemen geliyor, şef.”

Büyüdüğün küçük kasabada yaşamamanın bir avantajı, içki siparişini kimseye söylemek zorunda kalmamaktı. Bilirlerdi.

“Yeni komşunla meşgul olmasan iyi edersin.” Knox taburesine otururken bana doğru eğilmişti.

“Buluşmamızın sebebi buysa sana bir saat kazandıracağım ve Lina'yla ne yapıp yapmadığımızın seni ilgilendirmediğini söyleyeceğim.”

“Sen benim kardeşimsin, o da arkadaşım. Yani bu beni ilgilendirir.”

“Nefesini boşa harcama. Bir şey olmadı. Henüz,” diye ekledim sırtarak.

“Öyle mi? Bu şekilde kalsa iyi olur. Siz ikiniz yürütemezsiniz. O seyahat tutkunu ve adrenalini dolup taşıyor. Sen ise ilçe dışına çıkmaya kalkıştığında kurdeşen döküyorsun. Hiçbir ortak noktanız yok.”

“Dedi daha yeni nişanlanan uzman. Sen nişanlanalı ne kadar oldu? Birkaç hafta mı? Senin için fazla iyi olan bir kadınla olduğunu da ekleyebilirim,” dedikten sonra bana fıçı bira uzatan Silver’a döndüm. “Teşekkürler.”

“Beyler, bunu sonra tartışırız,” dedi Lucian. “Konuşmamız gereken başka konular var.”

Ne kadar çabuk dökülürlerse o kadar çabuk eve gidebilirdim.

Lucian viskisini barın üzerine bırakıp başıyla ağabeyime işaret verdi.

“Soruşturma ne durumda? Lucian, federallerin Duncan Hugo’yu görmezden geldiklerini çünkü daha çok sik kafalı babasını yakalamakla ilgilendiklerini düşünüyor,” dedi Knox.

Duncan Hugo hakkında konuşmak yerine Lina’yla görüşmem konusunda tartışmayı tercih ederdim. “Soruşturma devam ediyor. Yorum yapamam.”

Knox homurdandı. “Bana kendi soruşturmanı yürütmediğini söyleyemezsin. Federaller babaya odaklanırsa biz de oğlunun peşine düşeriz. Tek sorun, oğlu yeraltında çok derinlere indiğinden kimse nerede olduğunu bilmiyor.”

“En olası teorimiz Anthony’nin ülkeyi terk etmesi için oğluna yardım ettiği,” dedi Lucian.

Küçük Hugo ülkeden ayrıldıysa bu, işi bitirmek için geri dönme ihtimalinin zayıf olduğu anlamına geliyordu.

Hissettiğim rahatlamanın yerini hemen bir utanç dalgası kap-

ladı. Bir kanun adamı olarak adalet için savaşmaya programlanmıştım, bir Morgan olarak durmaksızın mücadele etmek kademimde vardı. Ancak işte buradaydım, kendimi harekete geçmeye teşvik edemeyecek kadar depresyondaydım.

“O pisliğin bir araya getirecek iki beyin hücresi bile olmadığına tüm paramla bahse girerim. Tabii Naomi ve Way onun sanıldığından daha zeki olduğu konusunda ısrarcılar. Onları kaçırdığımda...” Knox duraksadı. Barın üzerine bastırıldığı parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Hugo’nun sadece benden değil, ailemden de bir şey aldığını fark ettim. Buna rağmen düştüğüm karanlığın yüzeyine çıkmama yetmiyordu.

Lucian ve ben erkekçe kibarlık edip onu görmezden gelirken ağabeyim boğazını temizledi.

En sonunda, “Way onun kuduz bir tilki gibi sinsi olduğunu söyledi,” dedi Knox.

Dudağım yana doğru kıvrıldı. Waylay bir gün iyi bir polis olabilirdi ama Knox’un küçük kızı hakkında böyle bir şey duymak isteyeceğinden şüpheliydim.

“Kendi iyiliği için Güney Amerika’da sivrisinekler tarafından canlı canlı yeniyor olsa iyi olur,” diye devam etti Knox.

“Burada kalmasının mantıklı olacağı bir senaryo göremiyorum. Büyük olasılıkla buradan uzakta bir yerde hayatını sürdürüyordur.”

“Peki ya değilse,” dedi Lucian. “Tetikte olman gerekiyor. Nerede olduğunun önemi yok, sen onun için yarım kalmış bir işsin. Onun tetikçi olduğunu teşhis edebilecek tek kişi sensin.”

“Peki bunu nereden biliyorsun?” diye sordum.

Lucian masumiyet timsaliymiş gibi avuçlarını kaldırdı. “Bilgi önüme düştüyse yapılacak bir şey yok.”

“Ne tür bir bilgi?”

“Araç kamerası görüntülerini özetleyen türden.”

Çenem sıkıştı. Bu gerçek bir duygudan ziyade bir **refleksi**.
“Bu bilgi sızıntısı benim tarafımdan gelmemiş olsa iyi olur.”

“Öyle olmadı,” dedi beni temin ederek.

“Hâlâ bir şey hatırlamıyor musun?” diye sordu Knox.

Barın arkasındaki şişelere baktım. İnsanlar hayatın verdiği acıyı, korkuyu ve rahatsızlığı uyuşturmak için her gün kendilerini o şişelerde boğuyorlardı. Bazıları kendilerini daha tehlikeli yollarla uyuştururken bazıları hiç yüzeye çıkamıyordu.

Oysa ben zaten uyuşmuştum, hissetmeye ihtiyacım vardı. Hiçbir alkol, her şeyi tüketen bu boşluktan kaçış yolumu bulmama yardım edemezdi. Bunu yapabilecek tek bir şey, bunu yapabilecek tek bir kadın vardı.

“Hayır,” dedim sonunda.

Knox ve Lucian’ın sessizce iletişim kurduklarını hissedebiliyordum.

“Şu... terapistlerden birine gitmeyi düşündür müsün?” diye sordu Knox boğulur gibi bir sesle.

Lucian’la aynı anda başımızı çevirip ona baktık.

“İkinizin de canı cehenneme, bu Naomi’nin önerisiydi. Korkunç bir fikir olmadığını kabul edecek kadar erkeğim... tabii içini tamamen yabancı birine dökmenin sakıncası olmayacaksa. Babam bize sorunlarla sağlıklı şekilde başa çıkmanın yollarını öğretmedi.”

“Bir psikiyatriste görüldüm. Departman şartı,” diye hatırlattım ona.

*“Travma hafıza kaybına neden olabilir,” demişti psikiyatrist.
“Bazı vakalarda kurbanların anıları asla geri gelmez.”*

Travma. Kurbanlar. Bunlar bütün kariyerim boyunca başkalarına yapıştırdığım etiketlerdi. Kendi etiketim olan “kahraman” gitmiş, yerini “kurban” almıştı. Bunu hazmedebilir miydim bilmiyordum.

“Ben terapistte gidiyorum,” dedi Lucian.

Knox doğruldu. “Ne? Yani şu anda mı gidiyorsun?”

“Arada sırada. Hasta kayıtlarına erişmek için gitmeye başlamıştım. O zamanlar çok daha gençtim ve yasalarla daha az... ilgiliydim.” Omzumun üzerinden arkaya baktığımda Nolan bira şişesini sessizce şerefime kaldırdı.

“Yirmi metre ötede bir ABD şerifi varken bu veya başka varsayımsal suçlar hakkında konuşmasak olmaz mı? Siz ikiniz federal bir soruşturmanın ortasında lanet olası Scooby-Doo gibi davranamazsınız.”

“Alındım,” dedi Lucian.

“Sen alındın. Ben ise çok sinirlendim,” dedi Knox.

İstemediğim halde biramı elime aldım. “Peki seni bu kadar gücendiren ne?”

“Yeteneklerimden şüphe duyman.”

Dürüst olmak gerekirse Lucian pratikte kurumsal bir 007’ydi. Tek farkı Amerikalı olması, martini yerine viskiyi tercih etmesi ve muhtemelen uluslararası casuslukla bazı benzerlikler taşıyan acımasız siyasi danışmanlık dünyasında çalışmasıydı.

Şirketinin müşterileri için tam olarak ne yaptığı konusunda ağzını sıkı tutuyordu. Ancak yasal şeyler olmadığını tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

“Yeteneklerin hakkında bir şey bilmiyorum ama üçümüz arasında gerçek anlamda hapis yatan tek kişinin sen olduğunu biliyorum.”

Belden aşağı vurduğumu hepimiz biliyorduk. Bunun için kendi suratıma yumruk atmak istedim.

“Özür dilerim, dostum,” dedim başparmağımı kaşlarımın arasındaki noktaya bastırarak. “Bugünlerde çok çabuk sinirleniyorum.”

Sabırım büyük olasılıkla yol kenarındaki 0 negatif kan havuzuyla birlikte tükenmişti. İşte bu yüzden insanların etrafında olmak istemiyordum.

* 007 James Bond. İngiliz bir ajan olan kurgusal karakter. (ç.n.)

Umursamaz bir tavırla elini kaldırdı. “Önemli değil.”

“Hayır, önemli. Sen her zaman yanımda oldun, Lucy ve sana saldırarak acınası bir pislik gibi davranıyorum. Özür dilerim.”

“İkiniz kucaklaşmaya başlarsanız kalkıp giderim,” diye tehdit etti Knox.

Ona inat Lucian’a ayı gibi sarıldım. Omzumdan gelen sesi bile umursamadım.

Lucian sırtıma iki kez vurdu. Ağabeyimle dalga geçtiğimizi biliyordum ama en eski arkadaşımın affedişinde beni sakinleştiren bir şey vardı. Lina’nın dokunuşunun içimde uyandırdığı sıcaklığın yanında sönük kalıyordu ancak yine de anlamlıydı.

Sırtarak Knox’a döndük. “Birani da götürüyor musun?” diye sordum.

“Pislikler,” dedi mırıldanarak.

“Özür dilerim, Lucy,” dedim tekrar.

“Affedildin. Çok şey yaşadın.”

“Bu yüzden mi şeytani imparatorluğunu yönetmek yerine pazartesi geceleri kasabada takılıyorsun?”

Arkadaşımın dudakları büküldü.

“Cidden, dostum. Sırf bana göz kulak olmak için şehirdeysen zaten kışkımda silahlı bir bıyık var,” dedim Nolan’a doğru başımı sallayarak. “Burada kamp kurup tüm parayı kaybetmene gerek yok.”

“Şeytani bir imparatorluğu yönetmek, ben başka işlerle meşgulken boşluğu dolduracak bir ekibe sahip olmak demektir.”

“Buraya her gün gidip gelmiyorsun, değil mi?” Kuzey Virginia’da trafik başlı başına bir cehennem çukuruydu.

Knox homurdandı. “Bu jest karşısında gözyaşlarına boğulma. İmparatorluğun bir helikopteri var. Luce oyuncağıyla oynamak için seni bahane olarak kullanıyor.”

“Helikopteri ilkokulun çatısına indirmeyin yeter. Federallere, ABD polislerine ve FAA’in kışkımda dolaşmasına ihtiyacım yok.”

*ABD Federal Havacılık Dairesi. (ç.n.)

“Düğün planları nasıl gidiyor?” diye sordu Lucian konuyu değiştirek.

“Papatyanın masalarda beyaz örtü düşündüğüne inanabiliyor musunuz? Tanrı aşkına, bu bir Knockemout partisi! Bütün gece ortalığın içine edeceğiz. Davetimizdeki masaları, yatak katili bir çocuğun altını ıslattığı çarşafarla kaplamışız gibi görünmesini istemiyorum.”

Ağabeyim bir şeyi nasıl tasvir edeceğini kesinlikle biliyordu.

“Peki hangisine karar verdiniz?” diye sordu Lucian.

“Lacivert,” dedi Knox gururla.

“Güzel.” Lucian onaylayarak başını salladı.

“Bu arada. İkiniz de sağdıçsınız.” Ağabeyim bana baktı. “Sanırım benim şahidim sen olabilirsin.”

Bir saat on beş dakika dayanabildiğim için kendimle gurur duyuyordum. İkinci birayı içmiş, çoğunlukla doğru tepkiler vermiştim. Naomi, köpekleri Waylon'ın âşık olduğu kokarcanın peşine düştüğünü ve kokarcanın yine üzerine koku bıraktığını söylemek için Knox'u aradığında kalkma vakti gelmişti.

Vedalaşmamızın ardından kapıya doğru koşuyormuşum gibi görünmemeye çalıştım.

Hatta Nolan'ın masasında kısa süreliğine duraksadım. Paltonu omzuna geçiriyordu.

“Kapıya kadar on adım atacağım. Sanırım tek başıma hayatta kalabilirim,” dedim ona.

“Karar senin, şef. Kendini delik deşik halde bir çukurda bulmamaya çalış.”

“Elimden geleni yapacağım,” diye yalan söyledim.

Gecenin serinliğine daldığımda arkamdan kapanan kapıyla birlikte ışık ve müzik sesi kesilmişti. Bir şeyler doğru gelmiyordu. Sokak lambasının tam altında, ön kapımdan sadece birkaç

adım ötede durmama rağmen kendimi açıkta, savunmasız ve ger-
gin hissediyordum. Dışarıda bir şey ya da biri vardı.

O muydu? Duncan Hugo işi bitirmek için geri mi gelmişti,
yoksa bunların hepsi benim hayal gücüm müydü?

Üzerime çöken kıyametin kaynağını bulmak için sokakta bir
aşağı bir yukarı göz gezdirdim.

Ellerim karıncalanmaya başladı. Avuçlarımda başlayıp par-
maklarıma doğru yayılıyordu.

“Siktir. Şimdi olmaz,” diye fısıldadım sessizce. “Burada olmaz.”

Karanlıkta gizlenen bir tetikçi yoktu. Buradaki tek kötü adam
beynimdeki arızaydı.

Karıncalanma yanmaya dönüştüğünde ellerimi sıkıca yumruk
yapıp bu hissi uzaklaştırmaya çalıştım. Daha önce durdurmuştum
ancak bunun çok daha fazlası olduğunu biliyordum.

Vücudumdan hafif bir ter boşanırken içim iliklerime kadar ür-
perdi.

“Hadi, dostum. Topla kendini,” dedim dişlerimi sıkarak.

Oysa göğsümün etrafındaki bant giderek daralıyordu. Tuttu-
ğum nefes ciğerlerimi terk etmeye başlamış, kulaklarımdaki ses-
ler silinerek yerini kendi kalp atışlarımla boğuk gümbürtüsüne
bırakmıştı.

Nefesim ince bir hırıltıya dönüşüyordu.

Bunu durdurmak mümkün değildi, kendimi sakinleştirmem
imkânsızdı. Sırtımdan aşağı soğuk terler akıyordu.

“Hassiktir.”

Göğsümdeki baskı durmaksızın artarken ellerim yumruk ol-
muştu. Ağrı yayıldıkça kalbim kaburgalarımın altında hızla çarpı-
yordu. Kapıdan merdivenlerin dibine kadar gelmeyi başardıktan
sonra bacaklarım tutmaz oldu. Duvara çarpıp soğuk fayansın üze-
rinde kaydım.

“Gerçek değil. Sıçtığımın şeyi gerçek değil,” diye tekrarladım
soluklarımla arasında.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Panik asla çözüm değildi, kriz zamanlarında kesinlikle işe yaramazdı. Bir polis olarak bunu kafama kazımıştım. Sakin kalıp prosedürleri takip etmek ve içgüdülerimle hareket etmek üzere eğitilmiştim. Ancak hiçbir prosedür, hiçbir eğitim beni bu tür saldırılara hazırlayamazdı.

Aynı anda hem yanıyor hem de donuyordum. Göğsümden yayılan ağrı görüşümün kararlamaya başlamasına neden oluyor, gözlerimin önünde ışık noktacıları dans ediyordu.

Kendimden nefret ediyordum. Bu zayıflıktan, yaşadığım kontrol eksikliğinden nefret ediyordum. Tüm bunların kafamın içinde olduğu düşüncesinden nefret ediyordum. Bunun nerede başıma geleceğini bilmiyordum, her yerde olabilirdi. Yerde lanet bir top gibi kıvrılırsam işimi yapamazdım. Kafamın içindeki canavarlardan kendimi bile koruyamazken bu kasabayı da koruyamazdım.

ON İKİ

TEHLİKE BÖLGESİNE HOŞ GELDİNİZ

Lina

“Kaldırıma değil de çimlere kaka yaparak iyi iş çıkardın,” dedim Piper’a apartman girişine doğru hızla ilerlerken. Sanki orası üç günden fazla süredir eviymiş gibi kendinden emin bir şekilde kapıya doğru hoplayıp zıplıyordu.

Knockemout’ta soğuk ve sessiz bir geceydi. Hava serindi, hiç rüzgâr yoktu.

Anahtarımı kilide sokup ağır kapıyı açtığım anda donakaldım.

“Nash?” Piper’ı içeri soktum. Kapıyı arkamızdan kapanırken hızla Nash’in yanına koştum.

Yerde oturuyordu, sırtını merdivenlerin dibindeki duvara yaslamıştı. Elleri yumruk şeklinde kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekip kollarını da dizlerine sarmıştı.

“İyi misin? Yaralandın mı?”

Ellerimi omuzlarında, kollarında gezdirdim. Eliyle elimi yakalayıp sertçe sıktı.

“Sadece... nefeslenmeye... çalışıyorum,” diyebildi.

Elini sıkıca tutup boştaki elimle saçlarını alnından geriye doğru ittim. Aynı anda hem terliyor hem titriyordu. Ya grip olmuştu ya da panik atağın son noktasındaydı.

“İyi misin?” diye sordu bana.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“Ben iyiyim. Sen de iyisin,” dedim. “Rahatça nefes alabiliyorsun.”

Katı bir suratla çenesini sıkıp başını salladı.

Piper inleyerek yüzünü Nash’in kol altına soktu ve kucığına sūrındū.

“Yürüyüşteydik. Eve döndüğünde uğraşmak zorunda kalman için onu son bir kez dışarı çıkarayım demiştim. Hem işini halletti hem de mahallede bir tur attık. Sanırım topallaması biraz daha düzeldi. Veteriner fizik tedaviyle ilgili bir şey söylemiş miydi? Köpekler için akupunktur hakkında bir makale okudum.”

Gevezelik yapıyordum. Adam yine ödümü koparmıştı.

“Rahatla, melek,” diye mırıldanırken elimi tutuşu gevşemeye başlamıştı. “Her şey yolunda.” Diğer elini kaldırıp Piper’in sırtını okşadı.

Elini tutmaya devam ederken yere, yanına oturdum. Omzumu ve kolumu ona yasladım. Bedenindeki titremeler sanki benim bedenime geçiyor, benim tarafımdan özüm senerek onu rahatlatıyordu.

“Beni korkutmayı bıraktığında rahatlayacağım.” Omzumu onunkine çarptım. “Daha iyi misin?”

Yavaşça başını salladı. “Evet.”

“O zaman buraya devrilmeden önce seni yukarı çıkaralım,” dedim ayağa kalkarak. Piper’ı kucığından alıp yere bıraktıktan sonra ona elimi uzattım.

Başparmağıyla kaşlarının arasındaki noktaya bastırıyordu. Başım yana eğip elime baktı.

“Hadi ama. Düşmenin ne kadar berbat olduğunu benim kadar iyi biliyorsun. Ya bana yaslanırsın ya da ağabeyini çağırırım.”

Elimi tutmadan önce, “Kabasın,” dedi. İkimizin de çabasıyla onu merdivenlerin dibinde ayağa kaldırmayı başardım.

“İlkokuldayken çok otoriter olduğum için çocuklar bana Meana* diye seslenirdi.” İtirafımla birlikte elimi Nash’in beline dola-
yarak kolunun altına girdim.

* Kaba anlamına gelen *mean* kelimesiyle Lina isminin birleşimi. (e.n.)

LUCY SCORE

“Çocuklar pisliktir,” diye şaka yaptı.

İlk basamağı birlikte çıkarken Piper kuyruğunu sallayarak önümüzden fırlamıştı. Nash kendini tutuyor, ağırlığıyla bana fazla yüklenmemeye çalışıyordu ama dairesine ulaşmak için çıkmamız gereken çok sayıda merdiven vardı.

“Her şey ilkokuldaki ikizlerle başladı, Darla ile Marla. Güzel ve popülerlerdi, birbirleriyle uyumlu marka kıyafetler giyerlerdi.”

“Kulağa korkunç geliyorlar. Onlar hakkında bir araştırma yapmamı ister misin? Bakalım kaç kez tutuklanmışlar?” diye takıldı Nash.

Güldüm. Ağırlığını biraz daha verdiğini hissettim.

O sabah yaptığım antrenman yüzünden bacaklarım titriyordu. Yarın işemek için tuvalete oturacağım anı iple çektiğim söylenemezdi.

“Peki yarın sihirli bir şekilde bu olanları unutma ihtimalin nedir?” diye sordu Nash. Merdivenlerin yarısına gelince mola vermiştik.

Piper yanımıza dönüp Nash’in ayakkabılarını ve benimkileri endişeyle kokladı. Ardından tekrar yukarıya koştu.

“Rüşvet alabilirim.”

“Ne istediğini söyle,” dedi bir sonraki adımı atarken.

“Peynir çubukları.”

“Soyulabilen soğuk olanlardan mı, yoksa damarlarını tıkayanlardan mı?”

Güçlkle yürürken sesi hâlâ soluk soluğaydı ama artık her bir oksijen molekülü için savaşıyormuş gibi değildi.

“Tartışmaya bile gerek yok,” diyerek alay ettim. “Yağda kızarmış tüm güzellikler benimdir.”

“Bunu kimseye anlatmazsan seni ömrünün sonuna kadar kızarmış mozzarellaya boğarım.”

“Bazı insanların aksine ben başkalarının mahremiyetine saygı duyarım,” dedim. Sonunda en üst basamağa ulaşmıştık. Piper başarımızla gurur duyuyormuş gibi önümüzde dans ediyordu.

İç çekti. “İşte yine başladın, Meana. Düşen bir adamı tekme-
liyorsun.”

Yönümüzü kapısına doğru çevirdim. “Anahtarlar, ateşli çocuk.”

Sol eliyle cebini karıştırırken yüzünün buruştuğunu gizlemeyi
başaramamıştı.

Kurşun yaraları ve panik ataklarıyla Nash Morgan ateşli bir
karmaşaydı. Ateşli kısmını özellikle vurgulamam gerekiyordu.

Anahtarlarını alıp kapısını açtığımda Piper eşikten geçerek ka-
ranlık daireye daldı.

Nash elektrik düğmesine uzanıp açarken beni de yanına çek-
mişti.

“Vay canına. Birileri evine çekidüzen vermiş,” dedim içeride-
ki dönüşümü fark ederek. Hatta ev temiz bile kokuyordu.

“Evet. Doğru.” Sıkılı dişlerinin arasından cevapladı.

“Gidelim, koca adam.” Kapıyı tekmeleyerek kapatıp onu ka-
nepeye doğru yönlendirdim.

Kanepeye yığıldığında gözleri kapalı ve yüzü solgundu, al-
nında da ter damlaları birikmişti. Piper yanına zıplayarak minik
patisini bacağının üzerine yerleştirdi.

“Şimdi Lina Spesiyali zamanı,” diyerek köpeğin tasmaını
sehpanın üzerine bıraktım.

Gözlerini açmadan, “Lütfen bana bunun seks için söylenen bir
tür kod olduğunu söyle,” dedi.

“Çok komik. Bir dakika içinde döneceğim.”

“Gitme.” Esprili tavrı kaybolmuş, o mavi gözleri kalmam için
yalvarıyordu. “Sen yanımdayken daha iyi hissediyorum.”

Şimdi nefesini düzenlemekte zorlanma sırası bendeydi. Daha
önce hiç bana ihtiyacı olan bir adamla birlikte olmamıştım. Beni
isteyen biriyle? Evet. Benden hoşlanan biriyle? Elbette. Ancak
bana ihtiyaç duyan biri? Bu yepyeni, korkutucu bir bölgeydi.

“Yan daireye gidip bir dakikadan kısa süre içinde döneceğim,”
diye söz verdim.

Çenesini hafifçe sıkması beni neredeyse mahvediyordu ama sonunda başını salladı.

Kapısını açık bırakarak koridora çıktıktan sonra daireme gitmem iki saniye sürdü. İçeride ihtiyacım olan şeyi çabucak bulup döndüğümde Nash hâlâ aynı pozisyonda, kapıyı izliyordu.

“Elli yedi saniye,” dedi.

Elimdekileri düşürmemeye dikkat ederek kapıyı tekrar kapattım.

“Tamamen rahatlamaya hazır ol,” diyerek tavan ışıklandırmasını kapattım. Nash’in yanındaki lambayı yaktıktan sonra diğer her şeyi mutfığa götürüp tezgâhın üzerine koydum. “Telefonunun şu erkeksi görünümlü hoparlöre bağlı olduğunu varsayıyorum.”

“Doğru tahmin ediyorsun,” derken beni izlemeye devam ediyordu. “Ceketin cebinde.”

Asker yeşili, dar kesim arazi ceketini hâlâ üstündeydi.

“Bir taşla iki kuş vuralım,” diye karar verdim. “Öne eğil.”

Nash benim yardımımıla kollarını ceketin içinden çıkardı. Kaslarını saran seksi termal tişörtlerden giymişti. Aslında mevcut koşullar göz önüne alındığında bu gereksiz bir gözlemdi. Gereksizdi ama bir şekilde kaçınılmazdı. Ölüm döşeginde bile olsam adamın vücudunu takdir etmek için zaman ayırırdım.

Telefonunu bulup yüzüne tutarak kilidini açtım.

“Daha neler! Duygusal *Country* Şarkıları adında bir çalma listen var,” diye söylenerek oynat tuşuna bastım.

“Bununla bir sorunun mu var?” diye sorarken arka planda *George Strait** hafifçe mırıldanmaya başlamıştı.

“Nasıl oldu da evlenip bir sürü çocuk yapmadın?”

Sağ eliyle vücudunu işaret etti. “Tatlım, fark etmediysen söyleyeyim, ben zayıf düşmüş bir adamım.”

Önündeki sehpayla oturdum. “Zayıflık olayı geçici, sen lise aşkıyla evlenecek tiplerdensin. Knockemout’taki amigo kızlardan biri seni bağlayamadı mı?”

*Amerikalı *country* müzik şarkıcısı, söz yazarı ve aktör. (ç.n.)

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“Gençken kaçamaklar, kısa ömürlü ilişkiler yaşadım. Bu hayat tarzı bir süre hoşuma gitti, sonra işime âşık oldum. Birine hak ettiği ilgiyi gösterebileceğimi hissetmeden önce temizlemem gereken çok şey vardı.”

“O kişinin Naomi olabileceğini düşündün,” diye tahmin ettim. Neden olmayacaktı ki? Güzel, nazik, sadık ve tatlıydı. Bendeki pürüzlerin hiçbirine sahip değildi.

“Beş saniye kadar sürdü. Knox’a göre olduğu çok açıktı.”

“Botlar,” diye emrettim ayaklarını işaret ederek.

Sanki bu çok büyük bir görevmiş gibi yorgun bir ifadeyle yere baktı.

Ayaklarından birini kucağıma çekip botunun bağcıklarını çözdüm.

“Bunun aşağılayıcı olması gerektiğini biliyorum ama aynı zamanda tahrik olmam garip mi?” diye sorduğunda başını arkaya yaslamış, gözlerini kapatmıştı.

“Çok çekicisin, yakışıklı çocuk. Hakkını vermeliyim.” Diğer botunu çıkarıp oturduğum yerden kalkarken popomun yerine bir yastık koydum. “Ayaklar yukarı.”

“Otoriter.”

“Ayaklar yukarı, *lütfen*.” Söylediğimi yapınca gülümsedim. “Akıllı çocuk.” Bacağımı okşadıktan sonra Piper’ı peşime takarak mutfığa döndüm.

Kahve makinesinde kaynatmış bir fincan sıcak suyu, çay poşetinin üzerine boca ettim. Nash’in dondurucusunu açıp bir paket dondurulmuş brokoli buldum.

Hem fincanı hem brokoliyi kanepede oturan Nash’e götürdüm. “Çay rahatlamak için hippilerin hazırladığı bir karışım. Gelin buketi çiğniyormuşsun gibi bir tadı var ama gerçekten işe yarıyor. Brokoli de göğsün için.”

Paketi göğsüne yerleştirirken, “Neden üzerime donmuş sebze koyuyorum?” diye sordu. Piper sebze poşetinden hoşlanmamış olacaktı ki, oyuncak sepetini incelemek için koltuktan aşağı inmişti.

LUCY SCORE

“Sosyal medyadan öğrendiğim bilim sağ olsun. Göğüs kafesi ne uygulanan soğuk basınç *vagus* sinirini uyarıyor.”

“Yani biz de *vagus* sinirimin uyarılmasını mı istiyoruz?”

Kanepenin diğer ucuna oturdum. “Beynine vücudunu sakın leştirmesini söyler.”

Yastığa dayadığı başını bana bakmak için eğdi. “Biraz daha yakın oturabilir misin?” diye sordu.

Seksi kırılganlığıyla ayaklarımı yerden kesmesine izin vermekten ölesiye korktuğum gerçeği dışında, oturmamak için yeterince iyi bir bahane bulamamıştım. Bu yüzden omuzlarımız tekrar birbirine değene kadar minderin üzerinden tehlikeli bölgeye doğru yavaşça ilerledim.

Rahatlamış bir şekilde iç geçirdi.

“Çayı dene,” diye önerdim.

Bardağı alıp kokladığında rengi attı. “Bu Liza J’in çiçek tarhlarının gübrelendikten sonraki hali gibi kokuyor.”

“İç şunu. *Lütfen*.”

“Senin için yaptığım şeyler,” diye mırıldandıktan sonra bir yudum aldı. “Aman Tanrım. Bu şeyin tadı, biri lanet ayaklarıyla gül yapraklarının üzerinde tepinmiş gibi. Neden bira içemiyorum?”

“Çünkü tahmin edebileceğin üzere alkol, panik atak için iyi değildir.”

Cik-ciye-cik-ciye.

Piper ağzında bir oyuncakla zıplayarak kanepeye çıktı. Oyuncak elinden alıp odanın diğer ucuna fırlatışına şaşkınlıkla baktıktan sonra oyuncak kutusuna geri döndü.

“Henüz yakala getir kavramını tam anlayamıyor. Sen bu konuda nasıl böyle uzman olabiliyorsun? Panik atak konusunda yani, yakala getirde değil,” diye açıkladı Nash. Çayından bir yudum daha alıp tekrar yüzünü buruşturdu.

“Eskiden bende de vardı,” dedim basitçe.

Sessizce oturup boş televizyon ekranına baktık. Konuşmamı,

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

boşluğu cevaplarla doldurmamı beklediğini biliyordum ama ben rahatsız edici sessizlikler konusunda rahattım.

“Sana hiç çok konuştuğunu söyleyen oldu mu?” diye takıldı.

Gülümsedim. “Nash ismi nereden geliyor?”

“Sessizlik ve konu değişikliği,” diye gözlemini tamamladı.

Uzanıp brokoli paketini ters çevirdim. “Dalga geçme.”

“Annem *country* müzik hayranıydı. Patsy Cline’dan Garth Brooks’a kadar her şeyi dinlerdi. Babamla balayını Tennessee’de geçirmişlerdi.”

“O halde isimleriniz Knoxville ve Nashville’den geliyor,” diye tahmin ettim.

“Hemen kaptın. Şimdi bazı cevaplar için benim sıram.”

“Biliyor musun, saat epey geç oldu. Gitmeliyim.” Ağrıyan kaslarım ayağa kalkacağım şekilde harekete geçmeden Nash eliyle bacağımı kavradı.

“Hayır. Beni eriyen brokoli ve bu iğrenç çayla yalnız bırakmamalısın. Benim için bu kadar endişelenirken uyuyamazsın.”

“Zayıf düştüğünü iddia eden biri için kendine fazlasıyla güveniyorsun.”

“Yapılması gereken tüm doğru şeyleri nasıl bildiğini anlat bana.”

Kendi sırlarımı saklamak için ona esprili bir cevap vermek istedim. Ancak garip bir nedenden dolayı, sırları açığa çıkan tek kişinin kendisi olduğunu hissetmesini istemiyordum.

Bir nefes verdim.

“Uzun bir hikâyenin başlangıcına benziyor.”

“Uzun, sıkıcı bir hikâyeye. Beni eve göndermek için hâlâ zaman var,” diye umutla hatırlattım.

Çayı bırakıp kolunu dikkatlice bana doladı.

Diğer eliyle başımı göğsünde duran brokolinin yanına bastırdı. “Burası kötü olan omzun.”

“Tatlım, biliyorum. Bana dinlenebileceğim bir yer veriyorsun.”

Kolunun bana sarılmasından nefret etmediğim gerçeğiyle ne yapacağımı bilemiyordum. Sıcak, sağlam ve korumacıydı. Kural olarak kucaklaşmaz, birilerine sokulmaz veya platonik yakınlaşmalar içeren hiçbir eylemde bulunmazdım. Bu tür dokunuşlar gereksizdi, daha kötüsü erkeklere gelecekle ilgili fikirler verirdi.

Buna rağmen tehlikeli bölgeye sokulmuş, başımı bir eş ve çocuk isteyen bir adamın göğsüne yaslamıştım. Belli ki hiçbir şey öğrenmemiştim.

Hadi ama, Lina "Kötü Seçimler Yapan" Solavita. Ayağa kalk ve defol git buradan, diye uyardım kendimi.

Ama kılımı bile kıpırdatmadım.

"Böylesi daha iyi," dedi sesinden ciddi olduğu anlaşılıyordu. "Şimdi anlat."

"Kısaltılmış hali şu, on beş yaşındayken futbol sahasında kalp krizi geçirdim ve hayata döndürülmem gerekti."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Pekâlâ, melek. Yönetmenin genişletilmiş, açıklamalı versiyonuna da ihtiyacım olacak."

"Çok komiksin."

"Angelina." Ses tonunda belli belirsiz bir huysuz polis tınısı vardı.

"İyi. İkinci yılımdaydı. Soğuk bir sonbahar gecesinde bölge finalleri vardı. Stadyum tıklım tıklımdı. Takım turnuvada ilk kez bu kadar ilerlemişti, maçın bitimine iki dakika kaldığında 2-2 berabereydik. Bir pas yakalamıştım. Gençliğin verdiği güven ve enerjiyle kaleye doğru koşuyordum."

Neredeyse uzanıp o ana dokunabilirdim. Cığerlerime çarpan havanın keskin soğukluğunu, tutmayan kaslarımın sıcaklığını hissedebiliyordum. Kalabalığın uzaktan gelen uğultusunu duyuyordum.

Nash'in başparmağı ileri geri kolumu okşayınca dokunulmak ilk kez rahatlatıcı hissettirdi.

"Sonrası... tamamen boşluk. Sanki bir anlığına gözümü kırp-

tım ve açtığımda yabancılarla çevrilmiş halde bir hastane odasında yatıyordum. Sayı yapıp yapmadığımı sordum çünkü benim için en önemli şey buydu. Ailemin bekleme odasında bir daha uyanıp uyanmayacağımı merak ettiğini bilmiyordum. Takım arkadaşlarım dahil, bütün bir stadyumun beni kalp krizi geçirirken izlediğinden habersizdim.”

“Tanrım, bebeğim,” diye mırıldanırken Nash’in çenesi başımın tepesine değiyordu.

“Evet. Sağlık görevlileri sahaya gelene kadar takım koçu kalp masajına başlamış. Ailem tribüneydi. Babam çitlerden atlamış, diğer anneler annemin etrafında bir çember oluşturup onu tutmuşlar.”

Bu anıyı hatırlayınca gözlerim yaşarmıştı. Rahatsız edici duygu yumağım uzaklaştırmak için boğazımı temizledim.

“Hastaneye giderken ambulansa beni hayata döndürmüşler ama bilgi bugünkü kadar hızlı yayılmıyordu,” dedim hafifçe.

“Bu yüzden geride kalan herkes senin kurtulamadığını düşündü,” diyerek eksik bıraktığım kısmı tamamladı Nash.

“Evet. Büyük bir maçı, kameralar ve basın oradaydı. Görüntüleri daha sonra izledim... Koç dizlerinin üzerine çöküp kalp masajına başladığında annemin çıkardığı sesi hayatım boyunca asla unutmayacağım. Çok... ilkeldi.”

Nereye gidersem gideyim o çılgınlığın yankısını yanımda taşımıştım. Onunla birlikte, sağlık görevlileri beni geri getirmeye çalışırken cansız bedenimin yanında diz çökmüş babamın görüntüsü de vardı.

Nash dudaklarını saçlarımda gezdirirken mırıldandı. “Artık resmileşti. Ölümüne yakınlık yarışmamızı sen kazandın.”

“Teslim olduğun için minnettârim.”

“Buna ne sebep oldu?” diye sordu.

Huzursuz bir nefes verdim. “Bu ayrı bir uzun hikâye.”

“Tatlım, terli ve zavallı kıcımı yerden kaldırdın. Henüz ödeşmiş sayılmayız.”

Kıcının zavallı bir yanı yoktu ama şimdi bunu tartışmanın zamanı değildi. Başparmağı yeniden kolumda gezinmeye başlamıştı. Göğsünden yükselen sıcaklık yüzümü ısıtıyor, kalp atışlarının sabit gümbürtüsü beni rahatlatıyordu. Çiğneme oyuncağıyla işi biten Piper kanepeye zıplayıp ayak ucuma kıvrıldı.

“Tamam ama bu geceki maceraların gibi bu konuyu da bir daha asla konuşmayacağız. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

“Prolapsus ve regürjitasyon ile birlikte miksomatöz mitral kapak hastalığı.”

“Bunu benim için basitleştirecek misin, yoksa gidip sözlüğe mi bakmam gerekecek?”

Göğsüne doğru gülümsedim. “Kalp kapakçıklarımın birinde bir bozukluk vardı. Buna neyin sebep olduğundan emin değiller ama çocukken geçirdiğim boğaz enfeksiyonundan kaynaklanmış olabileceğini söylediler. Temel olarak kapakçık doğru kapanmadığı için kan geriye doğru akmış. Elektrik sistemindeki bir şey kısa devre yapmış, kan yanlış yöne gitmiş ve ben aslında birkaç yüz kişinin önünde ölmüşüm.”

“Bu sorun hâlâ devam ediyor mu? Bu yüzden mi kalp atış hızını takip ediyorsun?”

“Hayır, etmiyor. On altı yaşmdayken kapakçık değişimi ameliyatı oldum. Hâlâ kardiyoloğa gidip bir şeyleri takip ediyorum ama çoğunlukla stresle başa çıkmak konusunda dikkatli olmam gerektiğini unutmamak için yapıyorum. Hâlâ bu çırpınmalar oluyor. Prematüre ventriküler kasılmalar, yani kısaca PVK’ler.”

Elimi göğsüme götürüp küçük yara izlerini dalgın bir şekilde ovaladım.

“Kalbin takılıyormuş ya da aksıyormuş gibi hissedersin. Senkronizasyonu bozulmuş, sanki yeniden ritmini bulamıyormuş gibi. Zararsızdır. Aslında çoğunlukla can sıkıcıdır ama...”

“Ama sana olanları hatırlatıyorlar,” diyerek bir kez daha söylediklerimi tamamladı.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“Evet. O maça kadar okul, erkekler ve normal hormonal şeyler yüzünden stresliydim. Kendimi çok zorluyor, yeterince uymuyor, *Mountain Dew** ve pizzayla besleniyordum. Çarpıntıları, yorgunluğumu aileme hiç anlatmamıştım. Belki anlatsaydım, tüm okulun önünde yere yığılmazdım.”

“Hastanede ne kadar kaldın?” diye sordu Nash.

Adamın saklı tutmak istediğim şeyleri ortaya çıkarma konusunda esrarengiz bir becerisi vardı.

“Aralıklarla toplam on sekiz ay.” Ürpertimi zorlukla bastırdım.

İşte o zaman dokunmak benim için rahatlık anlamına gelmeyi bırakmıştı. Bedenim artık bana ait değildi, bilimsel bir deneye dönüşmüştü.

“Bir sürü test, bir sürü iğne ve bir sürü makine.” Nash’in bacağına neşeyle hafifçe vurdum. “İşte bu şekilde panik atak konusunda uzman oldum. Ben de panik atak geçirmeye başladım. Etrafında tıbbi personel olmasının güzel yanı sana oldukça iyi tavsiyelerde bulunabilmeleridir.”

Nash benim şakaya vurma çabama karşılık vermedi. Bunun yerine kolumu okşamaya devam etti.

“Ailen seni her gün arıyor.”

“Gözünden hiçbir şey kaçmıyor, değil mi? diye yakındım.

“Sadece önemli olanlar.”

Kalbim çırpınmaya başladı ama PVK gibi değildi. Hayır. Bu yakışıklı, yaralı ve hüzünlü bakan adamların neden olduğu türden çok daha tehlikeli bir çarpıntıydı.

“Gitmem gerekiyor. Senin de biraz uyuman gerekiyor,” dedim.

“Çok fazla ‘gerekiyor’ dedin. Bana biraz aileden bahset.”

“Anlatacak pek bir şey yok. Harikalardır. İyi insanlardır. Nazik, cömert, akıllı ve destekleyicilerdir.” *Boğuculardır*, diye ekledim sessizce.

“Kızlarını her gün arayan türden insanlardır.”

* Kafesin ve şeker içerikli gazlı içecek. (ç.n.)

“Ben hayatıma devam ettim ama ailem yapamadı. Sanırım tek çocuğunun gözlerinin önünde neredeyse öldüğünü görmek bir ebeveyni değiştiriyor. Bu yüzden hâlâ endişeleniyorlar. Üstesinden Gelemediğimiz Şeyler sütununa bunu da ekleyelim.

Gözlerinin önünde ölmemi hiç atlatamamışlardı. Ben de gençlik yıllarımda geri kalanında yaşadığım boğucu hapis cezasını asla atlatamamıştım. Sorunu bulup çözdükten ve iyileştikten sonra bile ailem herhangi bir risk almama izin vermeye açık olmamıştı.

Durumlarında hiçbir değişiklik yoktu. Bu yüzden bir sigorta şirketi için evrak işleri yürütüp bir sürü eğitime gittiğimi düşünüyorlardı. Beyaz yalanlar huzurumu koruyor, hayatımı yaşamama izin veriyordu.

“Knox’un bunlardan haberi var mı?” diye sordu Nash. Yumuşak sesi kulağıma daha yaklaştı.

Kaşlarımı çattım. “Hayır. Neden bilsin ki?”

“Yirmi yılı aşkın süredir arkadaş olduğunuza göre birbirinizle bazı hikâyelerinizi paylaşmışsınızdır diye düşünmüştüm.”

“Kardeşini tanımıyor musun sen? Knox her şeyi konuşabileceğin bir tip değildir. Şu anda gayet iyiymiş gibi davranmana bakılırsa senin de pek açık sözlü biri olmadığını tahmin ediyorum.”

“Morgan tarzı bu. Yokmuş gibi davranmak varken neden bir şeylere ışık tutasın ki?”

“Destekliyorum. İşleri basit tutuyor ancak bil diye söylüyorum, kendine bir eş bulmadan önce bunun üzerinde çalışman gerekiyor.”

“Bildiğim iyi oldu.

Kolunun altından sıyrılarak doğruldum. “İstenmeyen tavsiye zamanı.”

“Bayan Tweedy’yi kim davet etti?” diye takıldı.

“Bak. Bu senin hayatın, beni ilgilendirmez ama kendine bir iyilik yap. Bunu herkesten saklamaya çalışarak enerjini tüketmek yerine bunun üstesinden gelmeyi dene. Her iki yol da çok fazla enerji gerektirir ancak sadece bir tanesi seni diğer tarafa geçirir.”

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Hiçbir şey söylemeden sadece başını salladı.

Bir kez daha bacağına dostça vurdum. “Ben eve gidiyorum, sen de yatmaya gidiyorsun. Yatmak derken *yatağında yorganın altında* uyumanı kastediyorum, televizyon açık haldeyken koltukta uzanmanı değil.”

Bakışlarındaki yoğunluğu, bana duyduğu ihtiyacın ateşini fiziksel bir duyuymuş gibi hissettim.

“Bütün bunları bir şartla yaparım,” dedi.

“Ne şartı?”

“Gece burada kalacaksın.”

ON ÜÇ

YATAK ARKADAŞLARI

Lina

Tamam, “gözüpek, risk alan” ben bile bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordum. Tıpkı mozzarella çubuklarının benim için kötü olduğunu bildiğim kadar iyi biliyordum ama tıpkı mozzarella çubukları gibi cazibesi yüksekti.

“Nash, bu iyi bir fikir değil.”

“Beni dinle,” dedi elimi sıkıca tutarak. “Sana adım atamayacak kadar yorgunum.”

“Bunu daha önce de duymuştum,” dedim düz bir sesle.

“Haklısın. Peki şuna ne dersin? Ne zaman yakınımda olsan her şey daha iyi oluyor. Ne kadar yakınımda olursan o kadar rahat nefes alıyorum. Hayatın iyileşmeyecek açık bir yaraya tuz basmak gibi olduğunu daha az hissediyorum. Karanlığı ve soğuğu uzaklaştırıp burada olmayı istemenin nasıl hissettirdiğini hatırlatıyorsun.”

“Kahretsin, Nash! Sorumluluk sahibi biriymişim gibi davranıp buna nasıl hayır diyeceğim?”

O yorgun yarım gülümseme benim felaketimdi. Ona inanmıştım çünkü doğruyu söyleyen türden bir adamdı. Üstelik şu anda bana gerçeği söylüyordu.

“Çok yorgunum, melek. Sadece senin yanında gözlerimi kapatmak istiyorum. Sonuçları sonra düşünebilir miyiz?”

Adam beni mümkün olan en iyi şekilde nasıl etkileyeceğini biliyordu.

“Olur ama kimse çıplak uyumayacak. *Seks* ya da herhangi bir cinsel aşama *olmayacak*. Sarılma, kucaklaşma ve yiyişme olmayacak. Ayrıca sana kahvaltı hazırlamayacağım. Bu bir kural olduğu için değil, mutfaktaki beceriksizliğimle seni zehirleyebileceğim için.”

“Kalırsan kahvaltı benden.”

Düşünceler içinde altdudağımı çiğnedim. “Bir şey daha var.”

“Nedir?”

“Bu ikimizin arasında kalsın.”

Piper’ın kafası aniden ayaklarımın dibinde görüldüğünde Nash eğilip gönülsüzce kulaklarını okşadı. Küçük köpeğin gözlerinde kalpler belirdiğine yemin edebilirdim.

“Özür dilerim. Üçümüz,” diye düzelttim.

“Şartları kabul ediyorum. Tabii noter onaylı olmasını istiyorsan Nancy Fetterheim’ı getirmemiz gerekir ve o sır tutmayı bilmiyor.”

“Çak bir beşlik?” Elimi kaldırdım.

O yarım gülümseme biraz daha belirginleşti. “Anlaşmaları bağlamak için beşlik mi çakıyorsun?”

Beşlik çakmak daha az samimiydi. Avuçları uzun süre birbirine bastırmak, parmakları iç içe geçirmek falan yoktu. Basitti, sıradandı ve kesinlikle seksi değildi.

“Elimi havada bırakma, ateşli çocuk.”

Avucuma bir beşlik çaktı.

“Şimdi, bu iş hallolduğuna göre sen düş alacaksın. Ben de gidip üstümü değiştireceğim.”

“Gitme. Lütfen gitme. Sana uyuman için bir şeyler veririm. Sadece... gitme.”

Büyüleyici özgüveni bir saniyeliğine kaybolurken tüm bunların ardındaki adamın izlerini yeniden gördüm.

Yavaşça iç çektim. Çoktan dişlerimi fırçalamış, beş aşamalı cilt bakım rutinimi uygulamıştım. Yani teknik olarak evimden bir şey almaya ihtiyacım yoktu.

“Seni bu duruma soktuğum için özür dilerim, Angelina. Bunun doğru olmadığını biliyorum. Normal şartlar altında seni kesinlikle yatağa atmaya çalışırdım ama bunu çiçeklerle, akşam yemeğiyle ve farklı bir amaçla yapardım.”

“Her zaman bu kadar dürüst müsün?”

“Başka türlü olmanın bir anlamı yok,” diyerek ellerini yastığa koyup yavaşça ayağa kalktı. Yorgunluğu omuzlarının kamburlaşmasından belliydi.

Onunla birlikte ayağa kalkıp bir kolumu beline doladım. Kotunu tüm ağırlığıyla omzuma bırakmıştı. Bana yaslanmaya gerçekten ihtiyacı olduğu gerçeğini saklayamayacak kadar yorgundu.

“Demek kardeşin ve Liza J ile neler olduğu hakkında konuştun?” Çok Kötü Fikirler Kasabası’na, diğer adıyla Nash’in yatak odasına doğru ilerlerken onu biraz sıkıştırdım.

“Dürüst olmakla özel meseleleri gizli tutmak arasında fark var.”

Bunu söylediğini duyduğuma sevinmiştim, elbette bu sevinç kendim içindi. Onun için değildi çünkü onu önemseyen insanlara karşı dürüst olması gerektiği açıktı. Benim durumum ise tamamen farklıydı.

“Buraya sana ne yapacağını söylemeye gelmedim. Kocaman adamsın, kendin için en iyisinin ne olduğunu bilirsin.”

Şifoniyerin önünde durup bir çekmeceyi açtı. Düzgünce katlanmış tişörtlerle doluydu. “Uzun kollu mu kısa kollu mu?”

“Kısa.” Doğruyu söylemek gerekirse çıplak uyumayı tercih ederdim ama durum böyle bir bilgiyi açıklamaya uygun değildi.

Nash bana yumuşak gri bir tişört uzattı. Üzerinde *KNOCKE-MOUT KİTAP MI ŞEKER Mİ 2015* yazıyordu.

“Teşekkürler,” dedim.

Son üç gün içinde ikinci kez bu adamın kıyafetlerini giyecektim.

Onunla flörtleşip kavga etmiştim. Ona bir iyilik yapmış, bana ihtiyacı olduğunda arkasını kollamıştım. Şimdi de onunla yatağa girmek üzereydim, bütün bunlar benim için bile çok hızlı geliyordu.

“Banyoyu ilk önce sen kullanabilirsin,” dedi nazıkçe.

“Sağ ol, yatak arkadaşım.”

“Yatak arkadaşı mı?” Aramızdaki kapıyı kapattıktan sonra aynaya bakıp sessizce mırıldandım. Neyim vardı benim böyle?

Banyodaki son işimi hallettim, ardından kıyafetlerimi çıkardım. Tişörtü neredeyse dizlerime kadar geliyordu ama iç çamaşını giymediğim için daha az mütevazı ve daha müstehcen görünüyordu. Etek ucunu yerinde tutmak için tek yapmam gereken yatakta her zamanki gibi dönüp durmamaktı. Zaten muhtemelen uyuyamazdım. Bağımsızlığıma olan aşırı düşkünlüğüm erkeklerin geceyi geçirmesine izin vermeme nedenlerimden sadece biriydi. Uykumun hafif olması ise otuz metrekarelik bir alanda meydana gelen herhangi bir gürültü veya hareketin beni uyandıracağı anlamına geliyordu.

Kıyafetlerimi toplayıp yatak odasına döndüğümde geçici olarak nutkum tutuldu. Nash gömleğini çıkarmış, yalınayak duruyordu ve kot pantolonunun düğmeleri açıktı.

“Beş dakikaya gelirim,” dedi.

Hâlâ tek kelime edemediğim için başımla onayladım.

Yatak odasının temizlik çılgınlığından nasibini aldığını fark ettim. Reçeteli şişeler gibi ince toz tabakası da gitmişti. Perdeleri pencerelerin üzerine çekmiş, yatağın üzerindeki örtüleri kaldırmıştı. Piper yastıkların tam ortasında küçük bir top gibi kıvrılmış yatıyordu.

Banyoda su akmaya başladığında kısa bir süreliğine masasına gidip dosyalarına bir kez daha göz atma fikrini aklımdan geçirdim. Ancak bunu hemen bir kenara bıraktım, durumu kişisel çıkarlarım için fırsata çevirmek ihanet olurdu.

Bunun yerine yatağın sağ tarafına yerleşip banyo kapısı tekrar açılana kadar bazı iş e-postalarına bakındım.

Tatlı minik peynirler aşkına! Nemli saçları normalden daha koyu görünüyordu. Omzundaki ve gövdesindeki yara izleri yaşadıklarının kabarık, pembe hatırlatıcılarıydı. Üzerine sadece koyu mavi iç çamaşını giymişti.

Kalçalarıyla baldırları kaslıydı. Seyrek göğüs kılları V şeklinde aşağıya doğru incelerek bel çevresinin altında kayboluyordu.

Piper'in kuyruğu yatak örtüsünün üzerinde mutlu bir ritim tutturmuştu. Bir kuyruğum olsaydı ben de aynısını yapardım.

"Orası benim tarafım," dedi Nash.

Kelimelerimi toparlayabilmek için gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Yatağında belli bir tarafın mı var?"

"Senin yok mu?"

"Yalnız uyuyorum."

Soru sorarcasına bir kaşını kaldırıp bana yaklaşmak için yatağın ayakucundan dolaştı.

Omuz silktim. "Ne?"

Nash kalçamı dürterek yana kaymamı işaret etti. "Yatağını kimseyle paylaşmıyor musun? Hiç mi?" diye sordu.

"Bakire değilim," diye alaycı bir şekilde homurdandım. Piper'ı geçip yatağın diğer tarafına kaydım. "Ama genelde yatıya kalmam, yalnız uyumayı seviyorum. Paylaşmak *zorunda olmadığım* için tüm yastıkları kullanarak yatağın ortasında yatıyorum. Sen hep sağda mı uyursun?"

Başını salladı. "Kapıya en yakın tarafta uyurum."

Yastıklarına yaslandım. "İliklerine kadar kahramansın, değil mi?"

"Niye böyle söyledin?" Yorganı çekip yatağa girerken o soğuk mavi gözleriyle bana bakıyordu.

"Kapıya yakın uyuyorsun, böylece içeri giren herkes Bayan Ateşli çocuk'a ulaşmak için seni geçmek zorunda olacak."

"Bayan Ateşli çocuk diye biri yok."

“Henüz yok ama görünüşe göre onu çok düşünmüşsün.”

Ağırlığıyla birlikte çöken yatak kalbimde garip bir his yarattı. Bana bakmak için başını çevirdiğinde yakışıklı yüzünde gördüğüm yorgun ifadenin etkisi de aynıydı.

Piper biraz daha sokularak başını onun yaralı omzuna yasladı. Bu tür anlarla kendinden geçecek bir tip değildim ama olsaydım, o yatağın üzerinde eriyip bir su birikintisine dönüşürdüm.

“Belki eskiden öyleydim,” dedi en sonunda. “Ancak şu anda tek düşünebildiğim uyumak ve senin yanında uyanmak.”

“Tatlılık yapma. Bu platonik bir anlaşma,” diye hatırlattım ona.

“O zaman seni yatağında tişörtümün içinde görmekten ne kadar hoşlandığımı söylemeyeceğim.”

“Çenenin kapat ve uyu, Nash.”

“İyi geceler, melek.”

“İyi geceler, ateşli çocuk.”

Piper mızımız bir ses çıkardı.

Sırıtarak onu okşadım. “Sana da iyi geceler, Piper.”

Nash uzanıp komodinin üzerindeki lambayı kapatınca oda karanlığa gömüldü.

Nedense bu daha kötü olmuştu. Şimdi onun cırlıçıplak ve sevimli bir şekilde köpeğe sarıldığını görmek yerine duyularıyla her nefesini, vücudunun her hareketini algılamaya odaklanacaktım.

Karanlıkta bana uzandı, eli yorganın üstünde benim elimle buluştu.

Evet, bu gece bana uyku yoktu.

Kesinlikle lezzetli bir seks rüyasından bir şey tarafından dürtülerek uyandırıldım. Sıcak, sert bir şeydi.

Göz kapaklarım o kadar hızlı açıldı ki, onları zorlamış olabileceğimden endişelendim. Belime dolanan güçlü bir erkek kolunun gövdemden yukarı çıktığını, tişörtümün altına girip çıplak göğsümü kavradığını fark ettim.

Nash.

Tam ellerini üzerimden çekmesini istemek üzereyken bana yaslanmış bedeni kaskatı kesildi. Sanki bir tehditle karşılaşmaya hazırlanıyormuş gibiydi. Göğsümdeki eli sıkılaştı ve kızgın olmadığımı fark ettim. Tahrik olmuşum.

Bedenindeki gerginlik ortaya çıktığı gibi aniden kayboldu. Kalçalarını istemsizce ileri doğru ittiğinde neden kendimi Kuzey Virginia Azgınlarından Leydi Azgın gibi hissettiğimi anlamıştım.

Sırtım her santimiyle Nash'in ön tarafına yapışmıştı. Topuklarım kavalkemiklerinin üzerinde, uyluklarımın arkası onun baldırlarıyla aynı hizadaydı. İşe yaramaz tişörtüm belimin etrafında toplanmış, vücudumun alt tarafını tamamen açıkta bırakmıştı. Ayrıca Nash'in yüzünü saçlarıma gömdüğünden de oldukça emindim.

Son olarak çok önemli bir diğer ayrıntı ise çıplak arka tarafımda kendini belli eden sıcak, sert ve erkeksi bir uzantı daha vardı. Durup hızlı bir pelvik kontrol yaptığımda durumumun çok daha tehlikeli olduğunu fark ettim. Söz konusu uzantı uyluklarımın birleştiği noktada bir tünel açmıştı.

Bacaklarımın arası tam anlamıyla zonkluyordu. Nash'in olağanüstü ereksiyonu *bana doğru sokulmuştu*. Kadınlığımın arasına sızan aletinin ucu, ona ihtiyaç duyan klitorisimin hemen altına dayanmıştı. İkimizden biri çok ama çok ıslaktı.

İç çamaşırına ne olmuştu böyle? Aleti birden özgürlüğünü mü ilan etmişti?

Hareket etmem gerekiyordu. Sadece sıyrılıp uzaklaşmalı mıydım, yoksa yuvarlanıp Nash'in üzerine çıkarak acımı mı dindirmeliydim karar veremiyordum.

Seks yok. Sarılmak yok, diye hatırlattım kendime. Çok şey atlatmıştı, lanet olsun ben de yeni bir sayfa açıyordum. Ayrıca anlaşmamızı bozan Nash'ti. Yatağın orta çizgisini geçmişti ve... kahretsin.

Ben *onun* tarafındaydım, *kollarımı* göğsümün üzerindeki kol-

lara dolamıştım. Beni yatağın diğer tarafına sürüklemiş olamazdı. Biri beni eliyle itse uyanır, hiç değilse yüzüne bir dirsek atardım.

Aman Tanrım.

Buraya kontrolsüzce mi gelmiştim? Uykumda kendi *kaçımı* Nash'in *kasıklarına* mı dayamıştım?

Bu çok, çok ama çok kötüydü.

Tamam, bir plana ihtiyacım vardı. Her zaman bir planım ve bir yedek planım, hatta iki ya da üç beklenmedik durum planım bile olurdu.

Nash'in kalçasını yukarı doğru itmesi için duyduğum o delicate arzuyu engellemem gerekiyordu. Aynen, ihtiyaç duyduğum küçük vuruşlara engel olmalı ve kendimi küçük düşürmeden bu durumdan nasıl kurtulacağıma odaklanmalıyım.

Yüce Tanrım.

Aşağıda ıslak bir okyanus vardı. Ateşli komşumun yatağı ıslattığını düşünmesi mi daha kötüydü, yoksa ateşli komşumun bizi uygunsuz bir pozisyona sokup tahrik olduğumu ve ardından ıslaklığımı her yere sızdırdığımı fark etmesi mi?

Belki suçu köpeğin üzerine atabilirdim?

Nash arkamda küçük bir inilti çıkardığında onu uyandırmadan ikimizi de nasıl temizleyeceğime dair seçeneklerimle potansiyel çözümleri düşünüyordum.

Kalçaları hafifçe hareket etmeseydi, bu hırıltılı inlemenin doğasında olan seksilikle başa çıkabileceğime emindim. Bu küçük hamle patlayıcı bir zincirleme reaksiyon başlatmıştı.

Aletin ucu öne doğru kayarak o açgözlü sinir yumağını dürttü. Aynı anda göğsüme kenetlenmiş eli daha da sıkılaştırtı sert avuç içi sertleşmiş meme ucuma sürtündü.

Gereken tek şey buydu.

İnlememi elimle bastırarak ereksiyonunun sıcak ucuna doğru boşaldım. İçim orgazmı dalgalandırırken kalçalarım istemsizce bükülmüş, ayak parmaklarım kıvrılırken vücudumdaki her kas kasılmıştı.

Kendimi tebrik etmeliydim, bu yepyeni bir düşünüş seviyesiydi. Uyuyan bir adamın aletiyle orgazm olmuş, resmen tecavûze teşebbüs etmiştim.

“Mmm. İyi misin, melek?” diye sordu Nash uyuklu bir şekilde. Yüzü saçlarıma gömülmüş, dudakları boynumu okşuyordu.

Ah, lanet olsun. Uyanmıştı, artık kasıklarının gelişigüzel bile olsa temizleme imkânım yoktu.

“Evet,” dedim tiz bir sesle. “Tamamen iyiyim. Sadece... kramp girdi.” *Vajinama*, diye ekledim sessizce.

Bir an sonra Nash arkamda bir kez daha gerildi. Bu da o hünerli ereksiyonunun klitorisimi tekrar dürtmesine neden oldu.

İçimde yükselen inleme isteğini bastırdım.

“Lanet olsun. Özür dilerim,” dedi Nash, yorganın altında benden uzaklaşmaya çalışırken. “Ben böyle olmasını...”

“Biliyor musun? Kahvaltıyı başka zamana erteleseک iyi olur,” dedim tiz bir sesle. Annemin, “üzgün olduğum belli olsa da üzgün değilmiş gibi davranıyorum” ses tonuna benzemişti. Yatağın kenarına ulaşmak için iki kez yuvarlanıp doğrulmaya çalıştım.

Ancak o kadar ileri gidemedim.

Nash tişörtünden tutup beni geri çekti.

“Bebeğim, iyi misin?”

Mahcup bir halde parmaklarımı yatağın kenarlarına geçirip sıkıca tutundum. “Tamamen iyiyim. Sadece şu an gerçekten gitmem gerekiyor.”

“Melek, lütfen bana bak,” diye yalvardı Nash. “Çok özür dilerim. Sana bu şekilde dokunmak istememiştim.”

Beni sırtüstü yatırıp tek eliyle sabitledi. Üzerime doğru eğilirken aletinın dışarıda olduğunu fark ettiği anı gördüm. Aleti muhteşem, kalın ve on üzerinden onluktu.

“Tanrım, bu da ne?” Diğer elini aşağı indirip iç çamaşırını ereksiyonunun üzerine çekti.

Yanaklarıma tam anlamıyla ateş basmıştı, nasıl yapılacağını bilseydim üzerlerinde yumurta kızartabilirdim.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“Aman Tanrım. Ne için özür diliyorsun?” derken ellerimi alev alev yanan yanaklarıma bastırıyordum.

“Bunu yapmayacağıma söz vermiştim,” dedi. Suçu üstlenmesine izin veremeyeceğim kadar kızgın, tamamen dehşete düşmüş görünüyordu.

Dudakları benden gereksiz yere özür diliyordu. Oysa ben daha çok dimdik duran aletine ve inmekte zorlanıyor gibi görünmesine dikkat kesilmiştim.

Ellerimi yanaklarımdan çekip onun yanaklarına götürdüm. “Nash, senin tarafına gelen bendim. Sen bir centilmen gibi uyuyordun. Yemin ederim. Birkaç dakika önce uyandığımda bedenimi senin bedeninden hemen uzaklaştıramayan bendim.”

Kaslarındaki gerginliğin bir kısmı kayboldu. “Bana mı geldin? Uykunda mı?”

Ayrıca uyurken *onun üzerine* de gelmiştim.

“Piper nerede?” Konuyu değiştirmek için çaresizce sordum.

“Çoraplarımdan biriyle birlikte köpek yatağında,” dedi bakma zahmetine girmeden. “Yatakta beni sarıp sarmalamana dönelim.”

“Sarıp sarmalamadım! Muhtemelen her zamanki gibi ortada yatmaya çalışıyordum. Belki birbirimize dolandık ya da her neyse işte, bilmiyorum. Bunu fazla düşünmeyelim, hatta bir daha tartışmayalım. Bırak utanç içinde sıvışıp gideyim, tüm bu olanları unutalım.”

Sabah ereksiyonunun bana değmemesine dikkat ederek üstümdeki ağırlığını başka yere verdi. İki dakika önce ne olduğunu bilseydi bunun tartışmalı bir konu olduğunu fark ederdi.

Parmak eklemleriyle yanağımı hafifçe okşaması romantizmden pek hoşlanmayan biri olarak, beni içinde bulunduğum durumu sorgulamaya itmişti.

“İyi olduğuna emin misin?”

Tanrım, sabahın erken saatlerinde Nash çok tatlıydı. Saçları dağınıktı, kirli sakalı iyi adam havasını dengeleyecek asi bir do-

kunuş katıyordu. Sol gözünün altında yastık izi vardı, muhtemelen yüzündeki uykulu ve samimi ifadeden bahsetmeye gerek bile yoktu.

“Seni rüyamda kirlettiğim için utanmam dışında iyiyim,” dedim.

“Uyudun mu?” diye üsteledi.

“Uyudum. Peki ya sen?”

Başını salladı. “Uyudum.”

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum.

Dudaklarının kıvrımı inkâr edilemez derecede seksiydi. “Oldukça harika.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten. Senin sayende.” Şimşek hızında hareket ederek alnıma bir öpücük kondurduktan sonra yataktan fırladı. “Omletler on dakikaya hazır,” dedi banyoya doğru ilerlediği sırada. “Ah, bir de melek?”

Dirseğimin üzerine yuvarlandım. “Evet?”

“Gitmeye kalkarsan omletleri bizzat ben getiririm. Fazlasıyla gürültülü olur.”

ON DÖRT

KEK HIRSIZLARI VE ÇÜRÜK ELMALAR

Nash

Hırsızlar, ezilmiş kek ve patates cipsi paketlerinden bile daha acınası görünüyorlardı.

Ergenliğin çeşitli acı verici aşamalarındaki on dört yaşından küçük üç çocuk, mağaza müdürüne ait ofisin dışındaki soğuk metal sandalyelere oturmuşlardı. Her an kusacakmış gibi görünüyorlardı. Onların biraz ilerisindeki Nolan Graham kurabiye reyonunda geziniyordu.

O sabah otoyolda üç aracın karıştığı hafif bir kaza meydana gelmişti. Hırdavatçıda teşhir ürünü olarak sergilenen tel kesme makinesi, çalındığı düşünülürken depoda bulunmuştu. Bay ve Bayan Wheeler torunları olduğunu iddia eden biri tarafından telefonda neredeyse dolandırılacaklardı. Şimdiden yoğun bir gün geçirmiştim.

Haftalardır ilk kez tam bir gece uykusu çekmiş olmam iyi bir şeydi.

Bu da Lina sayesindeydi.

Genellikle beynime musallat olan o sesle sıçrayarak uyanırdım. O ses hâlâ rüyalarım girse de bu sabah kollarımda Lina'yla uyanmıştım. Uykusundayken bana yaklaşmıştı. Bu gerçek ve karşılık olarak verdiğim tepki bana hâlâ yaşadığımı, hâlâ güvenilmeye layık biri olabileceğimi düşündürmüştü.

Çalışmak veya nefes almakla meşgul olmayan her beyin hücremi işgal eden bu kadına borçluydum. Sohbet ve uyku sayesinde kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar umutlu hissediyordum. Sadece küçük bir çatlak açmıştı ancak seksi dış görünüşünün ardında gördüklerim ona daha uzun, daha derin bir bakış atma arzusu uyandırmıştı.

Koca Nicky, “Seni buraya birkaç abur cubur için çağırmaktan nefret ediyorum, şef ama örnek teşkil etmeliyim,” dedi. Neredeyse doğduğumdan beri Grover’s Market’in müdürü olan bu adam işini ciddiye alıyordu.

“İçinde bulunduğun durumu anlıyorum, Koca Nicky. Demek istediğim, bence bunu suç duyurusunda bulunmadan halledebiliriz. Hepimiz aptalca şeyler yaparız, özellikle o yaşlarda.”

Oflayıp omzumun üzerinden çocuklara baktı. “Lanet olsun. Ben o yaşlardayken babamın sigaralarını alıyor, dersten kaçıp balık tutmaya gidiyordum.”

“Ayrıca çocukluğunu sabıka kaydı almadan geçirdin,” diye belirttim.

Düşünceli bir şekilde başını salladı. “Annem beni çok korkutmuştu. Sanırım hepimiz bizi korkutacak derecede önemseyen ebeveynlere sahip olacak kadar şanslı değiliz.”

Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ailemizin neşesi ve sevgisi olup bizi bir arada tutan annem, bu dünyadan ayrılırken bizi ardında bıraktığında eksenimin kaydığını hâlâ hissedebiliyordum.

“Toby ve Kyle’ın aileleri, ehliyet zamanları gelinceye kadar onları cezalandıracaktır,” diye tahmin ettim.

“Ama Lonnie...” Koca Nicky cümleyi yarıda kesti.

Ama Lonnie.

Knockemout sır saklamakta iyi değildi. Uzun boylu, sert bir çocuk olan Lonnie Potter’ın annesinin iki yıl önce onu ve kardeşlerini terk ettiğini bu sayede öğrenmiştim. Babası gece vardiyasında çalıştığından çocuk yetiştirmek için çok az zamanı kalıyordu.

Lonnie'nin sessizce okuldaki Drama Kulübü'ne katıldığını da biliyordum. Bunun birinci nedeni muhtemelen evde kimse yokken gidebileceği bir yerinin olmasını istemesiydi, ikinci nedeni ise başkalarının hayatlarını denemeyi sevmesiydi. Waylay'e göre bu işte iyiydi. Ancak ilk tiyatro gösterisinde, seyirciler arasında hiçbir aile üyesi yoktu.

"Dışarıdaki boyanın soyulduğunu fark ettim," dedim dalgın bir şekilde.

"Lawlerville'deki o ahmağın ekibini kiraladığım için başıma bunlar geldi. Boktan bir boyayla boktan bir iş yaptılar çünkü umurlarında bile değil. Kabalığımı bağışla. Keşke burada yaşasalardı da yaptıkları yarım yamalak işin nasıl döküldüğünü görüp utansalardı."

"Eminim azimli genç işçiler malzeme parasına senin için bu işi halledebilir." Koridora doğru başımı salladım.

Koca Nicky yavaşça gülümsedi. "Haklı olabilirsin, şef. Fiziksel iş yapmak gibisi yoktur, insanı sorunlardan uzak tutar."

Başparmaklarımı kemerime geçirdim. "Bu seçenek sana uyar- sa bu konuyu aileleriyle konuşacağım. Anlayışla karşılayacaklarını hissediyorum."

"Ben de kendimi oldukça anlayışlı hissediyorum," dedi.

"O zaman onları senin yakandan düşürüp bu işi aileleriyle çözüyorum."

"Minnettarım, şef."

Grave'i çocukların başında nöbet tutarken buldum, korkunç bir hayalet gibi kaşlarını çatmıştı.

"Pekâlâ, çete. Size tek seferlik bir teklifim var. Bu sizi ömür boyu cezadan, beni de tonlarca evrak işinden kurtaracak..."

Dedikodu kazanının daha fazla kaynamasını önlemek için Grave ile birlikte, çocukları arka kapıdan çıkarıp cipime bindirdik. Pi-

per sorun çıkaranları koltukların arasından gergin bakışlar atarak karşılamıştı.

Önce Toby'nin, ardından Kyle'ın ailesiyle durumu gözden geçirdik. Cezalar verilmiş, kamu hizmeti ve resmi özürler üzerinde anlaşmaya varılmıştı.

"Babam evde değil." Suçlu üçlünün son üyesi Lonnie arka koltukta oturuyordu. "Çift vardiya çalışıyor."

Grave'in kucağına yerleşen Piper kuyruğunu salladı.

"Babana işyerinden ulaşacağım."

Logan arka pencereden dışarı bakarken kederli görünüyordu. "Beni öldürecek."

Kuşandığı o sert kabuk sandığı kadar kalmıyordu.

"Çok kızacak ama kızgın olması seni önemseydiği anlamına gelir," dedim.

"Sıçıp batırdım." Çocuk yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Her şeyi berbat ettim demek istedim."

Grave ile birbirimize baktık.

"Sarhoş komşundan çaldığın havai fişeklerle babanın barakasını hiç ateşe verdin mi?" dedi Grave ona dönerek.

"Hayır! Neden? Biri öyle yaptığımı mı söyledi?"

"Kardeşinin gerçek bir pislik olduğunu bildiğin halde sırf ona pislik dedikleri için oyun parkında dört çocukla kavga ederken yakalandın mı?" diye sordum.

"Hayır. Benim sadece kız kardeşlerim var."

"Mesele şu ki, evlat hepimiz sıçarız," dedi Grave.

Dikiz aynasında Logan'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Önemli olan sıçtıktan sonra işleri nasıl idare ettiğimizdir."

"Bekle. Bunların hepsini *siz mi* yaptınız?"

Grave sırtıttı. "Daha fazlası bile var."

"Ancak sorumsuzca davranmanın ve kötü kararların yol açacağı sonuçların çok uzun vadeli olacağını öğrendik." Aklıma Lucian gelmişti. Henüz en başındayken işler onun için daha kolay olsaydı, nasıl bir yol izleyeceğini yıllardır merak ederdim. Bir

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

şeyden tamamen emindim; birisi ona bir şans verseydi, on yedi yaşındayken kendini parmaklıklar ardında bulmazdı. “Aynı durum hayat, kadınlar ve aradaki her şey için geçerli.”

“Bunları yazmalısın, evlat. Altın değerinde öğütler,” dedi Grave ve yolcumuza.

Logan’ı eve bırakıp işyerindeki babasını aradıktan sonra *Pop ‘N Stop’*’tan gazoz aldım. Hız yapanların ödünü koparmak... ayrıca siyah *Tahoe*’suyla kıcıma tutkal gibi yapışan Nolan’ı kızdırmak için okul bölgesine park ettim.

Grave, Knockemout Polis Merkezi şapkasını çıkarıp bir eliyle çıplak kafa derisini ovuşturdu. “Bir dakikan var mı?”

Bu asla iyiye işaret olamazdı.

“Sorun mu var?” Bu konuşmayı karakolda yapmak istememesinin bir nedeni olduğunu tahmin ediyordum.

“Dilton.”

İşte sebep buydu. Uzun süre görev yapmış Wylie Ogden’den dümeni devraldığımda Tate Dilton çaylak bir devriye polisiydi. Ogden’in yıllar boyunca yaptığı geleneksel liderlik departmanda iz bırakmıştı.

Dilton meslekte “pislik” olarak tanımladığım biriydi. Adrenalin, kovalamaca ve çatışma isterdi. Otoritesini sergilemekten hoşlanıyordu. Tutuklamaları gereğinden fazla agresif, verdiği cezalar orantısızdı. Kişisel problem yaşadığı kişilere karşı daha sert davranıyordu. Ayrıca salaş bir barla spor salonunda harcadığı zaman, eşi ve çocuklarıyla birlikte geçirdiğinden çok daha fazlaydı.

Ondan hiç hoşlanmıyordum.

Görevi devraldığımda tüm departmanı tasfiye etmek gibi bir seçeneğim olmadığı için onu tutmuştum. Rozetin arkasında ihtiyaç duyduğumuz türden bir polis haline getirmeye çalışmak için zaman harcamıştım. Onu sağlam, deneyimli bir polisle ortak yapmıştım ama eğitim, gözetim ve disiplin bile bir yere kadardı.

* Fast-food restoranlarda içeceklerle birlikte atıştırılacak verilen servis türü. (ç.n.)

“Ne olmuş ona?” Ellerimin boшта kalmaması için içeceğime uzanarak sordum.

“Sen rahatsızken onunla birkaç sorun yaşadık.”

“Ne gibi?”

“Sen izindeyken tasmaşından kurtulmuş bir köpek gibi davrandı. Birkaç hafta önce lise futbol maçından sonra park yerinde Jeremy Trent’i halka açık yerde sarhoş olup huzuru bozduğu gerekçesiyle tartakladı. Sebepsiz yere, üstelik adamın defans oyuncusu olan çocuğunun önünde yaptı. O da haklı olarak takımın yarısıyla birlikte Dilton’ı dövdü. Harvey ve birkaç motorcu arkadaşı araya girmese işler iyice karışacaktı.”

Hassiktir.

“Jeremy iyi mi? Suç duyurusunda bulundu mu?”

“Gülüp geçti. Cezasını ödedi. Hatıra olarak iki yaralı diz ve birkaç sıyrık izi kaldı. Uyuduktan sonra hiçbir şey hatırlamıyordu ama daha ileri gitmiş olsaydı hatırlayacak çok fazla şey olurdu.”

Jeremy Trent lisede beyzbol takımının kaptanıydı, son sınıftayken Balo Kralı seçilip Dilton’ı yenmişti. O zamandan beri yıllar boyunca birkaç kez daha tartışma yaşamışlardı. Jeremy kanalizasyon idaresinde çalışan, hafta sonları çok fazla içen cana yakın bir adamdı. Dilton’la arkadaş olduklarını sanıyordu. Ancak Dilton hâlâ bir tür rekabet içinde olduklarını düşünüyor gibiydi.

Ön camdan bakan Grave’in ağzı sıkı sıkıya kapalıydı.

“Başka ne var?”

“Bir trafik çevirmesinde fazla ileri gitti. Gerçekten güzel bir Mercedes SUV otoyolda hız sınırının biraz üzerinde gidiyordu. Sınırın yaklaşık yirmi kat üzerinde giden bir pikap onu geçti. Dilton, içki içen arkadaşı Titus’un kullandığı kamyoneti görmezden gelip onun yerine Mercedes’i kenara çekti. Sürücüsü siyahiydi.”

“Lanet olsun.”

“Dilton ihbarı yapar yapmaz merkez bana haber verdi. İçimde kötü bir his vardı, bu yüzden Bannerjee ile birlikte gittik. İyi de

oldu. Sürücüyü arabadan çıkarıp kelepçelemiştii, telefonuyla kendisini kaydeden karısına bağıırıyordu.”

“Bunu neden ilk kez duyuyorum?”

“Dediğim gibi izindeydin. Şimdi duyuyorsun çünkü dün gece onu, o boktan bar Hellhound’da konuşurken duymuşlar. Sen işini yapamadığın için senin yerine nasıl şef olacağını anlatıyormuş.”

Grave oldukça açık sözlü davranmıştı.

“Ben hallederim,” dedim. Arabayı vitesle takıp kamyonetinin arkasına yanaştığımda on yedi yaşındaki Tausha Wood’un ödümünü kopardım.

“Şimdi mi?” diye sordu Grave.

“Şimdi,” dedim acımasızca.

Bir gün önce bu saçmalık için enerjim olmazdı ama neredeyse çıplak haldeyken neredeyse çıplak olan Lina’ya sarılmış halde uyanmıştım. Bu denediğim tüm reçeteli ilaçlardan daha güçlüydü.

Küçük, sağlam bir topluluğa hizmet veren küçük, sağlam bir departmanı yönetiyordum. Çoğu ailenin birbiriyle olan geçmişinden bile daha eskiye dayanan bağlara sahip birkaç bin kişiydik. Elbette bir tartışmayı yumruk veya alkolle çözme olasılığı biraz daha yüksek kavgacı bir topluluktuk. Ancak birbirimize sıkı sıkıya bağlıydık, sadıktık.

Bu, sorun yaşamadığımız anlamına gelmiyordu. Baltimore ve D.C.’ye bu kadar yakın olmak, problemlerin zaman zaman kasaba sınırlarının içine taşması anlamına geliyordu. Yaşanan sorunların departmanımdaki rozetli bir polisten kaynaklanması mı? İşte bu kabul edilemezdi.

Bizler kendimizi hizmet etmeye, korumaya adanmış iyi insanlardık. Her müdahalede, her eğitimde daha iyiye gidiyorduk.

Bir çağrı, kontrolümüz dışındaki binlerce farklı sebeple ters gidebilirdi. Tehlikeli bir hata yapabileceğimiz binlerce yol vardı.

Bu listeye hatalı bir tutum ve önyargıyı eklemenin kabul edilebilir hiçbir yanı yoktu.

Bu yüzden eğitilmiş, tatbikat yapmış, sorgulamış ve analiz etmiştik.

Bir departman ancak en zayıf memuru kadar iyi olabilirdi. Dilton da bizim zayıf halkamızdı.

“İşte geliyor,” diye haber verdi Grave.

Tate Dilton kapıyı çalmaya zahmet etmeden sanki buranın sahibiymiş gibi ofisime girdi. Gerileyen saç çizgisi ve bira göbeğine rağmen oldukça yakışıklı bir adamdı. Muhtemelen bana boş bir çalışma masasına oturup sudoku çözen Şerif Graham’i hatırlattığı için bıyığı beni sinirlendirmişti.

“Sizin için ne yapabilirim, şef?” Dilton odanın diğer sakinlerini görmezden gelerek oturdu.

Okumakta olduğum dava dosyasını kapatıp masamdaki yığının üzerine bıraktım.

“Kapıyı kapat.”

Dilton gözlerini kırıştırdıktan sonra ayağa kalkıp kapıyı kapattı.

“Otursana,” dedim az önce boşalttığı sandalyeyi göstererek.

Tekrar sandalyeye çöküp arkasına yaslandı. Sanki arkadaşının kanepesinde maç izliyormuş gibi parmaklarını karnının üzerinde birleştirmişti.

“Memur Dilton, bu Laurie Farver,” diyerek pencerenin yanında durduğunu henüz fark etmediği kadını tanıttım.

Kadını ciddiye almadan hafifçe başını salladı. “Hanımefendi.”

“Biliyor musun Tate, çocukken komşumun tasmaıyla gezdirdiği bir köpeği vardı. Uzaktan bakınca köpek güzel görünürdü. Yumuşak, sarı tüyleri ve büyük, kabarık bir kuyruğu vardı. O tasma takılı olduğu sürece iyiydi ama tasma çıktığı an oyun biterdi, ona güvenemezdin. Başiboş davranmaya başlayıp çocukları kovalar, insanları ısıırırdı. Komşum çitindeki deliği kapatmadı, köpeğin

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

tasmasını sıkılaştırmadı. Sonunda bir gün, o köpek bisiklete binen iki çocuğa saldırdı. Köpek uyutulmak zorunda kalındı ve sahibi dava edildi.”

Dilton sakız çiğnemeye devam ederken hoşnutsuz bir ifade takınmıştı. “Alınma, şef ama ne komşun ne de komşunun köpeği sikimde değil.”

Masamın altındaki Piper, köpek yatağından alçak bir hırıltı çıkardı.

“Olay şu, Memur Dilton. *Sen o köpeksin. Tasmanı sıkı tutmak için her zaman burada olamam. Sonuç olarak eğer sana sahada tek başınayken güvenemezsem, hiçbir zaman güvenemem. Son davranışlarınla korumayı bırak, hizmet etmeye bile hazır olmadığımı açıkça gösterdin. İşini en iyi şekilde yapacağına güvenemiyorsam o zaman ciddi bir sorunumuz var demektir.*”

Dilton’ın kısılan gözlerinde acımasız bir parıltı gördüm. “Bugünlerde masa başında çalıştığın için anlamıyor olabilirsin ama benim dışarıda yapmam gereken işler var. Birinin düzeni sağlaması gerekiyor.”

Bir saniyeliğine bunu kabullenerek oturdum. Kendimi kaybetmişim ve bunun sonuçları olmuştu. Dilton tasmanın gevşek olmasından faydalanmıştı. Bu durum sadece onun yaptıklarını değil, işleri düzeltmenin de benim sorumluluğum olduğu anlamına geliyordu.

“Bu konuyu açtığına sevindim. Hadi yaptığın saçmalıklar hakkında konuşalım. Jeremy Trent’e bir futbol maçının dışında çelme takıp sırtına diz attın, çocuğunun ve stadyumun yansımasının önünde onu kelepçeledin. Üstelik tek yaptığı, ona Ravens maçından yirmi dolar borcun olduğunu hatırlatmaktı. Ayrıca arkadaşın Titus’un hız sınırını saatte otuz kilometre aşmasına izin verdiğin halde siyahi bir havacılık mühendisini ve sivil haklar avukatı karısını, sınırın sadece sekiz kilometre üzerinde gittikleri için kenara çekmen gibi saçmalıklar da var. Daha sonra sürücüyü arabasından

çıkarmaya çalıştın. Bunun için geçerli sebebin ise... doğru anladığımdan emin olmak için raporunu kontrol etmeme izin ver.” Bakışlarımı önümdeki evraklara indirdip okudum. “Üç yıldır ilan panomuzda asılı duran bir hapishane kaçağının aranıyor posterini sebebiyle.”

Dilton’ın yüzü çirkin bir maskeyi andırıyordu. “Kucak köpeklerin ortaya çıkana kadar durum kontrolüm altındaydı.”

“Çavuş Hopper ile Memur Bannerjee olay yerine vardıklarında sürücüyü kelepçelemiş, yaralamış ve üstünde smokiniyle yolun ortasına yüzüstü yatırmışsın. Karısı da senin yaptıklarını ceptelefonuyla kaydediyormuş. Belirttiklerine göre nefesinde alkol kokusu varmış.”

“Bu saçmalık. Hop ve o sürtük açığımı arıyorlar. Şüphelinin belirtilen hız sınırının üzerinde düzensiz bir şekilde araç kullandığını gördüm, ben...”

Sanki biri içimde bir ışık yakmış gibi hissettim. Buz gibi uyuşukluk, karanlık boşluk kayboldu. Bunların yerine kaynayan bir öfke canlanıp beni içten içe ısıtmaya başlamıştı.

“Her şeyi berbat ettin. Egonu ve önyargılarını mesleğinin önüne koyarak işini riske attın. Bu departmanı riske attın. Daha kötüsü başkalarının *hayatlarını* riske attın.”

“Bu saçmalık,” diye mırıldandı Dilton. “O sürtük karısı hukuk diplomasını sallayıp tehditler mi savuruyor?”

“Memur Dilton, prosedür gereği şu andan itibaren ücretli olarak açığa alınıyorsun ancak sadece bununla kalmayacak. Bir memur olarak sergilediğin davranışlar hakkında tam bir soruşturma açılacak. Ben olsam o maaş çekine alışmazdım.”

“Bunu yapamazsınız.”

“Resmi bir soruşturma başlatıyoruz. Tanıklar, kurbanlar ve şüphelilerle konuşacağız. Mesleki istismar gibi görünen *herhangi bir şey* bulursam rozetini kalıcı olarak alırım.”

“Wylie hâlâ burada olsaydı bunlar olmazdı. Bu ofisi iyi bir adamdan çaldın...”

“Ben bu makamı *hak ettim* ve senin gibi adamların bunu kötüye kullanmamasını sağlamak için çok çalıştım.”

“Bunu yapamazsın. Burada sendika temsilcisi yok. Temsilcim olmadan bana saçma sapan bir uzaklaştırma cezası veremezsin.”

“Bayan Farver senin sendika temsilcin. Gerçi saçmalıklarını duyduktan sonra seni temsil etme konusunda hevesli olmadığımı tahmin ediyorum. Bay Peters? Başkan Swanson, hâlâ bizimle mısınız?” diye sordum.

“Hâlâ buradayım, Şef Morgan.”

Hoparlöründen, “Evet. Hepsini duydum,” diye cevap geldi.

“Memur Dilton sesini duyduğun Bay Peters, Knockemout’un hukuk müşaviri. Tanıma ihtiyacın varsa kasabayı temsil eden avukat anlamına geliyor. Bay Peters, Knockemout’un açığa alınan Memur Tate Dilton’la ilgili başka bir şey söylememe ihtiyacı var mı?” diye sordum.

“Hayır, şef. Sanırım her şeyi hallettiniz. İrtibatta olacağız, Memur Dilton,” dedi avukat uğursuz bir tavırla.

“Teşekkür ederim, Eddie. Peki ya siz, Başkan Swanson? Söylemek istediğiniz bir şey var mı?”

“Küfürlü olarak söylemek istediğim çok şey var,” diye cevapladı başkan. “Torunlarım arabada yanımda olduğu için şanslısınız. Kapsamlı bir soruşturma için sabırsızlandığımı ve Şef Morgan’ın söylediği gibi herhangi bir i-s-t-i-s-m-a-r bulursak k-ı-ç-ı-n-ı-z-a tekmeyi basmaktan çekinmeyeceğimi ifade etmek yeterli olacaktır.”

“Teşekkür ederim, hanımefendi. Mesaj alındı.” Istakoz rengine dönen Dilton’a baktım. “Rozetinle hizmet tabancanı şimdi alacağım.”

Sandalyesinden sanki oturduğu yerde bir yay varmış gibi sıçrayarak kalktı. Elleri iki yanında sıkı yumruklar halinde kıvrılmıştı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

“Bana yumruk atmak istiyorsan, at. Ancak bunun başka so-

nuçlar doğuracağını ve zaten gırtlığına kadar bu sonuçlara batmış durumda olduğunu bil,” diye uyardım. “Bunu bir düşün.”

“Bu kabul edilemez,” diye hırladı. Rozetiyle silahını masama fırlatırken isim levhamı devirdi. “Burada kardeşlik olmalıydı. Dışarıdan gelen birkaç pisliğin ya da lisede popüler olmuş zavallı bir sarhoşun sözüne inanman değil, benim arkamı kollaman gerekiyordu.”

“Kardeşlik hakkında istediğin kadar atıp tutabilirsin. Asıl mesele bu işe kendin için, bundan elde edebileceğini düşündüğün güç gösterileri için girdin. Bu kardeşlik değil. Bu, zavallı bir çocuğun kendini büyük bir adam gibi hissetmeye çalışması. Ayrıca haklısım, bu kabul edilemez. Onların hiçbiri de kabul etmeyecek.”

O gün izinli olanlar dahil, tüm Knockemout memurlarının içeriği izlediği pencereyi işaret ettim. Kollarını kavuşturmuş, dimdik duruyorlardı. Dilton’ın arkasındaki Grave memnuniyetle homurdandı.

“Şimdi karakolumdan çık.”

Dilton kapıyı duvara çarpacak kadar sertçe açtı. Hışımınla ortak ofise çıkarken bölümün geri kalanına ters ters bakıyordu.

Tashi’yi gözüne kestirip ona tepeden bakacak şekilde üzerine yürüdü. “Bir sorunun mu var, küçük kız?”

Tashi ona gülümsediğinde yerimden kalkmak üzereydim, Grave çoktan kapının eşiğine gelmişti. “Artık yok, pislik.”

Bertle ve Winslow sırtarak Tashi’nin arkasında durdular.

Dilton parmağını kaldırıp kızın yüzüne doğrulttu. “Siktir git.” Öfkeli bakışlarıyla diğer memurları işaret etti. “Hepiniz siktirin gidin.”

Bununla birlikte karakoldan hışımınla çıktı.

“Bannerjee ‘Artık yok, pislik’ tam da *G.I. Jane* seviyesinde bir şey değil miydi?” dedi Winslow omzuna bir şaplak atarak.

*Yönetmenliğini Ridley Scott’ın yaptığı, başrolünü Demi Moore’un üstlendiği 1997 yapımı aksiyon/drama filmi. (c.n.)

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Tashi sanki öğretmeni ona yıldızlı pekiyi vermiş gibi gülümseyordu. Ben bile gülümsemekten kendimi alamadım.

“Sanırım artık yola koyulsam iyi olacak,” dedi sendika temsilcisi belirgin bir heveslilikle.

“İyi şanslar,” dedim.

Gözlerini devirdi. “Teşekkürler.”

Ofisimden çıkan sendika temsilcisini takip ederken, “Geri dönmene sevindim, şef,” dedi Grave.

Piper bacaklarımı tırmalıyordu. Eğilip onu kucağıma aldım. “Güzel geçti,” dedim köpeğe.

Beni coşkuyla yaladıktan sonra tekrar yere zıpladı.

İsim levhamı elime alıp parmaklarımı harflerin üzerinde gezdirdim. Polis Şefi Nash Morgan.

Daha dönmemiştim. Henüz tam olarak değildi ama sonunda doğru yönde bir adım atmış gibi hissediyordum.

Belki bir adım daha atmanın zamanı gelmişti.

Düzenleme

Ny.Ozlem

ON BEŞ

TAKIM ELBİSELİ ŞEYTAN

Lina

Naomi: *Unutma! Çarşamba günü nedime elbiseleri için alış-veriş yapacağız. Aklımda S ile başlayan birçok kelime var. Sonbahar, sevinç ve sürpizli!*

Sloane: *Lina, sanırım bu bizi balkabağı gibi giydireceği anlamına geliyor.*

Ben: *Balkabağı benim rengim değil... bedenim de yuvarlak değil.*

Bütün sabahımı listemdeki potansiyel mülkleri kontrol ederek boşa harcamaktan hiç hoşlanmamıştım. Özellikle başımın üzerinde geri sayan bir saat varmış gibi hissederken ilerlemeye ihtiyacım vardı. Bir molaya, ayrıca Nash Morgan'ı düşünmeyi bırakmaya da ihtiyacım vardı.

Bu da onun teklifi, itirafları ve ateşli, sert siki hakkındaki tüm düşünceleri aklımdan çıkarmak anlamına geliyordu. Tamam, sonuncusu çoktan kafamda kalıcı bir yer edinmişti. Hiç değilse diğerlerinin beynimden derhal çıkması gerekiyordu.

Knockemout'un kırk dakika dışındaki bir lokantada akşam yemeği yiyordum. Aklım başka yerde olduğu için tavuklu salatamı

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

otomatik hareketlerle çiğnediğim sırada, 1.95 boyunda ve takım elbise giyen günah kadar cazibeli bir adam karşıma oturdu.

Lucian Rollins, tehlikeyi sanki ona özel dikilmiş gibi üzerinde taşıyordu.

“Lucian.”

“Lina.” O alçak ses tonu, o delici gözler... adamla ilgili her şey hafifçe tehditkârdı. Dolayısıyla Nash’le ilgili takıntılı düşüncelerimi engelleyecek makul bir dikkat dağıtıcıydı.

“Seni masama getiren nedir?”

Bir kolunu sentetik minderin arkasına uzatarak rahatça yerleşti. “Sen.”

Yemeğimi getirip beş dakika boyunca deri motorcu ceketim hakkında sohbet eden yirmili yaşlardaki şımarık garson hızla masaya geldi. Elindeki kahve demliğini tehlikeli bir açıyla tutuyordu. Gözleri ve ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. “Ka-kahve?”

“Evet. Teşekkür ederim,” dedi Lucian. Önünde ters halde duran fincanın kulpuna parmağım geçirerek bardağı çevirdi.

Garson kızın gözleri daha da büyüyünce yerlerinden fırlayıp fırlayamayacaklarını merak ettim. Her ihtimale karşı salatamı patlama ve sıçrama yaşanabilecek bölgeden uzaklaştırdım.

“Biraz daha sos alabilir miyim, lütfen?” diye sordum nihayet kahveyi doldurmayı başardığında.

“Ekstra krema. Anladım.” Hayallere dalmış gibi fısıldayarak uzaklaştı.

“Harika. Artık ekstra sosum asla gelmeyecek.”

Lucian’ın gülümsemesinde keskin bir soğukluk vardı. “Bu konuşmaya gerek kalmayacağını umuyordum.”

“Erkeklerin beni takip edip bu cümleyle açılış yapmalarına bayılıyorum.”

“Nash Morgan,” dedi.

Bir kaşımı kaldırdım ama bir şey söylemedim.

“Zor bir dönemden geçiyor. Birinin bundan faydalandığını görmeyi hiç istemiyorum.”

Kendimi işaret ettim. "Ben mi?"

"Herhangi biri," diye tekrarladı Lucian.

"Bildiğim iyi oldu." Bu sohbeti onun için kolaylaştırmak istemediğimden çatalımla salatadan bir lokma daha aldım. Hiç kıpırdamayan Lucian'la göz temasını kesmeden iyice çiğnedim.

Birbirimize dik dik bakıyor, önce diğerinin konuşmasını bekliyorduk.

Bu tür sosyal durumlar benim uzmanlık alanımdı. Normal kızsal şeyler hakkında havadan sudan konuşmak mı? Hayır. Önemli bir bilgi söz konusu olduğunda kurnaz bir adamla kafa kafaya gelmek mi? İşte bu benim Olimpiyat oyunumdu ve altın madalya sahibiydim.

Buzlu çaydan yapmacık tavrımla bir yudum aldım. "Ahhhh." Dudakları kıvrıldı.

"Yapmak istediğin başka belirsiz açıklamalar var mı, yoksa sadece masadan masaya gezip uyarı mı yapıyorsun?" diye sordum.

"İkimiz de burada bulunma sebebinin art niyetli olduğunu biliyoruz. Şehre ilginç bir zamanda geldiğinin farkında olduğum gibi işverenin de farkındayım."

Şok olmuş gibi yaptım. "Sigorta işinde çalışmayı yasadışı kılan bir kasaba yönetmeliği mi var?"

"Oyun oynamak zorunda mıyız?"

"Dinle, dostum. Kedi fare oyunu oynamaya karar veren sensin, sırf yapabildiğini kanıtlamak için beni şehir dışında avlamaya çalışıyorsun. Oyunlar oynanmasından en az senin kadar hoşlanmıyorum. Bu yüzden sadede gel, yoksa sinirlenmeye başlayacağım," dedim acımasız bir gülümsemeyle.

Lucian eğilerek parmaklarını masanın üzerinde birbirine kenetledi. "Tamam. Kim olduğunu, kimin için çalıştığını ve son işinde neler olduğunu biliyorum."

Son söylediği beni etkileyip biraz sinirlendirmiş olsa da sıkılgan yüz ifademi korudum.

“Düşük profiline rağmen,” diye devam etti. “Başkalarının bulamadığı şeyleri bulma konusunda etkileyici bir şöhretin var. Pervasızlığa varan korkusuzluğunla tanınıyorsun, bu özelliğin iş verenin tarafından ödüllendiriliyor. Buraya eski dostun Knox'u görmek için haftalar sürecektir bir ziyarette buhnumaya gelmedin. Burada bir şey arıyorsun... veya birini.”

Suçlamayı yapıp sessizliğe gömüldü. Sossuz salatamdan sıradan bir lokma daha aldım.

“Bu konuşmayı neden şimdi yapıyoruz? Neden şehre ilk geldiğim zaman değil?”

“Çünkü bir kurşun yarasının verdiği hasarla kırılmış bir kalbin verdiği hasar arasında fark var.”

Çatalımı ona doğrulttum. “Tecrübelerine dayanarak mı konuşuyorsun?”

Sorumu duymazdan geldi. “Kasabaya Naomi ve Waylay kaçırılmadan hemen önce gelmen yetmezmiş gibi şimdi de tesadüfen Nash'in yan dairesine taşındın.”

“Hamamböcekli motellerde kayda değer zaman geçirmiş bir adama benzemiyorsun. Bu yüzden taşınmayı açıklamaya çalışarak zaman kaybetmeyeceğim. Tabii bazı eyalet bütçelerinden daha fazla paran olduğu gerçeğini göz önüne alırsak, moteli satın alıp onarmayı gerçekten düşünmelisin... veya sadece yakıp yıkmalısın.”

“Bunu dikkate alacağım,” dedi düz bir sesle. “Şimdi bana Nash'in senin yüzünden daha fazla zarar görmeyeceği garantisini ver.”

Söz konusu adama karşı garip bir şekilde korumacı hissettiğimden çatalımı masaya bıraktım.

“Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Nash'in vurulması veya Naomi'yle Waylay'in kaçırılmasıyla hiçbir ilgim yok. Kasabada bir şey arıyorsam, bu ne seni ne de başkasını ilgilendirir. Son olarak, Nash yetişkin bir adam. Kendi başının çaresine bakabilir.”

“Lewis Levy'ye de böyle mi söyledin?”

Artık gerçekten sinirlenmişim.

Gülümsedim. "Okulda yaptığı berbat parmak boyasını gösterip etkilenmemi bekleyen küçük bir çocuk gibisin. Yaptığın şeyi buzdolabının üstüne asarsam gidecek misin?"

"Eninde sonunda çevrenden birinin canı yanacak. Bu kesinlikle Nash olmasın."

"Bu konuda ne yapacaksın? ABD şerifiyle birlikte ona bir korma daha mı vereceksin?" dedim kayıtsızca.

"Gerekirse, evet. Geceyi onun evinde geçirdiğini biliyorum."

"Merak etme, *baba*. İkimiz de rızası olan yetişkin insanlarız. Hava kararmadan önce onu evine bırakırım."

Lucian avucuyla masaya vurdu. Tabağındaki kaşık sallanınca etrafa kahve sıçradı. "Söylediklerimi sakın hafife *alma*," dedi buz gibi bir sesle.

"Sonunda. Tanrım, içindeki insanı kaç kat buzun altında saklıyorsun? Kabuklarını kırmak için 'kazara' hamilelik kozunu oynamam gerekeceğini düşündüm."

Peçetemi alıp dökülenleri temizledikten sonra bana geri verdi. "Tebrikler. Ekibim burada olsaydı birine çok para kazandırmış olurdun."

"Aralarında 'Kendini kaybetmesi ne kadar sürecek?' oyunu mu oynuyorlar? Sakın bana, Lucian Rollins'in espri anlayışı olduğunu söyleme."

"Espri anlayışım yok."

Oturduğum yerde arkama yaslandım. "Gördüğüm şey şu. Ya benim manipüle edilmesi daha kolay bir hedef olduğumu düşünüyorsun ya da arkadaşınla açıkça, dürüst bir konuşma yapmaktan korkuyorsun. Her iki durumda da kötü muhakeme yeteneğin ortaya çıkıyor, Lucian."

Hırıltıya benzer alçak bir ses çıkardı. Haklı olduğumu biliyordu.

"Bak, arkadaşın için endişelenmekte haklısın. Yaşadıklarıyla ilgili her şeyi sana, hatta kimseye anlatmıyor. Birbirimizi çok az

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

tanıdığımız için buna ben de dahilim. Bana *söyledikleri* ikimizin arasında kalacak çünkü bu masadaki bazılarının aksine ben başkalarının mahremiyetine saygı göstermeyi bilirim. Evet, dün geceyi onun evinde geçirdim. Hayır, seks yapmadık. Bunu seni ilgilendirdiğini düşündüğüm için söylemiyorum çünkü seni ilgilendirmiyor.”

“Peki neden bana söylüyorsun?”

“Çünkü insanların senin için endişelenip arkandan aptalca şeyler yapmasmın nasıl bir şey olduğunu bilirim.”

Çenesindeki kaslar gerildiğinde az önce hangi hassas noktaya dokunduğumu merak ettim.

“Nash iyi bir adam, bu durum onu otomatik olarak benim tipim olmaktan çıkarıyor. Ancak bir istisna yapmayacağım anlamına da gelmiyor.”

“Savunmana yardımcı olmuyorsun.”

“Savunma yapmıyorum,” dedim açıkça. “Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda bile değil. Burada sorunun ben olduğumu düşünüyorsun ama ben değilim. Sorun sensin.”

“Kendimi avantaj elde etmek için konumlandıran ben değilim...”

“Beni kızdırmadan önce seni burada durduracağım. Arkadaşından faydalandığımı, senden bir şeyler sakladığını düşünüyorsan iki seçeneğin var.”

“Nedir bunlar?”

“Ya arkadaşının kendi başının çaresine bakacağına güvenirsin ya da bu konuşmayı onunla yaparsın. En azından onu kollama işini yüzüne karşı yapma nezaketini göster.”

Lucian’ın çatık kaşları tam anlamıyla ürperticiydi ama öfkem bundan etkilenmeme engel oluyordu.

“Ortak geçmişimizi anlamak mümkün değil,” dedi soğukkanlılıkla.

“Ah, aslında anlayabilirim. Bilgi toplamakta iyi misin? Ben de insanları okumakta iyiyimdir. Siz üçünüz gerçek anlamda ye-

tişkin olamamış, birlikte büyüyen çocuklarsınız. Knox bir **daha** incinmemek için aşktan kaçmaya çalışıyordu. Nash arkasını kol-
layacağınıza dair ikinize de güvenmediği için kafasından geçen-
ler hakkında sizinle konuşmuyor. Sana gelince... hadi bunu başka
bir güne saklayalım."

"Saklamayalım."

Omuz silktim. "Peki, bunu sen istedin. Ülkemizin başkentinde, önde gelen birçok kadın ve erkeğin çöküşüyle bağlantılı olan, gölgelerde yaşayan bir siyasi danışmansın. Diğerlerinin yükselişinin arkasındaki güç olmandan bahsetmiyorum bile. Seninle ilgili en sık fısıldanan kelime 'Makyavelist'*. Üstelik bundan hoşlanıyorsun, insanların senden korkması hoşuna gidiyor. Tahminimce korkunun tadını bir kez aldın, bu seni güçsüz hissettirdi. Şimdi istediğin her şeyi yapabilecek güce sahipsin ama hâlâ mutlu değilsin."

Gözleri kısıldı.

"Muhtemelen hiçbir şey tarafından ele geçirilemeyeceğini kanıtlamak için kendine günde bir sigara içme hakkı tanıyorsun. Arkadaşlarına sadıksın, onlar için her şeyi yapabileceğini hissediyorum. Bu 'her şey' kesinlikle kanunla sınırlı değil. Peki, Knox ya da Nash'in senin arkandan iş çevirmesini ister miydin?"

"Bu farklı," diye ısrar etti.

"Öyle olduğunu düşünmek istiyorsun, oysa farklı değil," dedim. "Bunu anlayacağın bir şekilde ifade edeyim. Arkadaşının arkasından işlerini 'düzeltmek' için harcadığın zaman ve enerjiden on dakikalık bir konuşmayla tasarruf edebilirdin. Masum kadınlara belli belirsiz tehditler savurmak için peşlerine düşmezsen kaç politikacıyı mahvedebileceğini veya kaç mahalleyi satın alabileceğini bir düşün."

Kaya gibi sert ifadesi bir nebze bile değişmedi, yine de fark

* İtalyan siyaset filozofu Niccolò Machiavelli'nin adından türetilmiş bir terimdir. Makyavelist yaklaşım, güç kazanma ve koruma konusunda her türlü yöntemi kullanmayı savunan bir siyasi felsefe veya stratejiyi ifade eder. (e.n.)

çım. Buz gibi gözlerinde eğlenceye benzer bir titreşim belirmişti. “Seni için asla ‘masum’ terimini kullanmam, ayrıca tehditlerim belirsiz olmaktan ziyade gayet açıktı.”

“Detaylara takılma,” dedim kayıtsızca.

Salatamı bitirirken beni izledi. “Bu konuşmanın ikimiz arasında kalmasını öneriyorum.”

Sır saklamak benim işimdi. Oysa daha önce ben de Nash’in yerinde olmuştum. Ailem kötü bir şeyle başa çıkabileceğim konusunda bana güvenmemişti. Sanki hayatımın iplerini elime alabilecek kadar güçlü değilmişim gibi insanların arkamdan benim iyiliğimi sağlamaya çalışmasından nefret etmişim. Nash’in de aynı şekilde hissedeceğini tahmin ediyordum.

“Hangimizi korumaya çalışıyorsun, Luce? Sana Luce diyebilir miyim?”

“Umarım arkadaşına zarar vermek istemiyorsundur, Lina çünkü hayatını mahvetmek zorunda kalmaktan nefret ederim.”

“Denediğini görmek için sabırsızlanıyorum. Şimdi gidip başkalarını rahatsız et.”

ON ALTI

BİR ÇİFT TEŞEKKÜR

Nash

Piper'in tasmaşını elime dolayıp aracımın bardak tutucusuna koyduğum iki buketten birini aldım.

"Hadi, Pipe. Burada küçük bir mola vereceğiz."

Nolan arkamdaki kaldırıma yanaşırken biz caddeye henüz çıkmıştık. Ona alaycı bir selam verdiğimde ortaparmağını yarıya kadar kaldırarak karşılık verdi.

Aslında adamı biraz sevmeye başlıyordum.

Piper birbirine bitişik iki müstakil eve giden yola girdi. Binalar iki katlı, vinil kaplamalıydı. Her iki evin de çiçek saksılarıyla dolu küçük birer ön verandası vardı.

Üç basamak çıkıp soldaki kapıya yöneldim. Gri-beyaz bir kedi ön penceredeki perdenin önüne kıvrılmıştı. Klasik müziğin sesi bana doğru süzülüyordu. Şüpheli kediye el salladıktan sonra zile bastım.

Piper ayaklarımın dibine oturmuş, kuyruğunu coşkuyla sallıyordu. İş yerinde benimle birlikte olması düşündüğüm kadar can sıkıcı değildi. Onun rutin ilgi talepleri evrak işlerine dalmamı engelliyordu. Henüz diğer memurların onu sevmesine izin verecek kadar rahat olmasa da ceplerinde onun için ödülleri olduğunu anladığından beri ofisin etrafında saat başı tur atmaya başlamıştı.

Kapının diğer tarafından ayak sesleri geldi. "Geliyorum. Geliyorum. Geliyorum. Sabırlı ol," dedi gerginlikle.

Kapı açıldı ve işte oradaydı. *Koruyucu meleğim.*

Xandra Rempalski'nin gür, kıvrıkcık saçları vardı. Siyah saçlarının arasındaki mor tutamlar örgü halindeydi. Saçlarının yarısı orantısız bir topuzla toplanmışken geri kalanı omuzlarına dökülüyordu. Tanıma ifadesiyle birlikte meraka dönüşen öfkeli bakışlara sahip kahverengi gözlü ve bronz tenli bir kadındı.

Üstünde hemşire üniforması yerine ceplerini el aletleri ve tel ruloları ile doldurduğu kot bir önlük vardı. Birbirine bağlı düzinelerce halkadan oluşan uzun, gümüş küpeleri kulaklarından sarkıyordu. Minik zincirler halinde sallanan kolyesi köprücük-kemikleri arasında V şeklini alıyordu. Bana örme zincir zırhları anımsatmıştı.

“Merhaba.” Selam verirken aniden bunu uzun zaman önce yapmadığım için kendimi aptal gibi hissettim.

“Size de merhaba,” diye karşılık verdi kapının pervazına yaslanarak.

Kedi onun çıplak ayakları arasında tembelce dolanıyordu. Piper botlarımın arkasına saklanarak görünmezmiş gibi davrandı.

“Beni hatırladınız mı bilmiyorum...”

“Şef Nash Morgan, kırk bir yaşında, omuz ve gövdede iki kurşun yarası, 0 negatif,” diye sıraladı.

“Sanırım beni hatırlıyorsunuz.”

“Bir kız her gece bir polis şefini yolun kenarında kanlar içinde bulmuyor,” diyerek hızlıca sırttı.

Piper botlarımın etrafında gezinme cesareti gösterdi. Tık naz tekir kedi tısladıktan sonra kapı aralığına yayılıp poposunu yalamaya koyuldu.

“Kaba Gertrude’a aldırış etmeyin,” dedi Xandra. “Günlerce tavır yapabiliyor ve hiç edep duygusu yok.”

“Bunlar sizin için,” dedim ayçiçeği buketini uzatarak. “Size teşekkür etmek için daha önce gelmeliydim ama bazı şeyler...”

Çiçeklerden başını kaldırırken gülümsemesi solmuş, anlayışlı

bir ifadeyle yüzünü buruşturmuştu. “Zor bir durum. Vardiyada karşılaşmak bile kolay değil. Eminim bunu bizzat yaşamak çok daha zordur.”

“Sanki buna karşı bağışıklık kazanmış gibi hissediyorum.” Lirafımla birlikte başımı eğip bir kez daha bacaklarımın arkasına yapışmış Piper’a baktım.

Xandra başını salladı. “Bağışıklık kazanmaya başladığınız an artık o durumdan çıkma zamanınız gelmiş demektir. Bizi işimizde iyi yapan şey acı ve önemsemektir.”

“Ne zamandır acil servistesiniz?”

“Hemşirelik lisansımı aldığımdan beri. Sekiz yıldır. Hiç sıkıcı bir anım olmadı.”

“Ne kadar süre önemsemeye dayanabileceğinizi hiç merak ettiniz mi?”

Yeniden gülümsedi. “Böyle şeyler için endişelenmiyorum. Her gün başka bir adım, iyi ve kötü dengelendiği sürece bir sonraki güne hazırım. Hiçbir zaman kolay olmayacak ama bunu kolay olsun diye yapmıyoruz. Bir fark yaratmak için yapıyoruz. Peki ya böyle hareketler? Bu farkı gerçekleştiren birinden gelen bir teşekkür? Bu çok anlamlı.”

Ona bir kart almalıydım.

Bir yığın ayçiçeğinden daha uzun süre dayanacak bir şey de olurdu.

Ancak elimde kelimelerden başka bir şey yoktu. Ben de ona bunları verdim. “Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, Xandra. Bunun karşılığını asla geri ödeyemem.”

Buketi kalçasına yasladı. Küpeleri ışığı yakalayarak parıltıdı. “İşte bu yüzden iyiliğe iyilikle karşılık vermeye devam etmelisiniz, şef. Her gün başka bir adım. İyilik yapmaya, teraziye dengelemeye devam edin.”

Dilton’ı görevden almanın bu yönde atılmış bir adım olmasını umdum. Şu anda, yaptığım diğer her şey gibi bunun da yeterli olmadığını hissediyordum.

“Elimden geleni yapacağım.”

“Bilirsiniz, iş dışında bir şeyler yapmak yardımcı oluyor. Güzel bir şeyler. Mesela ben? Uygunsuz adamlarla çıkıyorum ve takı yapıyorum,” dedi elini aletlerle dolu önlüğünün üzerinde gezdirerek.

Şu anda bakıma muhtaç bir köpek ve asla iyileşmeyecek bir iki delik dışında hiçbir şeyim yokmuş gibi hissediyordum.

Yandaki kapıda büyük bir gürültü koptuktan sonra yüksek sesli, uzun bir feryat yükseldi. Şaşkınlık içinde elim otomatik olarak silahıma gitti.

“Yapma,” diye uyardı Xandra hızlıca. Çiçeklerle kediyi içeri bırakıp beni geçmek için hareketlenmişti.

“İçeri girmeniz gerek,” diye ısrar ettim. Merdivenlerden aşağı inerken neredeyse Piper’a takılıp düşecektim. Nolan silahını kılıfindan çıkarmış, aceleyle yürüyordu.

“Bekleyin! O benim yeğenim. Konuşamıyor,” diye açıklayan Xandra yan kapıya kadar peşimden geldi.

İfadesindeki ayrıntılar aklıma geldi. İşe geç kalmıştı çünkü kız kardeşinin yanında kalıp yeğenini sakinleştirmesine yardımcı olmuştu.

Duraksayarak Nolan’a baktım. Xandra’nın merdivenleri önden çıkmasına müsaade ettim.

“Otizmli,” diyerek kız kardeşinin ön kapısından içeri girdi.

“Köpek sende kalsın.” Piper’ın tasmaını Nolan’a atıp Xandra’yı içeri kadar takip ettim.

Hâlâ tetikteydim, odağım hâlâ tek noktadaydı. Gri oturma odası halısının ortasında bir adam -hayır, bir çocuk- yan yatıp elleriyle kulaklarını kapatmıştı. Sadece kendisinin hissedebileceği bir acıyla sallanarak uluyordu. Yanında yıkılmış bir oyuncak kalesinin kalıntıları duruyordu.

“Polis mi? Gerçekten mi, Xan?” Xandra’yla çarpıcı derecede benzerlik gösteren bir kadın, çocuğun ileri uzanmış ince bacakla-

nyla attığı şiddetli tekmelerin menziline hemen dışında diz çökmüştü.

“Çok komik,” dedi Xandra kuru bir sesle. “Ben perdeleri kapatayım.”

Xandra ön pencerelerdeki perdeleri sessizce kapatırken, “Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordum temkinli bir şekilde.

Xandra’nın kız kardeşi, “Henüz değil,” dedi oğlunun ağlamaklı çığlıkları arasında. “Bir saat içinde doktor randevumuz var Kulaklıkları şarj oluyor.”

İki kadın odayı daha karanlık, daha sessiz hale getirmek için birlikte çalışırken çaresizce kapı aralığında durdum. Belirli bir protokolü izlediklerini fark etmiştim.

Feryatlar kısa sürede kesildi ve annesi, çocuğun omuzlarına kalın bir pelerin geçirdi.

Çok geçmeden ayağa kalkmıştı. Yaşına göre uzun boyluydu, koyu tenliydi ve uzuvları erken ergenlikte olduğu için cılızdı.

Yıkılmış kaleye bakarak sessizce inledi.

“Biliyorum, dostum,” dedi annesi bir kolunu dikkatlice omuzlarına dolayarak. “Sorun yok. Düzelteceğiz.”

“Amy, bu Şef Morgan,” dedi Xandra. “Şef, bu kız kardeşim Amy ve yeğenim Alex.”

Alex’i kollarında sallayan Amy, “Şef,” diyerek selamladı.

“Merhaba. Sadece Xandra’ya teşekkür etmeye gelmiştim...”

“Hayatınızı kurtardığı için mi?” diye sordu küçük bir gülümsemeyle.

“Evet. Öyle.”

“Rahatsızlık için özür dilerim,” dedi Xandra’nın kendisine uzattığı kitabı alırken.

“Özür dilenecek bir şey yok.”

“Bir de polislerle ilk karşılaşmanın ne kadar iyi geçeceğinden endişeleniyordun,” diye kız kardeşine takıldı Xandra.

Amy’nin dudakları tekrar kıvrıldı. Oğlunun başının üstüne bir öpücük kondurup okumaya başladı.

“Bu da başka bir strateji. Komik olmayan şeylere bile gül,” dedi Xandra. Bana kumaş bir çanta uzattı.

Alex bana doğru endişeli bakışlar fırlatırken işe koyularak kuleyi inşa etmeye yardım ettim.

Oda temizlenip hikâye bittiğinde Amy’yi başımla selamladım, Xandra’yı kapıya kadar takip ettim. Alex ayağa kalkarak yavaşça yanımıza gelmişti. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, kolumu kavrayan elinin tutuşu güçlüydü. Ancak göğsüme bakarken yüzünde tatlı, küçük bir çocuk gülümsemesi vardı.

Xandra eğlenerek, “Kişisel alana inanmıyor,” diye uyardı.

Alex uzanıp bir parmağım rozetimin üzerindeki her noktada gezdirdi. Yıldızın üzerini iki kez çizdikten sonra başını sallayıp beni serbest bıraktı.

“Ben de tanıştığımıza memnun oldum, Alex,” dedim ona usulca.

Kollarım dolu bir şekilde kapıyı hafifçe iki kez tekmeleyip beklemeye başladım.

Saniyeler sonra kapı açıldığında onu görür görmez içim sıcacık oldu. Lina koyu mor bir tayt giymişti, yumuşacık kazağı fildişi rengindeydi ve taytının belinden bir santim yukarıda duruyordu. Batik desenli geniş bir saç bandı saçlarını arkada tutuyordu, ayakları çıplaktı.

“İyi akşamlar.” Eşikten geçerken yanağına bir öpücük kondurdum. Piper beni takip ederek içeri girdikten sonra doğruca kanepeye ilerledi.

“Merhaba. Bütün bunlar da ne?” diye sorarak kapıyı arkamdan kapattı.

Mutfığa girip poşetleri tezgâhın üzerine bıraktım. “Akşam yemeği.”

Hızla kapı aralığında belirdi. “Bu sipariş edeceğim Tayland yemeğine benzemiyor.”

“Sadece güzel değil, aynı zamanda akıllısın.” Market poşetlerinin birinden kır çiçeklerini çıkardım. “Vazo?”

Boş tezgâhı işaret ederek, “Burada bir vazom varmış gibi mi görünüyorum?” diye sordu.

“İdare ederiz.” Çirkin, plastik bir sürahi bulana kadar dolap kapaklarını açmaya koyuldum. İçine su doldurduktan sonra çiçeklerin etrafına sarılan paketi parçaladım. “Bana seni hatırlattıkları için kır çiçekleri aldım,” diye açıkladım. Ayrıca zambak bana annemi hatırlatıyordu.

Lina pes edip yüzünü çiçeklere gömmeden önce bana o karmaşık kadınsal bakışlarından birini attı.

“Çok tatlı bir davranış. Tatlı ama hiç gerek yoktu.”

Küçücük alanda benden uzak durduğunu fark ettim. Bir gece önce yıkılan duvarları yeniden inşa edebileceğini düşünmesi çok şirindi.

“Ben hazırlığa başlarken Pipe’a bir kap su getirebilir misin?”

Bir an tereddüt ettikten sonra bir dolabı açıp bir paket boş servis kabı buldu. “Gerçekten bana yemek pişirmek zorunda değilsin. Yemek siparişi vermeme bir dakika kalmıştı,” dedi musluğu açarken.

“Uzun bir gün geçirdim,” dedim sohbet edercesine. Poşetlerin birinden bir şişe şarap, bir tirbuşon ve iki bardak çıkardım. “Senin sayende uzun zamandır ilk kez bununla başa çıkacak enerjim vardı.” Şarap şişesini açarak bir kenara koydum.

“Memurlarından biriyle ilgili bir şeyler olduğunu duydum,” diye itiraf etti su kabını yere koyarken. “Bayan Tweedy, adamlarından birinin delil olarak saklanan sahte senetleri çaldığını, strip-tiz kulübünde harcarken yakalandığını söyledi.”

“Keşke,” dedim. Piper ağzında bir spor sutyeniyle kapıda belirmişti, sutyeni su kabının içine bırakıp etrafından su içti.

“Hadi ama, Pipe. Çamaşır yemeyi bırak.” Sutyeni kaptım. “Sanırım bu senin.”

Lina sutyceni alıp tezgâhtaki brokolinin yanına fırlattı.

“Sonra da Neecey, Dino’nun önündeki kaldırımında beni neredeyse yere serecekti,” dedi Lina zıplayıp tezgâhın üzerine otururken. “Bana senin o işe yaramaz Tate Dilton’a marketin şeker reyonunda kafa attığını söyledi.”

“Bazen bu kasabanın dil becerileri beni endişelendiriyor.”

Sırttı. “Neecey, ikinizin konserve çorbalardan yapılmış bir piramidin içinde güreştiğinizi ve mağaza müdürünün dondurucu bölümünde iki kutu çorba bulduğunu söyledi.”

“Şarabı doldurursan sana gerçek, çok daha az olaylı haliyle hikâyeyi anlatırım.”

“Anlaştık.”

Ona hiçbir şeyi atlamadan günümü anlattım. Bunu yapmak iyi hissettirmişti. Bir mutfak paylaşmak, günümü paylaşmak güzeldi. Lina gerçekten ilgileniyor gibiydi. Sohbetimize devam ederken o tezgâhta oturdu, ben de tavuk, biber ve soğanları soteledim. Piper ise oyuncaklarla çamaşırları taşıdığı bitmek bilmeyen geçit töreniyle bize eşlik ediyordu.

Lina’nın bacaklarının arasına girip ellerimi bacaklarından yukarı kaydırmamak ve o güzel, kırmızı dudaklara uzanmamak için kendimi birkaç kez durdurmak zorunda kaldım.

Hissettiğim bu bağ gerçek, somut, derindi ama onun için ne kadar derin olduğunu bilmiyordum. Ona olan ihtiyacımın seviyesiyle onu korkutmak istemiyordum.

“Bu poşette neden pijama altı var? Bilmediğim bir yeni çağ tatlısı mı?” diye sordu son poşeti karıştırırken.

“Evet, o konu,” diye konuşmaya başladım.

“Nash.” Dudaklarından dökülen adım, nazik bir uyarıydı.

“Dün gecenin tek seferlik bir şey olması gerektiğini biliyorum. Bana acıdığını biliyorum çünkü berbat bir haldeydim.” Ocağı söndürüp tavanın kapağını kapattıktan sonra ona döndüm. “Ayrıca son zamanlarda... muhtemelen hiçbir zaman bu kadar iyi uyumadığımı da biliyorum.”

“Bunu yapmaya devam edemeyiz,” dedi usulca.

Elimi yanımda getirdiğim mutfak havlusuna sildikten sonra yapmak için can attığım şeyi yaptım. Dizlerinin arasına girip ellerimi uyluklarından yukarı kaydırarak kalçalarını kavradım.

Elleri omuzlarıma yerleşip orada kaldı. Beni ne itti ne de kendine çekti.

Bu çok samimi bir pozisyondu. Kanım anında kaynamaya başlayınca *daha fazlasını* istedim.

“Bak, senden bunu istemenin adil olmadığını biliyorum. Seni iyileşmemden sorumlu tutmak doğru değil ama çaresizim. Sana ihtiyacım var, Angelina.”

“Neden bana Angelina diyorsun?”

Kalçalarını sıktım. “Bu senin adın.”

“Bunu biliyorum ama kimse bana Angelina demez.”

“Güzel olduğu kadar karmaşık bir kadın için güzel bir isim.”

“Oldukça çekicisin, hakkını vermeliyim. Çiçekler, akşam yemeği ve sevimlilik... Peki bu oyunu daha ne kadar oynayacağız?”

“Bebeğim, bu benim için bir oyun değil. Bu benim hayatım. Tüm varlığım boyunca bana geri dönüş yolumu bulma şansım varmış gibi hissettiren tek şey sensin. Bunu anlamıyorum, açıkçası anlamama gerek de yok. Tek bildiğim sana dokunduğumda kendimi daha iyi hissettiğim. Bu sabah uyandığımda kendimi bir hayalet veya gölge gibi hissetmiyordum. Kendimi *iyi* hissediyordum.”

“Ben de... hımm... iyi hissettim,” diye itiraf ederken gözlerime tam olarak bakamıyordu. “Ama burada ateşle oynuyoruz. Yani çok geçmeden aşırı bağlanacaksın, ben de senin kırılgan erkek kalbini yok etmek zorunda kalacağım. Kıyafetlerle sevişerek uyandığımız gerçeğinden bahsetmiyorum bile.”

Sırıttım. “İşte bu yüzden pijama getirdim. Belden bağlamalı.”

“Yaşananlar, televizyon filmlerinin beni hazırladığı türden bir akran baskısı değil. ‘Hey, Lina. Bana sarılıp uyursan yeniden yaşadığımı hissedebilirim,’” dedi güçlü bir bariton taklidi yaparak.

Kalçalarını bir kez daha sıkıp onu kendime bir santim daha yaklaştırdım. Marilyn Monroe taklidi yaparak, “Yatağa girip senle seks yapmamaktan daha çok istediğim bir şey yok, Nash,” dedim nefes nefese.

Kederli bir iç çekti. “Bu kadar tatlı olman sinir bozucu.”

“Bu gece seninle uyumama izin verecek kadar sinir bozucu mu?”

Omuzlarımı sıkıp alnını alnıma yaklaştırdı. “Gerçekten daha iyi kararlar vermeye çalışıyorum ama bunu hiç kolaylaştırmıyorum.”

Arzularıma boyun eğerek burnunu öptüm.

“Ah. İnanılmazsın!” diye yakındı.

“Önceki kararlarında yanlış olan neydi?”

Dudağım ısırıldı.

“Kırk sekiz saattir sana karşı iğrenç derecede savunmasız olduğumu hatırlatmama gerek var mı? Az önce yirmi dakikamı sana günümü anlatarak geçirdim, sıra sende. Karşılıklı fedakârlık. Konuş, melek.”

Burnunu kıvırdı. “Paylaşmayı sevmiyorum. Özellikle de iyi görünmediğim zaman.”

“Tekrarlıyorum. Merdivenlerin dibinde cenin pozisyonu.”

“Operasyon sırasında bir ekibe liderlik ediyordum. Hırsızımız eve erken gelince çatıdan hiç hesapta olmayan hızlı bir çıkış yapmamız gerekti. Birlikte çalıştığım adamın yükseklik korkusu olduğunu bilmiyordum. Atlayıp kanala düştüm. Arkama baktığımda o hâlâ orada donmuş bir şekilde duruyordu. Ona bağırdığımda panikleyip bir arabanın kaputuna kış üstü düştü.”

“Ah,” dedim. Hangi tehlike yüzünden çatıdan kaçmaları gerektiğini bilmeme gerek olmadığına kanaat getirdim.

“Kuyruksokumu kemiğini kırdı, yani şanslıydı. Ancak benim daha iyi bir karar vermem gerekirdi. En azından onu bu riski almaya zorlamamalıydım.”

Parmakları göğsümde küçük daireler çiziyordu.

“Asıl mesele şu, işimi iyi yapmanın ödülleri var. İkramiye-

ler, statü ve kovalamacanın heyecanının yanı sıra kahraman olup eve galibiyet getirmek. Çalıştığım şirkette agresif taktikler övülür. Ben ikramiye aldım, Lewis'in ise kızı kırıldı. Ne kadar iyi olursam olayım, bazen her şeyin şansa bağlı olduğunu fark ettim. Sonsuza kadar şansa güvenmek istemiyorum.”

“Para kısmı hariç bunu anlıyorum.” Şansım sayesinde bu mutfakta olmam sinirimi bozmuştu.

“Dolgun bir maaş çekinden başka bir şey için kahraman olmak daha kahramanca,” dedi.

“Ne kadar dolgundan bahsediyoruz?” diyerek dalga geçtim.

Kurnazca gülümsedi. “Neden? Duygusal destek sağlayan yatak arkadaşından çok daha az kazanmakla ilgili bir sorunun mu var?”

“Hayır, hanımefendi. Öyle bir sorunun yok, sadece ne kadar ‘çok daha az’ olduğunu merak ediyorum.”

“Bir komisyon hesabım ve çok güzel tasarım kıyafetlerle dolu bir giyinme odam var. Otoparktaki şu seksi *Charger* var ya? Parasını geçen yılın ikramiyesiyle nakit olarak ödedim.”

Sessiz bir ıslık çaldım. “Doğum günümde bana ne alacağını görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Hafızam beni yanıltmıyorsa sana para verdiği için kardeşinle yıllarca neredeyse hiç konuşmadın.”

“İşte bu pis bir yalan,” dedim şarabımı kaldırarak. “Yıllarca zar zor konuştuk çünkü bana zorla para verip o parayla ne yapacağımı söyledi, sonra da seçtiğim şeyi beğenmedi.”

“Bu durumda senin tarafındayım,” dedi.

“Beni anlayacağını biliyordum.”

“Knox parayla tam olarak ne yapmanı istiyordu?”

“Emekli olmamı.”

Kaşlarını havaya kaldırdı. “Emekli olmanı mı? Neden?”

“Büyüyüp polis olmamdan nefret ediyor. Çocukluğumuzda kanunla başımız derde girmişti ve Knox otoriteye olan güvensizliğini asla yenemedi. Biraz yumuşadı ama hâlâ gri bölgeler-

de dolaşmayı seviyor. Benim bilmemem gereken yasadışı poker oyunları düzenlemek gibi.”

“Peki ya sen? Sen neden artık grilerde dolaşmıyorsun?”

“Ağabeyime sorarsan bu ona ve çocukluğumuza ‘siktir git’ demek içindi. Otoriteyle mücadele etme şeklimizdi.”

“Ama gerçek bu değil.”

Başımı salladım. “Sistemin dışında faaliyet göstermek yerine neden sistem içinde değişiklikler yapmayayım diye düşündüm. Bizim kanunla yaşadığımız sorunlar oldukça önemsizdi ama Lucian? Onu koruyacak, ona yardım edecek kimse yoktu. On yedi yaşında hapse atılıp bir hafta boyunca orada kaldı, aslında bu hiç yaşanmamalıydı. Beni değiştiren buydu. Ne kadar olay çıkarsa ve kanunları çiğnese de bu durumdan kurtulamayacaktı. Tek gereken iyi bir polisin doğru şeyi yapmasıydı.”

“Yani sen işini gelecekteki tüm Lucianlar için yapıyorsun,” dedi.

Biraz utanmış hissederek omuz silktim. “Bir de bedava üniforma için. Söylentilere göre pantolon kıcımı güzel gösteriyormuş.”

Lina sırtıttığında göğsümde kamp ateşine benzeyen o sıcak parıltıyı hissettim. “Ah, Doğrucu Seksi bu söylenti doğrulandı. Bu resmi bir gerçek.”

“Doğrucu Seksi mi?”

“Kasabada bilmediğin bir şey mi varmış?” dedi alayla.

Gözlerimi kapattım. “Bana bunun benim lakabım olmadığını söyle.”

Uzun kirpiklerini bana doğru kırıştırdı. “Nash, dürüstlüğü senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.”

“Tanrım.”

ON YEDİ

YASTIK SOHBETİ

Lina

“Yani ekibinle birlikte çatıdan atladığın üst düzey bir görev-deydin ve şimdi buradasın, öyle mi?” diye sordu Nash.

Yatağıma uzanmış, tavana bakıyorduk. Nash sol tarafta, yatak odamın kapısına en yakın noktadaydı, Piper ise onun koltuk altına kıvrılmış horluyordu. Dün geceki performansın tekrarlanmasını önlemek için aramıza bir yastık yerleştirmiştım.

Ona tüm gerçeğı itiraf edip neden ikimizin de aynı adamı aradığını anlatmak için duyduğum arzuyla şaşkına döndüğüm için tereddütlüydüm. Ancak bu dürtüyü bastırdım. Plana sadık kalacaktım, kendimi ikinci kez sorgulayarak enerji harcamama gerek yoktu. “Düşünmek için biraz nefes almaya ihtiyacım vardı. Yeni bir iş alanı fırsatı çıktı. Daha fazla seyahat, daha uzun süreli görevler. Bu benim hayalimdeki iş ama...” Sözümlü yarıda kestım.

“Ailen ne iş yaptığını biliyor mu?”

“Ülkeyi dolaşıp kurumsal eğitimler verdiğimi sanıyorlar. Hayatımı başkalarının düşüncelerinin yükünü taşımadan yaşamayı tercih ediyorum. Özellikle para kazanmak için daha güvenli, daha kolay bir yol bulmam gerektiğine dair düşünceler.”

“Haklısın. Dosya kutusunda ne var?”

“Nash, bu birlikte uyuma olayı sadece çeneni kapatıp uyursan işe yarar.”

“Sadece kafamda her şeyi yerine oturtmaya çalışıyorum.”

Bu konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştım. Beni art arda küçük beyaz yalanlar söylemeye zorluyormuş gibi hissediyordum. Her geçen dakika rahatsızlığım artıyordu, bu yüzden cephaneliğimi karıştırarak en sevdiğim silahımı kullanmaya karar verdim; yanlış yönlendirme.

“Bugün Lucian’a rastladım,” diyerek karanlıkta ona doğru yan döndüm.

“Burada mı?”

İlginç. Demek aşırı korumacı baş belası, Nash’in aramızdaki konuşmadan haberdar olmasını gerçekten istememişti.

“Hayır. Lawlerville’de bir lokantada.”

“Lucian bir lokantada mı yemek yiyordu? O olduğuna emin misin? Görsel ikizi falan olmasın?”

“Aslında yemek yemedi. Ben yemek yerken o kahve içti,” dedim.

“Siz ikiniz ne üzerine konuştunuz?”

“Sakin bana Doğrucu Seksi’nin kıskanç biri olduğunu söyleme,” diye takılarak onu gıdıklamak için yastığın üzerinden uzandım. Nash elimi yakalayıp ağzına götürdü.

“Tam olarak öyleyim.” İşaret parmağımın ucunu ısırды.

“Senin hakkında konuştuk. Sanırım senin için endişeleniyor.”

Bir süre sessiz kaldı. Endişesinin artmakta olduğunu karanlığın içinde bile hissedebiliyordum. “Ona hiçbir şey söylemedim, değil mi?”

“Tabii ki söylemedim. Söylemememi sen istedin. Panik ataklarım en eski arkadaşına ya da ağabeyine değil, yan komşun olan yabancıya anlatmanın bir nedeni olduğunu düşündüm.”

“Biz yabancı değiliz.” Elimini göğsünün üzerine koyup orada tuttu.

“O zaman biz... arkadaş mıyız?” diye sordum. Elimin altındaki göğsü sıcacıktı.

Uzun bir süre sessiz kaldı. “Bundan daha fazlası gibi hissediyorum,” diye itiraf etti.

“Ne gibi fazla?”

Bakalım can sıkıcı, rahatsız edici sorulardan ne kadar hoşlanıyorsunuz, bayım.

“Daha iyi durumda olsaydım çıplak olacağın ve aramızda bir yastık olmayacağından emin olacağım türden.”

“Ah.”

“Ah mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?”

“Şimdilik.”

Alarmın tiz sesi beni, Nash ve kesinlikle ateşli bir yöne giden hoş bir çıplaklıkla ilgili nefis rüyamdan çekip aldı.

Altımdan gelen alçak hırıltı sesini duyduğumda bir an için uykumda köpeğin üzerine yattığımdan endişelendim.

Oysa Piper, başımı dayadığım şeyden çok daha tüylü ve çok daha küçüktü. Alarm durdu, hırıltı esnemeye dönüştü. Sıcak bir el bacaklarımdan kalçama doğru çıktı. Bu arada uyluklarım da fena bir ereksiyona sarılmış haldeydi.

“Şaka yapıyor olmalısın,” diye sızlandım.

“Çizgiyi aşmışsın, melek,” dedi Nash kendini beğenmiş, uykulu bir sesle.

Aramıza koyduğum yastığın üstüne uzanmıştım. Başım ve ellerim Nash’in geniş göğsüne yaslanmıştı. Bacağımı onun... şey... ereksiyonuna dayamıştım.

“Bu düpedüz utanç verici olmaya başladı,” diye mırıldandım.

Utançla yatağın bana ait tarafına dönmek için geri çekilmeye çalışırken kollarını bedenime sardı. Beni hızlıca kendine çektiğinde göğüs göğüse, kasık kasığa gelecek şekilde üzerine çıktım.

Kutsal seksilikler adına.

“En azından pijamam hâlâ üzerimde,” dedi neşeyle.

“Hiç komik değil,” diye homurdandım. Sarılmayı seven biri değildim. Hiçbir erkek, özellikle de duygusal destek olarak bana güvenen biri bunu değiştiremezdi.

“Tatlım, sana katılıyorum. Oturduğun yerle alakalı komik bir şey yok.” Sertleşmiş aleti bana doğru seğirdi. Yatağa girerken giymekte ısrar ettiğim şort tarafından engellenen vajinamın öfke nöbeti geçirmesine neden oldu.

Üzerinden kalkmak için hatırı sayılır bir girişimde bulunduğum sırada yaşanan çırpınma ve sürtünmeler beni daha da tahrik etmişti.

Nash’in elleri kalçamın üzerinde durdu. “Sakin ol, melek.” Sesi boğuktu, elleriyle beni olduğum yerde tutmaya çalışırken artık daha az uykulu ve daha fazla tahrik olmuş gibiydi.

Bu arada, mümkün olduğunca fazla mesafe yaratmak için ellerimi ve kollarımı aramıza sıkıştırmıştım. Orgazm olmak üzereydim. O yöne doğru küçücük bir hamle yaparsa, bunu saklamak mümkün olmayacaktı.

“Tanrım, sabahları muhteşem görünüyorsun,” dedi alnımdaki bir tutam saçımı geriye atarak. “En güzel uyanma şekli.”

Benim için ise ikinci en güzel uyanma şekliydi. En güzeli dünküydü ama bunu onunla paylaşmayacağıma adım gibi emindim.

“Tatlılığı bırak,” dedim.

Ancak o yumuşak, muhteşem mavi gözler beni içine çekti. Artık özgürlüğüm için savaşıyordum. Ona tamamen yapışmıştım, gözlerimiz kenetlenmişti ve dudaklarımız iyi kararlar veremeyecek kadar yakındı.

Diğer elini kaldırdı. Parmakları çenemde gezindikten sonra saçlarımı okşadı. “Şimdi seni öpeceğim, Angelina.”

“Hayatta olmaz,” demeliydim veya bir diğerini söyleyebilirdim. “Bence bu kötü bir fikir ve biraz zaman ayırıp sonuçlarını düşünmeliyiz.” En azından dişlerimi fırçalamam gerektiğini söyledikten sonra bedenimin arsız kısmı akıllanana kadar kendimi banyoya kilitleyebilirdim.

Bunun yerine aptalca başımı salladım. “Evet. Tamam.”

Tam hareketlendiği anda, görebildiğim tek şey ateşli bir şekilde yaklaşan o mavi gözlerken ve dudaklarım aralanmışken kapım yumruklanmaya başladı.

Yatağın dibindeki Piper irkilerek tiz sesiyle birkaç kez havladı.

Nash kaşlarını çatı. “Sabahın altısında birini bekliyor muydun?”

“Hayır. Bayan Tweedy beni spor salonuna götürmeye çalışmıyordur, değil mi?” Durum buysa yatağın altına saklanmaktan çekinmezdim.

Kapı yeniden yumruklanmaya başladı.

“Bayan Tweedy kısa boylu. Kapıyı daha alçaktan çalıyor.”

Yalan söylemeyeceğim, kapıdaki kişinin muhtemelen spor salonunda kışımı tekmelemek isteyen yaşlı komşum olmadığını öğrenince içimde bir rahatlama hissettim.

“Burada kal,” diye emretti Nash beni üzerinden yatağa doğru kaydırıldı.

“Kesinlikle olmaz. Burası benim evim. Kapıyı çalan her kimse beni arıyordur.”

“O zaman beni bulmaları onlar için eğlenceli bir sürpriz olmaz mı?” Sesi artık uykulu bir sevgiliden çok sert bir polis gibi çıkıyordu.

Sabahlığımyı kaparak aceleyle peşinden gittim. “Nash!” diye fısıldadım. “Belki de o kapının diğer tarafındaki kişinin geceyi yine birlikte geçirdiğimizi bilmesini istemiyorumdur.”

“Çok geç,” diye seslendi kapının diğer tarafından gelen derin, sinirli ve bariton ses.

Nash kapıyı çekerek açtı. Saatlerdir ayaktaymış gibi görünen Lucian özel dikim takım elbiselerinden biriyle içeri girdi.

“Şaka yapıyor olmalısın,” diye mırıldandım.

“Takım elbiseyle mi uyuyorsun?” diye sordu Nash.

“Ben uyumam,” diye espri yaptı.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Vajinam, Lucian Rollins'ten nefret ediyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordum.

"Tavsiyene uyuyorum." Sesine hafif bir enerji katmıştı. "Hadi, Nash. Kahvaltıya gidiyoruz."

"Alınma, Lucy ama seninle yumurta yemektense yapmayı daha çok isteyeceğim bir şeyin tam ortasındaydım."

Lucian bana daha zayıf bir kadını etkisiz kılabilecek bir bakış fırlattı. "Ben söyleyeceklerimi söyledikten sonra işine dönmekte özgürsün."

"Kahveye ihtiyacım var," diye mırıldanarak mutfığa yöneldim.

"Seni uyarmıştım," diye arkamdan seslendi Lucian.

"Öyle mi? Ben de seni uyarmıştım." Ona omzumun üzerinden ortaparmağımı gösterdim.

"Onu uyardın mı? Bu da ne böyle, Lucy?" diye sordu Nash.

"Konuşmamız gerek," dedi Lucian. "Giyin hadi."

"Köpekle ben ilgilenirim," dedim. "Sen baş belası arkadaşla ilgilen."

ON SEKİZ

PİSLİKLER İÇİN BENEDİCT USULÜ YUMURTA

Nash

Ne kahvaltı için ne de lokantanın hoparlörlerinden yükselen neşeli pop müzik için uygun havadaydım. Kafamın içinde yankılanan o korkunç cızırtıyla uyanmadığım üst üste ikinci gündü. O ses yerine Lina'yla uyanmıştım ve pislik arkadaşım bunu mahvetmişti.

“Şerif gölgen nerede?” diye sordu pislik herif.

“Muhtemelen hâlâ yataktadır. *Benim* olmam gereken yerde. İşimi böldün.”

“Bana teşekkür etmen gerekirdi.”

“Sen aklını mı kaçırdın?” dedim tam servis elemanı yaklaşıırken.

“Biraz sonra gelebilirim,” dedi tereddütle.

“Kahve. Sade olsun. Lütfen.” Siparişimi verip menüyü masanın kenarına doğru kaydırırken Lucian'a ters ters bakıyordum.

“İkimiz de fûme somonlu Benedict usulü yumurta* alalım. Yanında yoğurtla çilek olsun,” dedi seks engelleyici arkadaşım.

Çocuk, “Elbette,” diyerek aceleyle uzaklaştı.

Lucian'ın insanların gözünü korkutmak veya onları etkilemek gibi bir huyu vardı. Çoğu zaman her ikisini aynı anda yapardı ancak bugün beni sadece kızdırıyordu.

* Muffin, yumurta ve holandez sos ile hazırlanan kahvaltılık. (ç.n.)

Elimle yüzümü sıvazladım. “Neyin var senin böyle?”

“Ben de sana tam olarak bu soruyu sormak için buradayım.”
Ceketinin cebine koymadan önce telefonuna kaşlarını çatarak baktı.

“Uyumadan önce en iyi arkadaşlarının seks yapmasına nasıl engel olacağını planlayan bir vampir gibisin.”

“Onunla yatakta iki gece geçirdin ve...”

“Onunla yatakta iki gece geçirdiğimi nereden biliyorsun?” diyerek sözünü kestim.

“Kiminle yatakta iki gece geçirdin?” Öfkeli, yataktan yeni kalkmış gibi görünen ağabeyim yanıma oturdu.

“Burada ne işin var senin?” diye sordum.

Esnedikten sonra görevliye bir işaret yaparak kahve istedi. “Lucy arayıp önemli olduğunu söyledi. Kiminle yatakta iki gece?”

“Bu konuda konuşmayacağım. Hem sen benim uyku düzenimi nasıl biliyorsun?” diye sordum Lucian’a dönerek.

“Bilgi bana kendiliğinden gelir.”

“Yemin ederim, Bayan Tweedy elinde içki bardağıyla kapımı dinliyorsa...”

“İkinizin arasında ne haltlar dönüyor?” diye araya girdi ağabeyim.

Servis görevlisi herkese kahve getirmişti.

“Size kahvaltı için bir şey getirmemi ister misiniz?” diye sordu Knox’a.

“Kardeşimin kimi yatağa attığını öğrendikten sonra belki.”

“Tanrım. Kimi yatağa attığım kimseyi ilgilendirmez. Sadece Lucian’ın sabahın altısında neden Lina’nın kapısına dayandığını ve beni kahvaltı için lanet yataktan çıkardığını öğrenmek istiyorum.”

“Sabahın altısında Lina’nın evine mi gittin?” Knox’un sesi bu durumdan pek memnun değil gibiydi.

“Açıkçası, yatak arkadaşınla dünkü öğle yemeğim daha iyi

geçseydi orada olmak zorunda kalmazdım,” dedi Lucian ~~sırt~~ ses tonuyla.

Masanın diğer tarafına geçip onu süslü takım elbisesinin yakalarından kavramayı düşündüğüm anda garson akıllıca bir ~~kara~~ alarak ortadan kayboldu.

“Neden buradayız? Lina’yla öğle yemeğinde ne işin var? Ayrıca bunların aniden canının yumurta çekmesiyle ne alakası var? Sorularımı sıralarken Lucian’a bakıyordum.

“Sabahın altısında neden Lina’nın evindeydin? Umarım ~~sevi~~tiğin kişi o olduğu için değildir,” diye hırladı Knox.

Lucian kaşlarını kaldırarak bana baktı ve fincanını kavradı. “Sana öğle yemeği yediğimizi söyledi ama nedenini söylemedi mi? İlginç.”

“Bunların hiçbiri benim için ilginç değil. Ya sadede gel ya da yolumdan çekil.”

“İkimizden biri sorulara cevap vermeye başlamazsa yumruk atmaya başlayacağım,” diye uyardı Knox.

Parmağıyla beni göstererek, “O iyi değil,” dedi Lucian. “Vurulma olayından beri hiç iyi değil.”

“Bunu zaten biliyorum, Sherlock. Şerefsizin biri bana iki delik açtı, bunu atlatmak biraz zaman alır.”

“Sanki çabalıyormuşsun gibi söylüyorsun.”

İçimde yanan öfkenin yoğunluğu artmaya başlamıştı. Yanımda oturan ağabeyim gerildi.

“Siktir git, Lucy,” dedim. “Deniyorum. Fizik tedaviye gidiyorum. Spor salonuna gidiyorum. İşe gidiyorum.”

Başını iki yana salladı. “Fiziksel olarak iyileşiyorsun. Peki zihinsel olarak? Aynı değilsin. Bunu saklıyorsun ama pürüzlerin ortaya çıkmaya başladı.”

“Eğer bu konuşmayı yapacaksak kahveden daha sert bir şey ihtiyacım olacak,” diye mırıldandı Knox.

Kahvemi elime aldım ve ona fırlatmayı düşündüm. “Sadede gel, Lucy.”

“Dikkatini dağıtacak şeylere ihtiyacın yok. Olanları kabullenmeye ve hatırlamaya ihtiyacın var. Hugo’yu bulup onu etkisiz hale getirmeye ihtiyacın var.”

“Hugo’yu etkisiz hale getirmek olanlarla ilgili hiçbir şeyi değiştirmez. Olanları hatırlamak *nasıl* tekrar toparlanmamı sağlayacak?”

Bu sorunun gizemli yanıtı hafızamda oluşan boşlukta olabilir miydi? Sonunda ölümle yüzleşmenin nasıl bir his olduğunu hatırlarsam yeniden yaşamaya hazır olur muydum? Mücadele ettiğim şeyin bir parçası da bu değil miydi? Suçluları parmaklıklar ardına koyabilirdim ama bu onların yaptıklarını geri almazdı. Tekrar yapmalarını engellesem bile olanları değiştiremezdim.

Sesimi yükseltmiş olmalıydım çünkü yanımızdaki masada oturan çift dönüp bana baktı.

“Beni Naomi’nin yanından bunun için kaldırdığına inanamıyorum,” diye yakındı Knox.

“Ben de öyle.”

“Kardeşin, Lina’yla yataktaydı,” diye ispiyonladı Lucian.

“Bok yataktaydı. Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?” dedi Knox bana doğru dönerek.

“Sakın başlama,” diye uyardım.

“Sana ondan uzak durmanı söylemiştim.”

“Ben de Lina’ya aynısını söyledim,” dedi Lucian.

“Ne? Neden?” Knox’la aynı anda sormuştuk.

“Biz seninle aynı takımdayız, Knox,” diye hatırlattı Lucian ona.

“Onu tehdit mi ettin?” Sesim alçak ve tehlikeliydi.

“Aynen öyle yaptım.”

“Sizin derdiniz ne? İkinizin de,” diye sordu ağabeyim.

“Lina senden faydalanıyor,” diye ısrar etti Lucian.

“Beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun, Lucy,” diye uyardım.

“Güzel. Bu daha başlangıç.”

“Bir daha Lina’nın yanına yaklaşmayacaksın,” dedim açıkça.

“Benim adıma insanları tehdit edemezsin. Özellikle de onu.”

“Sana yapma dediğim halde Lina’yla yattığına inanamıyorum,” diye hırladı Knox.

“Her şeyin düzeleceğini umarak kafanı kuma gömemezsin. Baban yıllarını hayata karşı kendini uyuşturmakla geçirdi. Senin yaptığın bundan çok farklı değil,” dedi Lucian.

Birbirimize bakarken masamıza gergin bir sessizlik çöktü.

“Depresyondayım. Tamam mı, sizi lanet olası pislikler? O hastane yatağında uyandığımdan beri hayatım koca bir kara delikten ibaret. Şimdi mutlu musunuz?” Bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyordum. Artık çok da umurumda değildi.

“Mutlu görünüyor muyum?”

Hakkını yiyemezdim, Lucian perişan görünüyordu.

“Bana bunların Lina’yla ne ilgisi olduğunu söyle,” dedi ağabeyim. Yüzünü ellerinin arasına almıştı.

“Dürüst olduğuna inanmıyorum. Sen bu... haldeyken senden faydalanabileceğine dair endişelerim var. Hugo’nun, Naomi ve Waylay’e hamle yapmasından bir gün önce kasabaya geldi. Sana gerçek işinden bahsetmedi, yan dairene taşındı. Üstelik senin için görevlendirilen şerifle bir geçmişi var.”

“Ayrıca iki gece önce kışımı yerden toplayıp üst kata çıkardı ve panik atakla mücadele etmeme yardımcı oldu. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama ona ne kadar yakın olursam kendimi o kadar iyi hissediyorum. Yataktan kalkmak, kendimi hareket etmeye zorlamak o kadar kolay oluyor. Bu yüzden endişeni takdir etmekle birlikte, başka hiç kimsenin olmadığı şekilde yanımda olduğunu belirtmek isterim. Senin, Knox’un, hatta kimsenin yapamayacağı şekilde.”

Lina beni tükenmiş bir insan parçası gibi değil, bir erkek gibi hissettirmişti.

Lucian’ın özenle tıraş edilmiş sakalının altındaki çenesi gerildi.

“İki fülle somonlu Benedict usulü yumurta.” Servis görevlisi kahvaltımızı getirmişti.

Lucian bunu yapacakmış gibi görünmediğinden, “Teşekkürler,” dedim görevliye.

“Size başka bir şey getirmemi ister misiniz? Biraz daha kahve? Birazdan akacak kanı silmek için peçete? Hayır mı? Tamam o zaman.”

“Sana yalan söylüyor.” Lucian ısrarcıydı. “Senin yüzünden burada.

“İkinizin de çenenizi kapatmanız gerekiyor,” diye emretti Knox. “Lina iyi biri.”

“Yine de kardeşini konusunda ona güvenmiyorsun,” dedi Lucian.

“Çünkü o aptal kalbi kırılacak, işte bu yüzden.” Ağabeyim öfkeyle çıkıştı. “Ondan faydalandığı için veya senin o şüpheli kafanda uydurduğun saçmalıklar yüzünden değil. Yurva kurup bir polisin karısı olmayacak, bir sürü çocuğun peşinde koşturmaya-
cak. Ona sırlıslıkla âşık olursan ve o kapıdan çıkarken karnına bir tekme atarsa bu konuda sızlanıp durmanla ben uğraşmak zorunda kalacağım.”

Garip bir şekilde duygulanmıştım ama hâlâ çoğunlukla kızgındım.

Yüzlerini dikkatle inceledim. Ağabeyim ve en iyi arkadaşım bundan sağ çıkamayacak kadar zayıf olduğumu düşünüyorlardı.

“Ona bir daha yaklaşırsan seni pişman ederim,” derken fincanımın kulbundaki parmak eklemlerim beyazlaşmıştı.

Knox bana doğru döndü. “Ben de sana aynı şeyi söylüyorum.”

“Bu kararı vermek sana düşmez,” diye hatırlattım ona.

“Ona güvenmiyorum.” Lucian inatla aynı şeyi söylüyordu.

“Öyle mi? Ben de üç yıl önce bir ay çıktığın diş hekimine güvenmemiştim.”

“Güvenmemekte haklıydın. Saatimi ve bornozumu çaldı,” diye itiraf etti arkadaşım.

“Lina saatimin peşinde değil. Ayrıca bornozum yok.”

“Yine de bir şeyin peşinde. Bir yalancı, yalanın kokusunu alabilir.”

“Onu araştırmayı bırak.”

“Sen aklını başına toplarsan ben de onu takip etmeyi bırakırım,” dedi Lucian.

Lucian Rollins’in sizi takip etmesi demek, daha kaldırıma çıkarmadan önce çöpünüzün içinde ne olduğunu bildiği anlamına gelirdi. Akşam yemeğinde ne yiyeceğinizi sizden önce bildiği anlamına gelirdi. Adamın bilgi toplama konusunda ciddi bir yeteneği vardı ve bunu bana karşı kullanmasına şaşırmamalıydım. Üstelik bunun benim iyiliğim için olduğunu düşünüyordu.

“Bunu dinlememe gerek yok.”

“Evet, var,” diye ısrar etti. “Duncan Hugo’nun kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçmadığına dair gittikçe daha fazla söylenti duyuyorum.”

“Ne olmuş yani?” diye karşılık verdim.

“Sen yarım kalmış bir işsin, onun için doğrudan bir tehditsin. Sonsuza dek hafızandaki boşluklarda saklanamazsın. Yüzde yüz performans göstermene ihtiyacım var çünkü sana tekrar ulaşırsa, seni ortadan kaldırmayı başarır... o zaman geriye arkadaşım olarak sadece Knox kalır.”

“Çok komik.”

“Siktir git,” diye mırıldandı Knox.

“Bunun seni bitirmesine izin vermeyecek kadar iyisin. Gerekirse bu karanlıktan tınaklarınla kazıyarak çıkıp onu yenmelisin. Bunu güvenemeyeceğin bir kadınla dikkatini dağıtarak başaramazsın.”

“Bunun basit bir çözümü var. İkiniz de Lina’dan uzak durun,” dedi Knox.

“İkinizin de canı cehenneme.”

ON DOKUZ

HAKİ ONUN RENGİ DEĞİL

Lina

“Her zamankinden değil mi, sevgili Lina?” Justice, ben içeri girince Café Rev’in tezgâhının arkasından seslendi.

“Evet, lütfen. Tüylü arkadaşım da bana katılabilir mi?” diye sordum balkabağı süveteri içindeki Piper’ı havaya kaldırarak. Köpek, kahve kokusu sinmiş havayı koklayıp kafedeki sabah telaşı karşısında ürktü.

Justice sıırttı. “Sorun değil. Bayan Piper için ekstra özel bir şey yapacağım.”

Tabii ki sevgili barista köpeğin adını çoktan öğrenmişti. Elbette siparişimin ne olduğunu da biliyordu. Son iki yıldır sürekli şehirdeki evime çok yakın olan kafeye gidiyordum, buna rağmen hâlâ siparişimi ve adımı öğrenememişlerdi.

Kahvemini ödemesini yaparken, “Her şey yolunda mı?” diye sordu kafenin gürültüsü arasında.

Gözlerimi kırptım. Benim gittiğim kafede *kesinlikle* böyle bir şey olmazdı.

“Evet, elbette. Gayet iyiyim,” dedim.

Bu kocaman bir yalandı.

Ancak Justice’e korktuğumu açıklayacak değildim. Nash Morgan’da öyle karşı konulmaz bir şey vardı ki, onun yanında karakterimden tamamen farklı davranıyordum. Sarılmak, sırları

paylaşmak ve duygusal olarak desteklemek bana uzak davranışlardı. Ayrıca en başta “her şeyi” istediğimden emin olmasam da Lucian’ın her şeyi mahvetmek üzere olduğuna dair endişemi kesinlikle dile getirmeyecektim.

Yıllardır arkadaşlardı, Lucian benim kötü bir fikir olduğumu söylerse Nash onu dinlerdi.

Bundan memnun olmalıydım. Lucian’ın müdahalesi beni nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir durumdan kurtaracak, buraya yapmak için geldiğim şeye odaklanmama izin verecekti. Mutlu olmalıydım. Bunun yerine üniversitede dört *shot* tekila içtikten sonra lunaparktaki hız trenine binmekte ısrar ettiğim zamanki gibi hissediyordum.

“Emin misin? Çünkü yüzün gayet iyiymişsin gibi görünmüyor,” diye üsteledi Justice.

“Yüzüm ve ben gerçekten iyiyiz,” dedim. “Ben sadece... kafamda bazı şeyleri çözmeye çalışıyorum.”

Kupalardan birini kulpundan tutarak parmağının etrafında döndürdü. “Bazen yapabileceğin en iyi şey dikkatini dağıtmak ve cevabın sana gelmesine izin vermektir.”

Bahşiş kavanozuna bir yirmilik attım. “Teşekkürler, Justice.”

Göz kırptı. “Bir sandalye çek. Hazır olduğunda sana sesleneceğim.”

Gördüğüm ilk boş masayı kaparak sandalyeye oturdum.

Justice haklıydı. Nash planlanıp uygulanacak bir operasyon değildi. O kendi kararlarını verebilecek yetişkin bir adamdı ama muhtemelen bu kararları her şeyi bilerek vermeliydi. Ona gerçeği söylediğimde hâlâ kötü biri olduğuma inanmak isterse bu benim değil, onun kaybı olurdu.

O zaman neden benim kayıbmış gibi hissediyordum? Kafamın içinde cılız bir ses dönüp duruyordu. Bu adama âşık değildim. Yoksa âşık mıydım? Bu hafta sonundan öncesine kadar onunla bir barda içmiş ve bir çatışmadan sonra yarasını sarmıştım. Birbiri-

mızı çok az tanıyorduk. Bu sadece bir hoşlanmaydı, daha fazlası olamazdı.

“Milyonlarca kilometre uzaktaymışsın gibi görünüyorsun.” Naomi elinde birkaç içecek ile önümde belirmişti.

“Sabahları ne kadar kahve içiyorsun?” diye sordum yanımdaki sandalyeye otururken.

“Bunların ikisi senin.” Bir latte ve üzerinde Piper’ın adı yazan kâğıt bir krem şanti bardağını bana doğru uzattı. “Justice’in seslendiğini duymadın.”

Piper yaşadığı korkuyu unutup burnunu krem şantiye daldırmıştı.

“Knox’un doğru insan olduğunu nasıl anladım?” Soruyu üzerinde hiç düşünmeden bilinçsizce ağzımdan kaçırılmışım.

Naomi bu soruya şaşırdıysa bile belli etmedi. “Bir histi, bir çeşit sihir gibiydi. Sanırım doğru hissettirmişti. Kesinlikle mantıklı bir yanı yoktu, görünüşte birbirimize daha uyumsuz olamazdık ama onunla birlikte olmanın verdiği his kesinlikle *doğruyd*.”

Kahretsın. Kulağa... çok tanıdık geliyordu.

Bir miktar kafein alarak kendimi oyaladım.

“Birkaç gün içinde birine âşık olamazsın, değil mi?”

“Tabii ki olabilirsin,” diyerek eğlendi.

Kafe yerine bara gitmiş olmayı diliyordum.

“Ama bunun katmanları var. Birinin dış görünüşüne sırlıklam âşık olabilirsin. Onu çekici, heyecan verici veya Knox’un durumunda olduğu gibi sinir bozucu bulabilirsin. İşler bu noktada kalabilir ama derinlere inip o kişinin farklı yanlarını gördükçe hissettiklerin derinleşebilir. Bu süreç çok hızlı da gerçekleşebilir.”

Gece geç saatlerde yaptığımız itirafları, kimsenin bilmediği konularda birbirimize güvenerek aramızda kurduğumuz tuhaf ve kırılgan yakınlığı düşündüm. Ona tüm gerçeği söylersem bu ilişkinin bozulup bozulmayacağını merak ediyordum. Yoksa bu türden bir dürüstlükte görünmez bir güç mü vardı?

“Ancak ben ve Knox gibiyseniz, ‘Ateşlisin. Hadi seks yapalım’ katmanına geçmeden önce bir keskiyle çekiç gerekebilir,” diye ekledi Naomi.

“O katmanı seviyorum.”

“O katmanın sevilmeyecek yanı var mı ki?” diye takıldı.

“Daha derin katmanlar bununla kıyaslanabilir mi?” Biraz şakaya vurmaya çalışıyordum.

Tüm yüzüne yayılan sınıtıyla bana baktı. “Ah, tatlım. Her şey daha da güzelleşiyor. Partnerini ne kadar tanır, sever ve saygı duyarsan, onunla birlikteyken ne kadar savunmasız olursan *her şey* o kadar iyi olur. Gerçekten *her şeyi* kastediyorum.”

“Bu kulağa... korkutucu geliyor.”

“Haksız değilsin,” diye kabul etti. “Bu duyguları sana kimin hissettirdiğini sormak için yeteri kadar bekledim mi?”

“Bunların hepsi varsayımsal.”

“Aynen çünkü burada Nash’in köpeğiyle oturmuyorsun. Sen ve Nash yemekte aranızda çıkan kıvılcımlarla neredeyse yemek masamı ateşe vermiyordunuz. Hatta Knox daha sonra Nash’in seni köşeye sıkıştırmasına sinirlenmedi.”

“Çift olarak iletişiminizde hiçbir sorun yok belli ki,” dedim.

Beni alt etmek isteyen bakışlarını üzerime dikmiş, dökülmemi bekliyordu ama kendimi tuttum. “Ahh, tamam,” dedi. “Ama varsayımsal olarak ya da başka bir şekilde konuşmaya ihtiyacın olursa burada olduğumu bilmeni istiyorum. Desteğim seninle.”

“Teşekkür ederim,” dedim elimi Piper’ın tel tel tüyleri üzerinde gezdirerek. “Bunun için minnettarım.”

“Arkadaşlar bunun içindir.” Ardından saatine baktı. “İzin verirsen, Sloane’un evimin satışından elde edilen parayı toplum yararına kullanmam için beni ikna etmesinin zamanı geldi. Nasılsa müstakbel kocam düğün, balayı veya Waylay’ın üniversite masraflarını karşılamama kesinlikle izin vermiyor.”

“Neden biriktirmiyorsun?”

“Bir kısmını biriktiriyorum ama o evin peşinatı için büyükannemden kalan mirası kullanmıştım. Bunu önemsedığım bir şeyin geleceğine yatırmak doğru geliyor. Sloane buna değecek mükemmel bir fikri olduğunu söyledi.” Devasa büyüklükteki kahvesini alıp ayağa kalktı. “Elbise alışverişini unutma!”

Birbirimize sarılıp vedalaştık. Naomi’nin soğuk sonbahar sabahında kapıdan süzülerek çıkışını izledim.

İnce köpek bıyıklarına krem şanti bulaştırmış Piper’a baktım. “Sanırım babana gerçeği söylemem gerekiyor,” dedim.

Köpek başını eğerek rahatsızlık verecek kadar uzun bir süre bana baktı.

“Bana bir tavsiyen var mı?” diye sordum.

Pembe dilini dışarı çıkarıp burnundaki krem şantiyi yaladı.

Lucian kahvaltıda Nash’i entrikacı, çıkarıcı ve fethan bir kadın olduğuma ikna etmeyi başaramamış olabilirdi. O zaman, belki öğle yemeğinde ona neden burada olduğumu ve ondan hoşlandığımı söyleyebilirdim.

“Biliyor musun, önce bana kızsda dahi sen hâlâ elimdesin,” dedim köpeğe. “Belki seni rehin alıp fidye olarak Nash’in beni affetmesini isteyebilirim.”

Piper hapşırarak masanın üstüne krem şanti sıçrattı. Bunu olumlu bir işaret olarak kabul edip ortalığı temizlemeyi bitirir bitirmez ona bir mesaj gönderdim.

Ben: *Bugün öğle yemeği için vaktin var mı? Sana söylemek istediğim bir şey var.*

Telefonu masaya bırakıp ekrana baktım. Üç noktanın görünmesini bekliyordum ama görünmedi.

Muhtemelen meşguldü ya da çoktan benim kötü bir fikir olduğuma ikna edilmişti. Hiçbir gecikmiş dürüstlük bunu düzeltmeyecekti. Ben ne yapıyordum ki? Lanet olası işimi yapmak ve riskli kararlar vermeyi bırakmanın bir yolunu bulmak için buradaydım.

“Kahretsin,” diye mırıldandım sessizce.

Telefonu tekrar elime aldım.

Ben: *Öğle yemeği için zamanım olmadığını fark ettim, o yüzden söylediklerimi unut. Yapmam gereken bazı işler olduğu için Piper'ı, Bayan Tweedy'ye bırakacağım.*

İşte böyle çok daha iyiydi.

Her şeyi şimdi bitirmek akıllıca bir hareketti. Nash'in benim hakkımda ne düşündüğünün önemi yoktu, sonuçlarıyla uğraşacak kadar uzun süre burada kalmayacaktım.

“Merhaba, güzelim.” Justice'in karısı Tallulah'nın elinde büyük bir fincan kahveyle bir hamur işi paketi vardı. “O seksi arabanın yağının değişmesi gerekirse bana getirebileceğini söylemek istedim. Güçlü Amerikan arabalarına bayılırım.”

“Başka kimseye güvenmem zaten,” diye onu temin ettim.

Göz kırpıp uzaklaştı.

Kupayı dudaklarıma götürecekken donup kaldım.

Tallulah ne tür bir araba kullandığını biliyordu. Beni arkadaş çevrelerine almaya kararlı görünen eğlenceli, arkadaş canlısı kadınlardan oluşan bir mesaj grubuna girmiştim. Yerel kafe sahibi adımı ve kahvemi nasıl sevdiğimi biliyordu. Spor salonu arkadaşlarım vardı, tabii hepsi Emekliler Derneği'ne üyeydi ama bu onları *deadlift** yaparken yavaşlatmıyordu.

Etrafıma bakınca yarım düzine yüzü tanıyordum.

Yerel markette en sevdiğim yiyecekleri nerede bulacağımı öğrenmiştim. Saat üç ile üç buçuk arasında okul dağıldığı için Dördüncü Cadde'den uzak durmam gerektiğinin farkındaydım. Birinin düğününe dahil olmuşum, birinin köpeğine bakıcılık yapıyordum. İki sabah üst üste Nash ile aynı yatakta uyanmışım.

* Vücut geliştirme veya kuvvet antrenmanlarında, yerden ağırlık kaldırılarak yapılan egzersiz. (ç.a.)

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Farkına varmadan Knockemout beni kendi çekim alanına dahil etmişti ve kurtulmak isteyip istemediğime karar vermek bana kalmıştı. Diğer katmanların neye benzediğini görecektim kadar cesur olup olmadığımı karar vermeliydim.

“Ah, lanet olsun,” diye mırıldanarak telefonumu tekrar elime aldım.

Ben: Yine ben. Öğle yemeği konusu tekrar masada. Hem gerçek hem de mecazi anlamda. Tabii müsait olursan. Görüşmek dileğiyle.

“Aman Tanrım. Görüşmek dileğiyle mi?” Telefonu bırakıp ellerimi yüzüme çarptım. “Neyim var benim böyle? Bu adam bana ne yapıyor?”

Piper hafifçe inlediğinde ona baktım. “Görüşlerin için teşekkür ederim. Seni Bayan Tweedy’ye bırakıp korkunç biriyle konuşmaya gideceğim.”

“Bakın kim geri dönmüş.” Tina Witt, haki renkli hapisane tulumu giymiş bir kadın için son derece kendini beğenmiş görünüyordu.

Bu kadınla ilk tanıştığımında ikiz kardeşi Naomi’ye olan benzerliği rahatsız edici gelmişti. Gerçek bir şeytani ikizle tanışıyordum gibi hissetmiştim. Sadece Tina’da şeytani bir keçi sakalı yerine fazla zeki olmayan bir suçlunun kendini beğenmiş tavrı vardı.

“Tina,” diyerek karşısındaki katlanır metal sandalyeye oturdum.

Buraya daha önce iki kez gelmiş ve elimde koca bir hiçle ayrılmıştım. Tina ya Duncan Hugo’ya karşı garip bir sadakat besliyordu ya da gerçekten hiçbir şey hakkında... hiçbir şey bilmiyordu. Eski sevgilisini federallere ifşa ettiğine göre ikincisi olduğunu tahmin ediyordum.

“Sana ve federal arkadaşlarına elli milyon kez söyledim. Duncan’ın nerede olduğunu bilmiyorum.”

Yeni bir taktik denemenin zamanı gelmişti. “Ben federaller için çalışmıyorum.”

Gözleri kısıldı. “Dedin ki...”

“Müfettiş olduğumu söyledim.”

“O beleşçi, beyin özürlü moronun nereye gittiğini araştırmıyorsan neyi araştırıyorsun?”

“Bir sigorta acentesi için çalışıyorum,” diye açıkladım.

“Bana saçma sapan bir araba garantisi mi satmaya çalışıyorsun? Parmaklıklar arkasıdayım, sürtük. Beni araba kullanırken görüyor musun?”

Tüm zekânın rahimde kime geçtiği belliydi. “Sigorta *satmıyorum*, Tina. Sigortalı şeyler kaybolduğunda onları buluyorum.”

“Ha?”

“Bir çeşit ödül avcısıyım, sadece insanları bulmak yerine onların çaldıkları şeyleri buluyorum. Duncan’ın müvekkilim için değerli bir şey çaldığımı ve bunu seninle birlikte suç dünyasını ele geçirmeyi planlarken yaptığını düşünüyorum.”

“Ne kadar değerli bir şey?”

Tina’nın ayrıntılarla değil, sadece sonuçla ilgilenmesi karakteristik bir özelliği idi.

“Müvekkilim için mi? Paha biçilemez. Piyasa değeri mi? Yarım milyon.”

Tina homurdandı. “İçinde süt dişlerinin saklandığı türden paha biçilemez bir zırvalık kesesi mi? Bu saçmalığı hiç anlamadım. Yok diş perisi, yok hediye getiren Noel Baba.”

Waylay ve yetiştirilme tarzı için bir parça üzüntü hissettim. En azından benim ailem beni sevgiye boğmuştu. Yoğun bir ilgisizlik çok daha fazla zarar verebilirdi. Naomi, Knox ve ikisinin geniş aileleri için tanrıya şükreliyordum. Artık Waylay’in arkasında kendisini sevenlerden oluşan bir ordu vardı.

“Üç kuşaktır ailede olan 1948 model, üstü açık *Porsche 356* gibi paha biçilemez bir şeyden bahsediyorum.”

“Yani bu hıyar herifin beni her şeyden sorumlu tutup ortada bırakmakla kalmadığını, aynı zamanda talih kuşundan da mahrum ettiğini mi söylüyorsun?”

“Sayılır.”

“Orospu çocuğu!”

“Bağırarak yok, Tina,” diye seslendi kapının dışındaki gardiyan.

“Bağırarak istersem bağırırım, Irving!”

“Duncan’ın ağustos ayının bu hafta sonunda seninle olup olmadığı hatırlıyor musun?” diye sordum telefonumdaki takvimi göstererek.

Daha önce buraya gelip aynı soruyu sorduğumda “özel asistanına” sormamı önermiş, sonra da bana siktir git demişti.

“O pahalı araba o zaman mı çalınmış?”

Başımı salladım.

“Geçen sefer geldiğinden bu yana birkaç şey hatırladım. Dunc ve arkadaşları o hafta sonu âlem yapmaya gitmişlerdi. Altı arabayla döndüler, aralarında eski *Porsche* yoktu ama Dunc herkesten daha geç dönmüştü. Hatırlıyorum çünkü arkadaşları onsuz gelip tüm biramı içtikleri için ona çıkışmışım. Sonra süslü kocaman kuyrukları olan kuşlar gibi kasıla kasıla Dunc geldi.”

“Hindi gibi mi?”

Tina gözlerini devirdi. “Tanrım, hayır. Mavi tüyleri olup çığlık atan cinsten.” Başını arkaya yatırıp kuş ötüşüne benzer bir çığlık attı.

Gardiyan Irving kapıyı açtı. “Bir uyarı daha yaparsam hücrene geri dönersin, Tina.”

“Tavus kuşu!” diyerek araya girdim.

Tina beni işaret etti. “Evet! İşte o. Biz ne hakkında konuşuyorduk?”

Irving uzun uzun iç çekerek kapıyı kapattı.

“Duncan’ın altı araba çaldıktan sonra eve geç gelmesi,” diye hatırlattım. “Ne kadar geç kalmıştı?”

Omuz silktili. “O sik kafalıların bir kasa *Natty Light* içmesine yetecek kadar. Bir ya da iki saat kadar?”

İçimde yükselen zafer duygusunu bastırdım. Bunu biliyordum, haklı çıkmıştım. Porsche’yi asıl dükkânın bulunduğu yerden bir saat uzaklıkta bir yere saklamıştı. Hâlâ orada olmayabilirdi ama o ilk kırıntıyı bulduysam ikincisini de bulabilirdim.

“Dükkânda hiç eski model bir Porsche görmedin mi?” diye sordum.

Başını salladı. “Hayır. *Hızlı ve Öfkeli* tarzında yeni şeylere takıntılıydı.”

“Duncan seni hiç babasıyla tanıştırdı mı?” diye sordum.

“Anthony mi?” Yüzünü alaycı bir ifadeyle buruşturdu. “Duncan bana kazık atmadan önce ben ve Dunc ailelerimizle tanışma aşamasından çok, ara sokaklarda düzüşme aşamasındaydık.”

“Ama onun hakkında konuşuyordur.”

“Kahretsin, evet. Onun hakkında konuşurdu. Adam babasının onayını almayı takıntı haline getirmişti. En azından Dunc o saldırganı berbat edene kadar.”

Nash’in vurulmasından bu kadar rahat bir şekilde bahsedince vücudum gerildi. İfademi nötr tutmak için elimden geleni yapsam da içten içe kalbim göğüs kafesinde çırpınıyordu.

Bazı insanlar eylemlerinin sonuçları olduğunu anlamıyordu. Diğerleri ise umursamıyordu.

“Biliyor musun, Morgan denen adamı öldürmeye çalışacağını bile bilmiyordum. Onu vazgeçirebilirdim,” dedi Tina bir sigara yakarak.

“Neden?”

“Bir kere o polis pantolonu adamın kışında çok güzel duruyordu.”

* Bira markası. (ç.n.)

Tina Witt korkunç bir insan olabilirdi ama bu konuda haksız sayılmazdı.

“İkincisi, düzgün bir adamdı. Sadece dış görünüş olarak değil, bana bir kez bile o boktan kardeşi veya diğer herkesin davrandığı gibi davranmadı. Bir keresinde beni tutukladığında kafamı arabaya çok nazik bir şekilde sokmuştu.” Sert hatlı yüzü hılyalı bir hal aldı.

“O iyi bir adam, üstelik yakışıklı.” Devam etmesi için onu teşvik ettim.

“Haksız değilsin. Genelde polislerden kaçtığını düşünürsen bu adam, parasını ödememek için sutyenime sakladığım hindi eti üzerimdeyken markette karşılaşsak bile ters yöne kaçmayacağım kadar yakışıklı. Bahse girerim kocaman bir aleti vardır,” dedi hüzünle.

Harika. Şimdi Nash’i, onun inanılmaz sabah ereksiyonlarını ve bir daha asla böyle bir deneyim yaşayamayabileceğimi düşünüyordum. “Duncan’a dönelim,” dedim umutsuzca.

Tina umursamazca elini salladı. “Ah, onunki orta büyüklükteydi. Nasıl kullanacağını pek bilmezdi. İtmek yerine dürtten tiplerdendi, ne demek istediğimi anlıyorsundur.”

Anlamamıştım. Yüzümden anlaşılıyor olmalıydı çünkü Tina ayağa kalkıp dudaklarının arasındaki sigarasıyla müstehcen bir gösteriye başladı.

“Sence Anthony Hugo oğlunun saklanması yardım eder mi?” diye sordum gösteriyi yarıda keserek.

Tina homurdanarak yerine oturdu. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Dunc o kadar sıçıp batırdıktan sonra mı?”

“Ebeveynler her türlü hatayı affeder,” dedim. Elimizde Tina’nın kendi ebeveynleri gibi bir örnek vardı.

Tina başını salladı. “Anthony Hugo affetmez. Dunc eve çok sinirli, çıldırmış bir halde geldi. Bana bir polisi öldürmeye çalıştığını ama planladığı gibi gitmediğini söyledi. Anthony’nin iki

fedaisi Dunc'ı 'sohbet' için almaya geldiklerinde onu bir güzel azarlıyordum. Dayak yemiş kışını kanlar içinde eve sürüklediklerinde de oradaydım."

"O sohbet sırasında ne oldu?"

"Ah, bilirsin işte. Çıglıklar, aşağılama ve tehditler vardı. Anthony, işlerine 'istenmeyen bir dikkat' çektiği için Dunc'a çok sinirlenmişti. Dunc babasının ona lakaplar taktığını, onu hırpaladığını söyledi. Kelimenin tam anlamıyla yüzüne tokadı yemişti. Anthony'nin uzun zamandır kimseyi dövmek için ellerini kirletmediği söyleniyordu. Bunun için adamları var ama Dunc için bir istisna yapmıştı."

"Duncan bu konuda ne hissediyordu?"

Bana aptalmışım gibi baktı. "Bunun ilişkilerini daha sağlıklı bir yere taşıdığını düşündü. Sence ne hissetmiş olabilir?"

"Yani babasının ortadan kaybolması için Duncan'a hiçbir şekilde yardım etmeyeceğini düşünüyorsun, öyle mi?" diyerek üstelendim.

"Yaşlı adam onu ortadan kaldırmak için polislerden önce peşine düşmezse şaşırım."

Bu yeni bilgiydi, hemen notlarıma ekledim. "Gerçekten mi?"

"Yani, Dunc aptalın tekiydi. Düşünmeden hareket ederdi ama babası düpedüz korkutucuydu. Anthony ortaya çıkıp planlarını nasıl mahvettiğini ve aile işini nasıl tehlikeye attığını söyleyerek ona yüklendikten sonra ne olacağını biliyordum. Yaşlı adam pisliği temizlemesi için birini gönderecekti. 'Pisliği temizlemek' derken, Dunc'ın kafasına birkaç kurşun sıkacaktı demek istiyorum. Muhtemelen benimkine de."

"Peki ne oldu?"

"Sana şunu söyleyeyim, babası tarafından yeterince sevilmediği için üzülen bir adamın seksi bir yanı yoktur. Ona hayatına devam edip kendine bir isim yapma zamanının geldiğini söyledim. Böylece onu saklanmamız gerektiğine ikna ettim. Birkaç telefon

görüşmesi yaptıktan sonra Lawlerville'deki depoya taşınarak bir plan yapmaya başladık. Paraya ihtiyacımız vardı, hem de hemen. Dunc bunu yapmanın en iyi yolunun listenin bir kopyasını satmak olduğunu düşündü. Buradan D.C.'ye kadar pek çok insan sert polislerin ve muhbirlerinin listesiyle ilgilenebilirdi.”

“O sırada kızını ve kız kardeşini kaçırdınız.”

Benim kötü kararlarım, Tina Witt'inkilerin yanında küçük muhakeme hataları gibi kalıyordu. Oradaydım, hemen sonrasında yaşananları görmüştüm. Kötü adamların kan izleri her yerdeydi. Knox, Naomi ve Way ile birlikte yerde yatıyordu. Nash elinde silahıyla kahramanca duvara yaslanmıştı. Omzu kanıyor, bitkin ve öfkeli görünüyordu. Kalbim acınası bir şekilde çarpmaya başladı.

“Bu da o ahmağın beni bulaştırdığı başka bir pislikti. Bunun bir kaçırma olayı olmaması gerekiyordu, biliyor musun? Sadece onları biraz korkutması gerekiyordu. Listeyi vermelerini sağlayacaktı. Sonra onları yollarına gönderecektik ama hayır, işleri *kendi bildiği gibi* yapmak zorundaydı. Dunc bir ahmak olsa da aptal değildi, istediği zaman sinsice zeki davranabilirdi. Sadece düşüncesizdi, bir saniye önce bir soygun planlarken bir saniye sonra sabahın dördüne kadar video oyunu oynamaya dalabiliyordu.”

“Peki ikiniz kendi başımıza yola çıktıktan sonra kim onunla çalıştı? Tutuklandığınız gece depoda adamlar vardı. Anthony'nin adamları mıydı? Diğer aile üyeleri? Arkadaşları?”

Arkadaşlar bunun içindir. Naomi'nin o sabah söyledikleri kafamda yeniden canlandı. Bu dünyada hiç kimse gerçekten yalnız değildi, insanın yardıma ihtiyacı olduğunda başvuracağı birileri her zaman bulunuyordu.

“İşbirlikçileri gibi, değil mi? Şef Morgan beni ziyarete gelirse diye *NCIS** falan izleyerek polis dilini öğreniyorum,” dedi gururla.

Tina Witt'in kendisine büyük bir aşk beslediğini öğrendiğinde

* 2003'te yayınlanmaya başlayan Amerikan polisiye drama dizisi. (ç.n.)

Nash'in ne hissedeceğini merak ediyordum. Ayrıca bunun Tina'yı hapishanede görmeye hiç gelmeyeceği anlamına gelip gelmediğini de merak ettim.

“Evet. İşbirlikçileri,” diye onayladım.

“Çoğunun polisler tarafından yakalandığını duydum.”

“Çogu ama hepsi değil. Birileri onun kaçmasına yardım etmiş olmalı.”

“Dükkanında onun için çalışan birkaç serseri vardı. Sonra Yüzü Dövmeli Adam ve Keçi Sakallı Tombul Adam vardı. Bu herif on dakikadan kısa sürede otuz santimlik bir peynirli bifteği yiyebilirdi. Dunc'ın okulu bırakmadan önceki lise arkadaşlarıydı. Hepsi aynı zamanda ihtiyar için çalışmaya başladılar ama öncesinde Dunc'ın arkadaşlarıydılar.”

İtaatkar bir şekilde notlar alıp açıklamalarının beni bir yöne götürmeye yeteceğini umdum.

“Aklına gelen başka biri var mı?”

Dudaklarını büzüp sigarasını söndürdü. “Hiç tanımadığım bir adamı vardı. Kullan At Telefonlu Adam. Arkadaş olduklarını sanmıyorum, en azından öyleymiş gibi konuşmazlardı. Ancak o salak herif, Şef Morgan'ı vurduktan sonra kaçmamız gerekince Dunc bu adamı aradı.”

“Kullan At Telefonlu Adam nasıl yardımcı oldu?” diye sordum.

Tina omuz silkti. “Bilmiyorum. Bu kadar büyük bir aptallık yaptığı için Dunc'a bağırarakla meşgulken dikkatimi veremedim.”

Defterimi kapatıp ceketimin cebine yerleştirdim. “Son bir soru daha, Duncan'm listedekileri temizlemeye Şef Morgan'la başlamasına ne sebep oldu?”

Tina omuz silkti. “Belki bir gün şefin kışının ne kadar güzel görüldüğünden bahsetmişimdir ya da ona şefin, Knockemout'un diğer lanet sakinleri gibi bana yanlış yapmadığını söylediğim içindir. Bana hiçbir zaman önemsiz biriymişim gibi bakmadı.”

Saman gibi sertleşmiş bir tutam saçı parmaklarının etrafına

doladı. Kaçırılma olayında kız kardeşine daha çok benzemek için saçlarını kestirip boyatmıştı. Şimdi saç diplerinde griler görünüyordu ve fena halde dip boyasına ihtiyacı vardı.

“Tabii, Dunc’ın dikkatini çeken şefin isminin yanındaki çift yıldız işareti de olabilir.”

Parmaklarımı masaya vurma isteğime karşı koydum. “Yıldız işaretlerinin ne için olduğunu söyledi mi?”

Tina omuz silkti. “Bilmiyorum. Dunc’a sorman lazım.”

“Zaman ayırdığın için teşekkürler, Tina,” dedim ayağa kalkarak.

“O pislik sayesinde zamandan başka bir şeyim yok. Onu buhursan, seni benim gönderdiğimi söyle.”

Dışarı çıkıp parlak sonbahar güneşine adım attım. Hapishane-den her seferinde aynı hisle, sanki bir duşa ihtiyacım varmış gibi ayrılıyordum.

Hiç değilse bu sefer, *nihayet* elimde birkaç ipucu vardı.

Nefesimi tutarak telefonumu kontrol ettim. Nash’ten ne mesaj ne de cevapsız arama vardı. İçimi çektim ve dikenli tel örgülerle yüksek duvarları arkamda bırakıp otoparka yürürken ofisi aradım.

En sevdiğim araştırmacı Zelda ikinci çalışta cevap verdi. “Alo?”

“Selam, benim. Duncan Hugo’nun bilinen ortakları hakkında bulabildiğin her şeyi bulmanı istiyorum. En uzun süredir tanıdıklarına odaklan. Özellikle yüzünde dövme olanlara ve iriyarı olanlara.”

Bir patates cipsi paketinin çıtırtısını duydum.

Kulağımın dibinde gürültüyle çıtırdatarak, “Başlıyorum,” dedi Zelda. “Knockemup’ta hayat nasıl? Çılgılık çılgılığa en yakın metropol bölgesine kaçmaya hazır mısın?”

“Knockemout,” diye düzelterek aracıma doğru yöneldim.

“Her neyse. Hey, Lew’i duydun mu?”

Park yerinin ortasında durdum. “Ne olmuş ona?”

LUCY SCORE

“Yarından itibaren masa başı görevine geri dönüyor.”

“Durumu iyi mi?” diye sordum.

“İyi. İşini bitirmek için kırık bir kıştan daha fazlası gerektiğini söyledi. Ayrıca Daley ona, para kazanmaya devam etmek istiyorsa kırık kışını tekrar sahaya çıkarması gerektiğini söyledi.”

Rahatlamayı bekledim ama içimde sadece suçluluk duygusu vardı.

YİRMİ

ARABA SOHBETLERİ VE İTİRAFLAR

Nash

Karakola vardığımda kahvaltı tuzağı yüzünden hâlâ öfkeliydim. Kime daha çok kızdığımı bilmiyordum. Haddini aştığı için Lucian'a mı? İnatçı bir pislik olduğu için Knox'a mı? Yoksa ona karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadığım halde benden hâlâ uzak durduğu için Lina'ya mı?

Üç kez mesaj atıp konuşmak istediğini söylemişti.

Tahminimce Lucian'ın bana söyledikleri konusunda endişeliydi. Şu anda onun endişelenmesine izin verecek ruh halindeydim.

Belki de içimde kaynayan bu öfke kendime yönelikti.

Aslında bu noktada kim olduğunun önemi yoktu. Herkes beni sinirlendiriyordu.

"Bana nerede olacağımı söylemen gerekiyordu, Morgan."

Arkamı döndüğümde aynı derecede öfkeli görünen bir ABD şerifinin, kaldırımdan istasyonun yan kapısına doğru hışımla ilerlediğini gördüm.

Hiç havamda değildim. "Bu sabah beni yatağımdan sürükleyerek çıkaran iki pisliğe zaten kızgınım. Senin yerinde olsaydım, adımı bu listeye eklemek için acele etmezdim."

"Bak, bok kafa. Bu görevden ben de memnun değilim. *Kurtuluş** filmindeki kırsal bölgeye benzer bir kasabada kamp kurmak,

* "Delivarence" yönetmenliğini ve yapımcılığını John Boorman'ın yaptığı 1972 yapımı Amerikan macera gerilim filmi. (c.n.)

muhtemelen var olmayan bir tehdit için senin nankör kışını kollamak *hoşuma* mı gidiyor sanıyorsun?” diye tersledi Nolan.

“Tanrım, sıkıldığın için üzgünüm, Graham. Boyama kitabı ve boya kalemi ister misin? Sana teşekkür kartıyla balon almaya gittiğimde listeye eklerim.”

Nolan başını salladı. “Tanrım, tam bir pisliksin. Dün seni o çocuklarla ilgilenirken ve o sik kafalı polisi altına işletirken görmeseydim bu durumun kalıcı olduğunu düşünürdüm.”

“Belki de öyledir.”

Ne demek istediğimi anlatmak için ona kapıyı tutmadım.

“Günaydın, şef,” diyenlere başımı sertçe sallayarak karşılık verdim ve tüm dünyanın üzerine lanet kapıyı kapatabileceğim ofisime doğru yola koyuldum.

Nolan peşimden içeri girdiğinde kimse ona bir şey söylemedi.

“Piper nerede?” diye sordu Grave. Elinde evcil hayvan ~~dukk~~nından aldığı gurme köpek ödülleriyle dolu bir poşet vardı.

Hassiktir.

Köpek Lina'daydı. O lanet köpeği istememiş olabilirdim ama onu Lina'nın almasına müsaade etmeyeceğime emindim.

“Bir komşumla birlikte,” dedim.

Memur Will Bertle kapımın hemen önünde beni durdurdu. Şef olarak işe aldığım ilk siyahi memurdu, tatlı dilli ve soğukkanlıydı. Toplumda sevilen, büroda saygı duyulan biriydi. “Bir ziyaretçiniz var, şef. Sizi ofisinizde bekliyor,” dedi.

“Teşekkürler, Will.” Öfkemi bastırmaya çalışıyordum. Dünyanın bugün beni rahat bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Ofisime girip ziyaretçimi gördüğümde bir an durdum.

“Baba?”

“Nash. Seni gördüğüme sevindim.”

Duke Morgan bir zamanlar tanıdığım en güçlü, en komik adamdı ama yıllar o adamı tamamen silmişti.

Ziyaretçi koltuğumdaki adamın gerçeğini görmek için çok

uzağa bakmaya gerek yoktu. Temiz bol kıyafetleri, özenle kesilmiş saç ve sakalı yeterliydi.

Altmış beş yaşından daha yaşlı görünüyordu. Cildi yılların ihmali ve doğa koşullarına maruz kalması nedeniyle yıpranıp kırışmıştı. Bir zamanlar beni omuzlarında taşıyıp zahmetsizce dereye atan adamın gölgesi olacak kadar zayıftı. Benimkiyle aynı tonda olan mavi gözlerinin altında torbalar yerleşmişti. Morlukları o kadar koyuydu ki, neredeyse çürük gibi görünüyorlardı.

Parmakları pantolonunun dikişleri üzerinde gergin bir şekilde tekrar tekrar gidip geliyordu. Bu hareketi çocukluğumdan beri bilirdim.

Onu kurtarmak için tüm çabalarımın rağmen babam bağımlılıkları olan bir evsizdi. Bu başarısızlığı hazmetmek benim için hiç kolay olmamıştı.

Arkamı dönmek ve kapıdan çıkıp gitmek istedim. Ancak o hareketini fark ettiğim gibi kötü olanla yüzleşmem gerektiğini de biliyordum. Bu işimin ve kim olduğumun bir parçasıydı.

Oturmadan önce kemerimi çözüp ceketimle birlikte masamın arkasındaki askıya yerleştirdim. Biz Morganlar kucaklaşmazdık ve bunun iyi bir nedeni vardı. Yıllarca süren hayal kırıklıklarıyla travmalar aramızdaki fiziksel yakınlaşmayı yabancı bir dil haline getirmişti. Kendi ailemi kurduğumda her şeyin farklı olacağıma dair kendime hep söz vermiştim.

“Nasılsın?” diye sordum.

Duke dalgın bir şekilde kaşlarının arasındaki noktayı ovuşturdu. “İyiyim. Burada olmamın nedeni de bu.”

Gelecek soruya, ardından ona vermek zorunda kalacağım hayır cevabına hazırlandım. Ona para vermeyi uzun zaman önce bırakmıştım. Temiz kıyafetler alıp yemek yemesi, otel odasında kalması ve tedavi görmesi için yardıma hazırdım ama nakit paramın eline geçer geçmez nereye gittiğini çok önceden öğrenmiştim.

Artık beni kızdırmıyordu, uzun zamandır kızdıramamıştı. Babam neyse oydu, bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Daha iyi notlar almam, futbolda başarılı olmam gerekmiyordu. Onur derecesiyle mezun olmam gerekmiyordu ve ona para vermeme kesinlikle gerek yoktu.

“Bir süreliğine gidiyorum,” dedi sonunda eliyle sakalını sıvazlarken.

Kaşlarımı çattım. “Başın belada mı?” diye sorduğum sırada bilgisayarımın faresini oynatıyordum. Sisteme adı düşerse görebilmek için bir alarm kurmuştum.

Başını iki yana salladı. “Hayır. Öyle bir şey değil, evlat. Güneyde bir rehabilitasyon programına başlıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Avuçlarını dizlerinin üzerinde gezdirip yeniden bacaklarına getirdi. “Bir süredir bunu düşünüyordum. Bir süredir madde kullanmıyorum ve kendimi oldukça iyi hissediyorum.”

“Ne kadar uzun bir süre?” diye sordum.

“Üç hafta, beş gün ve dokuz saat.”

Gözlerimi kırptım. “Kendi başına mı?”

Başını salladı. “Evet. Değişiklik zamanının geldiğini hissettim.”

“Aferin sana.” Umutlanmamam gerektiğinin farkındaydım ama bir bağımlı için bu zihinsel aşamaya ulaşmanın ne kadar çaba gerektirdiğini biliyordum.

“Teşekkürler. Her neyse, burası daha önce gittiğim yerlerden farklı bir merkez. Bazı danışmanlık ve tıbbi tedavi planlarını birlikte uyguluyorlar. Sonrasında yardımcı olacak bir sosyal hizmet görevlisi bile var. Poliklinik hizmeti, iş bulma desteği sunuyorlar.”

“Potansiyel vaat ediyor.”

İyileşmesinden umutlu değildim. Hem babam hem de rehabilitasyon konusunda yıllar boyunca çok fazla hayal kırıklığı yaşamıştım. Onunla ilgili beklentilerimin olmasının sadece kendi hayal kırıklığımı garantilediğini öğrenmiştim. Bu yüzden onunla

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

İletişimimi her zaman olduğu noktada tutmaya özen gösterdim, olmasını istediğim veya bir zamanlar olduğu yerde değil.

Onun durumu bana işimde yardımcı olmuştu. Kurbanlara ve şüphelilere saygılı davranmış, onları yargılamamıştım. Kötü bir baba figürüne dönüşmüş olmasına rağmen Duke Morgan, beni daha iyi bir polis yapmıştı. Bunun için minnettardım.

“Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?”

Başını yavaşça salladı. “Hayır, yok. Her şeyim tamam. Otobüs biletim burada,” dedi ön cebini sıvazlayarak. “Bu öğleden sonra gidiyorum.”

“Umarım senin için iyi bir deneyim olur,” dedim içtenlikle.

“Öyle olacak.” Aynı cebine uzanıp bir kartvizit çıkardı. “Gideceğim yerin numarası ve adresi. İlk birkaç hafta telefon görüşmelerini acil durumlarla sınırlayacaklar ama mektup gönderebilirsin... istersen.”

Kartı yazılar üstte olacak şekilde masamın üzerine bırakarak bana doğru kaydırıldı.

Kartı aldım, baktıktan sonra cebime attım. “Teşekkürler, baba.”

“Gitsem iyi olacak,” dedi ayağa kalkarak. “Yola çıkmadan önce ağabeyini görmeliyim.”

Ayağa kalktım. “Seni geçireyim.”

“Gerek yok. Çalışanlarının önünde seni utandırmak istemem.”

“Sen utanç kaynağı değilsin, baba.”

“Belki birkaç ay sonra gerçekten olmam.”

Bunun karşısında ne diyeceğimi bilememiştim. Bu yüzden omzunu sıvazlayıp sıktım.

“İyileşiyor musun?” diye sordu.

“Evet. İşimi bitirmek için birkaç kurşundan daha fazlası gerekir,” dedim sahte bir güvenle.

“Bazı şeyleri atlatmak diğerlerinden daha zordur.” O mavi gözleri gözlerime kilitlenmişti.

“Bazı şeyler öyledir,” diye kabul ettim.

Kurşun delikleri ve kırık kalpleri atlatmak zordu.

“Kardeşinle senin için doğru olanı yapmadım.”

“Baba, bu konuya girmemize gerek yok. Olayların neden böyle geliştiğini anlıyorum.”

“Keşke karanlığa gömülmek yerine ışığa bakmaya devam etseydim,” dedi. “İnsan o karanlıkta yaşamayı öğrenebiliyor ama bu hayat değil.”

Sonraki bir saatimi vaka raporlarını, izin taleplerini ve bütçeleri inceleyerek geçirdim. Babamın sözleri kafamda yankılanmaya devam ediyordu.

Belki karanlıkta yaşamak boş, anlamsız bir varoluş haliydi ama ışık da insanı yaralayabilirdi. Lina'nın vermeye istekli görünmediği bir şeye ihtiyacım vardı. Benim için oksijen kadar gerekli olan bir şeydi. *Dürüstlük*.

Elbette ufak tefek şeyler paylaşıyordu ancak paylaştığı şeyler, istediği hikâyeyi anlatmak için gölgelenip çarpıtılmıştı. Lucian'a rastlamış, onunla iyi niyetli bir konuşma yapmış gibi göstermişti. En eski arkadaşımın peşine düştüğünü, benimle geçirdiği zaman yüzünden onu tehdit ettiğini söylememişti.

Lucian'ın aşırı korumacı, aptalca davranışlarına kızdığım kadar Lina'nın bu işi kendi başına halletmeye karar vermesine de kızgındım.

Lina'nın bana tüm gerçeği söylemediğinden emin olmama rağmen tanımlayamadığım bir şey hissediyordum. O şeye dayduğum ihtiyaç çok fazlaydı. O da bana ihtiyaç duymadığı sürece terazi dengelenmeyecekti.

Bu Lina Solavita'nın yapmaya programlı olmadığı bir şeydi.

Karşılığını vermeye hazır olmadığım bir şeydi. Bu haldeyken bana kim ihtiyaç duyardı ki? Berbat bir haldeydim.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Lanet olsun, ücretli izin talebini imzalarken adımlı yanlış yazmışım.

“Siktir,” diye mırıldanarak masamdan uzaklaştım.

Dünyadan saklanamayacak kadar huzursuzdum. Üretken hissettirecek bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Ceketimle kemerimi askıdan alarak ortak ofise çıktım.

“Dışarı çıkıyorum,” dedim odanın geneline. “Siparişlerinizi bana mesaj atarsanız Dino’den öğle yemeği alacağım. Ben ısmarlıyorum.”

Bedava yemek düşüncesi tüm polisleri heyecanlandırmıştı.

Nolan’ın masasında durakladım. “Bir tur atmak ister misin?”

“Duruma göre değişir. Beni ormana götürüp aylara yem mi edeceksin?”

“Muhtemelen bugün olmaz. Bir mahkûmu ziyaret etmeyi düşünüyorum.”

“Paltomu alayım.”

Otoyola çıktığımda, “Bu fikir değişikliği nereden çıktı?” diye sordu Nolan.

“Belki tek arabayla giderek çevreyi korumak istiyordumdur.”

“Belki de Tina Witt’le sohbet etme havasındasındır, bunu yaparken memurlarından birinin başını federallerle derde sokmak istemiyorsundur.”

“O bıyığın seni gösterdiği kadar aptal değilsin.”

“Karım -eski karım- *Top Gun*’ı çok severdi,” dedi işaretparmağını ve başparmağını bıyığının üzerinde gezdirerek.

“Kadınlar için yaptığımız şeyler.”

“Lafı açılmışken...”

“Lina’nın adını ağzına alırsan seni aylara yem ederim,” diye uyardım.

* Yönetmenliğini Tony Scott’ın yaptığı, başrollerini Tom Cruise ve Kelly McCalls’in oynadığı 1986 yapımı aksiyon drama filmi. (e.n.)

“Anlaşıldı. Peki ya arkadaşı? Sarışın kütüphaneci?”

“Sloane mu?” diye sordum.

“Bekâr mı?”

Bu sabah kahvaltı yaptığım Lucian’ı düşündüm. Yüzüme yavaş, intikamcı bir gülümseme yayıldı. “Ona çıkma teklif etmelisin.”

Hapishaneye dönen otoyol çıkışına varana kadar sessizce yol aldık.

“Dünkü çocuklar konusunda,” dedi Nolan. “Müdürü suç duyurusunda bulunmaktan vazgeçirdin.”

“Evet.”

“Ardından Memur Sikkafa’nın kışına tekmeyi bastın.”

“Bu gevelemelerin bir yere varacak mı, Graham?”

Omuz silkti. “Sadece işinde berbat olmadığını söylüyorum. Bazı yerel kanun adamları çocuklara sert cezalar verir, o memuru da görmezden gelirdi.”

“Kasabam geleneksel yöntemlerden payına düşeni yeterince aldı. Daha iyisini hak ediyorlar.”

“Sanırım o kurşun deliklerinin seni gösterdiğinden daha zekisin.”

Bannion Kadın Islah Evi orta güvenli bir hapishane için oldukça tipikti. Hiçliğin ortasındaydı. Çevresi yüksek duvarlar, kilometrelerce uzunlukta dikenli teller ve nöbetçi kuleleriyle korunuyordu.

“Koşarak gidip bunu federallere anlatacak mısın?” diye sordum girişe yakın yere park ederken.

“Sanırım bu, işin nasıl sonuçlanacağına bağlı.” Nolan emniyet kemerini çözdü. “Ben de geliyorum.”

“İçeride ne yaptığımı bilmezsen senin için daha az sorun olur.”

“Başkente taşındığından beri eski sevgilime asılmak için sıraya girmiş kaç pislik olduğunu merak etmekten ve düşük seviyeli

bır suçlunun seni tekrar dansa kaldırmasını beklemekten başka yapacak işim yok. İçeri geliyorum.”

“Sen bilirsin.”

“Ondan işe yarar bir şey öğrenebildin mi?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Bu benim ilk ziyaretim.”

Bana bir bakış attı. “Sanırım, Doğrucu Seksi emirleri ciddiye alıyor.”

“Bu lakabın gerçekten ölmesini umuyordum.”

“Hiç ihtimal vermiyorum. Cidden, Idler sana büyüklerin bu işi halletmesine izin vermeni söylüyor ve sen de öylece itaat ediyorsun, öyle mi? Senin yerinde olsaydım kendi soruşturmamı yürüttürdüm. Bunlar yerel oyuncular, seninle konuşmaları bir grup federalle konuşmalarından daha olası.”

“Lafı açılmışken...” Departman tarafından verilen takım elbisesine dikkatli bir bakış attım. “Ceketinle kravatını çıkar.”

Nolan ceketini koltukların arasına atıp kollarını sıvadığı sırada, uzun bacaklı esmer bir kadın hapishaneden çıkarak otoparka doğru yürümeye başladı.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın.”

“Vay, vay, vay. Görünüşe göre Mulfettiş Solavita bir şeylerin peşinde,” dedi şaşkınlıkla. “İhtimaller ne...”

“Milyonda sıfır.” Dikiz aynamdaki yansımasından telefonunu kapatıp arabasına binmesini izledim.

Telefonumu alıp Lina’nın son mesajını açtım.

“Onu tutuklamayacak mısınız?” diye sordu Nolan.

“Hayır.” Başparmağımı ekranda gezdirmeye başladım.

Ben: *Öğle yemeği kulağa hoş geliyor. On dakika sonra Dino’da buluşalım mı?*

Birkaç saniye sonra telefonum çaldı. Arayan Lina’ydı.

“Selam,” dedim ses tonumu doğal tutmaya çalışarak.

“Merhaba,” dedi Lina.

“On dakika sonra Dino uyar mı?” Uymayacağını çok iyi bildiğim halde soruyordum. Yolcu koltuğundaki Nolan kıs kıs güldü.

“Aslında, dışarıda işlerim var. Bir saat sonra buluşabilir miyiz?”

Yüzüme, daha doğrusu kulağıma karşı yalan söylüyordu. Kan basıncım yükseldi. “O zaman müsait olacağımı sanmıyorum,” diye yalan söyledim. “Ne işin var?”

“Bilirsin işte, tipik ayak işleri. Market. Eczane.”

Bir kadın ıslah evine ziyaret de vardı.

“Bu sabah kahvaltı nasıl geçti?” diye sordu konuyu değiştirerek.

“Kahvaltı iyiydi.” Bir yalan daha söyledim. “Piper, Bayan Tweedy’de mi?”

“Evet. Bayan Tweedy’nin kanepesinde ‘köpüşçino’sunu yudumluyor.”

Kadın köpeğime ödül vermek için dışarı çıkarmıştı, şimdi de bana yalan söylüyordu. Lina Solavita sinir bozucuydu.

“Hey, dinle. Henüz eczaneye gitmediysen bana bir şişe *ibuprofen** alabilir misin?” diye sordum.

Daha sonra ikimizin de buna ihtiyacı olacaktı.

“Elbette! Bunu yapabilirim, sorun değil. Her şey yolunda mı?” Sesi gergin geliyordu. *Güzel*.

“Evet. İyiyim. Gidip polislik yapmam lazım. Sonra görüşürüz.” Telefonu kapattım.

Otuz saniye sonra, yanımdan hızla geçen kiraz kırmızısı *Charger* lastiklerini inleterek otoparktan çıktı.

Arabadan inip kapımı gereğinden daha sert bir şekilde kapattım.

Nolan arkamdan inmiş, hafifçe koşarak bana yetişmeye çalışıyordu.

“Bu acımasızdı, dostum,” dedi sesinde gizleyemediği neşçyle.

Homurdanarak ana girişin dışındaki diyafon tuşuna bastım.

* Ağrı kesici ve ateş düşürücü etkisi olan ilaç. (ç.n.)

Ağır kapı otomatik olarak açıldığında tertemiz bir lobiye adım attık. Korumalar bizi metal dedektöründen geçirip koruyucu camın arkasındaki resepsiyona yönlendirdi. Daha önce sorgu ve görüşmeler için buraya gelmişim ama bu seferki kişiseldi.

“Merhaba, beyler. Bugün sizi bu güzel müesseseme getiren nedir?” Minnie kendimi bildim bileli bu hapishanede masa başında çalışıyordu. Son beş yıldır buradakileri emekli olmakla tehdit etse de evliliğinin emekliliğe dayanamayacağını iddia ediyordu.

İşin aslı, o olmazsa hapishane muhtemelen dağılırdı. Mahkûmlar, ziyaretçiler ve kolluk kuvvetleri için bir büyükanne figürüydü.

Rozetimi gösterdim. “Seni tekrar görmek güzel, Minnie. Tina Witt’in tüm ziyaretçilerinin listesini görmem gerekiyor.”

“Bayan Witt bugün oldukça popüler,” dedi bize bakarak. “Patronla konuşayım, bakalım sizin için ne yapabilirim.”

YİRMİ BİR

İŞLER BOKA SARIYOR

Nash

Lina'nın kapısını resmi bir şekilde çalıp bekledim.

Sonunda kapı hafifçe açıldı ve Lina aralıktan bana baktı. Ardından gülümseyerek kapıyı biraz daha araladı. "Selam. Ben de banyo yapıyordum."

Yanından geçip içeri adım attım.

"Ah, içeri gel," derken sesi şaşkındı. Üzerinde bir havluyla bir çift tüylü parmak arası terlikten başka bir şey yoktu. Cildi su damlacıklarıyla parlıyordu. Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım çünkü kendime güvenmiyordum. Kendimi patlamaya hazır bir volkan gibi hissediyordum. İhanet ve ihtiyaç, bu iki zıt güç kanımda karışarak patlama ihtiyacını körüklüyordu.

Bu kadar gerginken gelmemeliydim.

"İbuprofen'in tezgâhın üzerinde," dedi Lina sesi artık daha çekingendi.

Gözüm dosya kutusuna takıldı. Açıktı, etrafında düzgün yığınlar halinde dizilmiş kâğıtlar vardı.

Ona doğru yöneldim.

"Nash. Bekle!"

İlk dosyayı elime aldığım anda bana yetişmişti. Arkamdan gelip bana doğru uzandı ama onu umursamadan dosyayı açtım. Midem altüst oldu, fiziksel bir darbe almış gibi sarsıldım.

“Açıklayabilirim,” dedi sessizce.

Duncan Hugo’nun yüzünün bana baktığı dosyayı masanın üzerine çarptım. “Konuş. Şimdi.”

“Nash.”

“Bugün Tina Witt’i hapishanede ziyaret ederek ne yaptığınla başlayabilirsin. Belki de neden dosyalarının içinde beni vuran adamın olduğunu anlatarak başlamalısın. Seçim senin.” Soğuğu, karanlığı istiyordum ama Lina içimde bir şeylerin kilidini açmıştı. Alıştığım hiçlik yerine öfkeyle yanıp tutuşuyordum.

Kollarım meydan okurcasına önünde kavuşturdu. “Bunun seninle hiçbir ilgisi yok.”

Yanlış hamle.

“Bana yalan söyleme, Angelina. Bunun benimle çok ilgisi var. Bana nedenini söyleyene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim.”

“Sorguda mıyım, şef? Avukata ihtiyacım var mı?”

Bakışlarım sert, kararlıydı. “Sen söyle.” Kavgaya etmek için sabırsızlanıyordum, hatta buna bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım vardı.

Bakışlarıma kendi öfkesiyle karşılık verdi.

İhtiyacıma boyun eğip parmaklarımı dirseğine doladım. Teninin avucumda bıraktığı hisse verdiğim tepkiden nefret ederek bir sandalye çektim ve onu oraya ittim. “Otur. Konuş.”

Çenesi küstahça kalktı.

“Bundan sonraki sözlerin Tina Witt’i neden ziyaret ettiğine ve Duncan Hugo’yu neden aradığına dair bir açıklama olmazsa yemin ederim seni hemen karakola götürürüm. Gecenin geri kalanında üstünde o banyo havlusundan başka bir şey olmadan bir hücrede oturursun.”

“Çok büyütüyorsun...”

“Sana güvendim, Angelina. Sana açıldım ve sen benimle oynadın.”

Öfkesinin arkasına saklamadan önce bir anlığına irkildiğini

gördüm. “Seninle *oynamadım*. Duyguların incindiği için *özür* dilerim, niyetim bu değildi.”

“Tanrım, özür dileme konusunda Knox’tan daha *kötüsün*.”

“Sadece işimi yapıyorum! Bu bir suç değil.”

Elimi masaya vurdum. “Lanet olsun! Neden Hugo’yu *arıyor*sun?”

Korkması gerektiği halde hiç korkmamıştı. Beni yere sermeye hazır görünüyordu.

“Seni buraya getiren şey nedir? Benimle yakınlaşıp *vurulma* olayını sormana sebep olan şey. Seni *yatağıma* getirip panik atak ve hafıza kaybı hakkında konuşmama neden olan şey.”

“Bu sözlerini geri almak isteyeceksin,” dedi buz gibi bir sakinlikle.

“Bana şu anda ne yapıp ne yapamayacağımı *söylemeye kalk*ma, Lina. Uzun bir gün geçirdim, bunu daha da uzatıyorsun.”

“Sana anlatacaktım.”

Onu tepeden tırnağa süzdüm. Aldığı her nefeste göğsünün *ka*barmasından etkilenmemek için kendimi zor tutuyordum. “Böyle mi oynayacaksın?”

“Oynamıyorum. Bugün sana bu yüzden mesaj attım, seni *aptal*.”

“Yani Lucian’ın gerçeği söyleyerek beni sana karşı zehirleyeceğinden endişelenmedin mi?”

“Gerçeği bilmiyordu. Aptalca bir şekilde bunu sana benim söylemem gerektiğini düşündüm.”

Duncan Hugo’nun yüzünün olduğu kâğıdı ona doğru ittim. “Konuş. Şimdi.”

Sessizliğe gömülmüştü. Seçeneklerini hesapladığını neredeyse duyabiliyordum.

“Nasıl istersen öyle olsun.” Geldiğimi görmemesi için hızlı hareket ettim. Eğildim, sağlam kolumu beline dolayıp onu omzuma üzerine attım. Kürklü terlikleri ters yönle uçuştular.

“Nash!”

Kapıya doğru yöneldim. “Sana burada konuşma şansı verdim.”

“Sakin buna *cüret etme!*” diye çığlık attı. Benimle mücadele ederken onu sabit tutmak için bir elimle kışına vurdum, diğer elim çıplak kalçasının etrafına dolandı. Anında sertleşmiştim, bu beni daha çok kızdıırıyordu ancak aletimin ihanet gibi şeyleri hiç umursamadığı belliydi.

İstediğim şeyi duymadan önce kapıya kadar gitmiştim. “Tamam! Tanrım. Sen kazandın, seni devasa pislik.”

“Kalp atışların nasıl?” diye sorarken kasıklarımı nişan alan tekmesini zar zor savuşturdum.

“*Yemin ederim* canını öyle bir acıtacağım ki,” dedi dişlerini gıcırdatır gibi bir sesle.

Tekrar kapıya doğru yürümeye başladım. “Arkaya binmek zorunda kalacaksın. Ayrıca seni kesinlikle kelepçelemem gerekecek,” dedim sohbet eder gibi. “Umarım o havlu dayanır. Haber muhtemelen çok hızlı yayılacak, sabıka fotoğrafının gazetelere çıkmayacağına söz veremem.”

“Tamam! Aman Tanrım!” Kendini rahat bıraktı. “Sadece beni yere bırak. Her şeyi anlatacağım.”

“Tek istediğim buydu, melek.”

Eğildim ve omzumdan kayıp ayaklarının yere basmasına müsaade ettim.

Havlusu bu noktada bile zar zor tutunuyordu. Sağlam bir nefesle ya da hafifçe çekmemle ayak bileklerine dolanacaktı. Ateş saçan gözleri taşaklarımda oluşan baskıyı hafifletmek için hiçbir işe yaramıyordu. “Lanet olsun. Git bir sabahlık giy,” dedim başka tarafa bakarak.

Topuklarının üzerinde dönmüş, yatak odasına doğru hışımla yürüyordu.

Arkasından seslendim. “Otuz saniyeden fazla sürerse peşinden gelirim.”

Tam zamanında arkama bakınca omzunun üzerinden ortaparmagını kaldırdığını gördüm.

Yeniden ortaya çıkması için geçen yirmi sekiz saniye boyunca odaya girip onu yatağa çivilemeyi ve havluyu yere atmaya hayal etmiştim.

Bornoz, havludan çok da iyi değildi. Daha fazla teni örtüyordu ama ipeksi kumaş, dikkatimi çekmek için yalvaran o küstah meme uçlarını gizleyemiyordu.

Gözleri parlayarak masaya döndü ve oturdu.

Yandaki sandalyeye oturup Hugo'nun dosyasını aldım. "Konuş."

"Resmi bir sıfatla mı soruyorsun?"

"Bir arkadaş olarak sormadığıma eminim. Tina Witt'i kaç kez ziyaret ettin? Ziyaretçi listesinin elimde olduğunu biliyorsun, o yüzden yalan söylemeye zahmet etme."

Dişlerinin arasından nefes verdi. "Üç."

"İkiniz ne hakkında konuştunuz?"

"Duncan Hugo'nun nerede olduğu hakkında bilgi almaya çalışıyordum," dedi masanın karşısındaki tuğla duvara bakarak.

Yığından bir dosya daha alıp açtım. Dosyaya uzanmaya çalışsa da hızla geri çektim.

"Arama emri olmadan bunlara bakamazsın."

Bir kaşımı kaldırdım. "Gidip bir tane almamı ister misin? Çünkü alırım. Eski dostun, Marshal Graham bana yardım bile edebilir. Ziyaret listesinde senin adını gördüğünde o da benim kadar hoşnutsuzdu. Aslında neden üçümüz karakolda buluşup yargı arama emrini onaylarken her şeyi açıklığa kavuşturuyoruz?"

"Kahretsin, Nash!"

"Neden Hugo'yu arıyorsun?"

"Onu aramıyorum. Aldığı bir şeyi arıyorum," dedi.

Sandalyede arkama yaslandım. "Dinliyorum."

Bana attığı ters bakış daha hassas birini etkileyebilirdi. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

"Ben de seni, bebeğim. Şimdi konuş."

Kulaklarından adeta öfke buharları çıktığını görebiliyordum. “Şirketimin zengin müşteriler için bir şeyler sigortaladığını zaten biliyorsun. Sigortalı varlıklar çalındığında kolluk kuvvetleriyle paralel soruşturmalar yürütürüz. Müşterilerimizden biri başkentin banliyölerinden birinde yaşıyor, sen vurulmadan birkaç gün önce arabası çalındı. Dava bana verildi ve araştırmaya başladım.”

“Bir araba. Lanet bir araba için cinayete teşebbüs eden birini arıyorsun.”

“Bir polis olarak sen de aynı şeyi yapıyorsun.”

“Ben bunu korumak ve hizmet etmek için yapıyorum. Sen ise bunu şirketini sigorta ödemesinden kurtarıp prim kazanmak için yapıyorsun.”

“Sanırım hepimiz kahraman olamayız, değil mi?” Kontrollü davranışlarının altında öfke vardı.

“Sana arabayı Hugo’nun aldığını düşündüren şey nedir?”

“Eleme süreci. Hugo’nun deposunun on beş kilometre yarıçapındaki bir alanda araba hırsızlığı vakalarında bir artış vardı. Aynı gün altı araba daha çalınmış, iki tanesi müvekkiliminkiyle aynı mahalledeydi. Tüm bu arabalar ya da en azından parçaları, Hugo kaçtıktan sonra onun deposunda bulundu.”

“Yani lanet olası bir arabayı bulmak için bir rehine olayına silahsız halde ve bir siville birlikte mi gittin?” Olay yerine Sloane’la birlikte gelmişti. Ağır çekimde kapıdan içeri girişini hâlâ görebiliyordum. Doğruca bana gelmişti. Ellerini üzerime koyduğu anda, onları orada tutmak istediğimi *biliyordum*.

Bu boktan bir durumdayken aldığım büyük bir darbe değilse neydi?

Artık resmileşmişti. İçgüdülerim yok olmuştu. Gözlerinde sırlar barındıran uzun bacaklı, baştan çıkarıcı bir kadın yüzünden hiçbir şeyi görememiştim.

“Öncelikle, Duncan Ahmak Hugo’nun çalıntı araba parçaları satmanın yanı sıra adam kaçırma işine de girdiğini bilmiyordum.

Kolluk kuvvetleri yanımda olsun olmasın daha önce de çok riskli durumlarda bulundum. Sloane'un arabasına binmemiş olsaydım oraya tek başına gidecek, muhtemelen kendini tehlikeye atacaktı."

"Buraya öylesine gelip Hugo'nun suç batağının ortasına tesadüfen düşmedin."

"Hırsızlıklar buraya bir saatten az bir mesafede gerçekleşti. Planım kasabaya uğramışken yolumun üzerindeki eski dostumu görmektir. Kasabada arayı kapatmaya yetecek kadar kalacaktım ama ertesi gün Naomi ve Way'i kaçırdıklarında her şey cehenne me döndü."

"Buna neden inanayım?"

"Neye inandığın umurumda değil," diye tersledi.

"Evet, onu da anladım, hayatım. Beni konuşturduğun gibi diğer bütün kaynaklardan yararlandın mı?"

"Kurnazlık sana yakışmıyor, şef."

Öne doğru eğildim. "Sana güvendim, Lina."

Kollarını meydan okurcasına kavuşturdu. "Reddedilen bir sevgili gibi davranıyorsun, oysa biz sadece..."

"Ne? Neyiz biz, Angelina? Komşuyuz mu demek istiyorsun? Tanıdık mı?" Dosyayı öfkeyle masaya vurdum. "En karanlık sırrımı biliyorsun. Sana anlatmama müsaade ettin."

Kollarını havaya kaldırdı. "Geçmişimi ailemden başka bilen var mı sanıyorsun? Kendini açan tek kişi sen değildin, Nash."

"O zaman ya soğuk birisin ya da en azından biz gerçekten arkadaştık."

"Arkadaştık?"

"Yalancılara tahammülüm olmadığını söylemiştim. Sahip olduğumuz ya da olabileceğimiz bir şey yok artık."

Çenesi titredi.

"Bana kasten yalan söyledin," dedim.

"Yalan söylemedim. Gerçeğin bir kısmını atladım."

"Savunmasız oluşumu bana karşı kullandın."

“Lütfen,” diye tersledi. “Seni yere yığılmış halde bulduğumda *senin* köpeğini gezdiriyordum. Panik atak yaşamana ben sebep olmadım.”

“Evet ama kesinlikle bundan faydalandın.”

“Nasıl?” dedi tükürürcesine. “Senden kolluk kuvvetlerinin sırlarını mı istedim? Sırlarınla sana şantaj mı yaptım?”

“Belki yapmadın ama bana, evime ulaşmaya çalıştın. O gece olanlar hakkında beni zorlamaya başladın,” dedim parçaları birleştirerek.

“Senin iyiliğin içindi, *göt herif*. Her şeyi sonsuza dek unutmak istiyorsan bu beni ilgilendirmez ama eninde sonunda bunun üstesinden gelemezsen kendini yerde bulmaya devam edeceksin.”

Başımı salladım. “Benim de kendime göre bir önsezim var. Bence umurundaymış gibi davranmanın tek nedeni benden bir şeyler koparabileceğini düşünmendi. Seni Hugo’ya ve o lanet arabaya götürecek bir şey.” Başka bir dosya alıp açarken bakışlarım onun üzerindeydi. “Bahse girerim masamdaki dosyalara göz atmadan edemedin, değil mi?”

Yüzü taşa döndü. Yine de yüzünde suçluluk duygusunun yansımalarını görmüştüm.

“Evet. Küçük misafirliklerimizi bu yüzden kabul ettin. Bana ne kadar çok erişimin olursa benim evimde o kadar çok zaman geçirebilecektin.”

Lina gözlerinden ateşler çıkararak bana baktı. Acı acı güldü. “Ben de Knox’un pislik kardeş olduğunu sanıyordum.”

“Sanırım aileden geliyor. Bundan sonra hepimizden uzak dursan iyi olur,” diye uyardım onu.

“Knox düğününde olmamı istediği için bu biraz zor olacak,” diye karşılık verdi.

“Sana güvenmiyorum, ailemin yakınında olmanı istemiyorum. Pervasızsın ve istediğini elde etmek için insanları kullanıyorsun. Birilerine zarar vereceksin.”

Yüzü solgunlaşsa da hızla gizledi.

“Ağabeyim pisliğin teki olabilir.” Sessiz kalmayı seçtiğinde konuşmaya devam ettim. “Çoğunlukla anlaşıyor olabiliriz ama konu onun sadakatini test etmeye geldiğinde gerçekten bana karşı çıkmak istiyor musun? Çünkü sana en eski arkadaşını kaybettirmekten çekinmeyeceğim.”

“Defol,” dedi fısıltıyla.

“Seninle işim bitmedi,” diyerek uyardım.

Avucunu masaya vurdu. “Defol. Git. Hemen.”

Bir süre oturarak onu inceledim. “Bilgi almak için ailemin peşine düştüğünü ya da resmi bir soruşturmaya müdahale ettiğini duyarsam seni parmaklıklar ardına atmakta tereddüt etmem.”

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıncaya kadar bana sert sert baktı.

“Ciddiyim, Lina.”

“Evine git, Nash. Beni rahat bırak.”

Elbette gidecektim ama bunu sadece ona bakmak kalbimi acıttığı için yapacaktım. Sanki bana, yediğim iki kurşundan daha fazla hasar vermeyi başarmıştı.

Kapıyı açtığımda Piper beni beklemiyordu. Masanın altındaydı. Sanki her şey benim suçummuş gibi bana bakıyordu.

YİRMİ İKİ

FUTBOL MAÇI HESAPLAŞMASI

Lina

Naomi: *Düğünün beyin takımı için acil toplantı. Herkes yarın sabah Waylay'in futbol maçına gelebilir mi?*

Stef: *Neden akşam sporu yapmıyor? Güne erken başladığım cumartesiler cuma gecesi sosyalleşme planlarımı mahvediyor.*

Naomi: *Hangi sosyal hayat? Jer'e hâlâ çıkana teklif etmedin. *tavuk emoji**

Stef: *Kimse bir gelinzillayı sevmez, Witty.*

Sloane: *Bardaklarımızda gizlice Bloody Mary içtiğimiz sürece bunu yapabilirim.*

Ben: *Üzgünüm, çocuklar. Ben gelemeyeceğim.*

Naomi: **Asık surat* Lina, çok meşgul olduğun için öğle yemeğine gelemedin. Bu hafta nedime elbisesi alışverişine gelmekten de vazgeçtin. Korkarım gelin üstünlüğümü kullanıp bize katılman için ısrar etmek zorundayım... Tabii düğün kıyafetlerini konuşmak veya geleneksel düğün pastası mı, yoksa hamur işi masasının mı daha iyi olduğunu tartışmaktan daha önemli bir işin yoksa. İşin varsa tamamen anlayışla karşılarım ve senden herhangi bir talepte bulunmaya çalışmam.*

Stef: *Witty'yi affet. İnsanları memnun etme konusunda ömür boyu başarı ödülüyle onurlandırıldı.*

Sloane: *Dün gece Dino'da paket siparişlerimizi aynı anda al-*

diğımız için Lina'nın cumartesi sabahı için bir planı olmadığını doğrulayabilirim.

Naomi: *Resmileşti. Lina bizden kaçıyor.*

Stef: *Hadi onu kaçırıp nedenini öğrenelim. Durun. Kaçırma şakaları için çok mu erken?*

Ben: *Ah, BU cumartesi. Başka bir cumartesi olduğunu sanmıştım. Başka kim geliyor?*

Sloane: *Bu soruyu destekliyorum. Gittiğim her yerde Uzun, Esmer ve Asabi ile karşılaşmaktan bıktım.*

Stef: *Takım Elbiseli Günahkâr Babacık demek istiyor.*

Naomi: *Ailem, Liza J ve Knox gelecek. Başka aile üyesi ya da arkadaş yok.*

Ben: *Sanırım ben gelebilirim. Bloody Mary'ler konusunda şaka yapmıyorsan tabii.*

“Yapraklar,” diye gürledi babamın sesi cipimin hoparlörlerinden. “Daha önce hiç bu kadar çok renk görmemiştim. Hafta sonu buraya uçup bir görmelisin.”

Futbol sahasının çakıllı otoparkına döndüm, oyuncuların ve ailelerin arasından geçerek yoluma devam ettim.

“Sonbahar burada da tüm hızıyla devam ediyor,” dedim ona. “Şu anda ne yaptığımı asla tahmin edemezsin.”

“İş yerinde ödül mü kazanıyorsun? Hayır, bekle. Salon dansı dersleri mi alıyorsun? Ah! Biliyorum, suşi yiyip doğum günümde bana sürpriz yapmak için uçak bileti mi alıyorsun?”

Yüzümü buruşturdum. “İyi tahminler ama hayır. Bir çocuğun futbol maçına gidiyorum.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Cumartesi sabahları o soğukta erken kalkmayı özlemediğine bahse girerim,” dedim hafifçe. Kat kat giyinmiş beş kişilik bir ailenin sahaya doğru koşuşunu izledim.

Babam futbolu her zaman sevmiştir. Mahallemizdeki yerel bir spor barında İngiltere futbol maçlarının yayınlanması için lobi oluşturmuştu, üstelik bunu David Beckham'ın Amerika'da altın kramponu kazanmasından çok önce yapmıştı. Çocukken futbol oynamaya başlamamın nedeni onun bu oyuna olan sevgisiydi. Arka bahçede saatlerce antrenman yapardık. Takım arkadaşlarımdan her birinin ismini bilir, takım babası olarak herkesin maçlardan ve antrenmanlardan eve güvenli bir şekilde dönmesini sağlardı.

Yaşadığım “olaydan” sonra hepimiz farklı şekillerde etkilenmiştik.

Annem ölüme bir kalp atışı mesafede olduğuma inanarak etrafımda çırpınıyordu.

“Normal”e dönmem o kadar uzun sürmüştü ki, artık ait olduğum bir yer yoktu. Bu yüzden tüm enerjimi yeni bir sayfa açmak amacıyla okulda derslerime yetişmeye yöneltmişim.

Babama gelince onu bir daha futbol maçı izlerken görmemişim.

“Görünüşe göre buradaki sosyal etkinlikler genellikle çocukların spor etkinlikleriyle eşleştiriliyor. Arkadaşım Knox düğününe katılmamı istedi ve saha kenarında pasta hakkında konuşmak için gelinle buluşacağım.”

“Düğün mü? Orada ne kadar kalmayı planlıyorsun?”

“Emin değilim. Üzerinde çalıştığım bu proje gerçekten zaman alıyor.”

“Sen bize gelemiyorsan biz her zaman sana gelebiliriz.”

“Şu anda her şey belirsiz ama yakında eve dönebilirim. Size haber veririm.”

“İyi misin? Sesin biraz kötü geliyor.”

“İyiyim,” dedim. Son birkaç günü neden kızgınlık ve üzüntü arasında gidip gelerek geçirdiğimi derinlemesine irdelemek istemiyordum. “Kapatmam gerek. Maç başlamak üzere gibi görünüyor.”

“Tamam, tatlım. Bir şey daha var. Sormazsam annen beni öldürür. Kalbinde her şey yolunda mı?”

“Her şey yolunda.” Cevap verirken bıkkınlığımı, öfkem ve üzüntümle birlikte bastırmaya çalışıyordum.

Yaralı, öfkeli bir kanun adamının bıraktığı birkaç duygusal çentik açılmıştı.

“Seni seviyorum, baba.”

“Ben de seni seviyorum, Leens.”

Telefonu kapatıp ısıtılmalı koltuğuma geri yaslandım. Bu işi aradan çıkarmak için bugün ilk arayan ben olmuştum. Kendime bağımsız bir yetişkin olma özgürlüğünü tanırken ailemi hayatta ve kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitede olduğuma ikna etmem gerekiyordu. Bu, değişmez bir dengeleme eylemiydi.

Aşırı sevgi dolu ebeveynlere sahip olmanın değerini biliyordum ama çok heyecan verici bulduğum bir şey değildi.

İsteksizce arabadan indim. Bir daha asla görmemeyi umduğum adamı bulmak için kalabalığı tarayarak sahaya doğru yöneldim.

Beni tutuklamakla tehdit ettiğinden beri Nash'i görmezden gelmeyi başarmıştım. Araştırma ekibim Hugo'nun suç ortaklarının peşinde, eski model araba müzayedelerini kontrol ediyordu. Hâlâ listemdeki mülklerin üstünü çiziyordum. Boş zamanlarımda Bayan Tweedy ile bir antrenmandan daha sağ çıkmayı başarmış, işyerinde iki soruşturmaya danışmanlık yapmıştım.

Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu ve bunun hemen olması gerekiyordu. Yoksa daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmak zorunda kalıp istifa edecektim.

Naomi ile Sloane'u saha kenarında, üstlerinde battaniyeyle katlanır kamp sandalyelerinde buldum.

“İşte orada,” dedi Naomi yaklaştığımda. Bir elinde kocaman bir kahve, diğerinde zararsız görünen bir bardak tutuyordu. “Sana bir sandalye getirdik.”

“Ve alkol,” dedi Sloane bana küçük kırmızı bir bardak uzattı.

“Teşekkürler.” Teklif edilen içkiyle sandalyeyi aldım. “Stef nerede?”

“Ondan alıntı yapıyorum, ‘dünyadaki tüm kahveleri’ almakla

meşgul. Hong Kong'daki yatırımcılarla bir konferans görüşmesi yaptı. Kim bilir ne hakkındaydı," dedi Naomi.

"Stef ne iş yapıyor?" Kalabalığı inceleyerek sordum. Naomi'nin babası ve Knox, korkutucu bir motorcu olan Wraith'in yanında duruyordu. Kızların futbol koçluğu için şüpheli bir seçimdi. Gümüş tilkinin bugün görünen tek dövmesi, deri ceketinin boynundan zar zor fark ediliyordu. Kenarda durup bacaklarını iki yana açmıştı. Rakip motosiklet kulübüyle kapışmaya hazırmış gibi görünüyordu.

Knox'un selam vermeye tenezzül etmediğini fark ettim. Bana tek bir bakış atıp kafasını çevirmişti.

Aptal Nash ve onun aptal, koca ağzı.

"Kimse gerçekten bilmiyor. *Friends* dizisindeki Chandler gibi," dedi Naomi.

Sloane ponponlu şapkasının altından beni süzdü. Şapkası eldivenleriyle uyumlu şekilde siyahtı. "Her zaman belalı bir video oyunu kahramanı gibi görünüyorsun. Sanki her an bir kapıyı kırmaya ya da seksi, silahlı bir adamı yakalayıp pataklamaya hazır mışsın gibi."

Ben gülerken Naomi de kahvesini püskürtmüştü.

"Ah, teşekkür ederim, yani sanırım."

"Ona elbiseden bahset," diye ısrar etti Sloane.

"Sana kırmızı giydireceğiz." Naomi beni baştan aşağı süzdü. "Bomba gibi olacaksın."

"Düğünde kesin birini yatağa atarsın." Sloane çok emindi.

"Sende her şey yolunda mı?" diye sordum.

Kütüphaneci dramatik bir şekilde inleyerek başım arkaya attı. Bu da bana arkasından yaklaşan Lucian Rollins'i rahat bir şekilde görme imkânı verdi. Kaşmir paltosu rüzgârda vampir pelerini gibi dalgalanıyordu. Bakışları dostça değildi, özellikle benim üzerimde gezinirken hiç değildi.

"Sekse ihtiyacım var," dedi Sloane. Düşmanının neredeyse

kulağının dibinde olduğundan habersizdi. “Nereye baksam potansiyel seks görüyorum. Naomi’de sinir bozucu, daimi bir orgazm parıltısı var. Sen de herhangi bir odaya girip beş dakika içinde bir erkekle çıkabilecekmişsin gibi görünüyorsun.”

“O zaman neden onunla nefret seks yapmıyorsun?” Elimle işaret edince hepimiz dönüp kot pantolon, kazak ve şapkasıyla manken gibi görünen Lucian’a baktık.

“Lanet olsun! Naomi, onun gelmeyeceğini söylemiştin!” diye fısıldadı Sloane.

“Bana geleceğini söylemedi. Neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

“Adam yan evde ve kasabada o kadar çok vakit geçiriyor ki, gerçek bir işi olduğundan şüphe etmeye başladım.” Sloane durumdan şikâyet ediyordu.

“Yan evde mi?” diye sordum.

“Görünüşe göre Sloane ve Lucian yan yana evlerde büyümüşler. Ailesi taşındığında Sloane onlardan evi satın almış. Lucian da annesinin evini tutmuş.” Naomi hızlı bir özet geçti.

“Nedenini ancak Tanrı bilir,” diye mırıldandı Sloane.

“Belki de seninle seks yapmak için buradadır. Kirli dilekleri yerine getiren karanlık ve seksi bir peri türü gibi,” diye takıldım.

Lucian yanına gittiğinde Knox’un onu da selamlama zahmetine girmediğini fark ettim. Kızgınlığı bulaşıcı gibi görünüyordu.

“Jinekoloğa ve dişçiye aynı gün gitmeyi tercih ederim,” dedi Sloane. “Ayrıca bir randevum var.”

“Randevun mu var?” Naomi soruyu neredeyse bağırırmış gibi yüksek tondan sorunca bütün erkekler dönüp bize baktı.

Lucian kara dumanıyla dünyayı ateşe vermek üzereymiş gibi görünüyordu.

“Teşekkürler, koca ağız.” Sloane mırıldanarak konuşuyordu. “Evet. Bir randevum var.”

Sesimi normal tutarak, “Randevu mu, yoksa takılma mı?” diye sordum.

Lucian'ın eli yumruk halini alırken tuttuğu plastik bardak eziliş her tarafa kahve saçmıştı.

Karanlık, tehlikeli bakışlarını bana diktiğinde sırtarak karşılık verdim. *Tüh*, diyerek kendimi beğenmiş bir ifadeyle dudaklarımı oynattım.

“Burada görecek bir şey yok.” Naomi, onlara doğru bakarak elleriyle kovma hareketleri yapıyordu. En azından ben öyle yapmaya çalıştığını düşünüyordum. İki elinde içecekler olduğu için bunu anlamak zordu. “İşinize bakın, beyler.”

Knox nişanlısına hınzırca göz kırptıktan sonra bana soğuk bir bakış attı. Dikkatini tekrar takımın ısınmakta olduğu sahaya çevirdi.

“Bu sessizlik ve sert bakışlar neyin nesi?” diye sordu Sloane.

“Sadece konuyu değiştirmeye çalışıyorsun. Kiminle takılacaksın?”

Sloane iki omzunun üzerinden bakıp yaklaşmamızı işaret etti. Votka kokan nefesini hissedecek kadar yakınına geldiğimde gülmüştü. “Size bir ipucu vereyim. Bıyığı ve rozeti var.”

“Nolan’la mı çıkıyorsun? Nolan Graham? ABD Şerifi Nolan Graham mi?”

“Gerçekten çok tatlı,” dedi Naomi.

“Harika bir adam,” diye ekledim.

“Sen onunla çıkmıştın, değil mi? Üçüncü randevunun ardından seks yapmadan önce bilmem gereken herhangi bir olumsuz durumu var mı?” Sloane merakla sordu.

“Birkaç yıl önce çok kısa süreli bir kaçamak yaptık. Gerçekten iyi bir adam ve iyi bir dansçı.”

“Belki düğünde kavalıem olur,” dedi Sloane düşünceli bir tavırla.

Adamlar yine gözlerini dikmiş bize bakıyorlardı. Lucian benden mi, yoksa Sloane’dan mı daha çok nefret ettiğine karar verememiş gibi görünüyordu. Knox’un ifadesi ise en iyi ihtimalle her zamanki kızgın suratlarından biri olarak tanımlanabilirdi.

“Tamam, Sloane ile Lucian arasında güçlü bir nefret yaşandığını anlıyorum ama seninle Knox arasında ne oluyor?” Naomi kocasına doğru kaşlarını çatarak sordu. “Sana kaba ve kırıcı bir şey söylemedi, değil mi? Bu konuda daha iyi olmaya çalışması gerekiyordu.”

İçkime baktım. “Bildiğim kadarıyla her şey yolunda.”

“Aa, bakın. Nash geliyor. Çalışması gerektiğini sanıyordum.”

Başımı hızla çevirince sandalyemden düşecek gibi oldum. Elimdeki *Bloody Mary*’yi neredeyse üstüme döküyordum.

“Kahretsin,” diye mırıldandım onu görünce. Sandalyemde daha da kaykıldım. Üstünde üniforması vardı. Piper’a taktığı pembe tasmayı çekiştiriyor, Knox ile Lucian’ın toplamından bile daha öfkeli görünüyordu. Nolan ise birkaç metre arkasında, kulağında telefonuyla yürüyordu.

“Hanımlar,” diye homurdandı Nash. Bakışları üzerime dikilse de içimde uyandırdığı öfkeyi gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadım.

“Günaydın, Nash,” diye cıvıldadı Naomi.

“Selam, şef,” dedi Sloane.

Bakışlarını üzerimde tutarak, “Sana ailemin yanına yaklaşmanı söylemiştim,” dedi Nash.

Aman ne güzel, yine o konuya gelmiştik. Herkesin içinde, tanıkların önünde olmamıza aldırımıyordu.

“Yerinde olsam şu anda bu konuşmayı başlatmak için uzun uzun düşünürdüm. Tabii tüm kirli çamaşırları ortaya dökmek istemiyorsan.” Ona hançer misali zehirli bakışlar attım.

Nash ve ben bir anda önlerinde canlandırılan bir aksiyon dizisine dönüşmüşüz gibi herkes bize bakıyordu.

“Onu rahat bırakmanı söyledim, hıyarlık yapmanı değil,” dedi Knox aksi tavrıyla.

“Beni savunmana ihtiyacım yok. Özellikle de benimle konuşmuyorken,” diye hatırlattım ona.

“Evet, derhal bir açıklamaya ihtiyacım olacak.” Sloane meraklanmıştı.

“Aklının başına gelmesine sevindim,” dedi Lucian, Nash’e.

“Siktir git, Lucy,” diye hırladı Nash. “Sen de siktir git, Knox.”

Amanda bize doğru yanaştı. “Drama kokusu alıyorum. Neler oluyor?”

“Herkes birbirine kızgın,” dedi Sloane. “Tarafımı seçebilmem için içinizden biri neden bu kadar öfkeli olduğunuzu açıklayabilir mi *lütfen*? Spoiler uyarısı, Lucian’ın tarafında değilim.”

Lucian buz gibi bakışlarını ona çevirdi. “Bugün sana ayıracak enerjim yok, Sloane.”

Naomi, sandalyesinden fırlamaması için Sloane’u engellemek amacıyla elini uzattı. “Dinle, aynı anda sadece bir çift kavgalı arkadaşla başa çıkabilirim.” Bana döndü. “Nash’le aranızda neler oluyor? Ayrıca Knox’la... hatta Lucian’la, yani herkesle.”

Hepsi aynı anda dönmüş bana bakıyordu. Kadınların bakışları beklenti doluydu, erkekler farklı derecelerde çatık kaşlarla izliyordu. Takımın annelerinden biri telefonunu bize doğru tutmuş, muhtemelen her şeyi kaydediyordu.

Stef elinde kova büyüklüğünde bir kahve fincanıyla yanımıza gelmek için tam o anı seçmişti. Ortamdaki soğukluğu fark edince birden durdu. “Ne kaçırdım?”

“Lina herkese yalan söylüyormuş,” diye açıkladı Nash.

Harekete geçme zamanı gelmişti. Bunda gerçekten iyiydim. Verilecek en iyi cevabın, tartışmadan günler sonra duşta aklıma geldiği insanlardan değildim. Ateşe ateşle karşılık veren biriydim.

Tek sorun, onun sırrını açıklamak konusunda kendimi iyi hissetmememdi. Nash devasa bir pislik gibi davranıyor olabilirdi ama yüzeyin altında gerçek bir acı görmüştüm. Bu güveni kırma-ya vicdanım el vermezdi. Tabii beni çok fazla zorlamadığı sürece çünkü zorlarsa suç tamamen ona ait olurdu.

Naomi içkilerinden birini yere bıraktı, bana uzanıp bileğimi

hafifçe sıktı. “Lina tamamen dürtüst davranmadıysa bunun için iyi bir nedeni vardır.”

Bu tam da Naomi’nin söyleyebileceği bir şeydi, üstelik samimiydi. En azından şimdilik, gerçeği duyacağı ana kadar böyleydi ama kendi doğrularımı paylaşacak biri varsa o da bendim.

“Buraya Duncan Hugo’yu aramaya geldim,” dedim.

Naomi’nin annesi Amanda’nın nefesi kesilmişti. Burun deliklerinden adeta alev çıkan Knox sessizce küfretti. Lucian elbette hiçbir tepki vermedi.

İlk toparlanan Sloane oldu. “Neden? Neyin peşindesin, Lina?”

“Bu bir iş, ben sigorta poliçesi satmıyorum. Çalınan malları kurtarıyorum. Hugo bir müşteriden bir şey çaldığı için onu buraya kadar takip ettim, başka olaylara karıştığını bilmiyordum. Knox’u bir günlüğüne görmek için şehre geldikten sonra olanlar oldu.”

“Ne çaldı?” diye sordu Amanda. “Eminim mücevherdir. Mücevher miydi?”

“Bir araba,” diye itiraf ettim.

“Ne tür bir araba?” Knox merakla sordu.

“1948 model, üstü açık *Porsche 356*.”

Sessiz bir ıslık çaldı. “Güzel araba.”

“Hepimize yalan söyledi.” Nash kelimelerini bir çekiç gibi çarpıyordu. “Bana ve dosyalarımın erişebilmek için onu yanıma yerleştirmeni sağladı.”

Adrenalinin vücuduma pompalandığını hissedebiliyordum. Kalbim hızlıca bir kez, sonra bir kez daha attı. Avucumu göğsümün üzerine koydum ve boğazıma kadar tırmanan hakaretleri serbest bırakmamak için kendimi tuttum.

“Ne sikim oluyor?” dedi Knox.

En uzun soluklu arkadaşlığımın sona erecek olmasına kendimi hazırladım ama o kardeşine bakıyordu.

“Onu yan dairene yerleştirmemi o istemedi. Onu kahvaltıya götürmek için motele uğradım ve saçında kunduz büyüklüğün-

de bir hamamböceği gördüm,” diye devam etti. “Ona eşyalarını toplamasını söyledim ama reddetti. Taşınmayı kabul edene kadar yarım saat boyunca birbirimize bağırıp hamamböceği festivaline dönmüş zemin üzerinde tepindik.”

“Mola,” dedi Naomi müstakbel kocasına. “Viking, Nash ve Lina’ya bu yüzden kızmadıysan bu gerginliğin neden?”

Knox bir elini Naomi’nin saçlarının üzerinde gezdirdi. Bu nazik hareket onun fırtınalı yüz ifadesiyle çelişiyordu.

“Kızgınlığım çünkü bu iki salak benim söylediklerimi dinlemedi.”

Bloody Mary’mden üç sağlam yudum alıp kaçışımı planlamaya başladım.

“Hangi söylediklerini?” diye sordu Stef. Bir sandalye çekip aksiyona en yakın konuma yerleştirmişti.

“Ciddi misiniz? Hadi ama!” Knox bir bana bir de Nash’e baktı.

Amanda anlayışla Knox’a bakıyordu. “Bundan daha fazla iletişim kurman gerekecek, canım.”

“Tanrı aşkına. Bir araya gelemezler.” Nash’i işaret etti. “Bu salağın kıkırda resmen ‘yüzük tak’ dövmesi var.” Sonra çenesini bana doğru salladı. “Bu baş belasının kıkırda da ‘sev ve terk et’ dövmesi var.”

Naomi eğilip fısıldadı. “Bu gerçek mi, yoksa mecazi anlamda mı söylüyor?”

“Mecazi ama kürekkemiğimde bir güneş dövmesi var.”

Nash’in gözleri bana dikildi.

“Birlikte olmalarının ardından Lina’nın gitme vakti geldiğinde Nash’in aptal kalbi kırılacak, Lina da bu konuda kendini kötü hissedecek. Sonra ikisi de hıncını benden çıkaracak. Bu yüzden Nash’e bu işin peşini bırakmasını söylemişim, çok geçmeden onunla yatağa girdiğini öğrendim.”

“Benden başka herkes seks yapıyor,” diye mırıldandı Sloane sessizce.

“İşler şimdi güzelleşmeye başladı.” Amanda memnuniyetle Stef’e doğru elini uzattı.

“Katılıyorum,” dedi Stef, *Bloody Mary*’sini uzatarak.

“Seks yapmadık ve kesinlikle yapmayacağız. Bu konuda benimle konuşabilirdin,” dedim Knox’a.

Sanki az önce ayak tırnaklarını söküp konfeti gibi etrafa atmışını önermişim gibi yüzünü buruşturdu.

“Evet. Tabii, Leen,” diye alay etti. “Sonra da duygusal saçmalıklar hakkında içten bir konuşma yapardık.”

Bu konuda haklıydı.

“Kötü bir zaman mı?” Nolan elinde normal boy bir kahveyle yanımıza geldi. Üzerinde rüzgârlık vardı.

“Evet,” dedik Nash’le aynı anda. Bu da birbirimize daha ters bakışlar atmamıza neden oldu.

Sloane’a göz kırptı. “Selam, güzellik. Akşam yemeği için sabırsızlanıyorum.”

Kütüphaneci ona cilveli bir sırıtışla karşılık verirken Lucian homurdandı.

“Lina ve Nash...” Naomi, Waylay’in ekibinin bir kısmı koşarak yanından geçerken duraksadı. “Oynaşarak vakit geçirmiyorsa -bu arada bunu kesinlikle tekrar ele alacağız- neden hâlâ onlara kızgınsın?”

“Çünkü Nash bu beni ilgilendirmemiş gibi davranıyor ve Lina bana karşı dürüst olmuyor. Bana neden burada olduğunu söyleyebilirdin,” dedi Knox.

Başımı sallayarak itiraf ettim. “Söyleyebilirdim. Muhtemelen söylemeliydim, sadece kolayca açılmıyorum.”

“Tabii, sonunda kazançlı taraf olacaksan umursamıyorsun,” dedi Nash.

“Zorlamaya devam et, şef. Henüz seni yeterince derinlemesine incelemediler,” diye uyardım.

Sabah daha çok saç spreyi kullanmış olsaydım bakışları beni ateşe verebilirdi.

“Bundan ne anlamamız gerekiyor şimdi?” Sloane sesli düşünerek mırıldanmıştı.

“Dur bakalım. Daha işimiz bitmedi. Takım Elbiseli Babacık’ın yani Lucian’ın neden böyle olgunlaşmamış, duygusal saçmalıklara bulaştığına gelmedik daha,” diye belirtti Stef.

“Gelsene, Lucian. Su çok güzel,” dedim ona.

Naomi cesaretlendirici bir ifadeyle Lucian’a bakıyordu. “Artık dahil olmak zorundasın.”

“Lina’nın hikâyesinde bir terslik olduğunu biliyordum. Knox onunla ilgili endişelerini dile getirince biraz araştırma yaptım. Sonra da izini sürüp onu tehdit ettim.”

Bunu *Target**’taki keyifli bir karşılaşmayı anlatırmış gibi rahatça söylemişti.

“İnanılmaz,” diye mırıldandı Sloane sessizce.

“Lucian, biz olayları böyle çözmeyiz.” Amanda sanki Lucian öfke nöbeti geçiren altı yaşında bir çocukmuş gibi tane tane konuşuyordu.

“Yani Lucian teknik olarak haklı ama sen hâlâ ona kızgın mısın?” diye sordu Naomi.

Nash cevap olarak öfkeyle omzunu silkti.

Knox’a döndü. “Sen de Nash’in incinmesi konusunda haklıydın ve şimdi ikiniz bunun için birbirinize kırgınsınız.”

“Kahvaltı pek işe yaramadı,” diye itiraf etti Knox.

Naomi gözlerini kapattı. “Dün bu yüzden mi çiçekçinin yanında gelinzilla gibi davrandın?”

“Karanfiller aptalca duruyor. Benimle istediğin kadar tartışabilirsin.”

“Kahvaltıda ne oldu?” Stef merakla sordu.

“Knox ve Nash’i olgun yetişkinler gibi konuşmak üzere kahvaltıya davet ettim,” diye açıkladı Lucian.

“Haber vermeden gelip beni sabahın altısında yataktan sürükleyerek çıkardın.” Nash onun açıklamasını düzeltti.

“Bir şey değil,” diye karşılık verdi Lucian.

* Birçok farklı kategoride satış yapan popüler mağaza zinciri. (ç.n.)

“Bekle!” Sloane araya girdi. “Lucian Rollins, sen kendi isteğinle konuşup anlaşmaya mı çalıştın?”

Sloane’a kilitlenen bakışları buz gibiydi. “Önemli bir şey olduğunda öyle yaparım.”

Sloane ayağa fırladığında titremesinin şiddetiyle şapkasındaki ponpon sallanıyordu. “Sen tanıdığım *en kötü* insansın,” dedi sessizce. Sloane’un hakaretleri genellikle çok daha keskin olurdu.

Yaklaşan şiddeti sezerek sandalyemden fırladım ve Sloane saldırıya geçmeden aralarına girdim. “Bir sürü avukatı var,” diye hatırlattım ona. “Suratındaki sırtışı dağıtmak ne kadar tatmin edici olsa da hukuk ekibinin seni iflas ettirdiğini görmekten nefret ederim.”

Sloane homurdandı. Lucian kesinlikle gülümsemeye benzemeyen bir şekilde dişlerini gösterdi.

“Biraz yardım eder misin, şerif?”

Nolan bir kolunu Sloane’un beline dolayarak onu geri çekti. “Burada durmaya ne dersin?” diye sordu sohbet edercesine.

Lucian vahşi bir hırlamaya benzer bir ses çıkararak göğsünü ileri doğru uzattığım elime çarptı. Kararlılıkla durmama rağmen beni neredeyse bir adım geriye itmeyi başardığı anda Nash aramıza girdi.

Lucian’ın yüzüne bakarak, “Geri çekil,” diye tersledi Nash.

“Çocukların futbol maçından atılmak üzereyiz,” dedim doğrudan birine hitap etmeden.

Stef hınzırca sırtıyordu. “Peki seks nasıldı?”

“Tanrı aşkına! *Seks yapmadık*. Öpüşmedik bile,” diye tersledim.

“Yani sadece yan yana yattınız mı?” diye sordu Amanda. “Bu olay, siz gençler arasında yeni bir şey mi? Kısmi çıkarları olan bir arkadaşlık mı? Sarılıp Netflix mi izliyorsunuz?”

“Kesinlikle arkadaş değiliz.” Ters bakışlarımı Nash’in üzerine çevirmiştim. “Başkalarının aksine ben insanların mahremiyetine saygı duyarım, özellikle de gizlilik içinde paylaştıkları şeyler söz konusu olduğunda.”

Kahretsin, doğru olanı yapmak iyi hissettirmişti. Özellikle de Nash'in ailesinin ona baskı yoluyla gerçekleri söyletmek üzere olduğunu bilmek, davranışımı daha tatmin edici kılıyordu.

Bir anda adamı soru yağmuruna tutmaya başlamışlardı.

"Cidden sadece uyudunuz mu? Bu da neyin nesi?"

"Bunun depresyonda olmanla bir ilgisi var mı?"

"Depresyonda mısın? Neden bir şey söylemedin?"

"Çıplak mı uyudunuz, yoksa pijamalarınızla mı?"

"Affedersiniz, imillet!"

Hepimiz birden dönünce ellerini kalçalarına koymuş, kenarda duran Waylay'i gördük. Ekibi arkasına dizilmiş, kıkırdamalarını basturmaya çalışıyor ama çoğunlukla başaramıyorlardı.

"Biz burada oyun oynamaya çalışıyoruz ama siz herkesin dikkatini dağıtıyorsunuz!" dedi.

Hepimiz koro halinde özürler diledik.

Her birimizle göz teması kurarak, "Bir daha buraya gelmek zorunda kalırsam hepinizin başı belada demektir," diye ekledi.

Waylay ve ekibin geri kalanı sahaya dönerken Sloane fısıldadı. "Tanrım, bu kız ne zaman bu kadar korkutucu olmaya başladı?"

"Senin suçun," dedi Knox ve Naomi aynı anda. Birbirlerine sırtıldılar.

Kalbim yine düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı. Derin bir nefes alıp göğsümdeki çarpıntı geçene kadar yavaşça nefes verdim.

"İyi misin?" diye sordu Nash. Sesi pek umursuyormuş gibi gelmiyordu. "Yoksa bu da mı yalan?"

"Sakin. Başlama," diye uyardım onu.

"Şimdi ne oluyor?" Naomi fısıldayarak sordu.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Nefes alıp düşünebileceğim, aptal seksi erkeklerin aptal seksi suratlarına yumruk atmak istemeyeceğim bir yere gitmem gerekiyordu. Patronumu aramalı ve bu soruşturmayı bırakmalıydım. İfşa olmam bir yana, ait olmadığım bir başka yer olan Knockemout'ta kalma düşüncesi gerçekten acı vermeye başlamıştı.

“Otur, Angelina,” diye emretti Nash. Hâlâ kızgındı ama ses tonu daha yumuşaktı.

“Sorun ne?” diye sordu Knox.

“Eminim Nash sizi bilgilendirmekten mutluluk duyacaktır,” dedikten sonra Naomi ile Sloane’a döndüm. “Buraya geldiğimden beri ikiniz de bana harika davrandınız. Bunun için her zaman minnettar olacağım. Benden daha iyilerine layıksınız ve bunun için özür dilerim. Arkadaşlığınız için teşekkür ederim. Düşünde iyi eğlenceler.” *Bloody Mary*’mi Sloane’a uzattım.

Kalbim bir kez, ardından bir kez daha tekledi. Normal ritmine dönmesi için geçen süre boyunca görüşüm bulanıklaştı.

Artık kafein yoktu. Kırmızı et ya da erkek kaynaklı stres de olmayacak diye kendime söz verdim. Meditasyon uygulamamı açacak, her koşudan sonra yoga yapacaktım. Her saat başı nefes egzersizleri yapıp doğa yürüyüşlerine çıkacaktım. Knockemout’tan defolup gidecek, asla arkama bakmayacaktım.

Daha resmi bir veda etmek için kendime güvenememiştim, bu yüzden otoparka doğru yürümeye başladım.

Nash arkamdan “Lina,” diye seslendi. Angelina ya da melek değildi. Artık sadece Lina’ydı.

Onu duymazdan geldim. Nash Morgan’ın varlığını ne kadar çabuk unutursam o kadar iyiydi.

Hızımı arttırdım, artık boş olan futbol sahasını boydan boya geçtim. Daha sahanın yarısına bile gelmeden bir el dirseğimi tuttu.

“Lina, dur.” Nash’in tavrı emrivakiydi.

Tutuşundan hızla sıyrıldım. “Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmadı. Birbirimiz için endişelenecek hiçbir nedenimiz de kalmadı.”

“Kalbin...”

“Bu seni hiç ilgilendirmez,” diye tısladım.

Çarpıntılar arttıkça görüşüm kararıyor, belli etmemek için kendimi zor tutuyordum.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“Tamam, büyük bir isteksizlikle kendimi buna dahil ediyorum,” diyen Nolan yanımıza doğru koşuyordu.

“Defol git, Graham,” diye tersledi Nash.

Nolan güneş gözlüklerini çıkardı. “Benim işim seni korumak, salak herif ve çok öfkeli bir kadın tarafından suratının yumruklanmasına bir buçuk saniye kaldı.”

“İyi değilsen direksiyona geçmene izin vermem,” dedi Nash aramızda duran ABD şerifini görmezden gelerek.

“Hiç bu kadar iyi olmamıştım.” Kocaman bir yalandı.

Bana doğru bir adım daha atmaya çalıştı ama Nolan elini göğsüne götürerek onu durdurdu.

Dönüp otoparka yöneldim. Arabama giden yolu yarladığım sırada birinin bakışlarını üzerimde hissetmişim. Bıyıklı ve KPD şapkalı bir adamın tribünlerden birine yaslandığını gördüm. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, gözlerinde acımasız bir ifade vardı.

YİRMİ ÜÇ

LİNA TAKIMI

Lina

Kapım çalındığında son kazağımı taşımak üzere olan bavulu-
ma yerleştirmeye çalışıyordum. Dünkü futbol maçında yaşanan
dürüstlük bombardımanından beri kapımı çalanlara yaptığım gibi
bunu da görmezden gelebilirdim. Ancak bu seferkine bir mesaj
yağmuru eşlik ediyordu.

Sloane: *Biziz. Bizi içeri al.*

Naomi: *Barişmaya geldik.*

Sloane: *Huysuz komşunun duyacağı kadar gürültü yapmadan
önce acele et.*

Arkadaşlık, duygusal şantaj veya başka bir özür dileme mera-
simi için hazır değildim.

Naomi: *Knox'un bana anahtarı verdiğini eklemeliyim, yani
her türlü içeri gireceğiz. Bunu kendi seçimin haline getirebilirsin.*

Lanet olsun.

Kazağı yatağın üzerine atıp kapıya yöneldim.

Kapıyı açtığımda neşeyle, "Merhaba," dediler.

"Merhaba."

“Teşekkürler, tabii ki içeri *geliriz*,” dedi Sloane kapıyı iterek.

“Eğer savaşılmaya geldiyseniz enerjimin tükendi,” diye uyardım.

Gecenin yarısını donmuş sebzeleri göğsümde eriterek, rehber eşliğinde meditasyonlar dinleyip vücudumdaki stresi atmaya çalışarak geçirmiştim.

“Tarafımızı seçtiğimizi söylemek için buradayız,” dedi Naomi. Üzerinde dar bir kot pantolonla zümrüt renginde ipek bir bluz vardı. Saçları, güzel yüzünü çerçeveleyen büyük dalgalar halinde kıvrılmıştı.

“Ne tarafı?”

“Bunu çok düşündük. Biz Lina Takımı’yız,” dedi Sloane. Sıradan bir pazar öğleden sonrası için fazlasıyla şık görünüyordu. Soluk bir kot pantolon ile topuklu ayakkabılar giymişti ve çok güzel bir dumanlı göz makyajı yapmıştı. “Tişört yaptıracaktım ama Naomi gelip seni dışarı çıkarmamızın daha iyi olacağını düşündü.”

“Beni dışarı çıkarmak mı?” Söylediğini tekrar ettim. “Öldürmek için falan mı?”

“Cinayet yok, söz veriyorum,” dedi Naomi yatak odama doğru ilerlerken. “Neden burada dolu bir bavul var?”

“Çünkü bütün giysilerimi elimde taşıyamam.”

“Tişörtleri beklemememiz konusunda haklıymışsın.” Sloane başını sallayarak Naomi’yi odama kadar takip etmişti.

Naomi bavulumu karıştırmaya başladı. “Bu çok şirin. Ah, kesinlikle bu kot pantolon olmalı.”

“Beni soyuyor musunuz?” Knockemout’un biraz kaba saba bir yer olduğunu biliyordum ama bu kadarı abartılı görünüyordu.

“Giyiniyorsun, sonra kızlar ve Stef ekibiyle öğleden sonrası için dışarı çıkıyoruz. Ne kadar alkol ve kızarmış yiyecek tükettiğimize bağlı olarak muhtemelen gece de birlikteyiz.” Sloane bana bir kot pantolonla göğüs dekolteli kırmızı bir kazak uzattı.

“İsim üzerinde hâlâ çalışıyoruz,” diye ekledi Naomi.

“Ama size karşı dürüst değildim. Sizden bir şeyler sakladım.”

İhanetimi unutmuş olabileceklerini düşünerek belirtme gereği duydum.

“Dostlar, dostları hakkında olumlu düşünür. Belki dürüst olmamak için iyi bir nedenin vardı. Belki daha önce hiç Sloane ve benim gibi harika arkadaşların olmamıştı,” dedi Naomi devasa kozmetik çantamı bana fırlatarak. “Her iki durumda da bize en çok ihtiyacın olduğu anda seni terk edersek nasıl arkadaşlar oluruz?”

“Yani bana kızgın değil misiniz?” Sorarken sesim hafifçe kısılmıştı.

“Endişeliyiz,” diye düzeltti Naomi.

“Ayrıca Nash’le uyuman konusunda daha fazla ayrıntı istiyoruz,” diye ekledi Sloane kaşlarını şakacı bir şekilde oynatarak.

Naomi banyonun olduğu yönü işaret etti. “Bu arada perişan halde.”

“Onun perişan halde olması beni ilgilendirmiyor.”

Futbol maçındaki felaketten sonra dün kapımı iki kez çalmıştı. Üçüncü seferinde en azından iyi olduğumu teyit etmezsem kapıyı kırmakla tehdit etmişti.

Kapıyı değiştirme masrafından kurtulmak için ona kısa, öz bir mesaj atmıştım. *İyiyim, şimdi siktir git.*

“Acele et ve hazırlan. Şimdi başlamazsak bütün gün içemeyiz,” dedi Sloane başka bir kazağı incelerken. “Hey, Nolan’la randevum için bunu ödünç alabilir miyim?”

İşte böylece bir pazar öğleden sonrası kendimi, Lina Takımı ile birlikte pis bir motorcu barı olan Hellhound’da buldum.

Müzik çok gürültülü, yerler yapış yapıştı. Bilardo masalarının hepsi doluydu ve zincirle bağlanmış cüzdanların sayısı zincirsizlerden fazlaydı.

Bara doğru ilerlerken, “Burası bende hâlâ oturmadan önce dezenfektan kullanma isteği uyandırıyor,” diye yakındı Naomi.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Stef kollarını nazikçe tahtaya dayamadan önce yüzünü buruşturarak Alexander McQueen kazağının kollarını sıvadı. “Merhaba, seksi barmen,” dedi sessizce.

Centilmen barmen Joel uzun boylu, kaslı ve sakallıydı. Tepeden tırnağa siyah giyinmişti. Saçları bronzlaşmış yüzünden geriye doğru taranmış gümüş bir yeleyi andırıyordu.

“Tekrar hoş geldiniz, hanımlar,” dedi bizi tanıdığını belli eden bir gülümsemeyle. “Görüyorum ki yanınızda yeni bir arkadaş getirmişsiniz.”

Naomi, Stef’i tanıttı.

“Ne alırsınız? *Shot*? Likör? Şarap?”

“*Shot*,” dedi Sloane.

“Şarap?” diye sordu Naomi.

“Kesinlikle şarap,” diye onayladı Stef.

Joel’un gri gözleri bana kaydı. “Ben su alacağım.”

“Yuh!” dedi Naomi ve Sloane aynı anda.

Stef kaşlarını çatarak bana baktı. “Başına bir darbe mi aldın?”

Joel, “Ben içecekleri hazırlamaya başlayayım. Bu arada kimseyi yumruklamamaya çalışın,” diyerek daha ziyade beni uyardı.

“İçki içmiyorsun,” dedi Sloane.

“Su da bir içecektir.”

“Sloane’un kastettiği şey, neden sorumsuzca davranıp yetişkin içecekleri sipariş etmek yerine su içiyorsun?” dedi Naomi.

“Birimizin araba kullanması gerekiyor.”

“Birimizin, büyüleyici sarhoş benliklerimizi almak için hazırda bekleyen dehşet seksi bir nişanlısı var,” diye açıkladı Naomi.

“Knox buraya gelmen konusunda bir şey demedi mi?”

Buraya en son ve aslında tek gelişimiz şehre geldiğim gündü. Knox’la Naomi, her iki mankafanın da aslında istemediği bir ayrılığın ortasındaydı. Naomi’yi, Honky Tonk’taki vardiyasından alıp buradaki ucuz barların en beterine getirmiştım.

Sloane da bize katılmıştı. Aptal, sarhoş müşterilerden bazıları

bizimle takılabileceklerini düşündüğü için gün neredeyse bir bar kavgasıyla sona ermişti.

“Stef bu yüzden burada,” diye açıkladı Naomi.

“Her otuz dakikada bir güncelleme göndermem için bana söz verdirdi.” Stef telefonunu kaldırmış, sallıyordu.

“Bana hâlâ kızgın mı?” Umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak sordum.

“Hiçbirimize haber vermeden şehri terk etmeyi planladığını öğrenirse kızacak,” dedi Naomi.

İşte bu yüzden hiç arkadaşım yoktu. İlişkinin her türü çok yaşıkan oluyordu. Herkes size yaptığınız şeyin yanlış olduğunu söyleme ve bunu nasıl düzelteceğinize dair talimatlar verme hakkına sahip olduğunu düşünüyordu.

“Şehirden ayrılmıyordum. Motele geri taşınacak, *sonra* şehri terk edecektim.”

“Arkadaşın olarak elinin altında tertemiz bir daire varken hamamböcekleri yüzünden hastalık kapmana vicdanım el vermez,” diye ısrar etti Naomi.

“Nash’in komşusu olmaktansa hamamböcekleriyle yaşamayı tercih ederim.”

Joel içkilerimizle döndü. Sloane için neyden yapıldığım sadece tanrının bildiği iki *shot*, ağzına kadar dolu iki şarap kadehi ve limonla süslenmiş bir su getirmişti.

Sloane hızlıca uzanıp *shot*’ları almaya çalıştı.

“Teşekkürler, Joel,” dedim suyu önüme koyarken.

“İyi misin?” diye sordu bana.

“İyiyim.”

“Bırrrr!” Bir *shot*’ı çoktan deviren Sloane yüksek bir ses çıkardı. “Kızlar ve Stef öğleden sonrasında yalan söylemek yasalara aykırıdır.”

Naomi başıyla onayladı. “Katılıyorum. Bir numaralı kural, yalan söylemek yok. Her şey yolundaymış gibi davranmak için

burada değiliz, birbirimizin yanında olmak için buradayız. Çok fazla burada dedim. Artık bir kelime gibi gelmiyor. Burada. Burada?"

"Burada." Sloane kaşlarını çatmayı denedi.

"İçmeye önceden mi başladılar?" Joel tek kaşını seksi bir şekilde kaldırmış, bana doğru bakarak sormuştu.

Başımı salladım. "Hayır."

Mantıklı bir hareketle iki bardak daha su doldurdu ve suları arkadaşlarımın önüne koyduktan sonra barda gözden kayboldu.

"Buradaaaaa." Naomi bir şey ilan edermiş gibi bağırdı.

"Aman Tanrım. Tamam! İyi değilim," diye itiraf ettim.

"Tam zamanında. Bizi oyalamaya devam edeceğinden korkuyordum." Sloane ikinci *shot*'mı almış, mideye indiriyordu.

"İlk adım felaket durumunda olduğunu kabul etmektir," dedi Stef bilgece.

"İyi değilim. Felaket haldeyim. Ailem bile ne iş yaptığımı bilmiyor çünkü tehlikenin kokusunu almamı dahi kaldıramazlar. İşimin ne kadar tehlikeli olduğuna dair bir fikirleri olsaydı buraya uçar, etrafımda koruyucu bir kalkan oluşturup beni yanlarına taşınmaya zorlardı."

Küçük seyirci kitlemin hepsi ellerinde kadehleriyle beni izliyordu.

"Ayrıca su içiyorum çünkü kalp rahatsızlığım yüzünden on beş yaşındayken neredeyse ölecektim. Ameliyatlar ve bir stad-yum dolusu insanın önünde ölen tuhaf kız olduğum için gençliğe dair tüm normal şeyleri kaçırdım. Şimdi düzeldi ama stresli olduğumda hâlâ PVK'lerim oluyor. Şu anda da çok stresliyim. Her aptal çarpıntı bana neredeyse ölmek üzere olduğumu hatırlatıyor. Ömrümün yarısını evde eğitim ve tıbbi randevularla geçirdiğimi hatırlatıyor. Futbol sahasında ölmemi izledikleri için baskıcı davranan, üstelik baskıcı olmalarına kızamayacağım ebeveynlerle boğucu bir hayat yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyor."

“Vay canına,” dedi Sloane.

“Biraz daha alkol, Joel,” diye yalvardı Naomi artık boş olan şarap kadehini kaldırarak.

“Tanıştığım herkese hayatımın tüm ayrıntılarını anlatmadığım için kusuruma bakmayın. Hayatımın her detayı yeterince denetlendi. Normal olmadığım, asla normal olamayacağım yeterince hatırlatıldı. Buraya gelip Nashgöt’le tanışıncaya kadar.”

Sloane başını onaylarcasına salladı. “Bu iyiydi.”

“Buraya gelip Nash’le tanıştığında ne oldu? Pardon, Nashgöt demek istemiştin?” Naomi ağzından çıkan her kelimeyi ciddiye alıyordu.

“Ona bir kez baktım ve tüm o yaralı, kasvetli şeyi...”

“Peki ‘şey’ derken penisini mi kastediyorsun?” diye sordu Stef.

“Hayır, onu kastetmiyorum.”

“Sözünü kesmeyi bırak,” diye fısıldadı Naomi. “Onun yaralı, kasvetli ve penis olmayan şeyine baktıktan sonra ne oldu?”

“Ondan *hoşlandım*,” diye itiraf ettim. “Ondan gerçekten hoşlandım, bana özel olduğumu hissettirdi. Bunu herkesin önünde kalp krizi geçirdiğim zamanki gibi tuhaf bir şekilde yapmadı. Bana ihtiyacı varmış gibi hissettirdi. Bu zamana kadar kimsenin bana ihtiyacı olmamıştı. Her zaman beni korudular, bana bebek gibi davrandılar ya da benden kaçtılar. Tanrım, ailem bir sonraki kardiyoloji randevuma zorla gelebilmek için uçak bileti ayırtmaya çalışıyor. Böylece doktorumun hâlâ iyi olduğumu söylediğini duyabilecekler.”

Naomi ile Sloane’un önünde daha fazla içecek belirdi. Joel bir kâse findığı bana doğru uzattı. “Bunlar paketten yeni çıktı. Henüz kimse parmaklamadı,” diye beni temin etti.

“Parmaklanmamış fındıklar için teşekkür ederim.”

“Nash ufak bir azarlama seansının ardından, yaşadığı panik ataklar ve senin ona nasıl yardım ettiğin konusunu itiraf etti,” dedi Naomi.

“Ondan faydalanmadım.”

“Tatlım, biliyoruz. Kimse öyle düşünmüyor, Nash bile. O bir Morgan. Kızgın olduklarında aptalca şeyler söylerler ama doğrusunu istersen onu kızgın görmek güzel,” diye itiraf etti Naomi.

“Neden?”

“Senden önce kızgın ya da mutlu falan değildi. Eskiden olduğu kişinin fotokopisi gibiydi. Dümdüz, cansızdı ve sonra sen geldin, ona kızacak kadar önemseyeceği bir şey verdin.”

“Ona yalan söyledim. Hepinize yalan söyledim.”

“Şimdi daha iyisini yapacaksın,” dedi Naomi sanki bu kadar basitmiş gibi.

“Yapacak mıyım?”

“Arkadaş kalmamızı istiyorsan yapacaksın,” dedi Sloane. Üç *shot* atmış, çoktan batan bir gemi gibi yana yatmaya başlamıştı.

“Dostlar dostları daha iyi yapar. Kötü yanlarını kabullenir, iyi yanlarını kutlarız. Hataların için sana işkence etmeyiz,” dedi Naomi.

“Size karşı dürüst olmadığım için özür dilerim.” Usulca içimden geçeni söyledim.

“En azından şimdi mantıklı geliyor,” diye belirtti Sloane. “Sırf normal bir hayat sürebilmek için aileme her konuda yalan söylemek zorunda kalsaydım, bunun ne kadar kolay bir şekilde alışkanlığa dönüşebileceğini tahmin edebiliyorum.”

“Anlıyorum.” Naomi’nin ifadesi şefkâtle doluydu. “Buraya ilk geldiğimde aileme her konuda yalan söylemişim çünkü onları kendi pisliğimden, Tina’nın pisliğinden korumaya çalışıyordum.”

“O duyguyu bilirim.” Pipetimle suyu karıştırdım. “Aslında kendime ‘ya olursa’ diye sormaya başlamıştım.”

“Ne olursa?” Stef hızla sordu.

“Ya onunla işler yolunda giderse? Ya burada kalırsam? Ya bu, işimi bırakıp yeni bir şey denemek için aradığım işaretse? Ya gerçekten normal bir hayatım olabilirse?”

Naomi ve Sloane kocaman olmuş sulu gözlerle bana bakıyorlardı.

“Yapmayın,” diye uyardım.

“Ah, Lina.” Naomi’nin sesi fısıltıdan ibaretti.

“Dokunulmaktan hoşlanmadığını biliyor ve buna saygı duyuyorum,” dedi Sloane. “Ama sana zihnimde sarıldığımı bilmen gerektiğini düşünüyorum.”

“Tamam. Sana daha fazla içki yok.” Bu konuda kararlıyım.

İkisi de bana koca gözlü, yardıma muhtaç çizgi film karakterleri gibi bakmaya devam ettiler. “Durdur şunu,” diye yalvardım Stef’e.

Başını salladı. “Bunu durdurmanın tek bir yolu var.”

Gözlerimi devirdim. “Peki. Bana sarılabilirsiniz ama üzerime bir şey dökmeyin.”

“Yaşasın!” dedi Sloane.

Beni iki yanımdan kucakladılar. Orada, sarhoş bir kütüphaneci ile çakırkeyif bir halkla ilişkiler müdürünün arasma sıkışmışken kendimi biraz daha iyi hissettim. Stef beceriksizce başımı okşadı.

Naomi geri çekildi. “Mutlu ve normal olmayı hak ediyorsun.”

“Neyi hak ettiğimi bilmiyorum. Nash sahip olduğum hemen hemen tüm utanç ve suçluluk düğmelerine bastı.”

“Bu sezon başında Waylay’in maçlarından birinde beni de gerçek bombardımanına tutmuştu,” diyerek duygusal desteğini gösterdi Naomi.

“Tanrıya şükür sezon neredeyse bitmek üzere.” Stef ortamı rahatlatmak için şaka yaptı.

“Dürüstlüğün onun için neden bu kadar önemli olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu Naomi.

Omuz silktim. “Sanırım herkes için önemlidir.”

“Knox ve Nash’in babası bir bağımlı. Duke, anneleri öldükten sonra uyuşturucu kullanmaya başlamış, çoğunlukla da *opioid*’.

* Ağrı kesici etkileri olan ilaç grubu. (ç.n.)

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Knox babalarıyla geçirdikleri her günün yalan gibi geldiğini söylemişti. Ayık olduğuna, bir daha asla kullanmayacağına yemin ediyormuş. Okuldan sonra onları almaya ya da futbol maçlarına geleceğine söz veriyormuş. Ancak onları hayal kırıklığına uğratmaya devam etmiş. Defalarca yalan üstüne yalan söylemiş.”

“Bu berbat bir şey,” diye itiraf ettim. Benim yetiştirilme tarzımda da... tüm arkadaşlarımla ailelerinin önünde ölmek gibi zorluklar vardı. Tabii bu Knox’la Nash’in büyütülme tarzıyla kıyaslanamazdı. “Diğer yandan buralarda pek popüler olmayan bir görüşe kulak vermekte fayda var. Nasıl yetiştirildiğinizden sorumlu değilsiniz ama bir yetişkin olduğunuzda eylemlerinizi ve tepkilerinizi siz *sorumlusunuz*.”

Naomi kadehini kaldırdıktan sonra bir yudum aldı. “Bu doğru.”

“Çok uzun bacaklı güzel kadın haklı,” dedi Sloane. “Boyun kaç senin? Hadi ölçelim!”

Su bardağını ona yaklaştırdım. “Belki *shot*’lara biraz ara vermelisin.”

“Hadi bu düşünce zincirini ilerletelim,” dedi Stef. “Gençlik çağın tüm bunlar yüzünden korkunç geçti, üstelik ergenlik sayesinde o dönem zaten yeterince baktandı.”

“Aynen öyle.”

“Daha iyi anlamak için,” diye devam etti. “Yani büyüdün, taşındın, şiddetli bir şekilde bağımsızlığını ilan ettikten sonra tehlikeli bir işe girdin. Neden?”

“Neden?” Tekrarladım. “Sanırım güçlü olduğumu kanıtlamak içindi. Eskiden olduğum o zayıf, çaresiz kız olmadığımı göstermek istedim.”

“Sen tam bir baş belasıydın,” diye onayladı Stef.

“Baş belalarına,” dedi Naomi neredeyse boş şarap kadehini kaldırarak.

“Kadeh kaldırmayı kendine sakla, Witty. Aklınızı başınızdan almak üzereyim,” dedi Stef.

LUCY SCORE

“Al hadi.” Sloane çenesini ellerinin arasına almış bekliyordu. Stef bana baktı. “Kendini kime kanıtlamaya çalışıyorsun?”

Omuz silktim. “Herkes?”

Parmağıyla Sloane’u işaret etti. “O vızıltı sesini tekrar çıkar.”

“Bırrrrr!”

Barın yarısı dönüp bize bakmıştı.

“Sanırım aynı fikirde değilsin?” dedim Stef’e.

“İşte aradığım zekâ. Ailen ne iş yaptığını bilmiyorsa profesyonel başarına dair hiçbir fikirleri yok demektir. İş arkadaşların geçmişini bilmiyorsa ne kadar etkileyici olduğun hakkında hiçbir fikirleri yoktur çünkü buraya gelmek için nelerin üstesinden gelmek zorunda kaldığından habersizler.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bir şey kanıtlamak için geriye kalan tek kişi sensin. Ne kadar güçlü, yetenekli bir baş belası olduğunun farkında değilsen dikta-tini vermemişsin demektir.”

“Bu biraz can sıkıcı oldu ama haksız sayılmaz,” dedi Naomi.

“Henüz bitmedi,” dedi Stef. “Bence sen aslında bir baş belası olduğunu kanıtlamaya çalışmıyorsun, tüm enerjini herhangi bir kırılganlık belirtisini bastırmak için harcıyorsun.”

“Aaaaaa! Nash de seni savunmasız hissettiriyor.” Sloane neşeyle tahminini paylaştı.

“Yani gerçek bir yakınlaşma şansını sabote ediyorsun çünkü tekrar savunmasız olmak istemiyorsun,” diye ekledi Naomi. “Pekâlâ. Bu çok etkileyiciydi.”

Stef sahte bir selam verdi. “Dehamı takdir ettiğiniz için teşekkür ederim.”

Daha önce de savunmasız kalmıştım. O futbol sahasında sırtüstü yatarken olduğu gibi tüm o hastane yataklarında, o ameliyathanede savunmasızdım. Kendimi koruyamamış veya kurtaramamıştım. Diğer insanların merhametine kalmıştım, hayatım onların ellerindeydi.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Başımı salladım. “Durun bakalım. Savunmasızlık *zayıflıktır*. Neden bir daha zayıf olmak isteyeyim ki? Bana destek ol, Joel.”

Barmen, iki *shot* bardağını barın üzerinden pembe mohikan* saçlı müşteriye doğru kaydırırken bakışlarını bana çevirdi.

“Savunmasız olmak zayıf olduğun anlamına gelmez. Bu, acıyla başa çıkabilecek kadar güçlü olduğuna inandığın anlamına gelir. Bu aslında gücün en saf halidir.”

Sloane parmaklarını şakaklarına dayayarak bir patlama sesi çıkardı. “Aklım resmen uçtu,” diye mırıldandı.

“Bu çok güzeldi, Joel,” dedi mohikan saçlı motorcu peçetesiyle gözlerini silerken.

Tüm yetişkinlik hayatımı yenilmez, yetenekli ve bağımsız olduğumu kanıtlayarak geçirmiştım. Yalnız yaşayıp yalnız çalışmış, tek başıma tatile çıkmıştım. Daha bağımsız olabilmemin tek yolu vibratörümle tek eşli bir ilişkiye girmemdi. Bana korkakça bir çıkış yolu seçtiğimin söylenmesi hiç hoşuma gitmemiştir.

“Bakın, süper eğlenceli ‘hadi Lina’nın problemlerini analiz edelim’ oyununuzu elbette takdir ediyorum. Gerçek şu ki ister kişisel ister profesyonel olsun, ne zaman bir ilişki yaşamaya başlasam insanlar inciniyor.”

“Bu bir ilişki içinde olamayacağın anlamına gelmez. Sadece bu konuda iyi olmadığın anlamına gelir,” dedi Naomi şarabıyla işaret ederek.

“Tanrım, çok teşekkürler,” dedim düz bir sesle.

Naomi bir parmağını kaldırıp kadehi kafasına dikti. “Başlangıçta kimse bu işte iyi değildir. İlişki yaşama konusunda *hiç kim*senin doğal bir yeteneği yoktur. Herkes bunda nasıl iyi olacağını öğrenmek zorundadır. Çok fazla pratik, affedicilik ve kırılganlık gerektirir.”

“Kahretsin.” Stef mırıldanarak ayağa kalkıp omuzlarını dik-

* Mohikan ya da mohawk, saçların iki yanının kazıtılıp orta kısmına dik bir şekil verilen saç modelidir. (e.n.)

leştirdi. “İzninizle, hanımlar, bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Onlara göz kulak olur musun, Joel?”

Barmen onu başarıyla onayladı.

“Mesele sadece ilişkiler konusunda kötü olmam değil,” dedim asıl konuya dönerek. “Bağlanmak istemiyorum. İstedığımı yapmakta özgür olmak istiyorum, bana uygun bir hayatın peşinden gitmek istiyorum.”

“Bunların birbirinden ayrı olması gereken şeyler olduğunu düşünmüyorum.”

“Bom!” dedi Sloane bir elini bara vurarak. Kütüphanecinin ses efektleri içtikçe daha da yükseliyordu.

“Nereye gidersem memnuniyetle peşimden gelecek, çalıntı malların izini sürerken boktan motellerde uzaktan çalışacak bir adam bulamayacağım. Zaten bulsam bile muhtemelen istemezdim.”

Naomi hıçkırdı.

“Ciddi misin? Sen de mi? İçmeye beni almaya gelmeden önce mi başladınız?” diye sordum.

Omuz silkip sırttı. “Öğle yemeği için dürüm hazırlamıştım ama Waylon ben bakmıyorken tabağımdan çaldı. Midem boş olunca biraz çarpıldım.”

Fındık kâsesini ona doğru uzattım. “Alkolün etkisini hafıfletir.”

Tek gözünde bant olan bandanalı, uzun boylu bir motorcu yanına geldi.

Ağzını açtığı anda, “Hayır,” dedim.

“Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordun,” diye yakındı.

“Hayır. Bir randevu, gezinti ya da bize penisinin takma adını söylemeni istemiyoruz,” dedim.

Sloane elini kaldırdı. “Aslında ben penisin lakabını öğrenmek isterim.”

Motorcu göğsünü kabartarak pantolonunu çekti. “Uzun John Silver’... çünkü orada *piercing*’im var. Şimdi, kim kendisiyle şahsen tanışmak ister?”

* Define Adası isimli romandaki korsan karakter. (ç.n.)

“Şimdi mutlu musun?” diye sordum Sloane’a.

“Hem mutluyum hem de iğreniyorum.”

Motorcuya döndüm. “Terapi seansının bir parçası olmak istemiyorsan git buradan.”

“Yaylan bakalım, örümcek,” dedi Joel barın arkasından.

“Biraz eğlence aramaya çalışınca herkes sinirleniyor.” Örümcek tepinerek uzaklaşırken mırıldanıyordu.

“Durun, sanırım süper zekice bir noktaya değinmek üzereydim,” dedi Naomi. Burnunu kıvrıp derin düşüncelere dalmış bir halde kalan şarabından yudumladı. “Aha!”

“Aha!” diye tekrar etti Sloane.

Naomi taburesinde kıpırdanarak boğazını temizledi. “Dediğim gibi, şu anda yaptıklarını gelecekte yapabileceklerinle kıyaslıyorsun.”

“Herkes böyle yapmıyor mu?”

“Arada küçük bir fark var.” *Küçük* kelimesini ağzında birazcık yurvarlamıştı. “Ama ne olduğunu unuttum.”

Sloane diğer tarafıma doğru eğildi. Daha doğrusu barın üzerine yığıldı. “Saygıdeğer iş arkadaşımın söylemeye çalıştığı şey şu, kendi seçimlerini yapma özgürlüğünü istiyor olman yalnız olman gerektiği anlamına gelmiyor.”

Naomi parmaklarını Sloane’un yüzüne doğru şıklattı. “Evet! İşte bu! Unuttuğum şey buydu. Ne yaptığın ya da neye sahip olduğun ile nasıl *hissettiğin* iki ayrı şeydir. Örneğin, insanlar ‘bir milyon dolar istiyorum,’ dese bile aslında istedikleri şey finansal olarak kendilerini güvende hissetmektir.”

“Tamaaaaam,” dedim kelimeyi uzatarak.

“Kendi kararlarını verecek güce sahip olduğunu bilmek istiyorsun. Bu sonsuza kadar bağımsız bir ödül avcısı olarak kalman gerektiği anlamına gelmiyor. Ateşli bir seks yaptıktan sonra yatakta birlikte hazır yemek yiyebileceğin harika bir erkek bulamayacağın anlamına da gelmiyor. Bu sadece kendin gibi davran-

bileceğin, ihtiyaçlarının karşılandığından emin olabileceğin bir ilişki bulman gerektiği anlamına geliyor.”

Naomi’ye bakarak, “Hatırlamana sevindim çünkü bu çok akılcıca bir tespit ve sen çok güzelsin,” dedi Sloane.

“Teşekkür ederim. Bence sen de zekiliği güzel hale getiriyorsun!”

“Ay! Grup kucaklaşması!”

“Sarılma ayrıcalıklarınızı kötüye kullanıyorsunuz.” İkisi birlikte tekrar üzerime yığılırken durumdan yakınıyordum.

“Elimizde değil. Seninle gerçekten gurur duyuyoruz,” dedi Naomi.

“Onları püskürtmemi ister misin?” diye sordu Joel bira dolmuş makinesinin ağzını kaldırarak.

İçimi çektim. “Bırakalım da anın tadını çıkarsınlar.”

YİRMİ DÖRT

CEVİZLİ TURTA GÜCÜ VE SIVRI DİRSEKLER

Lina

“Eve gitmek istemiyorum,” diye mızızlandı Sloane onu otoparktaki arabama doğru yönlendirirken.

“Acıktım,” dedi Naomi şarkı söyler gibi.

Bizden uzaklaşmaya başlayan Stef’e seslendim. “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

Suçlu ve gergin görünüyordu. “Jeremiah’yı arayıp akşam yemeği yemek isteyip istemediğini sordum. O da evet dedi. Yani... seksi bir berberle yemeğe çıkıyorum.”

Naomi üzerine atladı. “Ben. Seninle. Çok. Gurur. Duyuyorum.” Her kelimedede Stef’in göğsünü yumrukluyordu.

Adam göğüs kaslarını ovuşturdu. “Off.”

“Her otuz saniyede bir bize mesaj at. Hatta en iyisi, randevunuzu canlı yayınlayın!” Sloane ayak parmaklarının üzerinde heyecanla zıplamaya başlamıştı.

“Aaaa! Evet! Yorum yaparız ve iyi gittiğini düşünürsek sana söyleriz,” diye ekledi Naomi.

Stef bana doğru döndü. “Sarhoş ikizlerle başa çıkabileceğinden emin misin?”

“Hayır ama...”

“Evet demişsin gibi davranacağım,” diyerek hınzır bir gülümsemeyle arkasına döndü.

Arkasından seslendim. “İyi eğlenceler ve onu korkutmamaya çalış.”

Stef bir sivrisinek gibi ezilmeye hazır olabilirdi ama ben hâla kırılganlığın en yüce güç olduğuna ikna olmamıştım. Bu bana daha çok kalbimi ezdirmenin en yüce yolu gibi geliyordu.

Sloane, Naomi’nin kolunu tutunca ikisi de neredeyse yere düşüyordu. “Aman Tanrım. Ona diğer şeyi söylemeyi unuttuk.”

“Kime neyi söylüyorsunuz? Benden mi söz ediyorsunuz?” diye sordum onları dengede tutmaya çalışırken.

Naomi nefesini verince havaya beyaz şarap kokusu karıştı. “Tamamen unutmuşum! Duncan Hugo’nun arabayı nerede saklayabileceği konusunda kiminle konuşabileceğine dair bir fikrimiz vardı.”

“Gerçekten mi? Kimle?”

“Grim,” dedi Naomi.

“Grim de ne?”

“Bir motosiklet kulübü lideri... yoksa patronu muydu? Belki de başkanıdır? Her neyse, olan biten her şeyi biliyor,” dedi Naomi.

“Naomi kaçırıldığında nerede olduğunu biliyordu çünkü Duncan Hugo’yu izliyordu.” Sloane dostunun cümlesini tamamladı.

“Ayrıca çok iyi biri, bana poker oynamayı öğretti,” diye ekledi Naomi.

“Bu motosiklet kulübü başkanı Grim’e nasıl ulaşabilirim?”

“Bende telefon numarası var, yani bir numara var. Hiç aramadım ama bana kendisi vermişti,” diye açıkladı Naomi.

Sloane’un gözleri sanki ilham gelmiş gibi parladı. “Çocuklar! Evrenin en iyi cevizli turtasını yapan bir yer biliyorum.”

Naomi cıyak cıyak bağırdı. “Turtaya bayılırım.”

“Eyalet sınırları dahilinde mi?” diye sordum.

Masaya döndüğümde garson üç dilim cevizli turtayı servis ediyordu. Kabul etmeliydim ki çok güzel görünüyordu.

“Seksi ve tehlikeli motorcu adamla konuştun mu?” diye sordu Sloane.

“Konuşmadım.” Naomi’nin verdiği numarayı aradığımda üç kez çaldıktan sonra bip sesi gelmişti. Beni geri aramasını söyleyen bir mesaj bırakmaya çalışmışım ancak söylediklerimin kaydedilip kaydedilmediğini bile bilmiyordum.

“Aman Tanrım,” dedi Naomi çatalı hâlâ ağzındayken. “Bu şimdiye kadar yediğim *en iyi* turta.”

Oturup çatalımı elime aldığım sırada telefonum çaldı. Ekrana baktım.

“Kahretsin.”

“O mu?” diye aynı anda tiz seslerle sordu arkadaşlarım.

“O değil.” İkisini sakinleştirerek tekrar sandalyemden kalktım.

“Selam, Lewis.” Aramayı cevapladığımda müşterilerin karşılandığı masanın önünden geçerek girişe doğru ilerliyordum. “Nasıl gidiyor?”

“Harika. Güzel. İyi. Şey, aslında biraz boktan,” dedi iş arkadaşım.

Suçluluk hissi, ani bir migren ağrısıyla kendini gösterdi. “İşe döndüğünü duydum.”

“Masa başı görevi,” diye açıkladı. “Bu da sorunun bir parçası. Bir mesele var, yardımın lazım.”

İşte ilişki kurmamamın sebeplerinden biri de buydu.

“Neye ihtiyacın var, Lew?”

“Çatıdan atlayıp kıcıımı kırdığım zamanı hatırlıyor musun?”

Yüzümü buruşturdum. “Hatırlıyorum.” Canlı bir şekilde hafızamdaydı.

“Sonrasında bana yardım etmek için yapabileceğin bir şey olursa yapacağını söylediğini hatırlıyor musun?”

“Hayal meyal,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. Arkamda Naomi ve Sloane aynı tişörtü giyen yaşlı bir çiftle sohbet dalmışlardı.

“Bugün senin şanslı günün,” dedi Lewis.

İçimi çektim. “Neye ihtiyacın var?”

“Sizin oralarda ortaya çıkan bir ÇUT var.”

ÇUT, ödül avcısı dilinde “çağrıya uymayan tanık” anlamına geliyordu. Mahkemeye çıkmayan ve kefalet şirketlerinin özgürlükleri için ödedikleri parayı tehlikeye atan kişiler için kullanılan bir tanımdı. “Varlıklar departmanına geçmemin bir nedeni olduğunu biliyorsun,” diye hatırlattım.

Mal varlığı soruşturmalarına geçmeden önce kefalet icra memuru olarak çalışmışım. Bana çok uzun gelen bir yıl olmuştu.

“Evet ama bu işte çok iyisin. Daha da önemlisi, tam oradasın. Yarından önce oraya başka birini gönderemem.”

“Şu anda iki sarhoş kadından sorumluyum. Onları kendi hallerine bırakamam. Gözlerine far niyetine dövme yaptırmaya karar verebilirler.”

“Onları yanında götür. Bu adam tehlikeli değil, sadece aptal. Teknik olarak aşırı zeki, bu da onu aptal yapıyor.”

Bu tiplere aşinaydım.

“Uzun Bacaklı Solavita’nın kötü bir adamı nasıl alt ettiğini arkadaşlarına göster.”

“Ne kadarlık kefaleti riske attı?”

“İki milyon dolar.”

“İki milyon mu? Ne halt yemiş?”

“Eyaletin Motorlu Taşıtlar Dairesi’ni hacklemiş, bir sürü sahte kimlik yarattıktan sonra bunları internet üzerinden satmış.”

Bilgisayar bağımlısı inekleri yakalamak, katilleri veya diğer şiddet suçlularını yakalamaya kıyasla genellikle daha az tehlikeliydi. Tek yapmanız gereken dizüstü bilgisayarlarını ele geçirmek, sonra onu arabanızın arka koltuğuna çekmek için kullanmaktı. Yine de çok yeni, çok sarhoş arkadaşlarımlayken işimi şansa bırakamazdım.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Lew.”

“Bak. Bu kartı oynamaktan nefret ediyorum ama bana borçlusun. Kazancı seninle paylaşacağım.”

“Senden ve kırılan kışından nefret ediyorum,” diye sızlandım. “Yarın hallederim.”

“Aslında önümüzdeki bir saat içinde halletmelisin. Şehirden kaçıyor, bir sonraki durağının neresi olacağını bilmiyorum. Onu gözaltına almam gerek.”

“Lanet olsun, Lew.” Camdan Naomi ve Sloane’a baktım. “Tehlikeli olmadığına yemin eder misin?”

“Daha yakında yaşasaydı onu alması için kendi büyükannemi gönderirdim.”

İçimi çektim. “Peki, tamam ama bu ödeştığımız anlamına geliyor.”

“Ödeştik,” diyerek söz verdi.

“Artık kışım kırmamla ilgili şakalar yapmak yok.”

“Adresle fotoğrafı sana mesaj atarım. Teşekkür ederim, sen harikasın. Fikrini değiştirmeden telefonu kapatıyorum. Hoşça kal!” Veda ettiği anda hızla telefonu kapatıverdi.

Sessizce küfrederek içeri döndüm. Lanet baş ağrım iyice artmıştı.

“Hey, Lina Bo-Bina! Patates kızartması ister misin?” diye sordu Sloane.

Masaya baktım. Naomi ile Sloane kendi turtalarıyla birlikte benim turtamı da yemişler, ardından yaşlı çiftin bıraktığı patates kızartmalarına geçmişlerdi.

Garsona işaret ettim. “Ben bir işimi halledip gelene kadar bu ikisine bakıcılık yapman için sana yüz dolar bahşiş verebilir miyim?”

Kumral perçemlerini yüzüne doğru savurdu. “Üzgünüm, tatlım. Buna bir daha kanmayacağım.” Duvardaki bir tabelayı işaret etti. “GÖZETİMSİZ SARHOŞLAR TUTUKLANACAKTIR” yazıyordu.

Hay aksi.

“Sorun nedir, Lina Weena?” diye sordu Naomi. “Üzgün görünüyorsun.”

“Ya da kabız gibi,” diye ekledi Sloane. “Daha fazla lifli gıdaya mı ihtiyacın var?”

“Bir saat kadar işe gitmem gerekiyor ve siz ikinizle ne yapacağımı bilemiyorum. Bir otele yerleşip ben dönene kadar odada sessizce oturmaya ne dersiniz?”

Sloane önce onay verir gibi başparmaklarını yukarı kaldırdı. Ardından parmaklarını aşağı çevirip dilini çıkardı.

“Bunu hayır olarak kabul ediyorum.”

“Huncan Dugo’yu buldun mu?” diye sordu. Gözlükleri yamuktu.

“Hayır. Bir iş arkadaşım için başka birini bulmam gerekiyor.”

“Bırak yardım edelim! Bir şeyler bulmakta çok iyiyimdir. Dün Knox buzdolabında on dakika boyunca ketçap aradı, ben yarım saniyede buldum!” dedi Naomi.

“Teşekkürler ama yardımınızı istemiyorum. Bir mahkeme kaçkınına yakalamaya giderken yolumdan çekilmenizi istiyorum. Knox buraya gelip sizi alana kadar ayıkmış gibi davranabilir misiniz?”

Bakıştılar, sonra başlarını sallayıp kıkırdamaya başladılar.

“Bunu hayır olarak kabul edeceğim.”

“Biz de seninle geliyoruz,” dedi Naomi kararlılıkla.

“Hayır, gelmiyorsunuz,” dedim aynı kararlılıkla onun aksine kelimeleri yuvarlamıyordum.

“Size arabada kalmanızı söylemiştim,” dedim ÇUT’umu kaldırımdan aşağı zorla götürürken. Yüzüm acıyor, kalçam ağrıyordu. Aşırı terlediğim için en sevdiğim kazağım mahvolmuştu.

“Özür dilerim.” Naomi pişman görünmeye çalışıyordu.

“Onu yakalamana yardım ettik,” dedi Sloane meydan okurcasına. Naomi ona dirsek attı. “Yani, üzgünüm demek istedim.”

Topallayarak bloğun etrafından dolanırken, “Fırsatım varken şehri terk etmeliydim,” diye mırıldandım.

“Ah! Bu plastik kelepçeler acıtıyor!”

Melvin Murtaugh, namı diğer Gölge Biçici, vahşi bir suçlu değildi. Kelepçelerime uzandığımı görür görmez kuzeninin ev sahipliği yaptığı, biranın su gibi aktığı partiden dışarı fırlamıştı. Onu sırasıyla arka tarafa, çürük verandaya ve ara sokağa kadar takip etmiştim.

Çocuğun spor ayakkabıları vardı, ben ise topuklu bot giyiyordum. Ancak atletik hünerlerimle kardiyo dayanıklılığım onun klavye becerilerinden çok daha etkiliydi.

Ayrıca sokağın girişinde duraksamak gibi muazzam bir hata yapmıştı. Bir şey dikkatini dağıtmış olmalıydı.

O “bir şeyin” sarhoş ortakları oynayan Naomi ile Sloane olduğu ortaya çıktı.

İkisi çocuğu yere yıkmak için yeterli zamanı vermişti. Paslanmaya başlamıştım, eskiden hedefimi devirmeye çalışırken onu iniş yastığı olarak kullanmayı da çok iyi bilirdim. Bu defa kalçam ve omzum asfaltla doğrudan, acı verici bir temas kurmuştu. Yüzüm Melvin’in sivri dirseğine çarpmıştı.

İşte bu yüzden ödül avcılığını bırakıp varlıkları kurtarma işine geçmiştim. İnsanlar kıcıma ve yüzüme çok fazla acı veriyordu.

“Gözlüklerim nerede? Gözlüklerim olmadan hiçbir şey göremiyorum!”

“Bunu sana kaçmamamı söylediğim halde kaçarken düşünecektin.” İç çamaşırlarını bile yerden toplama zahmetine girmeyen ergen oğluyla uğraşan sinirli bir anne gibi konuşmuştum.

Elimle gömleğinin arkasından tutup onu arabaya doğru yürüttüm. Şükürler olsun burası araba hırsızlarının istila ettiği bir mahalle değildi çünkü gözetimimdeki iki sarhoş, *Charger*’m kapılarını ardına kadar açık bırakmıştı.

“Tüh,” dedi Naomi arabayı gördüğünde. “Sanırım kapıları kapatmayı unutmuşuz.”

“Kovalamacanın heyecanı yüzünden,” dedi Sloane.

“Sizin kovalamacanın bir parçası olmamanız, arabada beklemeniz gerekiyordu. Sana gelirsek,” dedim kıpır kıpır *hacker*’ı daha sıkı kavrayarak. “Mahkeme tarihine yetişmen gerekiyordu.”

“Mahkemeye gidersem beni hapse gönderecekler,” diye mız-mızlandı.

“Ah, evet. Ağır bir suç işlediğinde olması gereken budur.”

Sızlanmaya başladı. “Annem beni öldürecek.”

Sloane konuşmaya dahil oldu. “Onu uçarak yakalaman çok fena bir hareketti. Bana bunu nasıl yapacağımı öğretebilir misin?”

“Hayır,” dedim net bir şekilde. Melvin’i kafasından tutup arka koltuğa ittim. “Orada kal.”

Kapıyı kapatıp yeterince pişman görünmeyen arkadaşlarıma döndüm. “Bu tehlikeli bir iş. Bu tür durumlarla başa çıkmak için eğitilmediniz. O yüzden size arabada kalmanızı söylediğimde *arabada kalacaksınız.*”

“Arkadaşlar, arkadaşlarının tek başlarına tehlikede olmalarına izin vermezler,” dedi Naomi sert bir sesle. “Waylay ile ben kaçırıldığımızda, senle Sloane bizim için geldiniz. Sloane ve ben de senin için geldik.”

“Arada bir fark var. Ben kaçırılmadım, Naomi. İşimi yapıyordum, aslında Lewis’in işini yapıyordum ama bunun için eğitildim. Böyle durumlarda deneyimliyim, siz değilsiniz.”

Sloane suratını astı. “Onun dikkatini nasıl dağıttığımızı bilmek istemiyor musun?”

“Kaldırımda bulduğum bir torba köpek dışkısını ona fırlattım,” dedi Naomi böbürlenerek.

Bu kokuyu açıklıyordu. Arabamı kesinlikle bakıma sokmam gerekecekti.

“Ben de ona bağırarak memelerimi gösterdim,” dedi Sloane gururla.

Başka iki sivil olsaydı etkilenirdim ama tek düşüncbildiğim Naomi ile Sloane'un benim için kendilerini isteyerek tehlikeye atıkları gerçeği idi. Şimdi hiç istemediğim bir telefon görüşmesi yapmak zorundaydım.

İçimi çektim. "Birini aramam gerekiyor. Burada kalıp Melvin'e göz kulak olun. Arabaya binmeyin, uzaklara gitmeyin. Sokaklarda dolaşan katil ruhlu manyaklarla arkadaşlık etmeyin."

Ben aramayı yaparken Sloane, Naomi'ye doğru fısıldıyordu. "Turta yiyemediği için kızgın."

Knox telefonu ilk çalışta açtı.

"Sorun nedir? Stef neden güncelleme yapmıyor ve nişanlım neden mesajlarıma cevap vermiyor?"

"Hiçbir sorun yok. Stef erken ayrılmak zorunda kaldı. Naomi'ye gelince." Omzumun üzerinden *selfie* yapan Naomi ve Sloane'a baktım. "Mesajlarına cevap vermiyor çünkü Sloane ile birlikte tüm *Snapchat* filtrelerini denemekle meşgul."

"Neden aradın? Birbirimize kızgın değil miyiz?"

"Emin değilim. Takip edemiyorum."

"Güzel. Madem kavgamızı ettik, bitirelim o zaman."

İşte bu yüzden erkeklerle arkadaş olmayı seviyordum. Daha kolaydı.

"Anlaştık. Bir iyiliğe ihtiyacım var, aslında iki tane. Haklı olsan bile sinirlenmemeni ve beni dinlemeyi reddeden iki sarhoş kadını eve götürmeni istiyorum."

"Senin arabanın nesi var?"

"Şu anda elleri kelepçeli bir suç dehası tarafından işgal edilmiş durumda."

"Siktir."

"Eğer gitmeme izin verirsen, Milli Gelirler İdaresi'ni *hack*lerim. Böylece bir daha asla vergi ödemek zorunda kalmazsın," diye teklif etti Melvin arka koltuktan.

Homurdandım. "Konuşma."

Açık camlarla otoyolda yüksek hızda ilerlerken rüzgâr bize her yönden çarpıyordu. Köpek boku kokusunu hafifletiyordu.

"O sakallı, dövmeli adam kollarımı koparıp beni onlarla öldürsiye dövecekmiş gibi görünüyordu. Sırf bana ulaşmak için camı kıracak sandım."

Tahmin edildiği gibi Knox mutlu olmamıştı. Önce Naomi ve Sloane'un onları da yanımda getirmem konusunda beni ikna etmelerine izin verdiğim için bana kızmıştı. Sonra Naomi ve Sloane'u kendilerini kasten tehlikeye attıkları için azarlamıştı. En sonunda öfkesini, yüzümü dağıttığı için Melvin'e yöneltmişti.

Henüz aynaya iyice bakmamıştım. Knox'un tepkisine ve gözümün altındaki şişlik ile yanma hissini düşününce hiç iyi görünmediğimi tahmin ediyordum.

"Knox genelde böyledir," diyerek onu temin ettim.

"Yüzün için beni suçladı. Buna inanabiliyor musun? Sana ben vurmadım." Melvin dudak bükmüştü.

"Dirseğin çarptı."

"Senin yüzün benim dirseğime çarptı. Muhtemelen benim de bir morluğum olacak."

Gaz pedalına yüklenirken motordan yükselen kükremenin yolcumun konuşmalarını bastırmasını umuyordum. Bu adamı ne kadar çabuk teslim edersem vücudumun her yerine o kadar çabuk buz koyabilirdim.

"Hücrene bir doktor göndereceğimden emin olabilirsiniz," dedim düz bir sesle.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Knockemout Polis Departmanı." İdeal değildi ancak ÇUT'ların polis gözetimine teslim edilmesi gerekiyordu. En yakın tam kadrolu karakol Knockemout'daydı. Ayrıca haber vermek ve Nash'in bu gece izinli olduğundan emin olmak için onları önceden aramış olabilirdim.

İhtiyacım olan son şey onunla karşılaşmaktı.

“En azından biraz müzik dinleyebilir miyiz?” diye homurdandı Melvin.

“Evet, dinleyebiliriz.” Teybin sesini açıp Knockemout çıkışına yöneldim.

Kırmızı ve mavi ışıklar dikiz aynamı aydınlattığında kasaba sınırlarına üç kilometre mesafedeydik.

Hız göstergesine bakınca irkildim.

“Aha! Yakalandın,” diye kıs kıs güldü yolcum.

“Kapa çenenin, Melvin.”

Yolun kenarına çekip dörtlülerimi yaktım. Polis memuru aracımın camına yaklaşırken ruhsatımı çıkardım.

Nash Morgan el fenerini gözlerime tuttuğunda bunun benim gecem olmadığını anlamıştım.

YİRMİ BEŞ

HIZ CEZASI

Nash

“İn arabadan.”

“Bu gece çalışmaman gerekiyordu.” Direksiyonu kavrarken mırıldanıyordu.

“İn. Şu. Arabadan. Angelina,” diye emrettim dişlerimi sıkarak.

Arka koltuktaki salak bağırmaya başladı. “Yardım edin! Bu kadın beni kaçırdı!”

“Kapa çeneni, Melvin,” diye tersledi Lina.

Kapısını çekip açtım. “Beni uğraştırma, melek.”

Emniyet kemerini çözüp arabadan indiği an bedenimi ele geçirmişti. Artık biliyordum. Ona bu kadar yakinken kendime güvenemeyeceğimi biliyordum ama Grave bana durumu anlattığında sonucun kaçınılmaz olduğu belli değil miydi?

Bir şekilde böyle sonuçlanacağını biliyordum.

“Geri çekilecek misin, yoksa bütün gece burada dikilip beni sıkıştıracak mısın?” dedi sessizce. Karşımda meydan okurcasına dikilmek için elinden geleni yapıyor, yine de fiziksel bir temastan kaçmıyordu. Bu beni mahvetti.

Kot pantolonunun bir dizi yırtılmıştı. Kazağının ve ceketinin her tarafı kir içindeydi. Topalladığını görür gibi oldum ama tansiyonumu fırlatan şey yüzünü görmektir.

“Bunu sana o mu yaptı?” Çenesini kavrayıp morlukları gö-

rebilmek için başını eğdim. Öfke adeta tenimin altında yaşayan bir varlık halini almış, içimi kemiriyordu. Kendimi kaybetmemek için büyük çaba sarf ediyordum.

Uzanıp yüzünü tutan elimin bileğini kavradı ama bırakmadım. “Devletin veri tabanlarını *hacklemek* dışındaki tek suçu sivri dirseklere sahip olmak.”

“Neden bir ÇUT getirdin?”

Küstahça gözlerini devirdi. “Umursuyormuş gibi yaptığın kısmı geçebilir miyiz, böylece yoluma devam edebilirim? Uzun bir gün geçirdim.”

“Onu dinleme! Kefaletten kaçmadım! Barınak köpeklerine kitap okuduktan sonra masum bir şekilde eve yürürken ara sokakta beni yakalayıp tehdit etti,” diye sızlandı yolcusu.

Lina ile aynı anda seslendik. “Kapa çeneni, Melvin.”

Onu arabasının arka tarafına çekip aracımın farlarının ışığı altında kontrol ettim. “Başka bir yerin incindi mi?” Yanağının altındaki morluk kötüydü ve şişmişti. Varlığımın her zerresiyle bundan nefret etmiştim.

Ellerimi savuşturdu. “Bu da trafik kontrolünün bir parçası mı artık?”

Onun bu kadar yakınımda olması sadece devrelerimi yakmıyor, onları tamamen yok ediyordu.

İçimde yükselen öfke boğazımı tırmalayarak çıkmak ve özgür kalmak istiyordu. Artık üşümüyordum, artık bomboş hissetmiyordum. Patlamak üzere olan bir volkandım.

“Kazayla oldu.” Lina’nın sesi sakindi, neredeyse sıkılmıştı. Sesi damarlarıma işleyen güzel bir zehir gibiydi.

“Değerli varlıkları kurtardığını söylemiştin, insanları avladığını değil,” diye hatırlattım.

“Evet. Bana tekrar yalancı demeden önce söyleyeyim, birisi bir iyilik istedi. Bu da seni hiç ilgilendirmiyor.”

Böyle şeyler söyleyip duruyordu. Teknik olarak doğru olan şeylerdi.

Ancak ona kızgın olmama, onunla işimin bittiği konusunda ısrar etmeme rağmen iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Yaşananları öğrenip onunla ilgilenmem gerekiyordu.

Benim ilgi alanım oydu ve onunla işim bitmemişti. Aslında daha yeni başlıyordum, bu gerçeği kabullenerek kendi seçimimmiş gibi davrandım.

“Kim bir iyilik istedi? Senden bunu yapmanı kim istedi?”

“Tanrım, Nash. Sakin ol, hiçbir yasa çiğnenmedi. Yengenle arkadaşsın, her ne kadar sarhoş olup emirlere uymayı reddeden baş belaları olsalar da güvendeler. Knox onları alıp evlerine bıraktı.”

“Bunun farkındayım.” Ağabeyim, Lina’yı bir suçluyla baş etmesi için yalnız bırakmanın akıllıca olduğunu düşünmüştü. Bu da gündeme gelmesi gereken bir başka konuydu. Büyük ihtimalle yumruklarla ele alacaktım.

Hassiktir.

İçimde uyandırdığı duygular tehlikeliydi. Rozetli, sakın kanun adamı gitmişti. Tükenmiş insan parçası gitmişti. Onun yerine her şeyi yerle bir etmek isteyen, ateş püsküren bir ejderha gelmişti.

Knox’un çoğu zaman böyle hissedip hissetmediğini merak ettim.

Uzanıp çenesini tekrar kavradım, morlukları inceleyebilmek için güzel yüzünü eğdim. Sadece bu şekilde bile olsa ona dokunmak içimde bir şeyleri ateşlemişti.

“Buza ihtiyacın var.”

“Beni tutmasaydın daha hızlı hallederdim.”

Öfkeyle nefes verdim. “Onu arabadan indir.”

“Ne?”

“Onu arabadan indir,” dedim yavaşça telaffuz ederek.

“Ah, hayır. Buna kanmam, bu herifi karakola götürüp makbuz alacağım. Ondan sonra tamamen senindir.”

“Onu senin götürmeni istemiyorum,” dedim. Bir sahiplenme dalgası tüm mantıklı düşünceleri silip süpürmüştü. Umurumda

değildi. Sadece onun güvende ve yakınımnda olmasına ihtiyacım vardı.

“Ne istediğin umurumda bile değil,” diye hırladı.

“Ben ikimize yetecek kadar umursuyorum. Şu herifin kıcını arabandan indir.”

Kollarını kavuşturdu. “Hayır.”

“Peki.” Geri çekilip arabanın etrafından dolandım. “Ben yaparım.”

Kolumdan tuttuğunda dokunuşundan zevk aldım. “ÇUT”unun yanına bir adım daha atarsan...”

“Ne yaparsın?” diye meydan okudum duraksayınca. Bana karşı koymasını istiyordum. Öfke ve şehvetin iç içe geçtiği bir noktada onunla buluşmak istiyordum.

“Bunu neden yapıyorsun?” dedi sessizce parmaklarını saçlarının arasına geçirerek.

“Keşke bilseydim, hayatım.” Oysa biliyordum. Bana yalan söyleyebilir, kendini tehlikeye atabilirdi. Benden kaçabilir veya nefret edebilirdi. Yine de onu yalnız bırakamazdım çünkü onunla işim bitmemişti.

Onu bu kadar çok istediğim için kendimden nefret ediyordum.

“Sana ait değilim. Yasaları çiğnemedim. Tehlikede olan tek şey, bu salağı alt etmeye çalışırken zedelenen egomdu. O yüzden yetkini kötüye kullanıp beni gözaltına almak istemiyorsan işimi yapmama izin vermeni öneririm.”

“Umursamak istemediğimi biliyorsun.”

“Zavallı Nash. Kötü karakter için kahraman olmak zorunda mı kaldın?”

Kalçalarımıyla onu arabaya yapıştıınca gözleri büyüdü. Narin burun delikleri tehlike kokusu alan bir geyik gibi genişledi ama elleri aklından bağımsız hareket ediyordu. Beni kazağımdan kavrayıp sıkıca tuttu.

“Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, melek.”

“Durduğum yerden bakınca zarar görecekt tek kişi senmişsin gibi görünüyor,” diye karşılık verdi.

Yolun kenarında durmuş, öfkeli bir kadını arabasına yapıştırmıştım. Kalp atışlarım kafamın içinde, aletimdeki zonklamayla eşleşen sabit bir ritimle çarpıyordu. Lina güvenli veya akıllıca bir seçim değildi. Ancak heyecanlandıran aptalca bir nedenle vücudum, hayatını gri bölgede yaşayan bu kadının doğru seçim olduğunu düşünüyordu.

Çenesini kavrayıp başparmağımı altdudağının üzerinde gezdirdim. Gözlerindeki ışık öfkeden daha tehlikeli bir şeye dönüştü. Ona olan ihtiyacım ile titriyordum. Ona bu kadar yakın olma konusunda kendime güvenemiyordum.

Tam kendimi geri çekmeye ikna etmek üzereyken dişleriyle başparmağımın alt kısmını ısırıldı.

Küçük bir sızı hissettim. Acı omurgamdan aşağıya yayılarak taşaklarımda yoğunlaştı.

Kalbinin göğsümde hızla çarptığını hissedebiliyordum.

İkimiz de aynı anda hareket ettik. O bacaklarını aralayıp bana yer açarken ben dizlerimi hafifçe kırdım.

Böyle. Şimdi. Onunla.

Kanım daha fazlasını istiyordu. Performansla ilgili tüm korkularım şehvetin sıcaklığıyla buharlaşıp geceye karışmıştı. Ona sahip olmam gerekiyordu. Ona sadece bana ait olduğunu kanıtlamalıydım. Ellerimi dizlerinin altından geçirerek onu yukarı doğru çektim ve ereksiyonum uyluklarının arasına yerleşene kadar bacaklarını açtım. Tamamen giyinik olsa bile vücudunun beni karşılama hissi neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

“Sana ihtiyacım...”

“Sana ihtiyacım olmasını istemiyorum ama var,” diyerek yüzümü boynunun ipeksi pürüzsüz tenine gömdüm.

“Kahretsin, Nash.” Nefes nefeseydi. “Geri çekil de nefes alayım.”

Ona dayanmış halde hareketsiz durdum ama geri çekilmedim. Yapamazdım. Boğazındaki nabız dudaklarımın hemen altında çırpınıyordu.

“Nash. Lütfen. Geri çekil ve nefes almama izin ver.”

Beni mahveden o “lütfen” oldu. Bana her şeyini verdiği sürece ma ne isterse verebilirdim.

Bir küfür savurdum ve geri adım atarak onu bıraktım.

“Seninle duygusal destek seksi yapmayacaksam, nefret seksi yapmayacağıma da emin olabilirsin.”

“Melek.”

Bir elini kaldırdı. “Birbirimize güvenemeyeceğimizi zaten kanıtladık. Bence birbirimize yakın olmak konusunda kendimize güvenemeyeceğimizi de şimdi kanıtlamış olduk.”

“Bununla daha ne kadar başa çıkabileceğimi bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Bana bir bakış fırlattı. “Daha çok çabala.”

“Deniyorum. Sana çok kızgınım. Güvenimi boşa çıkardın.”

“Ah, lütfen,” diye alay etti. “Sana karşı kimseye karşı olmadığım kadar dürüst oldum. Sadece siyah ve beyazın ötesinde koca bir dünya olduğunu kabul etmeyi reddediyorsun.”

“Dedim ya, sana ne kadar kızgın olduğumu düşünmeden edemiyorum. Ancak tek istediğim dizlerimin üzerine çöküp yüzümü bacaklarının arasına...”

Eliyle ağzımı kapattı.

“O cümleyi bitirme. Birbirimiz için tehlikeliyiz. Sen bana dokunurken düzgün düşünemiyorum bile, birlikte olmamız kötü bir karar. Bunu söyleyen *bensem*, durum gerçekten ciddidir.”

Oysa hayatımda ilk kez sonuçlar hakkında endişelenmiyorum, ilerisini düşünmüyordum. Kesin olarak bildiğim tek şey onu istediğimdi. Yalan söylediği, beni incittiği ve benimle her konuda kavga etmek istediği halde bu değişmiyordu.

Angelina Solavita’yı istiyordum.

“Affedersiniz? Bir tartışmanın ortasında olduğunuzu biliyorum ama gerçekten işemem lazım.”

“Kapa çeneni, Melvin!”

Karakola kadar yol boyunca kırmızı *Charger*'ı dibinden ayrılmadan takip ettim. Bir santim bile mesafe bırakmadım. Oraya vardığımızda cipimden inmiş, o daha motoru durduramadan arabanın kapısını açmıştı.

“Geri çekil, ateşli çocuk,” diye uyardı Lina.

Çoktan çelimsiz suçluyu arka koltuktan çekip çıkarmıştım. “Gidelim, pislik herif.”

“İsim takmanın yersiz olduğunu düşünüyorum,” diye söylendi.

“Asıl yersiz olan onun yüzündeki morluklar,” dedim Lina’ya bakması için onu döndürerek. İncindiğini görmek içimdeki çirkin bir şeyi serbest bırakmıştı. Onun tüm ihlallerini halının altına süpürmek isteyen, başka hiç kimsenin yaklaşamaması için onu yakınımında tutmak isteyen bir şeydi.

“Sana söyledim, esmer olan bana köpek kakasıyla vurdu ve sarışın olan memelerini gösterdi. Ardından bu kadın beni yakaladı. Yaralanmasından ben sorumlu değilim.”

Lina’ya bir bakış attığımda omuz silkti. “Naomi ve Sloane,” dedi açıklama olarak.

“Dinle, gerçekten çok açım.” Melvin sızlanıyordu. “Kuzenimin evinden yemek yemeden çıktım. Sence biraz çıtır *nugget* veya şu gülen yüzlü patates püresi şeylerinden alabilir miyim? Bilirsin işte, rahatlatıcı yiyecekler. Kendimi çok stresli hissediyorum.”

Tanrım. Annesi hâlâ ekmeğinin kabuklarını da kesiyor muydu?

“Hanımefendiye saldırdığın için özür dilersen sana yemek veririm.”

“Yüzün dirseğime çarptığı için özür dilerim, Lina. Gerçekten. Bir kadını incitmeyi aklımdan bile geçirsem annem kıcıma tekme basar.”

“Özrün kabul edildi,” dedikten sonra Lina bana doğru döndü. “Şimdi bana makbuzu ver.”

“Gidelim.” Mırıldanarak Melvin’i önümüzden iteledim.

İçeri girdiğimizde Grave, “Kahretsin, güzelim. Ne oldu sana böyle?” diye sordu Lina’ya.

“Sivri bir dirsek,” diye açıkladı Lina.

“Dirseklerim babama çekmiş. Vücudunun çoğu parçası sivri ve keskindir,” diye açıkladı Melvin. “Peki ya şu *nugget*’lar...”

Melvin’i, Grave’e doğru ittim çünkü dirseklerimden birini suratına geçirmek üzereydim. “Bana bir iyilik yap ve bu işi hallet. Evrak işleriyle ben ilgilenirim.”

Lina gözleriyle beni ikiye ayıracakmış gibi bakıyordu.

“Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor,” diyerek koridora çıktı.

“Fena halde topallıyor,” dedi Grave sanki onun her hareketini zaten dikkatlice gözlemlememişim gibi.

Lina topallamasını elinden geldiğince saklayarak içeri girdiğinde evraklarını hazırlamıştım.

“Bu, Murtaugh için,” dedim ilk makbuzu uzatırken. “Bu da senin için.”

İkinci kâğıdı aldığı an bana ölümcül bir bakış fırlattı. “Hız cezası mı? Şaka yapıyorsun.”

“Seni kenara çektiğimde hız sınırını yirmi iki kilometre aşmıştın,” diye hatırlattım.

O kadar sinirlenmişti ki, kekelemeye başladı. “Sen... sen...”

“Ödemek veya itiraz etmek için iki hafta var. İtiraz etmeyi düşünüyorsan yerinde olsam etmezdim. Seni ben kenara çektim ve trafik mahkemesine gelmek için bir gün izin almaktan hiç çekinmem.”

Derin bir nefes aldı. Bu onu sakinleştirmeye yetmeyince bir nefes daha aldı. Üzerinden öfke akıyordu. Parmağını bana doğrultup başını salladıktan sonra kapıya yöneldi.

“Ne yaptığını bildiğinden emin misin, şef?” diye sordu Grave.
“Hiçbir fikrim yok, Hopper.”

Lina'yı yalnız bırakma konusunda kendime güvenmediğim için eve gitmek yerine kötü ruh halimi şehir dışına taşıdım. Toprak yolda hızla ilerlerken lastiklerim karanlık gökyüzüne toz bulutu savuruyordu. Büyük evin ışıklarının yandığını görünce frene basıp aracımdan indim.

Verandaya çıkarak açılana kadar ön kapıya vurdum.

“Tanrım. Bu da ne...”

Ağabeyimin cümlesini bitirmesine bile fırsat vermedim. Çenesine indirdiğim yumrukla başı geriye savruldu.

“Seni lanet olası sikik!” diye hırladı.

Bir yumruk yeterli gelmemişti. Omzuyla karnıma vurduğunda boka bulanmış bir domuzdan daha mutluydum. Birlikte savrulup verandanın korkuluklarını parçalayarak yaprak yığınının üzerine düştük.

Kasıklarına dizimi geçirdim ve onu devirerek üzerine çıktım.

Yüzüne bir yumruk daha indirmeme izin verdikten sonra savunmamı aşip yumruğunu suratıma geçirdi. Kan, öfke ve hayal kırıklığım çılgın bir kokteyl halinde tattım.

“Kahrolası derdin ne senin?” Yüzünü çalılıklara çarptığım sırada sormaya çalışıyordu.

“Bir suçluyla baş etmesi için onu yalnız bıraktın.”

“Tanrı aşkına, seni salak. Çocuğu gördün mü? Lina böyle adamları kahvaltı niyetine yiyor.”

“Adam onu incitti.”

Kaburgalarına bir yumruk indirdim. Ağabeyim homurdandı, sonra havalı bir bacak hareketiyle beni üzerinden yuvarladı.

Saçlarımdan yakalayıp yüzümü toğrağa bastırdı. “Adam, Lina'yı yaraladı. Onu inciten pislik sensin.”

Omzumun üzerinden bir dirsek attım ve çenesine çarptığını hissettim.

Knox homurdanıp tükürdü. “Kıçı tekmelenmesi gereken biri varsa o da sensin. Onun kafasını karıştırdığın için senin kıçını tekmelemeliyim. O benim arkadaşım.”

“Ben de senin lanet olası kardeşinim,” diye hatırlattım.

“O zaman neden kavga ediyoruz?”

“Ben nereden bileyim?” İçimde hâlâ kızgınlık vardı, çaresizlikle doluydum. Artık buna hakkım olmadığını bildiğim halde ona dokunma ihtiyacı hissediyordum.

“Knoxy?” Naomi evin içinde bir yerden sarhoş sesiyle seslendi.

“Dışarıda, Nash amcayla bahçede kavga ediyor. Verandayı kırmışlar,” dedi Waylay.

“Harika. Şimdi de benim başımı belaya sokuyorsun,” diye yakındı.

Ezilmiş bitkilerin üzerine sırtüstü uzandık. Mürekkep karası gökyüzünde yıldızlar iğne ucu kadar parlaktı.

“Onu yalnız bıraktın,” dedim tekrar.

“Kendi başının çaresine bakabilir.”

“Ama bu bakmak zorunda olduğu anlamına gelmez.”

“Bak, dostum, ne söylememi istiyorsun? Papatya ile Sloane’u almam için bana ihtiyacı vardı. İkisi de çok sarhoştı. Hayatımda bir daha *Spice Girls* karaoke şarkısı duymazsam harika olur.”

Lina, Knox’a ihtiyaç duymuştu. Bu gerçeğin üzerine biraz düşündüm.

Başı derde girdiğinde beni değil, Knox’u aramıştı. Bunun için iyi bir sebebi olduğunu göremeyecek kadar aptal değildim. Yine de burada, toprağın üzerinde yatarken Lina’nın yardıma ihtiyacı olduğunda başkasına gittiği bir dünya yarattığım için öfkeleniyordum.

“Bunu nasıl berbat ettin?” diye sordu Knox.

“Bir şeyleri berbat ettiğimi nereden çıkardın?”

“Ona kızmak yerine burada benimle birlikte çimlerin üzerinde yuvarlanıyorsun. Ne yaptın sen?”

“Ne yaptığımı sanıyorsun? Onu kenara çektim, hız yaptığı için ceza kesip bolca azarladım.”

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Kadınlarla aran genelde bundan daha iyi olmuştur,” dedi.

“Siktir git.”

“Tavsiyemi istersen...”

“Neden isteyeyim ki? Naomi, kız kardeşi ve o pislik tarafından seks kelepçeleriyle kaçırılana kadar onu sevdiğini söyleyememiştin.”

“Bazı şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyordum, tamam mı?”

“Evet, ben de öyle yapıyorum.”

“Benim tavsiyem, onunla bir şansın olsun istiyorsan daha hızlı davranmanı gerektirecek. Bugün bavulunu hazırlıyormuş. Naomi, Sloane’la birlikte dışarı çıkıp vakit geçirmesi için onu zorla ikna ettiklerini söyledi.”

“Toplanıyor muymuş?”

“Davayı üstlenecek başka biri gelene kadar motele geri taşınacağını söylemiş. Ardından eve gidecekmiş.”

Gidiyor muydu?

Kesinlikle olmazdı.

Lina hiçbir yere gitmiyordu. Bu işi çözene kadar olmazdı. Neden derimin altına ve kanıma işlediğini bulana kadar olmazdı. Onu içimden atmanın veya yakınımda tutmanın bir yolunu bulana kadar olmazdı.

Ancak bunlar Morgan erkeklerinin yüksek sesle söylediği şeyler değildi.

Bunun yerine güvenli alanımıza bağlı kaldım. “Yani şimdi arkadaşınla takılsam sorun olmaz mı? Tanrım, dostum, çok değişken birisin.”

“Hadi oradan, pislik. Naomi’nin dediğine göre Lina sana karşı bir şeyler hissediyormuş. Henüz tamamen mahvetmemişsin, tabii o hız cezası işi bitirmediyse. Buraya gelip kendini onun için rezil ettiğine göre belki de keşfetmeye değer bir şeyler vardır diye düşünüyorum.”

Yüzümdeki yaprağı sıyırdım. “Lina bir şey mi hissediyormuş? Ne söylemiş?”

“Bir bok bilmiyorum,” dedi Knox sinirlenerek. “Papatya ile Sloane bir yandan ‘Wannabe’ söylerken arada bununla ilgili bir şeyler anlatıyorlardı. Ayıldıklarında onlara sor ve beni bu işin dışında bırak.”

Bir süre sessiz kaldık. Yıkık dökük bir çiçek tarhında uzanmış, gece gökyüzüne bakan iki yetişkin adamdık.

“Duyduğuma göre Naomi, Lina’nın kovaladığı adama köpek boku atmış. Sloane da memelerini göstererek adamın dikkatini dağıtmış,” dedim.

Knox yanımda homurdandı. “Tanrım. Artık kızlar gecesi yok. Şu andan itibaren üçü birlikte dışarı çıktıklarında yanlarında bir refakatçi olacak.”

“Anlaştık.”

Paravan kapının gıcirtısını duyduk ama bir kova dolusu soğuk suyun gelişini görememiştik. İkimizin de yüzüne çarptı.

Tükürüp küfrederek düşmanla yüzleşmek için ayağa kalktık. Naomi, Waylay ve Waylon verandada durmuş bize bakıyordu.

“Artık dövüşmek yok,” dedi Naomi asil bir tavırla. Sonra da hıçkırdı.

Waylay hortumu üzerimize çevirirken kıs kıs gülüyordu.

YİRMİ ALTI

NASH DE KİM?

Lina

Nash Morgan benim için artık yoktu.

Son ağırlıklı *squat* setini azimle tamamlarken bu cümleyi tekrarlıyordum. Terden sıırıslıklam olmuş polis şefini bırakıp tamamen kendi antrenmanıma odaklanabilirdim. Omurgamdaki karıncalanmadan anladığım kadarıyla buraya geldiğinden beri bakışlarını üzerimden çekmemişti.

Adamın fiziksel çekiciliği çok fazlaydı ve açıkçası beni çok kızdırmıştı.

Vernon beni şimdiki acıma geri döndürerek, “O popoyu daha aşağı indir,” diye bağırdı.

“Sen... poponu... aşağı... indir... ” diye hırıldarken tüm gücümü kullanmıştım. Bacaklarımda kalan son enerji moleküllerini sömürmeye hazırlanıyordum.

Nolan arkamdaki ağırlık sehpasından, “Güçlü bitir, Solavita,” diye seslendi. Görünüşe göre Nash’le bir çeşit barış yapmış, artık birlikte çalışıyorlardı.

Ağırlık barının üzerinden her iki ortaparmağımı da kaldırmayı başardım. Ardından kaslarımı zorlayarak tekrar ayağa kalktım.

Barı tekrar standın üzerine yerleştirip nefes almak için eğildiğimde yaşlı antrenman arkadaşlarımdan gelen onay sesleri kulaklarımda yankılandı.

Ne yazık ki gözlerimi kapatmayı unutmuştum. Bu yüzden Artık Var Olmayan Adam'ın aç gözlerle kıcıma attığı kısa bakışı yakaladım.

Sabahki antrenmanından dolayı terli ve huysuz olan Knox, kardeşine doğru yürüdü. Nash'in bakışlarının yönünü fark ettiğinde karnına bir dirsek indirdi.

İkisinin de yüzünde soluk morluklar vardı. Ancak Nash'i tamamen unuttuğum için ne olduğunu öğrenmekle hiç ilgilenmiyordum.

Peki, belki yüzde on ilgileniyordum. Tamam, en fazla yüzde kırktı.

İkisine de soracak değildim. Knox'la aramızda, Nash konusunu açmadığımız sürece geçici bir ateşkes sürdürüyorduk. Nash ise sonunda benim için var olmadığı mesajını almış gibi görünüyordu. Kapıma ya da telefonuma cevap vermeyi reddettiğim üç günün ardından zili çalmayı ve aramayı bırakmıştı.

Böylesi daha iyiydi. Birbirimize yakın olduğumuzda güvenilmez olduğumuzu birçok kez kanıtlamıştık.

Merdivenlerde karşılaşmayacağımızdan emin olmak için giriş çıkış saatlerimi ayarlamam korkakça değildi. Kapısının önünden sessizce geçerek koca bir tavuk gibi davranmıyordum. Bir kez olsun güvenli, akıllıca bir karar vermiştim.

Ağırlıkları bırakıp doğruldum. Nash'in dikkatini üzerimde hissetmiyormuş gibi davranarak su şişemden büyük bir yudum aldım.

Tıpkı onun sadece bir duvar ötede, yan dairede olduğunu bildiğimde damarlarımda kıvılcımlanan düşük seviyeli farkındalığı görmezden gelmeyi seçtiğim gibiydi.

Hâlâ kendimi onun duş sesini duymaya çalışırken buluyordum. Sonuçta ben de insandım, değil mi?

Kendimi yenilenip gelişmiş, daha sağlıklı bir o kadar sıkıcı ama kesinlikle daha iyi bir kafa yapısına sahip Lina olmaya ada-

miştım. Kafein ve alkolü azaltmış, sebze yemeyi arttırmıştım. Dört günlük bir meditasyon serisine başlamıştım. PVK'lerimin çoğu durmuştu. Artık soruşturmadan başka dikkatimi dağıtan bir şey yoktu.

Grim'in tuhaf telesekreterine üç mesaj daha bırakmış ancak henüz bir yanıt alamamıştım.

Şükürler olsun araştırma ekibim yardımına koşmuştu. Zelda inek öğrenci sihrini kullanmış, Tina'nın belirsiz tariflerinden iki yardakçıyı teşhis etmeyi başarmıştı. Yüzü Dövmeli Adam Stewie Crabb'di. Sol gözünün altında hançer dövmesi olan iki kez hüküm giymiş bir suçluydu. Keçi Sakallı Tombul ise Wendell Baker'dı. Kafası tıraşlı ve Fu Mançu* tarzı bıyığı keçi sakalıyla birleşen iriyarı, beyaz bir adamdı. Saldırı suçundan dolayı sadece bir kez hapis yatmıştı.

Her ikisi de Duncan'la olan dostlukları sayesinde genç yaşlarından beri Anthony Hugo'nun yanında çalışıyordu. Kullan At Telefonlu Adam'ın kimliğini belirleme konusunda Zelda'nın şanssı yaver gitmemiş olabilirdi, en azından Crabb ve Baker'la ilgili ipuçları vardı.

Gözlem yapmak için mülk araştırmamı bir kenara bırakmıştım. Ne yazık ki, federallerin peşlerinde olduğunu bilen düşük seviyeli yardakçıları izlemek çoğunlukla striptiz kulüplerinin otoparklarında oturmamı gerektiriyordu.

"İyi iş," diye hırıldadı Stef. Tişörtü baştan aşağı sıırılsıklamdı ve siyah saçları kafasının ortasında havaya dikilmişti. Terli, sumi bir şahine benziyordu.

"Teşekkürler," dedim biraz daha su içerek. "Kolaylaşmasını bekleyip duruyorum ama her seferinde ölecekmişim gibi hissediyorum."

Stef homurdandı.

* İngiliz yazar Sax Rohmer tarafından yaratılan kurgusal karakter. Sarı Tehlike olarak bilinen Çinli kötü karakterdir ve uzun, ince bir bıyığı vardır. (e.n.)

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“Pazar günü beni sarhoş ikiliyle bıraktıktan sonra randevunun nasıl geçtiğini anlatacak mısın?”

Gözlerini kapatıp yüzüne su çarptı, yine de dudaklarının kıvrılışını yakaladım.

“Randevu... iyiydi.”

“İyi miydi?” diye tekrarladım.

“Güzeldi.” Tüm çabalarına rağmen kıvrım daha da belirginleşiyordu. “Korkunç zaman geçirmedi.”

Ona dirsek attım. “Ondan hoşlanıyorsun. Onunla işi pişirmek istiyorsun.”

“Üçüncü sınıf öğrencisi gibi davranma.”

“Ö-p-ü-ş-t-ü-n-ü-z m-ü?” diye alay ettim.

“Restorana girerken elini belime koydu.”

“Bu çok ateşli.”

“Çok ateşli,” diyerek bir yudum su aldığı anda dudaklarında hâlâ bir gülümsemenin hayaleti oynayıyordu.

“Onu tekrar göreceğiz misin?”

“Belki,” dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

“Yani bar taburesindeki o küçük terapi seansı aslında senin içindi, benim için değil.”

Stef çatık kaşlı polis şefine bir bakış attı. “Birimizin erkek gibi davranıp adım atması gerektiğini düşündüm.”

“Affedersin, *pislik*. Adam beni kenara çekti, bana bağırdı ve *işimi yaptığım* için hız cezası kesti.”

“Eminim hız sınırını aşmamışsındır.”

“Mesele bu değil.”

Stef tekrar Nash’e baktıktan sonra bana dönüp sırtıttı. “Hoşuna gitsin gitmesin, ikinizin arasında volkanik bir şeyler var. İlk hanginizin patlayacağını görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Biriyle bir kez çıktın diye bana kendini beğenmiş ilişki uzmanı numaraları çekemezsin.”

“İki kez çıktık. Dün öğle yemeği yedik. Sen Nash Morgan’la

seks yapmak için can atmıyormuş gibi davranırken burada kalmayı çok isterdim ama Jer'le kahve içmeye gideceğim. Çok fazla direnme. Harika bir şeyi kaçırabilirsin."

"Hadi oradan, kalpli göz."

Soyunma odasına yönelerek beni tek başıma düşüncelere dalmış halde bıraktı.

"Hey, en iyi arkadaşım!" Bayan Tweedy boynuna astığı spor havlusuyla yanıma geldi. "Yüzün daha iyi görünüyor."

"Teşekkürler," dedim düz bir sesle. Siyah gözüm yavaş yavaş hastalıklı, yeşilimsi sarı bir renge dönüşüyordu. Birkaç gün sonra artık makyajla kapatmak zorunda kalmayacaktım.

"Bugün beni market alışverişine götürüyorsun," diye ilan etti Bayan Tweedy.

"Öyle mi?"

"Evet! On dakika içinde hazır ol." Boynundan çektiği havluya la popoma vurdu.

Darbe yiyen popomu ovuşturarak eşyalarımı topladım. Kötü adamların öğleden önce yataktan çıkmaya zahmet etmemeleri iyi bir şeydi sanırım.

"Lina." Nolan başını sallayarak yanına gitmemi işaret etti.

Nash'den uzak durarak aynanın önünde duran Nolan'ın yanına gittim.

"Ne var ne yok?"

Nash ağırlıklarını yerine koymak için yanımdan geçince yakınlığının verdiği rahatsızlığı hissettim. Gözlerimiz aynada buluştu. O baş belası mavi gözlerde ne olduğunu görmek istemediğim için bilerek bakışlarımı kaçırdım.

"Bu gece çocuğu yatırdıktan sonra bir şeyler içmeye gidelim mi?" Başparmağını Nash'e doğru salladı.

"Duruma göre değişir."

"Neye göre?"

"Arkadaşımı randevuya götürdüğün için bu içkinin sadece bir içki olup olmadığına göre."

Gözlerini devirdi. “Seni yatağa atmaya çalışmıyorum, Solavita.”

Erkek olan bir arkadaşımın içki içmek, hevesli olduğum tek sosyal etkileşim türü gibi görünüyordu. Bu da duygular hakkındaki konuşmak yok demekti. Cinsel gerilimle uğraşmayacaktım, bebek bakıcılığı yapmayı gerektirecek sarhoş kız arkadaşlar da olmayacaktı.

“O zaman bu gece görüşürüz.”

“Bu bir randevu,” dedikten sonra sırtıttı.

“Tam bir pisliksin,” dedim tatlı bir sesle.

Spor salonundaki sıcaklık aniden yirmi derece düşmüştü. Bunun havalandırmayla ilgili bir sorun olmadığını fark ettim, Nash yanımda durduğu içindi. Birbirimize bakmadık, dokunmadık ama beynim sanki hayvanat bahçesindeki goril kafesine girmişim gibi tehlike sinyalleri gönderiyordu.

“Bugün ağzından başka bir yerini çalıştıracak mısın?” diye sordu Nolan’a.

“Bak, dostum omuz presinde kıkına tekmeyi bastığım için sinirlenmene gerek yok,” dedi Nolan.

Zamanımı bir kankalığın filizlenmesini izlemekten daha iyi değerlendirecek şeylerim vardı. Yaşlı bir vücut geliştiriciyi markete götürmek gibi.

“Sonra görüşürüz,” dedim Nolan’a, Nash’i tamamen görmezden gelmişim.

Su sebiline varınca Şef Nashgöt’ün karanlık varlığını tekrar hissettim. “Beni sonsuza kadar görmezden gelemezsin.” Önüme geçtiğinde terli göğsüne çarpmamak için aniden durdum. Fantazilerin altından kalkabilecek durumda değildim.

“Seni sonsuza kadar görmezden gelmek zorunda değilim,” dedim tatlı bir sesle. “Bu soruşturmayı tamamladığımda bir daha birbirimizi görmek zorunda kalmayacağız.”

“Peki ya düğün?”

Kahretsin. Düğün.

“Seni bilmem ama ben bir yetişkinim. Seni gördüğümde suratına katlanır sandalyeyle vurmak istiyor olabilirim, bu bir günlüğüne sana tahammül ediyormuş gibi yapamayacağım anlamına gelmez.”

Dişlerini gösterip hırıldayınca öfkesinin şaka mı, yoksa gerçek mi olduğunu merak ettim.

“Sürekli damarıma basıyorsun.”

“Sen de beni kızdırmaya devam ediyorsun.” Otuz saniye kadar bakıştıktan sonra, “Yüzüne ne oldu?” diye sordum.

“Yumruklarıma çarptı. Tekrar tekrar,” dedi Knox yanımdan geçip sebile doğru giderken.

“Ciddi misiniz? Siz ikiniz bunu ne zaman aşacaksınız?”

“Asla,” dediler birlikte.

Hangimizin daha fazla yaklaştığını bilmesem de Nash ile dip dibe duruyorduk. Elimi uzatıp parmaklarımı terli gövdesinde gezdirebilecek kadar yakındım. Bu düşünce iğrenç olmalıydı ama elbette değildi. Bende gerçekten çok yanlış bir şeyler olduğunu düşünmeye başlamıştım.

“Konuşmamız gerek,” dedi Nash. Bakışları beni güneş gibi kavuruyordu.

“Üzgünüm, şef. Yeterince konuştum. Kızdıracak başka birini bulman gerekecek.”

“Lanet olsun, Angelina.”

Bu kez hırıltısını hayal etmediğime kesinlikle *emindim*. Kararımda gezinen beni karanlık, boş stüdyoya doğru iten sıcak, sert eli de gerçektir. Stüdyo ter ve endüstriyel dezenfektan gibi kokuyordu.

“Ne yapıyorsun sen?” diye tısladım. Kapıyı kapatıp önüne dikilmişti.

Burada beş kiloluk dambıllarla büyük egzersiz toplarından oluşan silahlar vardı. İkisi de kalın kafalara vurulabilirdi.

“Bana soğuk davranmayı bırak,” diye emretti.

Ne beklediğimden emin değildim ama *bu* olmadığı kesindi. Kesinlikle dambılları tercih edecektim.

Öfke tenimin altında ateş gibi yanıyordu. “İki seçeneğin var. Soğuk davranışlar veya cehennem ateşi. Sana şunu söyleyeyim, şef, cehennem ateşini seçersen çok *mutlu* olurum.”

“Ne halt etmem lazım?” diye sordu. “Güvenimi suistimal ettin, bana ihanet ettin. Benim bunu sorun etmemem mi gerekiyor?”

Bu sefer aramızdaki mesafeyi kapatan ben oldum. “Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu senin? Senden faydalandım mı? Sana ihanet mi ettim? Birbirimizi çok az tanıyoruz, kesinlikle bunlardan birini yapabileceğim kadar yakın değiliz. Ayrıca itiraf etmek ne kadar acı verse de yeni tanıştığın birinin senden faydalanmasına izin verecek kadar aptal değilsin. Yaşadıklarından dolayı dolmuş haldeydin ve yükünü benim üzerime boşaltmaya can atıyordun. Bil bakalım ne oldu, göt surat? Sana karşı kimseye karşı olmadığım kadar dürüst davrandım, beni anında pişman ettin.”

Bir elimi terli göğsüne vurarak onu ittim. Bir santim bile kıpırdamadı. Eli bileğime kenetlenip beni kendine doğru çekti.

Ateş, kas ve öfkeden ibaret bir duvar gibiydi. Kendi kızgınlığım onunkiyile birleşince içimdeki her şeyi yakıp kavuruyordu.

“Hâlâ sana yakın olmak istememden *nefret ediyorum*.” Sesi alçak ve öfkeliydi. Keskin taşlara çıplak ayakla basmak kadar rahatsız ediciydi. Tam da her kadının duymayı hayal ettiği türden bir sestti.

“Ben de sana açılmaktan nefret ediyorum,” dedim sessizce.

Gerçek buydu, bana ait herhangi bir parçayı onunla paylaşmış olmaktan nefret ediyordum. Artık hikâyemin bir kısmına, çok uzun zamandır paylaşmak için kimseye güvenmediğim bir kısmına sahipti. Ne kadar kızgın, ne kadar incinmiş olsam da hâlâ bana dokunmasını istemekten nefret ediyordum. Üniversitede *cheese cake*’le toksik bir ilişki yaşayan laktoz intoleranslı oda arkadaşım gibiydim.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Aynı havayı soluyor, aynı öfkeyi içimize çekip aynı yangını körüklüyorduk. Müzik ve spor salonunun kakofonisi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

Ona yumruk atmak istiyordum. Onu öpmek istiyordum. Kontrolünü kaybedene kadar dudağını ısırarak istiyordum.

Başını eğip dudaklarımın hemen yanında durdu, burnuyla yanağımlı okşadı.

Elleri kollarımın üst kısmında dolaşıp bileklerime kadar indi. “O zaman sana dokunmak neden bu kadar doğru hissettiriyor?” diye homurdandı.

Onun karşısında neredeyse eriyordum. Neredeyse tüm prensiplerimi bir kenara bırakıp onun kindar kollarına atlayacaktım. Bunu anlamak konusunda ondan daha iyi değildim. DNA’mda bir bozukluk olmalıydı çünkü bana dokunduğunda kendimi evimdeymiş gibi hissediyordum.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Savaş ya da kaç dürtüsü devreye girmişti. Savaşmayı seçmek istiyordum. Kendimi öfkeye teslim edip içimdekilerin dökülmesine izin vermek istiyordum. Birlikte alev alırsak ne olacağını görmek istiyordum.

Ancak artık olmak istediğim kişi bu değildi.

Bedenim önümdeki gözü dönmüş, öfkeli adamı ne kadar istese de aklım bunun bir hata olduğunu biliyordu.

“Benden uzak dur, Nash,” dedim ses tonuma Antarktika’nın tüm soğuşunu yükleyerek.

“Denedim.” Bu itiraf yasadışı bir okşayış gibiydi.

“Daha çok çabala.” Ellerimi serbest bıraktım. Çok iyi hissettiren küçük bir nefret anında omzuna çarparak kapıdan çıktım.

“Son zamanlarda Nash’le birlikte kalmadığınızı fark ettim,” dedi Bayan Tweedy. Bir şişe şarabı sepete, konserve ton balığı ve son kullanma tarihi geçmek üzere olan bir düzine çöreğin yanına attı.

Market arabasının içindekilere bakarak bir insan hakkında çok şey söyleyebilirdiniz. Bayan Tweedy'nin sepeti "kaos" diye bağınyordu.

"Kapı dürbününden bakarak çok şey gördüğün kesin." Spor salonunda Nash'le karşılaştığım için kendimi hâlâ sıcak, rahatsız ve huysuz hissediyordum. Beş dakikalığına dondurma dolabının içine girsem bile serinlemeye yetmezdi.

"Beni geçiştirme. Burnumu sizin işinize zaten sokmuş durumdayım. Siz ikiniz bir odada yan yana geldiğiniz anda aniden bir şeyler patlayacakmış gibi oluyor. Seksi bir şekilde." Market sepetine altı paket düşük kalorili bira ekledi.

"Evet, şey. Biz birlikte olabilecek insanlar değiliz," dedim. İşler kontrolden çıkmadan yan yana bile duramıyorduk.

Nash'e karşı hissettiğim fiziksel çekim, bir yerçekimi alanı gibiydi. Kaçınılmazdı. Ondan uzak durmamı gerektiren tüm mükemmel nedenlerin üstesinden gelebilecek bir güce sahipti. Bu nedenlerin başında da emir veren, duygusal açıdan hasarlı bir pislik olması geliyordu.

"Neden olmasın? Akıllı biri, kovboy gibi ateş edebiliyor, köpekleri kurtarıyor ve poposu o üniforma pantolonu içinde harika görünüyor. Arkadaşım Gladys onu her gördüğünde sırf eğilip alması için çantasını düşürüyor."

"Ayrıca her şeyi siyah ve beyaz olarak görüyor, bana ne yapacağımı söyleme hakkına sahipmiş gibi davranıyor. Üstelik beni hırpalıyor."

Bayan Tweedy kaşlarını imalı bir şekilde oynattı. "Bunun politik olarak doğru olmadığını biliyorum ama birinin beni kendi rızamla hırpalamasından çok hoşlanırım."

Tamam, ben de nefret etmiyordum. Beni spor salonundaki o odaya Nash'ten başka biri sürüklemiş olsaydı şu anda bir estetik cerrahın bekleme odasında pipetle nefes alıyor olurdu ama bunu düşünmek istemiyordum. Düşünmek yerine bir kavanoz fıstık ezmesi alıp sepete attım.

“Ayrıca şu sıralar düşünceli bir hali var. Sanki adamın kafasında fırtına bulutları dolaşıyor ve biraz güneş ışığı arıyor.”

“Gidip D vitaminini başka bir yerde bulabilir.”

Ben de bulabilirdim. Hah. Sağlam bir içsel monolog düzüşme şakası.

Yaşlı alışveriş arkadaşı dudak büktü. “Mıknatıs gibi birbirini çeken iki insan yanılıyor olamaz. Bu doğanın kanunu.”

“Doğa bu sefer bir hata yaptı,” diyerek sepetimize bir paket maden suyu ekledim.

Bayan Tweedy başını salladı. “Olaya tamamen yanlış bakıyosun. Bazen aklın ve kalbin göremeyecek kadar aptallaştığı şeyleri vücut fark eder. İşte gerçek budur, bedenın yalan söylemez. Hah, belki de bunu tamponuma yazdırmalıyım?” diye sesli düşündü.

“Bedenimden çok aklıma güvenmeyi tercih ederim.” Özellikle de bedenim kendini imha moduna geçmiş gibi görüldüğünden beri tercihim buydu. Daha önce böylesine sinir bozucu bir adamdan bu kadar etkilenmemiştim.

Bu durum kafa karıştırıcı, sinir bozucu ve sado-mazoşizm sınırındaydı. Yolumu değiştirmem gerektiğine dair bir başka işaretti. Evrenin bana gönderdiği mesaj buydu. *Hey, işte seksi bir adam. İkiniz de soyunursanız her şey düzelecek*, demiyordu.

Bayan Tweedy hoşnutsuzca homurdandı. “Senin vücuduna sahip olsaydım söylediği her şeyi dinlerdim.”

“Yarım saat önce spor salonunda senin vücudunun, benimkinin kıcını tekmelediğini hatırlıyor gibiyim,” diye hatırlattım ona.

Mısır gevreği reyonuna döndüğümüzde saçlarını kabarttı. “Yaşıma göre oldukça iyi görünüyorum.”

Koridorun diğer ucunda alışveriş arabasını bize doğru sürerek gelen bir adam vardı.

“Nash konusunda bu kadar kararlıysan şu geleni sana ayarlasam nasıl olur?” diye öneride bulundu Bayan Tweedy.

Otuzlu yaşlarında gözlüklü, kısa koyu renk saçlı ve iriyarı bir adamdı.

“Sakin yapayım deme,” diye fısıldadım gizlice.

Artık çok geçti, Bayan Tweedy *marshmallow* ve çizgi film karakterli mısır gevreği reyonunun önünde durup en üst rafa uzanmaya çalışıyordu. Üstelik benim kolayca ulaşabileceğim bir yükseklikti.

“Affedersiniz, genç adam. Bana bir kutu *Marshmallow Muncies*^{*} verebilir misiniz?” diye sorarken Bayan Tweedy kirpiklerini ona doğru kırptırınıyordu.

“Sorun değil, hanımefendi,” dedi.

“Çok tatlısınız,” dedi Bayan Tweedy. “Ne kadar tatlı, değil mi, Lina?”

“Çok,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından.

Adam kutuyu alıp bilmiş bir şekilde bana sırtıttı.

Bayan Tweedy’den neredeyse kırk beş santim daha uzundu. Yakından bakıldığında sıklıkla spor salonuna giden bir muhasebeciye benziyordu. Alışveriş arabasına bakılırsa Koca Adam kas yapmaya yönelik beslenmesini ciddiye alıyordu. Pişmiş tavuk, birden fazla salata yapılacak malzeme, altı paket protein içeceği ve... büyük bir paket jelibon vardı. Eh, kimse mükemmel değildi.

“Evli misiniz?” diye sordu Bayan Tweedy.

“Hayır, hanımefendi.”

“Ne tesadüf. Komşum Lina da bekâr,” diyerek beni öne doğru itti.

“Tamam, Bayan Tweedy. Uzun kollu bu hoş adamı rahat bırakalım,” dedim.

“Oyunbozan,” diye mırıldandı Bayan Tweedy.

İşgüzar komşumu ve arabamızı koridorda sürüklerken adama, “Özür dilerim,” diye mırıldandım.

“Hep başıma gelir,” dedi göz kırparak.

“Libidonda bir sorun mu var?” diye sordu Bayan Tweedy. Muhtemelen hâlâ adamın duyma mesafesindeydik.

Nash’in yanında uyandığımda bacaklarımın arasındaki ereksiyonunu düşündüm. “Kesinlikle. Şimdi gel bakalım. Kafamı dondurma dolabına sokmam lazım.”

^{*} Marshmelov içeren tatlı atıştırma malzemeleri. (ç.n.)

YİRMİ YEDİ

YILANLAR VE SARSINTILAR

Nash

“Bu evi yakıp kül edeceğim.” Belediye Başkanı Hilly Swanson homurdanırken, elbise dolabındaki botlarını ve bahçe terliklerini boşaltıyordum.

Bir kar çizmesini silkeleyip kenara fırlattım. “Bunu polisin önünde söylememeliydiniz.”

Antredeki bir taburenin üzerinde arkamda durmuş, ellerini ovuşturuyordu.

Memur Troy Winslow ön kapıyı tutuyordu. Elinde olay mahalline geldiğimizde belediye başkanından aldığımız on iki kalibrelik av tüfeği vardı. Kaçmak istiyormuş gibi görünüyordu.

“O lanet emlakçıyı dava etmeliyim. Eğer satın alma sürecinin herhangi bir yerinde yılan göçlerinden bahsetseydi, ‘Yok ben almayayım,’ derdim.”

Hilly yirmi yıldır bu evde yaşıyordu ve Knockemout Polis Departmanı yılda iki kez bu ritüeli gerçekleştiriyordu. İlkbaharda yılanlar, yazı geçirmek için kireçtaşı kayalıklarından aşağıya, yakındaki eyalet parkı arazilerinin bataklık alanına inerlerdi. Sonbaharda ise uzun kışı geçirmek için kayalıklara geri dönerlerdi.

Hilly Swanson’ın evi göç yolunun tam ortasıydı. Yıllar boyunca binayı yılanlardan korumak için küçük bir servet harcamıştı. Ancak bir, iki tanesi her zaman içeri girmeyi başarırdı.

Artık boş olan ayakkabılığı bir kenara itip arkasını kontrol ettim.

“Bu tıpkı mısırların patlamasını beklemek gibi bir şey,” dedi Winslow. “Olacağını bilirsin ama bu ona hazır olduğun anlamına gelmez.” Winslow hiç yılan insanı değildi. Kamp alanında ayı kovalamakta bir sakınca görmediği halde sürünen bir şey varsa yanına bile yaklaşmazdı.

Diğer yandan ben derenin kıyısında ve içinde büyümüştüm. Bu da bana yılanlarla ilgili çok fazla deneyim kazandırmıştı.

“Mickey’ye marketten aldıklarını içeri taşıırken kapıyı açık bırakmamasını söyledim ama o bana deli olduğumu söyledi. Sonra kışını kaldırıp golf sahasına gitti, sonuçlarına katlanmak zorunda kalan ben oldum. Altına işemeyecek kadar cesur bir ruha sahip olsaydım, o lanet yılanı yatakta onun tarafına koyarak ona bir ders verirdim.”

Köşedeki trençkotun kemerine uzanırken hareket ettiğini fark ettim. “Yakaladım seni.”

“Aman Tanrım. Mickey’i öldüreceğim.”

El fenerimin ışığını sürüngene doğrulttum ve yıldırım hızıyla uzanıp onu başının hemen arkasından yakaladım. Elimin altındaki şey soğuk, ürkütücü bir şekilde kaygandı. Sanki ne kadar sıkı tutarsam tutayım, tüm o pürüzsüzlüğüyle elimden kayıp gidecek gibiydi.

“Neredeyse bebek sayılır.” Bir buçuk metre boyundaki öfkeli yılanı arabamda bu tür durumlar için sakladığım yastık kılıfına soktum.

Dolaptan geri geri çıkıp ayağa kalktım.

Hilly geri çekildi. “Aman Tanrım.”

Winslow kapalı olan ön kapıdan çıkmak için büyük bir çaba harcıyormuş gibi görünüyordu.

“Sanırım burada işimiz bitti,” dedim bir elimde kıpırdayan yastık kılıfını tutarak.

“Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim,” diye bağırdı Hilly. Bizi ön verandaya kadar takip ederken hâlâ ellerini ovuşturuyordu. “Başka bir yılanla ilgili konuşmak için vaktin var mı?”

“Elbette. Yeni arkadaşımızı arabaya yerleştirebilir misin, Winslow?” Kılıfın içindeki yılanı daha çok onunla dalga geçmek için ona uzattım. “Bastığın yere dikkat et. Yılın bu zamanında toprak kayganlaşır,” diye uyardım.

Sertçe yutkundtu, yastık kılıfını kol mesafesinde tutarak cipe doğru ilerledi.

“Dilton meselesinde son durum nedir?” diye sordu Hilly. Yılan artık yakınında olmadığı için her zamanki sert kadın rolüne geri dönmüştü.

“Soruşturma devam ediyor.”

“Standart cümle bu,” diye yakındı.

“Kayıtlara geçen bu.”

“O zaman bana kayıt dışı bilgi ver. Böylece ben de belediye meclisine ne diyeceğimi hazırlamaya başlayayım.”

“Kayıt dışı olarak şu ana kadar sadece birkaç ay öncesine ait davaları inceledik. Kurbanlar ve şüphelilerle görüştük.”

“Ama?”

“Ama vurulduğumdan beri tek başına hallettiği ihbarlarda belli bir düzen var. Bir adamın vurulması ona bir fırsat verdi, o da bundan faydalandı. Bundan geri dönmeyecek.”

“Tüm bu olanlarda kasabanın sorumluluğu nedir? Bunu nasıl düzeltebiliriz?”

İlk soruyu bekliyordum. İkincisi içinse ona büyük saygı duy-dum.

Bir nefes verdim. “Kurallara göre hareket ediyoruz, hiçbir detayı gözden kaçırmıyoruz. Teknik olarak hiçbir şekilde serbest kalamayacak ama hoşuna gitmeyecek bir kısım var.”

“Bunu söyleyeceğini biliyordum.”

“Dilton’ın trafik çevirmesi sırasında taciz ettiği çifte, Kennedy’lere ulaştım. İkisiyle de avukat olmadan konuştum.”

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Kumral kaşlarını kaldırdı. “Peki nasıl gitti?”

“Bu bir yargı kararıydı. Onlara söylediğimin aynısını size de söyleyeceğim. Dilton benim sorumluluğumdaydı, olay benim gözetimimde oldu. Kocasının olması gerekenden daha anlayışlıydı. Karısı anlaşılabilir bir şekilde daha az anlayışlıydı ama konuşarak hallettik. Bol bol özür dileyip tüm sorumluluğu üstlendim.”

“Avukat buna bayılacak,” dedi Hilly.

“Evet. Bazen üzgün olduğunu söylemek kışını kurtarmaktan daha önemlidir. Her iki durumda da yapılacak en doğru şey buydu. Bayan Kennedy dün beni tekrar aradı. Gerilimi azaltma, farklılıkları yönetme konusunda iş yerleriyle çalışan bir eğitim kuruluşunun iletişim bilgilerini verdi. Pahalı ama bence gerekli. Ayrıca davayı kapatmak için ödeyeceğimiz tazminattan daha ucuz.”

“Ne kadardan bahsediyoruz?”

Arabaya doğru başımı salladım. Piper kafasının sürücü tarafındaki camdan dışarı sarkıtmıştı. “Bir süre için karşılayabileceğimiz tek K-9 memurunun bu olacağını söyleyebiliriz.”

Başını iki yana salladı. “Lanet olası, Dilton. Tek bir kötü polis her şeyi mahvediyor.”

“Biliyorum. Onu tuttuğum için bu yüzde yüz benim hatam. Onu değiştirebileceğimi düşündüğüm için.”

Ellerini kalçasına koyup gözlerini ormana dikti. “Evet, artık potansiyeli olan bir aptala âşık bir kadın olmanın nasıl hissettirdiğini biliyorsun. Yüzde doksan dokuz oranında bu potansiyel asla ortaya çıkmaz.”

“Mickey’nin potansiyeli var mı?” diye alay ettim.

Hemen gülümsedi. “Evet, vardı. Bunu ortaya çıkarma konusunda ona bir seçenek sunmadım.”

“Düşünüyordum da,” diye başladım.

“Ne zaman bir yetkili bunu söylese işin maliyeti artmak üzere demektir.”

“Şart değil. İşin içine zaten biraz eğitim dahil ettiğimize göre bize eğitim vermeleri için Sosyal Hizmetler görevlilerini getirmeye ne dersiniz?”

“Ne tür bir eğitim?”

“Ruh sağlığı çağrı hatları için. Xandra Rempalski’yi tanıyor musunuz?”

Bana aptallık bölgesine girdiğimi söyleyen bir bakış fırlattı. “Polis şefimin hayatını kurtaran hemşire mi? Hayır, adını hiç duymadım. Onun yaptığı dört kolyem, üç çift küpem de yok.”

“Tamam. Pekâlâ. Yeğeninde otizm var.”

“Evet, biliyorum. Alex’i tanıyorum.”

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanarak, “Konuşamıyor, 1.80 boyunda ve siyahi,” dedim.

Hilly bir iç çekti. “Ne demek istediğini anlıyorum. Siyah bebekleri olan anneler, polislerle nasıl iletişim kuracakları konusunda çocuklarıyla çok fazla konuşma yaparlar.”

“Biz polislerin bu çocuklarla nasıl güvenli, saygılı bir şekilde iletişim kuracağımız konusunda konuşmalar yaptığımızdan emin olmak istiyorum. Hepsiyle, özellikle de karşılık veremeyenlerle. İnsanlarımızın bir kısmının burada hâlâ kendilerini güvende hissetmemeleri beni rahatsız ediyor. Bu işi tam da bu yüzden kabul ettim. Hâlâ öğrenmem gereken çok şey, yapmam gereken çok iş var.”

“Hepimizin öyle değil mi, şef? Peki bunu nasıl yapacağız?”

“Bu konuyu Yolanda Suarez ile konuşmak istiyorum. Kendisi uzun zamandır sosyal hizmetlerde çalışıyor. Bazı fikirleri olacaktır. Şu anlık sosyal hizmet çalışanlarıyla birlikte, devam eden departman eğitimleri ile ruh sağlığı çağrı hattını birleştirmeyi düşünüyorum. Büyük şehirlerdeki diğer departmanlar bu tür programları uygulamaya koydular ve sonuçlarını görüyorlar. Belki Naomi Witt’i de bu işe dahil edebiliriz çünkü kendisi toplumsal iletişim koordinatörü.”

“Bu çok iyi bir fikir.”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

“Neden önce sen, ben ve Yolanda bir toplantı yapmıyoruz? Sonra planımızı yaparız.”

“Memnuniyetle. Sanırım sürünge ev arkadaşını yeni evine götürsem iyi olacak.”

Hilly ürperdi. “Şef, burayı yakıp yıktıktan ve kocamı öldürdükten sonra sana zam yapacağım.”

Durakladım. Hilly’nin canı pahasına koruduğu bir şey varsa o da Knockemout’un para kasasıydı. “Bu doğru olmaz. Son birkaç ayda olanlardan sonra olmaz.”

Uzanıp yanağımı okşadı. “İşte tam olarak bu yüzden zam alıyorsun, evlat. Önemsiyorsun, sorumluluk alıp çözümler üretiyorsun. Bu kasaba sana sahip olduğu için çok şanslı. Olduğun adamla gurur duyuyorum.”

Birkaç iltifat karşısında boğazı düğümlenecek birisi değildim ancak çocukluğum, cömertçe övgüler savuran bir anne olmadan geçmişti. Bu şekilde büyümek bende bir boşluk bırakmıştı. Derin bir boşluktu ve daha yeni farkına varmaya başlamıştım.

Sevdiğim biri benimle gurur duymayalı uzun zaman olmuştu.

Eğilip yanağına bir öpücük kondurarak ikimizi de şaşırttım. “Teşekkürler, başkan.”

Kıpkırmızı oldu. “Hadi şimdi git. Şu lanet yılanı evimden çıkar ve işinin başına dön. Hizmet etmemiz gereken insanlar var.”

Ona küçük bir selam verip arabaya doğru yöneldim. “Kundaklama ve cinayet serinize başlamadan önce sağlam bir mazeret hazırladığınızdan emin olun.”

“Öyle yapacağım, şef.”

YİRMİ SEKİZ

KÖPEKBALIĞI HAFTASI BOKTAN SAATLERİ

Lina

Nolan'la bir şeyler içeceğimiz, randevu olmayan buluşmamıza erken gelmiştim. Hevesli olduğumdan falan değildi. Daha çok Nash ve Piper işten eve döndüğünde onlardan kaçma çabası yüzündendi. Ancak arabada oturup alt düzey bir yordakçının spor salonuna, Çin büfesine ve striptiz kulübüne gitmesini izlediğim uzun bir günün ardından, aslında şerifle iş konuşmayı dört gözle bekliyordum.

Honky Tonk'taki kalabalığın çoğunu kadınlar oluşturuyordu. Masaların üzerinde DİKKAT: KÖPEKBALIĞI HAFTASI yazan küçük tabelalar vardı. Sırttım, bardaki kadın çalışanların adet döngülerinin senkronize olduğu bir geceyi seçmek tam Nolan'a göre idi.

Yapılması gerekeni yapıp boş bir masa kaptım ve garson Max'e işaret etmeye bile yeltenmedim. Bir eliyle karnına sıcak su torbası tutarken diğer eliyle ağzına çikolatalı bir kek tıkıştırmakla meşguldü.

Max hazır olduğunda siparişimi alırdı. Barmen Silver da mini elektroterapi makinesiyle iriyarı motorcu adamın karın kaslarına şok vermeyi bitirdiğinde içkimi hazırlardı.

Bu, Köpekbalığı Haftası'nın Bektan Saatler'ine yeni eklen-

mişti. Elektrotlardan gelen elektrik darbeleri regl ağrısını taklit ediyordu. Knockemout sakinleri meydan okumalardan kaçacak kişiler değildi. İtiraf etmeliydim ki, dövme motorcuların ve kaslı çiftçilerin onuncu seviye regl kramplarıyla yürümeye çalışmak için sıraya girmesini izlemek oldukça eğlenceliydi.

Bir ya da beş dakikanın ardından Max sonunda yanıma gelip karşımdaki sandalyeye oturdu. Çenesinde krema vardı. "Lina."

"Max."

"Gözün daha iyi görünüyor."

"Teşekkürler."

"Bir ödül avcısı şovu için pilot bölüm çekerken Sloane ve Naomi'ye saldırmaya çalışan iki katille dövüştüğünü duydum."

Profesyonel anonimliğim ve bilinmesini istemediğim gerçekliğim buraya kadardı.

"O kadar heyecanlı bir şey değil," dedim.

"Ne istersin? Bektan Saatler spesiyalini denemek ister misin? Yarı fiyatına *Bloody Mary*'lerimiz var. Ayrıca Silver, Kızıl Ölüm adında bir kokteyl icat etti. Tadı bok gibi, içtiğinde seni mahvedecek."

"Sanırım viski alacağım." Stres seviyemi kontrol altına alduğuma emin olmak için ilk ve son içkim olacaktı.

"Sen bilirsin." Max iç çekip ayağa kalktı. "Ağrı kesici etkisini gösterdikten sonra gelirim."

Bara geri döndüğünde bu fırsatı telefonumdaki bazı iş e-postalarını karıştırmak için kullanmıştım. O sırada köşedeki masadan kaba bir erkek kahkahası duyuldu.

İnsanların birbirleriyle etkileşimini izleyerek epey zaman geçirdiğim birçok bar olmuştu. Ortamda bir şeyler yolunda olmadığında anlardım. Hiç şüphesiz bu dört adam yüzünden çirkinlik çıkacaktı. Oturdıkları masa boş bira şişeleri ve *shot* bardaklarıyla doluydu, beden dilleri kabadayılıkla saldırganlık sınırındaydı. Sanki saldırıp saldırmamaya karar vermeye çalışan köpekbalıkları gibiydiler.

Max masalarına gelip boşları tepsisine dizmeye başladı. İçlerinden biri, bira göbeği ve Vernon'ınki kadar güzel olmayan beyaz gür bıyıklı yaşlı bir adam, Max'in hoşuna gitmeyen bir şey söyledi. Bu masadakilerin yeniden kahkahalara boğulmasına neden oldu.

Max tepsisini devirerek boşları masaya boca etti. Ortaparmaklığını göstererek bara geri döndü.

Genç baş belalarından birinin Waylay'ın futbol maçından çıkarken bana bakan adam olduğunu fark ettim. "Hadi ama, Maxi Ped! Bu kadar hassas olma. Sadece dalga geçiyoruz," diye bağırdı arkasından.

Dörtlü, kafalarını bir araya getirerek büyük olasılıkla müstehcen bir şaka yaptılar ve tekrar gülmeye başladılar.

"Sessiz ol, Tate," diye uyardı yan masadan Tallulah. Üç müdavimle birlikte oturuyordu. Erkeklerin maskaralıkları karşısında duydukları rahatsızlık benimkinden az değildi.

Demek Tate Dilton buydu, gözden düşmüş kötü polis ve eski iyi çocuk.

"Senin yanında kendini *tutmak* çok zor, güzelim," dedi Dilton'ın arkadaşlarından biri. Müstehcen bir şekilde kasıklarını işaret ediyordu.

Masanın etrafındaki erkekler bir kez daha kahkahalara boğulunca bardaki tansiyon yükseldi.

Odanın diğer ucundan Dilton'a sertçe bakıp beklemeye başladım. Çok uzun sürmedi. Yeterince ayık oldukları sürece insanlar genellikle tehdidi sezebilirdi.

O da bana uzun uzun baktıktan sonra diğer arkadaşlarına bir şeyler söyledi. Hepsi dönüp bana bakarken bacak bacak üstüne attım.

Ayağa kalktı ve en korkutucu bakışını kullanarak bana doğru yürümeye başladı. Lisede zirveye ulaşmış, zafer günlerinin sona erdiğini fark etmemiş bir adamın özgüveniyle yürüyordu.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Benim masama geldiğinde durdu ve biraz daha baktı. “Bir sorun mu var, tatlım? Kaşının varsa kaşıyayım?”

Kısa, Hitlervari bir bıyığı vardı. Çenesi sakız çiğnerken açılıp kapandıkça bıyığı da titriyordu.

“Benim için yapabileceğin bir şey olduğundan şüpheliyim.”

“Sen Morgan’ın kaltağısın, değil mi?” Knockemout PD tişörtü giyiyordu. Hakaretten daha çok buna öfkelendim.

“Hayır. Ya sen?” diye tatlı tatlı sordum.

Gözleri o kadar kısıldı ki, karşımdaki sandalyeyi çekerken neredeyse kırmızı yanaklarının ardında kaybolmuşlardı. Hiçbir yaştaki kadını etkilemeyeceği kesin bir hareketle sandalyeyi ters döndürerek davetsiz bir şekilde oturdu. “Sizi futbol sahasında kavga ederken gördüm. Polis sevgiline söyle, buralarda onun bize zorla dayattığı saçmalıklardan hoşlanmayan bir sürü insan var. Dikkatli olmazsa ona ağzının payını vermek zorunda kalabileceğimizi kendisine ilet.”

“Düzenli banyo yapmanın sosyal gerekliliğine karşı duyduğun tiksintiyi emir komuta zincirine taşımayı düşündün mü?”

“Ha?” Gözlerini kırıştırdı, ardından birkaç saniye öfkeyle sakızını çiğnedi.

“Ah. Belki de senin problemin daha çok kamu işleriyle ilgilidir. Dur tahmin edeyim. *Piggly Wiggly*’de altılı ucuz bira alırken pantolon giymek zorunda olmaman gerektiğini düşünüyorsun.”

Eğilince nefesindeki likör kokusunu aldım. “Ne kadar ukala bir ağzın var.”

“Tüm bu çok heceli kelimeler anlamayı mı zorlaştırıyor?”

“Böyle devam edersen o kaltak kığın buradan ciddi pişmanlıklarla ayrılacak.” Bakışları gözüme kaydı. “Görünüşe göre birileri sana görgü kurallarını zaten öğretmiş.”

“Denediler. Şimdi, biriniz her zamankinden daha aptalca bir şey yapmadan önce sen ve arkadaşların neden evinize gitmiyorsunuz?”

* ABD’de bir market zinciri. (ç.n.)

“O güzel ağzınla bir polise ukalalık ettiğin için seni karakola götürmemi ister misin?” Polis kelimesini üstüne basa basa söyleyince gözlerimi devirdim.

“Şef Morgan etrafta polis rolü yaparak dolaştığını biliyor mu? Çünkü polis olabilmen için rozetinin olması gerektiğinden oldukça eminim. Rozetinin de Nash’in masasındaki bir çekmecede kilitli olduğuna dair bir söylenti duydum.”

Ayağa fırlayıp iri avuçlarını önümdeki masaya vurdu. Alanma doğru eğilerek burun deliklerimi ucuz içki kokusuyla doldururken kılımı bile kıpırdatmadım.

Fi, Max ve Silver savaşa gitmeye hazır görünerek bize doğru yürümeye başlamıştı. Kendilerini hedef haline getirmelerine gerek yoktu. Kasabaya kısa süreliğine gelen bendim.

Bir elimi kaldırdım. Onlara, “Ben hallederim,” dedim ve yavaşça ayağa kalkarak kabadayının karşısına dikildim.

Fi ağzındaki lolipodu çıkardı. “Evine git, Tate,” dedi kızgın anne sesiyle.

Silver’in çenesi kasılmış, bir eli rahminin üzerinde kenetlenirken diğer eli yumruk halini almıştı. Max ise tepsisini bir beyzbol sopası gibi omzunda tutuyordu.

“Bana bir yumruk atmak ister misin, Dilton?” diye fısıldadım yumuşakça.

Dişlerini ve sakızını gösterdi.

Alaycı bir şekilde hafifçe gülümsedim. “Sana meydan okuyorum çünkü bunu yaparsan buradan sağ salim çıkamazsın. ‘Bira göbeği’ ve ‘gerileyen saç çizgisi’ içeren fiziksel kataloğuna ‘kırk burun’ eklemek için can atıyorum. Ayrıca Knockemout’un tüm kadın nüfusu şu anda regl döneminde. Bahse girerim, yıllar içinde yanlış yaptığın birkaç kadından daha fazlası olmuştur.”

Alaycı bir ifade takınınca yüzü daha sert ve çirkin bir hal aldı.

“Devam et, pislik. Elinden geleni yap ancak tek şansın bu olacak. Seninle işimiz bittiğinde üstüne rozet takacak bir şeyin kalmayacak,” dedim.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Doğrulurken ellerini her iki yanda yumruk yaptı. Küçük, sarhoş beyninde seçenekleri tarttığını görebiliyordum. Ancak yanlış bir hamle yaparak günümü güzelleştirmesine fırsat kalmadan iri bir el omzuna indi.

“Sanırım eve gitme zamanın geldi, dostum.”

Araya giren adama bakmak için başımı kaldırmıştım ama yeterli gelmeyince biraz daha kaldırmam gerekti. Mısır gevreği reyonundaki adam imdadıma yetişmişti.

Dilton ona bakmak için döndü. “Neden kendi lanet olası...”

Adamın yüzüyle değil, adem elmasıyla konuştuğunu fark ettikten bir saniye sonra Dilton’ın cümlesi yarıda kesildi.

Sırttım ve etrafımızda gergin bir kahkaha tufanı yükseldi.

“Cümleni bitirmek ister misin?” diye sordu Mısır Gevreği Reyonundaki Adam.

Dilton ona ters ters baktı. “Siktir git.”

“Yerinde olsam kendimi rezil etmek istemezdim. Bu gereksiz yere dikkat çekmek olur,” dedi Mısır Gevreği Reyonundaki Adam.

Dilton başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama şerefsiz ekibi tarafından sözü kesildi.

“Hadi başka bir bara gidelim. Daha az sürtüğün olduğu bir bara,” diye önerdi salak arkadaşlarından biri.

Şaka yapmıyordum, bize en yakın masalardaki kadınlar mırıldanmaya başlamıştı.

Biri kızartma sepetinin dibinde kalanları fırlatıp Dilton’ın göğsüne isabet ettirdi.

“Şimdi sırası değil, Tate,” diye seslendi bıyıklı yaşlı adam. “Akıllı ol.”

Bunu söyleme biçiminde uğursuz bir şeyler vardı.

“Eğer onu buradan çıkarmazsan Wylie, polis çağıracağım. Gerçek olanları,” diye hırladı Fi.

“Zaten buradalar.” Tüm bar arkasını dönünce rozeti ve silahı

tamamıyla ortada olan ABD Şerifi Nolan Graham'ı gördü. "Bir sorun mu var?"

"Sanırım bu gitmen için bir işaret, *tatlım*," dedim ketçapla kaplı Dilton'a.

"Neden dışarı çıkmıyoruz?" Nolan'ın sesi neredeyse dostçaydı ama gözleri çelik kadar sertti.

Arkadaşları Dilton'ın koluna girip Nolan'ın peşi sıra kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Seninle tekrar görüşeceğiz," dedi Dilton bana.

Bıyıklı yaşlı adam önümde durup beni tepeden tırnağa süzdü, homurdandıktan sonra sırtarak dışarı çıktı.

Kapı arkalarından kapandığında iki ellerini ağrıyan karnlarına bastırmakla meşgul olmayan kadınlar tezahürat etmeye başladılar.

Kredi kartımı çıkarıp havaya kaldırdım. "Fi, herkese benden bir içki."

Şamata histeri seviyesine ulaşmıştı. Biri müzik kutusunda *Shania Twain*'in "*Man! I Feel Like a Woman!*" şarkısını açtı.

Bana iki kez beyaz şövalyelik yapan adama döndüm. "Mısır gevreği reyonundaki adam," dedim.

Dudakları neredeyse gülümseyecek şekilde kıvrıldı. "Yaşlı kadının bekâr arkadaşı."

"Senin takma adın daha iyi."

"Sana Bela diyebilirim."

"Bunu diyen ilk kişi olmazdın."

Kapıya doğru başını salladı. "Etrafta dolaşıp erkekleri böyle kışkırtmamalısın."

Mısır Gevreği Reyonundaki Adam'ın bile hayat tercihlerim hakkında bir fikri vardı.

"O başlattı."

"Yerel polislerle bir sorunu varmış gibi görünüyor. Buradaki polis şefi birkaç hafta önce vurulmamış mıydı?" diye sordu.

* "Dostum! Kadın gibi hissediyorum." (ç.n.)

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“Vurulmuştu.”

Adam başını hüzünle salladı. “Ben de küçük kasaba hayatının sakın olacağını sanırdım.”

“Eğer sessizlik istiyorsan Knockemout muhtemelen bunu bulabileceğin bir yer değil.”

“Sanırım değil. Polisi vuran adamı buldular mı? Çünkü az önce buradan çıkardıkları adam birine bir ya da iki kurşun sıkmaktan çekinmeyecek gibi görünüyor.”

“FBI soruşturuyor ama henüz bir tutuklama olmadı. Bunu yapan adamın çoktan kaçtığına eminim. En azından biraz aklı varsa.”

“Duyduğuma göre şef ne olduğunu bile hatırlamıyormuş. Bu garip olmalı.”

Nash hakkında kimseyle, özellikle de bir yabancıyla konuşmak istemiyordum. Bu yüzden sadece kaşımı kaldırdım.

Yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi. “Kusura bakma. Buradaki dedikodular hızlı ve derinden ilerler. Memleketimde komşularımın ilk isimlerini bile bilmezdim. Burada herkes senin sosyal güvenlik numaranla büyük büyükannenin kızlık soyadını biliyor gibi görünüyor.”

“Knockemout’a hoş geldin. Kahramanlıkların için sana bir içki ısmarlayabilir miyim?” diye teklif ettim.

Başını iki yana salladı. “Gitmem gerek.”

“Devreye girdiğin için teşekkürler. Durumu tamamen halletmiş olsam bile.”

“Sorun değil ama belki bir dahaki sefere daha dikkatli olursun. Kendini hedef haline getirmek istemezsin.”

“Eminim o sürüngenin benim için endişelenmekten daha büyük sorunları vardır. Muhtemelen bu gece seninle ilgili kâbuslar görecektir.”

Yeniden sırtıttı. “İçkiyi başka sefere bırakalım.”

“Tamamdır,” diyerek ardından baktım.

“Müesseseden,” dedi Max sipariş ettiğim viskiyle yanımda belirerek.

“Teşekkürler. Ayrıca bana kendi işime bakmam gerektiğini söylemediğin için de teşekkürler.”

Max homurdandı. “Lütfen. Sen Honky Tonk’un süper kadın kahramanısın. Tate’in ne kadar şanslı olduğundan haberi yok. Bu gece onu mahvederdik. Sonra Knox mala gelen zarar yüzünden hepimize kızardı. Doğrucu Seksi de çıkan kan ve evrak işlerine sinirlenirdi.”

“Morgan kardeşlerin bize bir borcu var,” diye kabul ettim.

Nolan içeri girdi. Kaşlarını çatmış, başparmağını bıyığının üzerinde gezdiriyordu.

“Sorun nedir?” diye sordum.

“Sanırım tıraş olmam gerek.”

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. “Bence kalsın. Bıyığına şekil ver sadece.”

Dilton’ın boşalttığı sandalyeye oturup Fi’ye el salladı.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım,” diye uyardım Köpekbalgı Haftası tabelasını göstererek.

“Köpekbalgı Haftası yazın olmuyor muydu?”

“O tür bir Köpekbalgı Haftası değil. Bu daha korkunç.”

Fi elinde yeni bir lolipopla çıkageldi. Kredi kartımı önümdeki masaya fırlattıktan sonra ellerini beline koydu. “Tanrım. Sanki böbreklerim tünel kazarak vücudumdan çıkmaya çalışıyor. Doğa neden bu kadar kaltak?”

“Ah, o tür bir Köpekbalgı Haftası.” Nolan durumu anlamıştı.

“Evet. O yüzden söyleyeceğin her ne ise buraya gelip zamanıma ve çektiğim acıya değse iyi olur,” dedi Fi.

“Sadece kibar ve saygılı bir şekilde bu geceki güvenlik görüntülerini alıp bir yerde saklamayı önermek istedim.”

“Özel bir nedeni var mı?”

Nolan çekingen bir tavır takınmıştı. “Neyin kamu bilgisi olup neyin olmadığını bilmiyorum.”

“Nash’in kötü bir polis ve boktan bir insan olduğu için Tate’i kovmasını mı kastediyorsun?” diye sordu Fi.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“Buralarda söylentiler çabuk yayılıyor. Bazen gerçek bile olabiliyor,” diye açıkladım.

“İşlerin büyümesi ihtimaline karşı elinde kanıt olmasından zarar gelmez,” dedi Nolan.

“İşleri kızıştırırsa hiç şaşırmam,” dedi Fi homurdanarak. “Orazetin etrafı yapay bir özsaygıyla dolu. O olmadan kendini en tepede hissetmek için kim bilir neler yapardı?”

“Gözünü dört aç,” diye tavsiyede bulundu Nolan.

“Öyle yapacağım. Şimdi izin verersen gidip minibüsümün arka koltuğunda on dakika uzanacağım. Sana bir içki getirmesi için Max’i gönderirim, şerif.”

Fi’nin zorlukla yürüyerek uzaklaşmasını izledik.

“Her ay böyle bir şey yaşadığımı hayal bile edemiyorum,” dedi Nolan başını sallayarak.

“İşimiz konusunda bizim de öyle olduğumuzu düşünmüyorsun, değil mi?”

“Nasıl?”

“Sanki kendimize verdiğimiz değeri ve hayat amacımızı kariyerimizde buluyormuşuz gibi.”

“Ah, sana yalan söylememi istiyorsun. Tamam. Hayır, hiç de öyle değiliz, Solavita.”

“Hadi ama.”

“Bebegim, bu iş yüzünden evliliğim bitti ve işimi sevmiyorum bile.”

“Öyleyse neden istifa etmiyorsun?”

“Sonra ne yapacağım?”

“Bilmem. Eski eşini geri kazan?”

“Doğru. Zaten işiyle evli bir adamdan daha çekici olan tek şey, ikinci bir şans için yalvaran işsiz bir eski kocadır,” dedi düz bir sesle. “Hayır. Bazılarımızın kaderinde sadece iş için yaşamak vardır.”

“Dışarıda bundan daha iyi bir şey olmadığını mı düşünüyorsunuz?” diye sordum.

“Tabii ki daha iyi bir şey var. Belki sadece seninle benim için yoktur, en azından benim için olmadığını biliyorum. Eski eşim beni geri kabul edecek olsa işimi bırakır, hayatımın geri kalanını onun ayaklarını ovup öğle yemeklerini hazırlayarak geçirirdim. Yapamayacağımı düşünüyorsan çok yanılıyorsun. Ancak birinin yüzüne kapıyı sürekli kapatırsan o da bir noktada pes eder.”

“Peki buna değer mi? Birini, sana zarar verme ihtimalini göze alarak içeri almak? Yani, cidden bu tür bir riske değecek kadar iyi ne olabilir?”

“Yanlış adama soruyorsun. Diğer seçenekte ne olduğunu bilmiyorum ama ikinci bir şansım olsaydı bunu öğrenme riskini göze alırdım.”

Nolan’ın sözleri kendimi biraz korkak hissetmeme neden oldu. Sarhoş bir zorbayla yüzleşmekte sorun yaşamıyordum ama kendimi birine açma fikri dizlerimin zangır zangır titremesine neden oluyordu.

“Sloane’la yemek nasıl geçti?”

“İyi idi. Harika bir kız, zeki ve çok sevimli. Biraz da vahşi.”

“Ama?” diye sordum yüz ifadesine bakarak.

“Ama eski eşimi unutamamış olabileceğimi söylersem koca bir bebek gibi mi görünürüm?”

“Evet,” diye takıldım. “Eğer seni daha iyi hissettirecekse ben de küçük kütüphanecimiz sadece iyi vakit geçirmek istiyor. Evlilik çanları çalmıyor.”

“Özel hayatımı paylaşmayı sevmediğim halde ona eski eşimden bahsettim. Sonra o da bana sadece üçüncü buluşma sonrası seks yapmak için bu işin içinde olduğunu söyledi.”

Viskim boğazıma kaçtı. “İkiniz de aynı fikirde olduğunuz sürece sorun yok.”

“Al bakalım, şerif. Bu Kızıl Ölüm,” dedi Max. Bulanık kırmızı bir içecek dolu buzlu bardağı masaya bıraktı.

“Aslında ben bir-”

Masanın altından ona tekme attım ve Max'in gözleri tehditkâr bir şekilde kısılırken başımı iki yana salladım.

"Anlayamadım?" dedi soğuk bir şekilde.

"Yani, bu harika görünüyor. Çok teşekkür ederim. Zahmet verdiğim için işte yirmi dolar," dedi Nolan, bir banknotu hızlıca ona doğru itti.

Max başıyla onaylayarak parayı kaptı. "Ben de bunu kastettiğini düşünmüştüm."

Nolan bir yudum aldı ve hemen yüzünü buruşturdu. "Tanrım. Tadı akşamdan kalma gibi."

"Regl kramplarını denemeye ne dersin?" diye sordum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde elimde kütüphaneden aldığım cinayet romanlarından biriyle kanepeye kıvrılmıştım. Nolan'ın söylediklerini düşünmemeye çalışıyordum. Tam o anda ön karpıda bir gümbürtü duydum. Saat geç olmuştu, on biri geçiyordu. Kötü şeyler de genellikle bu zamanlarda olurdu.

Kanepeden kayıp sessizce kapıya doğru ilerledim.

Binaya girmek için anahtar gerekiyordu ama benim işimde, sağlam bir dış kapı ve polis şefi ile oturmanın bile sarhoş, kararlı, egosu ezilmiş bir aptalı caydırmayacağını biliyordum.

Nefesimi tutup gözetleme deliğinden baktım. Kimse yoktu. Koridorun karşısında Bayan Tweedy'nin kapısı kapalıydı. Sadık beyzbol sopamı alıp araştırmaya mı gitsem diye düşünürken kapının altından gelen hafif bir tırmalama sesi duydum. Bu sese tanıdık bir şingirti da eşlik ediyordu.

Kapıyı açtığımda Piper'ı endişeli bir şekilde yerinde zıplarken buldum. Onun yanında duvarın dibine yığılmış Nash vardı. Üstü çıplaktı, terliyor ve titriyordu.

Adam bir kızı nasıl duygu seli içine sokacağını çok iyi biliyordu.

“Selam,” dedi soluk soluğa, başını kaldırıp bana baktı. “Piper’i Biraz... Alabilir misin?”

Onu ayağa kaldırmaya yardım ederken hiçbir şey söylemedim. Söylenecek bir şey yoktu. Birbirimizi incitmiştik ama yardıma ihtiyacı olduğunda bana gelmişti. Ben de onu geri çevirecek kadar kaba değildim. Hiç konuşmadan bir kolunu omzuma doladı, ben de diğer kolumu beline sardım.

Tanıdık gelmişti ama bırakın onu, kimseyle böyle bir rutinim olmaması gerekiyordu.

Ayaklarımızın dibinde gergin bir şekilde zıplayan Piper eşliğinde içeri girerken vücudunu bir titreme sardı.

“Yatak mı, kanepesi mi?” diye sordum. Tenime değen teni sıcak, yapış yapıştı.

“Yatak.”

Yatak odasına doğru ilerledik. Nash’in tercihini bildiğim için onu kapıya en yakın tarafa yatırdım. Piper kahramanca yatağın üzerine atladı, ileri geri gidip gelerek Nash’i başından çıplak ayaklarına kadar incelemeye koyuldu.

“Ben biraz buz getireyim,” dedim. Dondurucumda hiç donmuş sebze yoktu, soğuk paket servisin de işe yarayacağını sanmıyordum.

Nash’in eli bileğime kenetlendi. “Hayır. Kal.” O mavi gözler beni içine çekti. İçlerinde ne duvarlar ne de eski yaralar vardı. Sadece dürüst bir rica saklıydı. Bunun karşısında çaresiz hissediyordum.

“Lütfen.”

“Tamam ama bu sana hâlâ kızgın olmadığımı anlamına gelmez.”

“Aynısı benim için de geçerli.”

“Götlük yapma.”

Yatağın ayakucundan dolaşmaya niyetlendim ama beni durdurarak geriye çekti. Oturur pozisyona geçti, kollarımın altından tutup beni üstüne çekti.

“Nash.”

“Sadece sana yakın olmak istiyorum,” diye fısıldadı.

Yastıkların üzerine yığılırken beni de yanına yatırdı. Bacağım kalçasının üzerindeydi. Başım göğsüne, omzundaki yara izinin hemen altına yaslandı.

Kalp atışlarının gürültüsünü duyarken avucumu göğsünde gezdirdim. Bir kez ürperdi, sonra gerginlikten kaskatı kesilen kasları biraz rahatladı.

Zayıf bir şekilde iç çekti, ardından iki kolunu da bana doladı. Yüzünü saçlarıma bastırıp sıkı sıkıya tutunarak öylece kaldı. Piper, Nash’in ayaklarının dibindeki yerini alarak başını onun ayak bileğine yasladı. Kederli bakışlarla bizi izlemeye koyuldu.

Yapacak bir şey olmadığından onunla birlikte nefes alıyordum.

Dört. Yedi. Sekiz.*

Dört. Yedi. Sekiz.

Gerginlik vücudunu terk edene kadar defalarca tekrarladık.

“Şimdi daha iyiyim,” diye fısıldadı Nash saçlarıma doğru.

Uyku ikimizin de üzerine çökene kadar orada öylece uzanıp birlikte nefes almaya devam ettik.

* Vücutta oksijen artışı sağlamak için uygulanan nefes egzersizidir. Dört saniye boyunca nefes almır, yedi saniye tutulur ve sekiz saniye boyunca üfleterek nefes verilir. (e.n)

YİRMİ DOKUZ

KARİYER GÜNÜ ZAFERİ

Nash

Şafağın kasvetli ışığı ve beni rahatsız eden o sesle uyandım. O ısrarlı keskin çatırtı, beni uykumda deliliğin sınırlarına sürüklüyordu. Bu sabah sese Lina'nın ön kapısının kapanırken çıkardığı yumuşak tıkırtı da eşlik etmişti.

Çarşafın yan tarafı bütün gece yanımda olan, yanıma kıvrılan ve nefes alış verişiyle beni rahatlatan kadının hayaletiyle hâlâ sıcaktı.

Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda yanımda olmuştu. Sonra kendi lanet yatağından kalkmıştı ve ben yalnız uyanmıştım.

Ellerimi yüzümde gezdirdim. Aramızda bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Bu “bir şeyin” ben olacağımdan şüpheleniyordum.

Yatakta bir ağırlık hissettikten bir saniye sonra Piper göğsüme atladığında homurdandım. Beyaz ağzında mama kırıntıları vardı, bu da Lina'nın ona kahvaltı verdiğini gösteriyordu.

“Günaydın, dostum,” diye mırıldandım uyku sersemliğimden sıyrılarak.

Ben onu gönülsüzce sıvazlayana kadar beni dürtükledi.

“Bana öyle bakma. Ben iyiyim,” dedim.

Piper bana inanmış gibi görünmüyordu.

Ama doğruymuş gibi hissediyordum. Elbette, ensemin dibinde devam eden bir baş ağrısı vardı ve vücudumdaki her kas ringde

birkaç raunt geçirmiş gibi ağrıyordu. Yine de derin bir uyku çekmiş, zihnim açık bir şekilde uyanmıştım.

Onu kucağıma alarak başımın üzerinde havaya kaldırdım. “Gördün mü? Her şey yolunda.” Havaya şakacı bir pati atarken küçük kuyruğu coşkuyla sallandı. “Pekâlâ. Lanet güne başlayalım.”

Köpek peşimden banyoya girdi ve orada aynaya yapıştırılmış bir not buldum.

N,

Piper’ı besledim ve gezdirdim. Ben dönene kadar gitmiş ol.

L

Lina’nın kısa ve öz notu beni eğlendirmişti, tabii yatak odasına dönüp bavulunun yerde açık bir şekilde durduğunu görene kadar. Neyse ki boştu ama onu dışarıda bırakmış olmasının hâlâ gitmeyi düşündüğü anlamına geldiğini hissettim. Eğer bir yere gideceğini sanıyorsa Lina Solavita’yı büyük bir sürpriz bekliyordu. Halletmemiz gereken işler vardı. Dengelenecek teraziler, yapılacak anlaşmalar vardı.

Ona karşı hissettiklerimle ilgili tüm şüphelerim dün gece silinmişti. Kapısını açmak zorunda değildi. Beni içeri almak zorunda değildi. Kesinlikle kollarımda uyumak zorunda değildi ama yapmıştı çünkü onu kızdırmış olmama rağmen beni önemsiyordu.

Ben de bunu kendi avantajıma çevirecektim.

“Hadi, Pipes. Eve gidelim. Düşünmemiz gereken şeyler var,” dedim esnerken.

Hâlâ esneyerek Lina’nın evinden çıktığım sırada Nolan’ın kapımı yumruklayarak çaldığını gördüm.

“Sana kahve getirdim,” dedi görüntüme bakarak. Üzerimde eşofmandan başka bir şey yoktu ve bir duşa feci halde ihtiyacım vardı. “Kova boy almalıydım,” dedi.

Kahveyi alıp kapımı açtım.

“Uzun bir gece miydi?” diye sordu, kafeinimi iştahla yudum-larken beni içeri kadar takip etti.

Homurdandım. “Neden buradasın? Kahve perisini oynamak dışında.”

“Kafede müstakbel yengene rastladım, o da kova boy sipariş etmişti. Knox’un Kariyer Günü için var gücüyle çalıştığını söyledi.”

“Hassiktir. Bugün müydü?”

“Bugün ve...” Duraksayıp saatine baktı. “İki saat yirmi yedi dakika sonra. Nasıl olsa peşine takılacağım için strateji geliştirebiliriz diye düşündüm. Polis teşkilatının piyango kazanmış, bar sahibi bir kuaförün gerisine düşmesine izin veremem. Alınma.”

“O benim ağabeyim,” dedim düz bir sesle. “Alınmadım. Evrak işlerini nasıl ilginç hale getirecekmiş?”

“Naomi erkek rekabetinin ne kadar derin olduğunun farkında değildi. Bana bütün planı anlattı. Çocukların alkolsüz kokteyller yapmasma izin verecek ve sonra müdür yardımcısının kafasını tıraş edecekmiş.”

“Vay canına. Bu çok iyi.”

“Daha iyi olabiliriz,” dedi Nolan güvenle.

“Sirene bas, Way,” diye talimat verdim direksiyonu sıkıca kavrayarak.

Waylay hınzırca sırtıp düğmeye bastı. Siren aniden çalmaya başladı.

“Orada araba tutmuş olan var mı?” Arka koltuktaki yolculara sordum.

“Hayır!” diye haykırdı coşkulu koro.

“O halde sıkı tutunun.”

Direksiyonu sertçe çevirerek aracın arkasını son trafik konisinin etrafında zarıfçe döndürdüm. Sonra gaza bastım.

“Hadi! Hadi! Hadi!” diye çığlık attı Waylay.

Nolan ve çocuklarla dolu aracı birkaç santim geçerek bitiş çizgisini arkamda bıraktım.

Arka koltuktan çılgınca tezahüratlar yükseldi.

Arabayı durdurduğumda yüzümlü acıtan, son zamanlarda kullanılmayan kasları geren şey tanrıdan gelen gerçek bir gülümseme-ydi.

Knox’un aptal sunumunu gölgede bıraktığımızı söylemek yanlış olmazdı.

“Aman Tanrım! Bu harikaydı!” dedi Waylay’ın arkadaşı Chloe, inmesi için arka kapıyı açtım. O ve diğer iki altıncı sınıf öğrencisi hep bir ağızdan konuşarak dışarı fırladılar.

“Kusma Kralı McGee camları açmamı istemeseydi seni son konide yakalardım,” dedi Nolan başparmağıyla bana doğru gelen çilli, kızıl saçlı bir çocuğu göstererek.

“Eziklik edip Kaden’i suçlama. Çocuk hafta sonları *go-kart*’a biniyor.”

“Sence kazandık mı?” diye sordu.

İlkokulun otoparkını gözden geçirdik.

Çocuklar coşku içindeydi, bir sonraki tur için polis memurlarına yalvarıyorlardı. Öğretmenler sırtıyordu. Knox da el hareketi çekiyordu.

“Evet, kazandık. Engelli sürüş parkuru fena fikir değildi.”

“Gizemli cinayet oyununuz da hiç fena değildi,” dedi.

“Way’in ölüm sahnesinde bu kadar dramatik olmasını beklemiyordum.”

“Yakın zamanda ölenlerden bahsetmişken,” dedi Nolan başıyla bize doğru yaklaşan yeğenimi işaret ederek.

Önümde durup yukarı baktı. “Nash amca?”

“Evet, Way?”

“Teşekkürler.” Başka bir şey söylemedi, sadece belime sarılıp ardından kıkırdayan arkadaşlarıyla birlikte koşarak uzaklaştı.

Hissettiğim duygular karşısında şaşırarak boğazımı temizledim. Waylay Witt'in sarılması Lina'nın sarılması gibi bir şeydi. Beklenmedik, zor kazanılmış ve son derece anlamlıydı.

"Yaptığın işi hâlâ seviyorsun," dedi Nolan.

"Evet, sanırım seviyorum."

"Bunu aklından çıkarma," diye öğüt verdi.

"Ne? Günlerini bana bakıcılık yaparak geçirmeyi sevmiyormusun?"

"Biraz bile sevmiyorum."

"Belki de bu konuda bir şeyler yapmalısın."

"Dün gece Lina'yla bunu konuşuyorduk."

"Dün gece Lina'yla mıydın?" Waylay'in öğretmeni tarafından sözümüz kesilmeden önce sorgulamam bu kadar ileri gidebilmişti.

"Tebrikler, beyler. Aldığım duyumlara göre bu bizim en unutulmaz Kariyer Günümüzmüş, şef," dedi Bay Michaels ve Piper'm tasmağını bana uzattı.

Piper yetişkinlerin yanında utangaç olsa da çocukları seviyordu, ne kadar gürültülü ve çılgın olurlarsa o kadar iyiydi. O lanet köpeğı daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

"Yardım edebildiğıme sevindim," dedim.

"İçimden bir ses, yeni nesil Knockemout polis memurlarına ilham verdiğini söylüyor," dedi kolunu altıncı sınıfların çılgınlığını gösterecek şekilde uzatarak.

Bay Michaels diğer Kariyer Günü kaybedenlerinden bazılarıyla konuşmaya gidince Knox onun yerini aldı. "Kendi çocuğumun önünde beni rezil ettin, mankafa."

Sırıttım. "Benim işim seninkinden daha havalıysa yapacak bir şey yok."

"Senin işinin yüzde doksanı evrak işi."

"Bakın kim konuşuyor, Bay Envanter ve Bordro Cehennemi."

Ağabeyim homurdanarak Nolan'a döndü. "Dün gece Dilton ve ekibi konusunda yardım ettiğın için teşekkür ederim. Belki tamamen berbat biri değildir."

“Pis işlerin çoğunu Lina yaptı. Ben de temizliğe yardım etmek için tam zamanında geldim.”

“Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?” diye sordum.

Nolan bana baktı. “Bu sabah onun dairesinden yarı çıplak halde dağınık saçlarıyla çıktın ve bunu bilmiyor musun?”

“Konuşun. Şimdi,” diye çıkıştım.

“Onunla aranızdaki sorunları çözdünüz mü?” diye sordu Knox.

Ağabeyimi duymazdan gelerek, “Dilton’la ne oldu?” diye tekrarladım.

“Dilton ve arkadaşları Honky Tonk’ta biraz taşkınlık yaptı. Garson Max’i kızdırdılar, üstelik ayın malum zamanı olduğu düşünülürse bu oldukça aptalcaydı. Sonra Lina gözüne çarptı,” diye açıkladı Nolan.

Tabii ki gözüne çarpacaktı. Lina her erkeğin dikkatini çekerdi.

“Ne oldu?” Telefonuma uzandım. Dilton’ı bulup kışına tekme-yi basacaktım. Sonra da Lina’yı bulacak ve benim problemlerime bulaşıp bana söylemediği için ona bir saat kadar bağıracaktım.

“Yavaş ol, Romeo. Fi’nin dediğine göre Lina sözleriyle o moronu darmaduman etmiş. Şimdi, onun evinden gizlice sıvışarak ne yaptığına dönelim. Bu sabah kamyonetimi ödünç aldığı anda senin hakkında hiçbir şey söylemedi,” dedi Knox.

“Lanet olsun. Neden senin kamyonetine ihtiyaç duymuş?”

“Lina kendi başının çaresine baktı,” diye devam etti Nolan. “Ama Dilton iyi seçimler yapamayacak kadar sarhoş gibi görününce başka bir müşteri, iri bir adam devreye girdi. Ben içeri girdiğimde müdür polisleri çağırmakla tehdit ediyordu. Ben de o göt suratlıya dışarı kadar eşlik ettim.”

“Lina’ya ne söylemiş?”

“Bilmiyorum. Sadece onun bir pislik gibi davrandığını söyledi,” dedi Nolan. “Onunla yaptığım sohbetten sonra sarhoşken kadın düşmanlığı yaptığını düşündüm. Hey, sizce bıyığımı kesmeli miyim?”

“Evet,” dedi Knox. “Gördükçe suratına yumruk atasım geliyor.”

“Lanet olsun. Bunun benim özgürlük bıyığım olması gerekiyordu. Bilirsin işte. Boşanırsın, biraz saç uzatırsın ve sihirli bir şekilde yeni bir insana dönüşürsün.”

“Bir kuaför dükkânım ve usturam var. Sadece söyle yeter.”

İkisini sakallarıyla baş başa bırakıp telefonumu tuşlayarak uzaklaştım.

OTUZ

DRAMATİK GÖZETİM

Lina

Knox'un kamyonetinin açık camlarından içeri pizza kokusu yayılıyordu. Arlington'da bir alışveriş merkezinin otoparkına kamp kurmuştum. Caddenin karşısında daha iyi günler görmüş sıra evlerden oluşan bir blok vardı.

Wendell Baker'ı, namı diğer Keçi Sakallı Tombul Adam'ı bekliyordum. İri yarı, beyaz ve kel bir adamdı. Çok fazla altın zincir takıyor, ağzında her zaman bir kürdan bulunduruyordu. Hugo ailesinin infazcısıydı. Tina'nın şüpheli istihbaratına göre Baker, Anthony Hugo'dan maaş alıyordu. Ancak Duncan ile yakın bir ilişkisi olduğu için sadakati ikiye bölünmüş gibi görünüyordu.

Yetkililer, Baker'ı kaçırma ve silahlı çatışma olaylarıyla ilişkilendirememişti. Bu da onun özgürce işine devam ettiği anlamına geliyordu. Ben de onu özgürce takip ediyordum. Umarım üstü açık 1948 model *Porsche 356*'ya ulaşabilirdim.

Ancak Baker şu ana kadar sabah on birde yataktan kalkmış, *Burritos to Go*'da büyük boy *burrito** yemişti. Ardından erkek kardeşinin sevgilisini ziyaret etmiş, kız daha kapıyı açmadan ön verandada fermuarını indirmişti. Ne klas adamdı.

Telefonum yine çaldı.

“Ciddi misiniz, millet? Ne zaman bu kadar popüler oldum?”

* Meksika yemeği. Tortilla ekmeğine çeşitli malzemeler sarılarak hazırlanır. (e.n.)

Çoktan bir sürü telefon görüşmesi yapmıştım. Annem, babaannem doğum günü hediyesi için aramıştı. Stef bu hafta spor salonunda yaşlılarla ter atmayı planlayıp planlamadığını merak etmişti. Skane da ertesi gece kütüphanede düzenlenecek “Kitap Mı Şeker Mi” adlı bir şey için beni gönüllü olmaya zorladığı için aramıştı.

Naomi’dan gelen mesajdan bahsetmiyordum bile. Numaramı Fi’ye verdiğini, sorun olmamasını umduğunu söylüyordu. Bunu Fi, Max ve Silver’dan gelen Tate Dilton’la karşılaşmamın en iyi kurgusal versiyonlarını özetleyen bir grup mesajı izlemişti.

Görünüşe göre kafasında bir şişe kırmış, sonra onu bir fiçi kı-zartma yağının içine doğru itmiştim. Kimse yağ fiçisinin nereden geldiğinden emin değildi. Ancak herkes onun bardan salyangoz gibi sürünerek çıkmasını izlemenin çok komik olduğu konusunda hemfikirdi.

O sırada ekranda arayan kişinin adını gördüm.

Neredeyse sesli mesaja yönlendirecektim ki, bunun korkakça bir kaçış yolu olduğuna karar verdim.

“Sanırım dairemde çıkmanın bir yolunu buldun,” dedim selamlama olarak.

“Neden seninle Dilton arasında olanları senden değil de bir ABD şerifinden ve aptal ağabeyimden duyuyorum?” diye sordu Nash.

“Öncelikle, evimden ayrıldığını doğrulamayı istiyorum. İkincisi, dün gece konuşmak için tam olarak ne zaman vaktimiz oldu? Üçüncüsü ve en önemlisi o yüzden dikkatini ver, bu seni neden ilgilendiriyor?”

“Geceyi birlikte geçirdik, Angelina.” Sesi benim adımları söylerken hırıltılı bir hal almıştı. Omurgamı saran hoş ürpertiye bilerek görmezden geldim. “Bu, ‘Selam, Nash. Açığa aldığın pislik herkesin içinde bana saldırdı,’ demen için bolca zaman demek.”

Benim hakkımdaki izlenimi berbattı.

“Sonra ne olacaktı? ‘Merak etme, küçük hanım. O koca sarhoş

İlâh sana pislik yapamasın diye seni asla yalnız bırakmayacağım,’ mı diyecektin? Ayrıca, panik atağın ortasındaiken kapımda belirmen pek bir sohbet havası yaratmadı.”

“Dilton benim sorunum, senin değil. Eğer senin sorunum halı-
ne gelmeye çalışıyorsa, bunu bilmem gerek.”

Bu biraz mantıklıydı. “Peki.”

Aynı fikirde olmam onu geçici olarak susturdu. “Peki, tamam
o zaman. Duyduğuma göre sana yaklaşmış, sen de onu camdan
dışarı fırlatmışsın,” dedi sesi eğleniyor gibiydi.

Homurdandım. “Gerçekten mi? Çünkü ben onu bir fiçı kızart-
ma yağına batırdığımı duydum.”

“Ama benim en çok merak ettiğim şey sana yaklaşıp zevzeklik
etmeye başlaması. Neden ve ne üzerine?”

“Onunla göz teması kurdum. Sarhoştı, taşkınlık yapıyor ve huy-
suzlaşıyordu. Bu yüzden bana bakana kadar ona gözlerimi diktim.”

“Büyük kadın gücünün büyük kadın sorumluluğu getirdiğini
sana hatırlatmam gerekiyor mu?”

Gözlerimi devirdim. “Hedef olmaya ya da olay çıkarmaya ça-
lışmıyordum, şef. Sadece onun dikkatini dağıtıp personeli kızdır-
masını önlemeye çalışıyordum. Max dün gece onun kışını kesin-
likle kızartırdı.”

“Hâlâ hoşuma gitmiyor ama yeterince adil.”

“Ne kadar cömertsin.”

“Sana ne dediğini söyle bana.”

“Senin kaltağın olup olmadığını sordu, sonra sana iletmem
için bir mesaj verdi. Sana haddini bildirme zamanının geldiğini
söyledi. Ben de tabii ki onun zekâsına hakaret ettim.”

“Tabii ki,” dedi Nash dümdüz bir sesle.

“Ardından terbiyemi takınmazsam beni karakola götürebile-
cek bir polismiş gibi davranmaya çalıştı. Artık rozeti olmadığını
bildiğimi, polis kılığına girmesi konusunda senin ne hissedece-
ğini merak ettiğimi söylemiş olabilirim. Sonra bana ve Knocke-

mout'taki kadınlara hakaret etti. Tam işler kızarmış yiyeceklerin fırlatılması gibi ilginç bir hal almaya başlamışken araya bir seyirci ve Nolan girdi."

Nash'in tarafında buz gibi bir sessizlik oldu.

"Hâlâ orada mısın, ateşli çocuk?"

"Evet," dedi sonunda.

Küçük bir heceye bu kadar öfke sığdırmanın mümkün olduğunu bilmiyordum.

Başımı koltuğa doğru salladım. "Sorun olmadı, Nash. Asla fiziksel bir şey yapmayacaktı. Orada olmazdı. Bana yapamazdı. Sarhoş ve aptaldı ama halka açık bir yerde bir kadınla fiziksel bir münakaşaya girmenin onun sonu olacağını unutacak kadar değildi."

Bir sessizlik daha oldu.

"Nash? Şu anda kaşlarının arasındaki o noktayı mı deşiyorsun?"

"Hayır," diye yalan söyledi, sesi biraz utangaç çıkmıştı.

"Genellikle böyle yaparsın. Bu konuda bir şeyler yapmalısın."

"Angelina?"

"Evet."

"Söylediğimde ciddiydim. Dilton benim sorunum. Eğer seninle tekrar temasa geçmeye çalışırsa bunu bilmem gerek."

"Anladım," dedim usulca.

"Güzel."

"Nasıl hissediyorsun? Umurumda olduğundan değil," diye ekledim çabucak.

"Daha iyiyim. Sağlamım. Kariyer Günü'nde Knox'un kıcını tekmeledim," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

"Gerçek anlamda mı, yoksa mecazi anlamda mı? Çünkü siz ikiniz söz konusu olduğunuzda her ikisi de olabilir."

"İkisinden de biraz. İyi uyudun mu?" diye sordu Nash.

Ölü gibi uyumuştum. Tıpkı Nash'le her yatağa girdiğimde olduğu gibiydi.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“Evet,” dedim. Ona daha fazlasını vermek istemiyordum.

“Psikoloji, kendisini sürekli kızdıran bir erkek haricinde dokunulmaktan hoşlanmayan bir kadın üzerine ne diyor?”

“Ele alınması gereken ciddi duygusal sorunları olduğunu.”

Gülüşü yumuşaktı. “Benimle öğle yemeği ye, melek.”

İçimi çektim. “Gelemem.”

“Gelemez misin, yoksa gelmez misin?”

“Daha ziyade gelemem. Şehirde değilim.”

“Neredesin?”

“Arlington.”

“Neden?”

Bana her şeyi anlatabilirsin tarzındaki ses tonuna kanmamıştım ama saklayacak bir şeyim yoktu.

“Wendell Baker’ı bekliyorum.”

“Ne yapıyorsun?” Yine o polis sesini kullanmaya başlamıştı.

“Dramatik olma. Ne demek istediğimi ve onun kim olduğunu biliyorsun.”

“Organize bir suç ailesinin fedaisini mi izliyorsun?” diye sordu.

İşte karşımdaydı. Benim sinirli, sebepsiz yere aşırı korumacı ve baş belası kapı komşuma dönüşmüştü.

“İzin istemiyorum, Nash.”

“Çok iyi çünkü izin vermeyeceğimden eminim,” dedi.

“Sinir bozucusun ve ben bu döngüden çıkmak istiyorum.”

“Beni bunun iyi bir fikir olduğuna ikna et.”

“İkna etmek zorunda değilim. Bu benim işim. Benim hayatım,” diye ısrar ettim.

“Tamam. Işıklar ve sirenlerle oraya geliyorum.”

“Tanrım, Nash. Gözetleme stratejileri üzerine eğitim veriyorum. Bu işte çok iyiyim. İşimi sana kanıtlamama gerek yok.”

“Bu tehlikeli,” diye karşı çıktı.

“İş başında vurulan kişinin *sen* olduğunu hatırlatmama gerek var mı?”

Telefonun diğerk ucundan bir ses geldi.

“Az önce bana *hırladın* mı?”

“Kahretsin,” diye mırıldandı. “Bilmiyorum. Seninle geçen her gün yeni bir sürpriz.”

Ona biraz olsun acıdım. “Bak, federaler Anthony Hugo’nun faaliyetlerini yakından takip ettiği için kimse bir şey yapmıyor. Günlerdir bu iki adamı izliyorum. Tek yaptıkları yemek yemek, çok daha iyi tercihler yapabilecek kadınlarla seks yapmak ve spor salonuna gitmek. Belki bir striptiz kulübüne giderler. Onları suç işlerken yakalamak istemiyorum. Tek ihtiyacım olan içlerinden birinin beni zula evlerine götürmesi. Duncan çoktan gitmiş olsa bile o araba hâlâ burada olabilir.”

“Bütün bunları lanet bir araba için yaptığına hâlâ inanamıyorum.”

“Sıradan bir araba değil. 1948 model üstü açık bir *Porsche 356*.”

“Peki. Tüm bunlar küçük, eski bir araba için.”

“O küçük, eski arabanın değeri yarım milyon dolardan fazla. Sigortaladığımız diğerk her şey gibi nakit değeri başka bir şeydir, manevi değeri ise tamamen başka bir şey. Bu araba bir aile hikâyesinin parçası. Son üç nesil evlendikten sonra bu arabayla yola çıktı. Bagajında büyükbabalarının külleriyle dolu küçük bir şişe var.”

“Kahretsin. Tamam. Lanet olsun. Her yarım saatte bir bana haber vermeni istiyorum. Bir dakika bile gecikersen oraya gelir ve kimliğini öyle bir ortaya çıkarırım ki başın döner.”

“Bunların hiçbirini kabul etmek zorunda değilim,” diye belirttim. “Bir ilişkimiz varmış gibi davranmaya devam ediyorsun ama yok.”

“Bebğim, sen bunu kabul etmekten korksan bile ikimiz de burada bir şeyler olduğunu biliyoruz.”

“*Korkmak* mı? Sence *ben* korkuyor muyum?”

“Bence o seksi topuklu çizmelerinin içinde titriyorsun.”

Haksız değildi, bu beni daha çok öfkелendirdi.

“Evet. Öfkeden titriyorum. Beni telefona cevap verdiğime pişman ettiğin için teşekkürler.”

“Her otuz dakikada bir mesaj istiyorum.”

“Bu anlaşmada benim çıkarım ne olacak?”

“Depodan alabildiğim olay yeri dosyalarını inceleyeceğim. Bakalım o dosyalarda seni lanet arabana götürebilecek bir şey var mı.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten. Bulduğum ne varsa bu akşam yemekte sana veririm.”

Sanki bir dansın içine hapsolmuş gibiydik. İki adım ileri, iki adım geri atarak birbirimize doğru çekiliyorduk. Sinirleniyor, sakinleşiyor, hemen ardından başa sarıyorduk. Er ya da geç birimiz bu dansı bitirmek zorundaydı.

“İşimi yapamayacağımı düşünmenden hoşlanmıyorum.”

“Melek, işinde çok iyi olduğunu biliyorum. Kendini herkesten daha iyi idare edebildiğini de biliyorum ama eninde sonunda biri bu engelleri aşacaktır. Senin işinde bunun sonuçları çok daha ciddi olur.”

Kişisel deneyimlerinden yola çıkarak konuşuyordu.

“Kapatmam gerek.”

“Her otuz dakikada bir mesaj. Bu akşam yemek,” dedi.

“Peki. Bana işe yarar bir şey getirsen ve yemek de güzel olsa iyi olur.”

“Herhangi bir şeye karışma. Dikkatleri üzerine çekecek bir şey yapma,” diye uyardı.

“Ben amatör değilim, Nash. Şimdi beni rahat bırak.”

“Dikkatleri üzerine çekecek bir şey yapma.” Nash’in taklidini yaptım. Aynı noktadaydım, sadece bir saat daha sıkılmış ve bunalmıştım. Nash’in aptal talebine uymuş, yaşadığımı kanıtlayan

mesajlardan iki tane göndermiştim. Ortaparmağımı göstererek çektiğim fotoğraflardan atınca Piper'ın fotoğraflarıyla cevap vermişti. Baker henüz yüzünü göstermemişti, ayrıca kığım uyumuştur.

Avın heyecanının, neden bu kadar ilgi çekici olduğunu merak etmeye başlamıştım. İşin geri kalanı çok sıkıcı olduğu için miydi diye düşündüm. Gerçekten buna değer miydi?

Şirketin Yüksek Değerli Varlıklar departmanında açılan pozisyonu düşündüm. Daha büyük risk, daha büyük ödül, daha büyük heyecan demekti. Peki çalışma hayatımın geri kalanını *gerçekten* bu heyecanı kovalamaya adanmak istiyor muydum? Diğer yandan denetleme işinin fikri bile tüylerimi diken diken ediyordu. Yönetilmesi gereken onca insan mı? Of.

Fakat ya başka ne yapabiliirdim? Başka hangi konuda iyi olabiliirdim?

Bunlar başka bir günü beklemesi gereken sorulardı çünkü deri ve kot pantolon giymiş, elinde marketten aldığı bir buket çiçek tutan bir adam görünmüştü. Sanki buranın sahibiymiş gibi sıra evlerin önünde duruyordu.

Görünüşe göre öyleydi çünkü bir anahtar çıkararak ön kapıyı açtı.

Daha dik oturdum ve tam Wendell Baker'ın kardeşi içeri girerken dürbünümü kaptım.

“Of kahretsın. Bu hiç iyi değil.”

Kısa süre sonra bağrıışmalar geldi.

Tamam. Bu harika değildi ama bunu sözlü olarak sürdürdükleri sürece...

Kardeşi evden çıktı... ön pencereden... kapalı olandan.

“Siktir.” İnledim ve cam parçalanırken telefonuma uzandım.

Wendell Baker çırlıçıplak halde ön kapıdan çıktı. Üstünde *rock* grubu tişörtünden başka bir şey olmayan bir kadın arkasında

belirterek çılgılık atmaya başladı. Deri ve kot giysili kardeş tam zamanında ayağa kalkarak çenesine bir sağ kroşe yedi.

“911. Acil durumunuz nedir?”

“Ben Lina Solavita. Pritzger Sigorta’nın müfettişiyim. Çıplak bir adam kaldırımında birine saldırıyor.”

Görevliye adresi verdim. O bana adresi tekrarlarlarken kadın korkulukların üzerinden Baker’ın sırtına atladı ve bir kolunu onun boğazına doladı. Baker saldırgandan kurtulmak için öne doğru atıldığında her ikisinin de kışını en ön sıradan görmemi sağlamıştı.

“Şimdi bir kadın, çıplak adama saldırıyor.”

“Bölgeye iki ekip gönderdim,” dedi memur. “Kadın da çıplak mı?”

“Üzerinde *Whitesnake* tişörtü var, başka bir şey yok.”

“Hah. Güzel grup.”

Kardeşi tekrar ayağa kalktı, omzunu Baker’ın karnına çarparak adamı beton basamaklara geri itti. Nash’in yaralı çenesiyle Knox’un morarmış gözünü düşününce tüm kardeşlerin böyle kavga edip etmediğini merak ettim.

“Silahı olan var mı?” diye sordu memur.

“Görebildiğim kadarıyla yok. Çıplak adam kesinlikle silahlı gelmedi.”

Kardeşler ayrıldı ve *Whitesnake* kadın, Baker’ın sırtından kayarak indi. Kardeşi arkasına uzanıp büyük bir bıçak çıkardı.

“Kahretsin,” diye mırıldandım. “Oyuna şimdi de bir bıçak dahil oldu.”

Tam o sırada yandaki evden iki çocuk çıkarak önlerindeki sahneye bakakaldılar.

“Ve şimdi iki çocuk olanları izliyor.”

“Memurlar yolda. İki dakika kaldı.”

Biri iki dakika içinde bir sürü delik açabilirdi.

Kardeşi öne atılarak bıçağı saplamak için vahşi ve kontrolsüz bir hareket yaptı.

Nash'in sözleri tekrar kafamda çınladı. Ya hiçbir şey yapmayacaktım ya da iki aptalın çocukların önünde birbirlerini öldürmesine izin verecektim.

Telefonumu koltuğa fırlatıp kapıyı açarak komaya bastım.

Dikkatlerini çektiğimde kamyonetin basamağına çıkıp, "Polis geliyor," diye bağırdım.

İki kardeş de bana doğru gelmeye başladı.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandım. "Suçlular neden bu kadar aptal?"

Onlar karşıdan karşıya geçerken ben yine komaya basıyordum. O sırada uzaktan gelen siren seslerini duydum.

Caddenin ortasında duraksayarak bana ulaşmak için yeterli zamanları olup olmadığını tartıştılar.

Arkamda lastik gıcirtısı duydum. Knox'un kamyonetinin hemen arkasından beyaz bir panelvan geldi ve kapısı açıldı.

Kar maskeli bir adam dışarı fırlayıp beni bileğimden yakalarak minibüse doğru sürükledi.

Kardeşler şimdi bize doğru koşuyordu.

"Atla," dedi kar maskeli adam. Pantolonunun kemerinden bir silah çıkardı ama bana doğrultmadı. Bize doğru gelen kardeşlere doğrulttu.

"Hımm. Tamam."

OTUZ BİR

YANINA SOĞAN HALKASI İSTER MİSİNİZ?

Lina

“Beni öldürmek için kaçırmadınız, değil mi?” diye sordum minibüstekilere. “Çünkü muhtemelen kirli işlerinizi arkadaki adamların yapmasma izin verirdiniz.”

Sürücü ve beni yakalayan kişi maskelerinin göz deliklerinden birbirlerine baktılar.

“Kimse öldürülmeyecek,” diye güvence verdi sürücü. Arkamızdan siren sesleri yükselmeye başlamıştı.

“Tutunmak isteyebilirsin,” dedi yolcu koltuğunda oturan. Tam o sırada sürücü sola doğru sert bir dönüş yapınca yere düştüm.

“Of.”

“Özür dilerim.”

İnsan kaçıranlara göre oldukça kibarlardı.

“Grim’le buluşmaya çalıştığınızı duydum,” dedi sürücü.

“Bu bir sorun mu, yoksa siz karşılama ekibi misiniz?” diye sordum, oturur pozisyona geçip kendimi duvara yasladım.

Sürücü otoyol girişini yakalamak için iki şeritli trafiği kesince minibüs sertçe sağa döndü.

“Tehlike geçti,” dedi yolcu.

İkisi de kar maskelerini çıkardılar.

“Bekle. Sizi teşhis edememem için onları takmak istemiyor

musunuz? Yoksa az önce beni öldürmeyeceğinizi söylediğinizde yalan mı söylüyordunuz?”

Sürücü kadındı. Gür, doğal saçları hacimli dalgalar halindeydi. “Sakin ol,” dedi dikiz aynasından. “Onlar güvenlik kameraları içindi, senin için değil.”

Yolcu koltuğunda oturan zayıf, dövme, kafası tıraşlı ve sarı sakallı adam telefonunu çıkarıp tuşlara bastı. “Hey. On beş dakika sonra oradayız.”

Telefonu kapatıp ayaklarını ön konsola koyarak radyoyu açtı.

Araçta bangır bangır *Coldplay* çalmaya başladı.

Beni havalı, terk edilmiş bir depoya ya da köhne bir motosiklet kulübüne götürmediler. Hayır, dost canlısı insan kaçırırlar beni bir *Burger King*’e götürdüler.

Sürücü bir park yerine çekince ikisi araçtan indi. Bir saniye sonra kapı açıldı ve adam alaycı bir selamla dışarı çıkmamı işaret etti.

Onları içeri kadar takip edince canım bir anda soğan halkası çekti.

Kasaların önünden geçip tuvaletlere doğru yürüdük.

Son masada biricik Grim oturuyordu. Parmak eklemlerinden boynuna kadar dövme, Üzerindeki gri tişört gövdesine vakumla yapıştırılmış gibiydi. Gümüş rengi saçları geriye doğru taranmış, hava kapalı ve içeride olmasına rağmen güneş gözlüğü takmıştı. Plastik bir çatalla salatasını karıştırıyordu.

Çatalla karşısındaki koltuğu işaret ettiğinde oturdum. Başını sallayarak beni kaçırın dostlarımı kovdu.

“Sizin için ne yapabilirim, Müfettiş Solavita?” Derin, bariton bir sesi vardı.

“Öncelikle beni nasıl bulduğunuzu anlatabilirsiniz.”

Dudakları keyifle kıvrıldı. “Adamlarım geçit töreninin sonundaydı.”

“Hangi geçit töreni?”

“Biz sizi, federaller de Hugo’nun adamını izliyordu. Bölgede neler olup bittiğinden haberdar olmalıyım.”

“Federaller neredeydi?”

“Bir blok aşağıdaki boş dükkânda.”

“Ve Baker çocuklarının sokakta bıçaklanmasına izin mi vereceklerdi?”

Kocaman omuzlarını silkti. “Yasanın neyi neden yaptığını anlamaya çalışarak zamanımı boşa harcamıyorum. Ben daha çok sizin bu konuya olan merakınızla ilgileniyorum.”

“Duncan Hugo’nun çaldığı ve muhtemelen şehirden kaçmadan önce yakınlarda bir yere sakladığı bir şeyi arıyorum.”

“Porsche. Güzel araba.”

“Konuya hâkimsiniz.”

“Arka bahçemde neler olup bittiğini bilmenin faydaları.”

“Sanırım bana o arabayı nerede bulacağımı söyleyemezsiniz?” deme cüretinde bulundum.

Grim çatalını batırdığı domatesi yedi. “O arabayı baskından önce dükkânına hiç getirmede. Küçük kaçırma macerasından önce de depoda hiç görmedim. Nerede olduğunu bilmiyorum.”

Sinirli bir nefes verdim. “Peki zaman ayırdığınız için teşekkürler. İlerisi için bilmenizi isterim ki, kaçırmak yerine mesaj veya e-posta atabilirdiniz.”

Salatasından kalanları masanın kenarına itti. Birkaç saniye içinde bir motorcu gelip masayı temizledi. “Bunun neresi eğlenceli?” diye sordu Grim. “Ayrıca, bir araba hakkında bilgi almaktan daha önemli bir şey var elimde.”

“Neymiş o?”

“Söylentiler. Fısıltılar.”

“O adamı kızartma yağına batırmadım. Kasabanın dedikodu ağında ne sorun var bilmiyorum ama bazı şeyler cidden yanlış anlaşılıyor,” diye ısrar ettim.

Dudakları tekrar kıvrıldı. “Bundan bahsetmiyorum. Duncan Hugo’nun hâlâ ortalıkta dolaşıp büyük hamleler planladığından bahsediyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Hugo hâlâ burada mı? Ama bu...”

“Aptalca mı?” Grim söze girdi. “Tam olarak değil. Babası dahil herkes onun ülkeyi terk ettiğini düşünüyorsa değil. O depodan kaçtığından beri kimse onu görmediyse de değil.”

“Ama neden kalsın ki? Babasından FBI’a kadar herkes onu arıyor.”

“Sen onun yerinde olsaydın neden burada kalırdın?”

Dudağımı çiğnerken senaryoları gözden geçirdim. “Ya ben bir aptalım ve tüm bunların unutulup gideceğini düşünüyorum ya da...”

“Ya da,” diye tekrarladı Grim.

“Kahretsin. Ya da bunu aile işini devralmak için bir fırsat olarak görüyorum. Babamdan kurtulabilirsem, tahttaki yerini alırım.”

Grim onaylarcasına başını salladı. “Akıllı kız. Bunun için savaşa girmesine bile gerek yok. Sadece oturup federallerin hareket geçmesini beklemesi yeter. Tek yapması gereken sağda solda yarım kalmış işlerini tamamlamak.”

Midem sıkıştı. “Ne tür bir yarım kalmış iş?”

“Nash Morgan.”

Saçmalık. Saatile bakıp yüzümü buruşturdum.

“Telefonunuzu ödünç alabilir miyim?”

OTUZ İKİ

NAZİK BİR UYARI

Nash

Bir şeyleri yumruklamak istiyordum. Ne olduğu fark etmezdi.

Sağımda duran Knox'a baktım, yüzünde bıraktığım morluklar geçmeye başlamıştı. Lucian sol tarafımdaydı, bacaklarını sabitlemiş ve kollarını kavuşturmuştu. Bunca yıllık arkadaşlığımız boyunca ona hiç yumruk atmamıştım. Fiziksel bir kavgaya girdiğini de hiç görmemiştim. Yapabileceğini biliyordum. İşin nasıl sonuçlandığını görmüştüm ama onu hiç iş başındayken görmemiştim.

Bugünlerde bastırıldığı çocukluk öfkesini başka şekillerde açığa çıkarmayı tercih ediyordu.

Ancak benim için bunu içimden atmanın tek bir yolu olduğunu biliyordum.

"İşte geliyorlar," dedi Knox.

Kır saçlı motorcuların önümüzde oluşturduğu yarım daire, park alanına kükreyerek başka bir motor girince dağıldı. Grim'i hemen tanıdım ama ellerimi yumruk haline getirmeme neden olan taşıdığı yolcusuydu.

Motor tam önümde durdu. Lina kollarını motorcunun belinden çekti ve uzun bacağını kaldırarak zarifçe indi.

Kaskını zar zor çıkarmıştı ki, onu önce yanıma çekip sonra arkama doğru ittim.

"Nash-"

“Sakın başlama,” diye emrettim.

Knox, Lucian ve Nolan safları sıklaştırdı Lina ile Grim arasında bir duvar oluşturduk.

Ben ona dik dik bakarken saniyeler geçip gidiyordu.

“Seni şu anda tutuklamamam için bana tek bir neden söyle,” diye homurdandım.

Grim kendini beğenmiş bir tavırla, “Kız arkadaşını dayak yemekten kurtardım,” dedi.

Kontrol mesajını atmadığı anda Nolan ve ben aracıma doğru ilerliyorduk. Daha otoparktan çıkamadan Grave bana Arlington’daki 911 çağrısının haberini vermişti. Lina beni Grim’in telefonundan aradığında çoktan yola koyulmuştum.

Knox ve Lucian bizden yaklaşık beş dakika sonra motorcuların karargâhına gelmişti.

“Beyler, bu heyecanlı bakışma yarışmasını bölmekten nefret ediyorum,” dedi Lina. “Ama *gerçekten* işlemem gerekiyor. Ayrıca Grim’in elinde iyi niyetle paylaşmaya gönüllü olduğu bilgiler var.”

“Bunu içeride yapalım,” dedi Grim. “O hariç.” Bütün gözler Nolan’a döndü. “Bir polis yeterince kötü. İkinizin birden burayı kokutmasına gerek yok.”

Nolan bu fikri beğenmiş gibi görünmüyordu.

“Sorun yok,” diyerek Nolan’ı temin ettim.

“Orada aptalca bir şey yapma,” diye mırıldandı.

Başımı salladım.

Biz içeri giren Grim’i takip ederken Nolan, “Evet, çocuklar, beklerken ne yapalım? Basket mi atalım? Scrabble mı oynayalım?” diye sordu geride kalan motorculara.

Knox kolumu tuttu. “İçeride yasalara takıntılı bir pislik gibi davranmamaya çalış, tamam mı? Grim’in düşmanın olmasını istemezsin.”

Beni kavrayan elinden kurtuldum. “Sen de götlük yapmamaya çalış.”

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“İkiniz de uslu durun,” diye fısıldadı Lina.

Elini tutup sıkı sıkıya kavradım. Ona kimse yaklaşılamazdı.

Bir motosiklet kulübü karargâhından beklemediğim şeyin bu olmadığını itiraf etmeliydim. Dumandan lekelenmiş alçıpanlar veya birayla ıslanmış zeminler yoktu. Tek katlı blok binanın içi daha çok bir kulüp ya da galeriyi andırıyordu. Zemin renkli betonla döşenmişti. Duvarlar keskin beyaz ve koyu gri renklerdeydi. Büyük, taktik tuvaletler mekânda parlak renk patlamaları yaratıyordu.

Grim, Lina’ya tuvaleti işaret etti. Diğerleri bir tür konferans odası gibi görünen bir yere girerken ben dışarıda nöbet tuttum.

Tuvaletin kapısı açılıp Lina dışarı çıktığında duvardan uzaklaştım.

“İyi misin?”

“İyiyim. Yemin ederim. Grim ve motorcuları aslında oldukça iyi insanlar. Ayrıca sen söylemeden önce bunların hiçbirisi benim hatam değildi.”

Ona her baktığımda güzelliği bana bir çekiç gibi çarpıyordu. Gözlerim onu her gördüğünde içimde bir şeyler yanıp sönüyordu. Ona dokunmak, onu duvara yaslayıp orada hapsetmek ve ellerimi vücudunun her santiminde gezdirmek istiyordum. Ancak bunu yaparsam duracak gücüm olur muydu bilmiyordum. Bu yüzden ellerimi iki yanımda tuttum.

“Nash?” diye dürtükledi.

“Biliyorum,” dedim.

Kıpırdamadan durdu, sonra inanamayarak başım salladı. “Biliyor musun? Neyi biliyorsun?”

Dişlerimi sıktım. “Senin hatan olmadığını.”

“Dürüst olacağım. Bunu beklemiyordum.”

“Bu, en başta senin bu duruma düşmenden memnun olduğum anlamına gelmiyor. Sana söylemiştim bile diyebilirim çünkü sana söylemiştim. 911’i aradıktan sonra sana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasından hoşlandığım anlamına da kesinlikle

gelmiyor. Ayrıca o durumun içinden kar maskeli adamlar tarafından çıkarılmanın beni hiç heyecanlandırmadığına dair tüm pahalı ayakkabıların üzerine bahse girebilirsin.”

“Aslında sürücü bir kadındı,” diye belirtti.

Söyleyeceklerimi henüz bitirmemiştim. “Seni lanet olası bir motosiklet kulübüne, lanet olası bir suçlunun motorunun arkasında gelirken görmekle ilgili *kesinlikle* sorunlarım var.”

“Bir de iyi tarafından bak, ateşli çocuk. Uyuşukluktan nasıl nefret ettiğini hatırlıyor musun? Şu anda yaşadığın şu renkli duygu yelpazesine bir bak.”

Başparmağımla kaşlarımın arasını ovuşturmaya başladım, sonra durdum. “Sanırım hissizliğe geri dönmek istiyorum.”

“Hayır, istemiyorsun.” Hafif gülümsemesi kayboldu ve gözleri ciddileşti. “Grim’i dinlemen gerek. Seni aramamın bir sebebi var.”

Bu sefer beni aramıştı. Bu da bir şeydi.

“Onu dinleyeceğim ama ona yumruk atmayacağımı veya kelepçe takmayacağımı garanti edemem.”

“Bir motosiklet kulübü liderinin bir kanun adamını kendi isteğiyle inine davet etmesinin büyük bir olay olduğuna eminim. Belki kelepçeleri bunun dışında tutmalıyız,” diye öneride bulundu.

Diğerlerini gerçekten bir konferans salonunda, işlenmemiş kenarları ve siyah metal ayakları olan uzun ahşap bir masada otururken bulduk.

Grim masanın başında oturuyordu, arkasında ekibinden iki kişi vardı. Kısa boylu, dövmeli ve geniş göğüslü beyaz bir adam. Bir de söğüt gibi uzun boylu, kan kırmızısı tırnaklı siyah bir kadın.

Lina kadına el salladı, o da başıyla karşılık verdi.

Knox ve Lucian masanın karşısında, Grim’in solunda oturuyorlardı. Ben onun sağına oturup Lina için yanımdaki sandalyeyi çektim.

“Hadi şu işi bitirelim. Evimde polis görmek istemiyorum,” dedi Grim.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“Benim de burada pek eğlendiğim söylenemez,” dedim.

Knox gözlerini devirdi. Lina beni masanın altından tekmeledi.

Ben de onu uyarmak için bacağına sıktım.

“Nash bu bilgiyi paylaştığın için sana minnettar olduğunu söylemek istiyor,” dedi Lina özenle.

Grim homurdandı.

“Elinde ne var?” Biraz daha kibar bir tonda sormuştum.

“Kulübüm, Duncan Hugo’nun aile şirketinden ayrılmasından bu yana onun faaliyetleriyle ilgileniyor. Kulaklarımızı dört açtık ve gözümüzü o küçük serseriden ayırmadık,” diye başladı Grim.

Knox, “Özellikle de sizin bölgenizde çalıntı araba parçaları satılan bir dükkân açmaya karar verdikten sonra,” diye belirtti.

Hugo’nun ilk dükkânı basılmıştı. Naomi ile Waylay’in kaçırılıp korkutulduğu depoda bir dükkân daha açmıştı. Onların nerede tutuldukları konusunda Knox’a haber veren Grim olmuştu.

Bu durum ve Lina’nın zarar görmemiş olması, yumruğumu adamın yüzüne yapıştırmamamın iki nedeniydi.

“Bu da bir etkendi,” diye itiraf etti Grim. “Ortadan kaybolduktan sonra bile ilgimiz devam etti. Israrcı bir sigorta müfettişi, Hugo hakkında konuşmak istediğini açıkça belirtince merakımız arttı ve fısıltıları dinlemeye başladık.”

Bu step dansına sabrım yoktu. “Hangi fısıltılar?”

Grim dirseklerini masaya koyup parmaklarını birleştirdi. “Sokaklardaki resmi söylenti, Duncan Hugo’nun olaydan hemen sonra şehri terk edip Meksika’ya tek yönlü bir bilet aldığı yönünde.”

“Gayri resmi söylenti nedir?” Lucian ilk kez konuşmuştu.

“Buradan hiç ayrılmadı. Saklanıp düşünmeye başladı.”

“Bu onun açısından gerçekten aptalca bir hareket olurdu,” dedi Knox.

“Federaller hâlâ onu arıyor. Kıcımda bir ABD şerifi var ve Hugo burada kalmaya mı karar veriyor?” diye sordum. “Bu hiç mantıklı değil.”

“Aile işini sürdürmeyi planlıyorsa mantıklı,” dedi Grim.

Lucian ve Knox bakıştılar.

Lina bacağına koyduğum elimi sıktı.

“Organize bir suç savaşından bahsediyorsun. Birileri ağzından kaçırmadan bir ordu kuramazsın. Kimse o kadar sessiz hareket edemez,” dedim.

“Öyle olması gerekmiyor,” diye araya girdi Lina. Bütün gözler ona çevrildi. “Duncan’ın tek yapması gereken federaller babasının peşine düşene kadar oturup beklemek. Bunun için bir orduya ihtiyacı yok. Sadece iktidar değişiminde örgütü rahatlatacak birkaç sadık asker yeterli.”

Hassiktir.

“Federallerin bundan haberi var mı?” diye sordum.

“Kaynaklarıma göre, Anthony Hugo’nun aleyhine delil toplamalarına yardımcı olan isimsiz bilgiler alıyorlarmış,” dedi Lucian.

Lucian’ın FBI’da nasıl kaynakları olduğunu düşünmek istemiyordum.

Lina, “Bu bilgi doğrudan Duncan’dan geliyor olabilir,” diye belirtti.

“Siktir.” Ağabeyim eliyle sakalını taradı. “Yani Baba Hugo’nun işleriyle ilgili bilgi veriyor ve federaller onu içeri tıkınca Duncan babasının yerine mi geçiyor?”

“Öyle görünüyor.”

“Federaller neden iki pisliğin de üzerine gitmiyor?” diye sordu Knox.

“Anthony Hugo onlarca yıldır bir suç imparatorluğu yönetiyor. Oğlu bunun yanında devede kulak kalır,” dedi Grim.

“Kardeşimi öldürmeye çalıştı,” diye bağırdı Knox.

“Federaller istediklerini elde etmek için her zaman anlaşma yaparlar. Büyük Hugo için yıllardır yanıp tutuşuyorlar. Küçük çaplı bir araba hırsızları için kaynaklarını boşa harcamazlar, özellikle de onlar için yeterince değerli bir varlıksa,” dedi Grim.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“Peki bu bilgiyle ne yapmam gerekiyor?” diye sordum.

“Lanet olası arkanı kollaman gerekiyor,” dedi Grim. “Duncan Hugo ailenin başına geçmek istediğine karar verirse tek yapması gereken birkaç yarım kalmış işi tamamlamak.”

Lina’nın elimin altındaki bacağına gerildiğini hissettim.

“Peki o yarım işler nedir?” diye sordum ama cevabı zaten biliyordum.

Grim bana baktı. “Sen.” Sonra bakışlarını ağabeyime kaydırdı. “Ve senin kızların.”

Knox homurdandı.

“Tanıkların hiçbiri konuşamazsa kanıt da olmaz,” dedi Grim uğursuzca.

OTUZ ÜÇ

KİTAP MI ŞEKER Mİ?

Lina

Ben: Dünyanın en sevdiğim araştırmacısı nasıl?

Zelda: Kullan At Telefonlu Adam hakkında başka bir şey bulmadığın sürece beni yalnız bırak.

Ben: Sanırım onu henüz bulamadın?

Zelda: Süper güçlerimin bile bir sınırı var. Hugo'nun kullan at telefon kayıtları, bir isim veya en azından bir eşkal olmadığı için elimde koca bir hiç var

Ben: Koca bir hiçi tanımla.

Zelda: Elimde 1.217 kişilik (856'sı erkek) bir liste var. Hepsinin Duncan Hugo'yla aile, okul, spor ya da çeşitli yollarla ilişkisi bulunuyor. Bu listede onun için bulduğum her adresten komşular, mahalledeki içki dükkânının tezgâhtarları, babasının çalışanları (hapiste olan ve olmayan), postacılar vs. var. Bunu daraltmanın bir yolu yoksa, şansımız yok.

Zelda: Olay yeri raporunu ele geçirme şansın var mı? Belki orada yardımcı olacak bir şeyler vardır.

Ben: Hayır. Nash dün Motorcular Dünyası'na gittiğinden beri ortalıkta yok. Şimdi de Nancy Drew** gibi giyinmek zorundayım.

* Birçok gizem romanında, televizyon dizisinde ve bilgisayar oyunlarında geçen kurgusal karakter. Amatör, genç bir dedektiftir. (e.n.)

Zelda: *Çok fazla sorum var.*

Kütüphanenin geleneksel “Kitap Mı Şeker Mi?” etkinliği. Knockemout’un Cadılar Bayramı temalı atıştırmalıklar ve içecekler için bir araya gelmesi adına bir bahancye dönüşmüştü. Böylece şeker mi şaka mı kaosu da olmuyordu ancak her an yaşanabilirdi.

Her ekim ayında kütüphanenin önündeki cadde bir geceliğine trafiğe kapatılıyordu. Müzik grubu, dans pisti, yiyecek kamyonları ve tabii ki seyyar bir bara yer açılıyordu. Kütüphane üyeleri parti için bilet alıyor, Sloane’un darladığı sponsorlar yiyecek içecek bağışlıyor, kütüphane de bundan kâr elde ediyordu.

Ne yazık ki, benim için balkabağı baharatlı taze patlamış mısır ve sert elma şarabı kokuları ne kadar sinirli olduğumu unutmama yardımcı olmuyordu. Nash bir gece önce yemeğe gelmemekle kalmamış, olay yeri raporunu da getirmemişti.

Ayrıca başka bir yatıya kalma talebinde bulunmak için aramamış, mesaj atmamış, kapımı bile çalmamıştı. Zaten istese de kesinlikle hayır derdim.

Knockemout fısıltı gazetesine göre Knox, Nolan ve Lucian ile birlikte Knox’un gizli sığınağında saklanıyordu. Bu muazzam bir olaydı çünkü Knox’un bugüne kadar bu kutsal yere girmesine izin verdiği tek kişi Naomi’ydi.

Tabii ki dedikodular arasında bu dört beklenmedik dostun neden tecrit altında olduğuna dair teoriler de vardı. Bunlar arasında bir cesedin gizlice ortadan kaldırılması, yirmi dört saatlik yüksek bahisli bir poker oyunu vardı. Benim kişisel favorim ise Knox’un çiçek aranjmanları yüzünden Naomi’yi sonunda kızdırdığı, şimdi onun gazabını beklediği yönündeki teoriydi.

Ancak gerçeği bildiğimden oldukça emindim. Erkekler bir strateji oluşturuyordu, beni bu işin dışında bırakmışlardı.

Peki, tamam. İşleri kendi başıma halletmeyi tercih ederdim.

Evet, bir takımın parçası olmayı sevmiyordum ama zaten işin içindeydim. Aktif bir soruşturma yürüten tek kişi bendim. O dört bok kafalı *sert erkek* beni *hâlâ* işe dahil etmeyi düşünmüyordu.

Elimdeki kâğıdı buruşturduğumu fark ettim.

“İşte makbuzun. Kırıştırdığım için özür dilerim. Bağışın için teşekkürler,” diyerek top haline gelmiş kâğıdı Stasia’ya uzattım. Whiskey Clipper’daki stilist az önce kütüphanenin kitap kampanyasına büyük boy bir çanta dolusu ciltli kitap bağışlamıştı.

“İyi misin, Lina?” diye sordu makbuzu çantasına tıktırırken.

Lanet olsun. Poker suratım üzerine gerçekten çalışmam gerekiyordu.

“İyiyim,” diye ısrar ettim.

“Knox ve arkadaşları için endişeleniyorsan, endişelenme,” dedi. “Düğünde Naomi’ye sürpriz yapmak için gizlice salon dansı dersleri aldıklarını duydum.”

Sırıttım. “Ne duyduğumu biliyor musun?” Duraksadım ve masaya doğru eğilmeden önce iki tarafa da baktım.

Stasia da eğildi. “Ne?” diye fısıldadı.

“Bir *flash mob** dansı koreografisi yaptıklarını duydum. Yırtık pantolon falan giyeceklermiş.”

“Aman Tanrım. Bu düğün için sabırsızlanıyorum!”

Birkaç dakika sonra, Bacon Ahırları’nın sahibi Atlara Fısıldayan Adam kılığındaki Doris Bacon tarafından kitap bağışı toplama görevimden alındım.

Topluma sunduğum hizmetin ardından bir kadeh sıcak şarap hak ettiğime karar verdim. Şarabın tadını çıkardıktan sonra Knox’un ofisine gidecek, Mahşerin Dört Aptalı beni içeri alana kadar kapıyı yumruklayacaktım.

Şarabımı henüz almıştım ki, hafiften tanıdık gelen güzel bir sarışın önümde durdu. “Lina? Lina Solavita? Ben liseden Angie.”

Angie Levy, futbol takımımın en skorcu ikinci oyuncusuydu.

*Aniden ortaya çıkan ve genellikle kalabalık bir grup tarafından yapılan planlı dans gösterisi. (ç.n.)

Ayrıca lisede Lina adını kullanmaya başlamamın nedeniydi çünkü takımında iki Angie'nin olması kafa karıştırıcıydı. Babasının elden düşme *Excursion*'ını kullanan ve takımın yarısını dondurma almaya götüren bir biyoloji dehasıydı. Diyet kola içip fıstık ezmeli kraker yiyerek yaşardı.

Artık daha yaşlıydı, daha da güzeldi. Bir zamanlar uzun olan saçları şimdi omuz hizasındaydı. Kot pantolon ve kaşmir giymişti. Sol elinde büyük bir elmas vardı.

“Angie? Burada ne yapıyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Kocam ve ben D.C.’de çalışıyoruz. Sen burada ne yapıyorsun?”

“Ben sadece... buradan geçiyordum,” diye geçiştirdim.

“Harika görünüyorsun!” diyerek sanki bana sarılacakmış gibi kollarını açtı.

“Teşekkürler.” Elimle şarap kadehimi işaret ederek bana sarılmasını engelledim. “Sen de öyle.”

“Hayır. Gerçekten harika görünüyorsun, hatta büyüleyicisin.”

Bunu söyleyen, evine düzenli olarak yatıya gittiğim ve sonradan beni davet etmeyi bırakan kızdı.

“Teşekkürler,” dedim tekrar.

Başını salladı, uzun zaman önce unutmuş olduğum gamzesini göstererek sırtıttı. “Çok duygulandım. Kusura bakma. Yıllar boyunca seni o kadar sık düşündüm ki.”

Bunun için tek bir neden bile düşünemiyordum. O ve takımın geri kalanı, arkadaşlarımdan geri kalanı beni terk etmişti. Hatalı kalp kapakçıkları bulaşıcı değildi ama benimle bağlantılı olmak gençlerin itibarı için ölümcül bir şeydi.

“Anne!” Ceketine milkshake dökülmüş ateş kızılı saçlı bir çocuk konuşmamızın ortasına daldı. “Anne!”

Angie gözlerini devirdi ama bunu her nasılsa şefkatle yaptı. “Hey. Dün, ondan önceki gün ve ondan önceki gün yaptığımız şu görgü kuralları konuşmasını hatırlıyor musun?” diye sordu.

Çocuğun göz devirmesi annesininkinin tam bir kopyasıydı.

Bana dönmeden önce dünyadan bıkmış bir şekilde iç çekti. "Merhaba. Ben Austin. Böldüğüm için özür dilerim."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Austin," dedim gülümsememi bastıramadan.

"Harika." Annesine döndü. "Şimdi sana çok önemli, konuşmanı bölmeye değer bir soru sorabilir miyim?"

"Sor bakalım," dedi Angie.

Derin bir nefes aldı. "Tamam, Davy balon dart oyununda onu yenmemin mümkün olmadığını söyledi. Bu tamamen aptalca çünkü ben bir şeyleri fırlatmakta ondan çok daha iyiyim. Sadece ilk turda o kadar iyi değildim çünkü hile yaptı. Beni tam gıdıklandığım yerden dürttü. Bu hiç adil *değil*. Bir rövanş maçına ihtiyacım var."

Angie bana eğlenen bir bakış atarak, "Yani arabada daha fazlasını istememeni çünkü benden bir dolar daha alamayacağını söyleyerek sana verdiğim on dolardan fazlasına ihtiyacın var," diye özetledi.

Heyecanla başını salladı. "Evet!"

"Neden babana sormadın?"

"Çekiçle vurma oyununda Brayden'la intikam maçı yapıyor."

Angie gözlerini kapattı ve sonra gece gökyüzüne baktı. "Evimde biraz östrojen olmasını istemek çok mu fazla?" diye sordu evrene.

"Anne," dedi Austin umutsuz bir sızlanmayla.

"Dün gece çöpü dışarı çıkardın mı?"

"Evet."

"Pazartesi için tüm ödevlerini yaptın mı?"

"Hı-hı."

"Şikâyet etmeden veya daha fazla para istemeden öndeki çiçek tarhındaki yabancı otları temizlemeye hazır mısınız?"

Başını daha da güçlü salladı. "Bir hafta boyunca kendi çamaşırlarımı bile katlarım."

Angie çantasından cüzdanını çıkararak, "Beş dolar," dedi.

“Evet!” Austin yumruğunu muzaffer bir edayla sıktı.

Angie banknotu uzattı ama oğlu uzanınca geri çekti. “Dır ha-
lahm, ahhap. Davy dartını atarken el sallayınca ‘Merhaba Frika’ de.”

Austin kaşlarını çatı. “Neden?”

“Çünkü kardeşin ona âşık. Bu şekilde dikkati dağılacak.” An-
gie beş dolarlık banknotu tekrar uzattı.

Austin parayı elinden kaptı, çilli yüzü aydınlandı. “Teşekkür-
ler, anne! Sen harikasin.”

Başının üzerinde muzaffer bir edayla tuttuğu parayla kalabalı-
ğın arasına dalmasını izledim.

“Kusura bakma. Son on yıldır tüm hayatımda bu bölünmeler-
den başka bir şey yok,” dedi Angie. “Üç oğlan her gece yatağa
giriş ve beyinlerindeki tüm görgü kuralları silinmiş olarak uya-
nıyor. Böylece her sabah vahşi mağara bebekleriyle yeniden baş-
lamak zorunda kalıyorsun. Her neyse. Ne diyordum ben?”

“Gitsem iyi olacak,” dedim bir kaçış yolu ararken.

“Ah! Hatırladım. Seni çok fazla düşündüğümü söylüyordum.”

İşte yine garipleşmeye başlamıştık. “Ah. Evet. O konu.”

“O duvarları aşmak adına daha fazla çaba göstermediğim için
hep pişmanlık duydum. Şeyden sonra... bilirsin işte.”

“Kasabanın yarısının önünde kalbimin durmasından sonra
mı?” dedim kaygısızca.

Gamzesi tekrar göründü. “Evet, o. Her neyse, ergenlik narsi-
sizmimin ortasında bile daha çok çabalamam gerektiğini biliyor-
dum. Senin yanında olmama izin vermeni sağlamalıydım.”

“İzin vermemi mi sağlamalıydın?” Omuzlarım gerildi. “Bak,
bu uzun zaman önceydi ve ben bunu aştım. Bir grup genç kı-
zı ‘ölü kızla’ takılmak istemedikleri için suçlayacak değilim.”

“Wayne Schlocker’ın annesi olsaydım, o çocuk üniversiteye
kadar ceza alırdı.”

Wayne atletikti. “Tanrının Kızlara ve Futbola Armağanı” bir
pislikti. Bu lakabı onun bulmuş olması beni şaşırtmazdı.

“Cindy’nin bu yüzden onu kafeteryanın ortasında yumrukla-

dığını biliyorsun, değil mi? Sonra Regina üzerine bir şişe ketçap fıskırttı. Ondan sonra tüm takım ona Wayne Bok Dolahı demeye başladı.”

“Ciddi misin?”

“Tabii ki öyle yaptık. Sen bizim arkadaşımızdın ve hastaneydin. Olanlar bizim için asla bir şaka değildi.”

Sormak zorundaydım. Çözülmemiş ilk gizemimin cevabına ihtiyacım vardı. “O zaman neden ortadan kayboldunuz?”

Angie başını eğerek bana bir anne bakışı attı. “Kaybolmadık, en azından ilk başta. Hatırlamıyor musun? Sen iyileşirken her gün oradaydık. Hastanede, sonra evinde.”

Hastane odamda, ardından yatak odamda ağlayan, sonra da gülen genç kız sürülerini hayal meyal hatırlıyordum. Ancak bu sürüler gittikçe azalmış, ardından ziyaretler tamamen kesilmişti.

“Ne var biliyor musun? Önemli bir şey değil. Uzun zaman önceydi.”

“Benim hatamdı. Ergenlik çağındaki ben, senin kendini toparlamayı bekledim. Normale dönmeni,” diye itiraf etti Angie.

Ama benim için normal olan hiçbir şey yoktu. Yıllar sonra bile olmamıştı.

“Ben de biraz bunu bekliyordum,” diye itiraf ettim.

“Beklediğim ‘normal’ yerine, karanlık bir yere sürüklendin. Austin’den sonra bunu şimdi anlıyorum. O zaman anlamamıştım, diğer kızlar da öyle. Anlamadığımız için bizi kendinden uzaklaştırmaya izin verdik.”

Başka bir anı su yüzüne çıktı. Angie ve arkadaşımız Cindy yatağında uzanmış dergileri karıştırıyor, bir okul dansı için ne kadar dekoltenin fazla olduğunu tartışıyorlardı. Göğsümde bandajlarla pencerede oturan ben sadece dekolte göstermeyeceğimi değil, dansa da gitmeyeceğimi biliyordum.

Onun yerine, bir uzmana görünmek için seyahat edecektim.

Daha kötüsü zaten kimse beni dansa davet etmemişti.

*"Tanrım, siz salakların tek derdi bu mu?" diye çıkmıştım onlara. "Randevular ve göğüs bantları mı? Ne kadar boş konuş-
duğumuzun farkında mısınız?"*

Uzun zamandır gömülü olan bu anıyı hatırlayınca irkildim.

Kendimi terk edilmiş hissetmiştim ancak eylemlerimin sorumluluğunu kabul etmemiştim. Arkadaşlarımı hayatımdan tamamen çıkarmıştım.

"Austin'in nesi var?" diye sordum.

"Lösemi," dedi. "Dört yaşındaydı. Şimdi yedi yaşında ve hâlâ kemoterapi görüyor. İkizlere pislik yaptığı zamanlar dışında harika bir çocuk. Austin'i zorla götürdüğümüz bir oyun randevusu sırasında bir 'aydınlanma' yaşadım. Kocamla birlikte yaşadığımız durumu çocuğumuz için olabildiğince 'normal' hale getirmeye çalışıyorduk."

"Benim ailem tam tersi bir yol izlemişti," dedim alaycı bir ifadeyle.

"Hatırlıyorum. Zavallı annen biz oradayken her on beş dakikada bir kafasını yatak odanın kapısından içeri sokardı. O zamanlar bunun aşırı boğucu olduğunu düşünürdüm ama şimdi?" Bir nefes verdi. "Kendini nasıl dizginleyebildiğimi bilmiyorum. Onu kaybedeceğimizi düşündüm. Annen ise seni birkaç dakikalığına gerçekten kaybetti."

"Oğlunun daha iyi olmasına sevindim," dedim kendimi garip hissederek.

"Arkadaşlarının çok yardımı oldu. O ve en iyi iki arkadaşı dışarıda dereye taş atıyorlardı. Austin bir şeylere kızıp epey büyük bir tepki gösterdi. Onlara isimler taktı. Artık onlarla oynamak istemediğini söyledi. Onlar ne yaptı biliyor musun?"

"Birbirlerine taş atmaya mı başladılar?"

Angie sırtarak başını hayır anlamında salladı. Gözleri parlıyordu. "O küçük şapşallar ona sarıldılar." Bir damla gözyaşı düşerek yanağından aşağı süzüldü. Aceleyle sildi. "Ona kendini kötü hissetmesinin sorun olmadığını ve ne kadar kötü hissederse hissetsin, onunla arkadaş olacaklarını söylediler."

Gözlerimde bir sızı hissettim. “Kahretsin.”

“Ah, değil mi? Küçük oğlanların genç kızlardan daha fazla duygusal olgunluğa sahip olacağını düşünmezsin ama öyleydiler.” Angie bir damla gözyaşını daha sildi. “Her neyse, bu Austin için bir dönüm noktası oldu. Tedavileriyle bu kadar sert mücadele etmeyi bıraktı. Öfke nöbetleri giderek azaldı. Yeniden ‘normal’in tadını çıkarmaya başladı. İşte o zaman senin için bu dönüm noktasını ne kadar berbat ettiğimizi fark ettim. Konunun üzerinde yeterince durmadık. Kötüyü kabullenmedik ve iyinin geri gelmesini bekleyecek kadar sabırlı olmadık. Bunun için çok üzgünüm. Başına gelenler de bizim bunu ele alış şeklimiz de adil değildi. Ancak senin sayende, bana en çok ihtiyaç duyduğu anda oğluma daha iyi bir anne olabildim.”

Gözlerimi kırpamadım çünkü kırparsam sıcak gözyaşlarım akacak, göz kalemimi mahvedecekti.

“Vay canına,” demeyi başardım.

Angie anne çantasından bir tomar mendil çıkardı. “Al,” diyerek yarısını bana uzattı.

“Teşekkürler.” Alıp gözlerimi kuruladım.

“Bu gece bunu yapmayı beklemiyordum,” dedi buruk bir kahkaha atarak.

“Ben de.” Burnumu silip şaraptan bir yudum aldım.

Kasketli, yakışıklı ve kızıl bir adam uzun adımlarla yanıma geldi. “Bebeğim, çocuklar beni kandırdı. Ah, kahretsin.” Angie’ye baktı, sonra bana, sonra tekrar Angie’ye. “Bu bir sarılmaya ve alkole ihtiyacım var anı mı, yoksa kek yersem her şey düzelir anı mı?”

Angie yorgunlukla karışık hüzünlü bir kahkaha attı. “Kesinlikle kek.”

“Ben hallederim,” dedi iki eliyle onu işaret ederek. “Seni seviyorum. Çok güzelsin. Ben ve çocuklar sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız.”

Angie arkasından, "Ekstra pudra şekerli," diye seslendi. Bana geri döndü. "Kocam. Kendisi oldukça tatlıdır."

"Tahmin etmiştim."

"Şimdi sana sarılabilir miyim? Daha doğrusu sen bana sarılabilir misin?" diye sordu.

Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra karar verdim. "Evet."

Kollarımı açınca doğrudan arasına girdi. Kaybettiğimi sandığım eski bir arkadaşşıma sarılmanın hiç garip olmaması çok garipti. Daha iyi zamanlara ait düzinelerce anı su yüzüne çıktığında onları ne kadar derine gömmüş olduğumu fark ettim.

"Hey, Lina! Kaldır kıcını da buraya gel. Fotoğraf kabininde sana ihtiyacımız var," diye bağırdı Sloane kaldırımından. Robin Hood gibi giyinmişti ve yeşil fötr şapkasındaki uzun tüy şimdi den kırılmıştı.

"Parmaklarım donmadan acele et," diye seslendi Naomi elindeki içkili *milkshake*'i bana doğru sallayarak. *Aşk ve Gurur*'daki Elizabeth Bennet tarzında imparator stilinde, etkileyici göğüs dekoltesi olan bir elbise giymişti.

"Ya da biz bütün erkekleri bu tarafa getirmeden önce," diye ekledi Sloane.

Tam o sırada motorcu Harvey onlara doğru koşarak dans etmeye başladı.

Gülerek Angie'yi serbest bıraktım. "Gitsem iyi olacak."

"Evet, ben de. Kim bilir ikizler kocamı ne hale getirmiştir."

"İkizler mi? Zavallı şey," diye takıldım.

"Çok kötü. Sakın yapma," diye şaka yaptı. "Her neyse, buradan kırk beş dakika uzaklıkta oturuyoruz. Sana numaramı versem ve çocukların alınmadığı bir yerde buluşsak nasıl olur?"

"Çok isterim."

"Seni görmek çok güzel. Gerçek arkadaşlar bulmana sevindim," dedi Angie o gururlu anne gülümsemesiyle.

Birbirimize numaralarımızı vererek ayrıldık.

Fotoğraf kabininde iki tur poz verip Naomi'nin *milkshake*'in-

den tattım. Sloane bana çıktının bir kopyasını verince çekilen maskaralıklara güldük.

Gerçek arkadaşlar. Angie onlara böyle demişti. Naomi ve Sloane beni her şeyimle, mükemmel olmayan yanlarımla birlikte kabul etmişlerdi.

Hâlâ herkesi kendimden uzak mı tutuyordum? Artık değişmenin zamanı gelmiş miydi?

“Dans etmeliyiz,” dedi Sloane.

“Dans edebilir miyim bilmiyorum. Bu balenler nefes almamı zorlaştırıyor,” dedi Naomi göğsünün altındaki lastiği çekiştirerek.

Kürek kemiklerimin arasında bir karıncalanma hissettim. Bu tür bir farkındalık yaratan sadece iki şey vardı, bela ve Nash Morgan.

Arkamı döndüğümde Nash’in yanında Knox, Nolan ve Lucian ile birlikte yürüdüğünü gördüm. Etraflarındaki neşeden etkilenmeyen bir grup soğukkanlı nöbetçi gibi bize doğru geliyorlardı. Onlar yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Naomi kendini Knox’un kollarına attı. Knox, burnunu ve dudaklarını kadının saçlarına bastırıp onu içine çekerken gözlerini kapattı. Sloane, Lucian’a Nottingham şerifiymiş* gibi ters ters baktıktan sonra Nolan’a gülümseyerek el salladı.

Bu sırada Nash’in bakışlarının beni delip geçtiğini fark etmemiş gibi davrandım.

Knox onu bıraktığında, “Seni özledim,” dedi Naomi. “Her şey yolunda mı?”

“Halletmem gereken bazı işler vardı sadece. Seni endişelendirmek istememiştım, papatya,” dedi Knox neredeyse kibar bir şekilde.

“Gerçekten bir ceset saklamıyordun, değil mi?” dedi alayla.

“Angelina,” dedi Nash sessizce. Bakışları vücudumda gezindi. “Kimin kılığına girdin?”

“Nancy Drew oldum ve sen geç kaldın.” Ellerimi kalçalarıma koymuş, ona bağırıp bağırmayacağıma ya da onu görmezden ge-

* Robin Hood’un ezeli düşmanı olan kurgusal karakter. (ç.n.)

lip gelmeyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Tam o an evren benim için bir cevap verdi. Müzik grubu gecenin açılışını *Luke Bryan*'ın "*That's My Kind of Night*" şarkısıyla yaptı. Birdenbire tam olduğum yerden uzakta olmaktan başka bir şey istemedim.

"Hadi dans edelim." Sloane'u yakaladım, o da Naomi'yi yakaladı. Adamların arkamızdan bakakalmasını sağlayarak hareket etmeye koyulduk.

"Adımları bilmiyorum," dedi Naomi.

"Çok kolay," diyerek arkadaşlarımı sıraya dizilmiş dansçı kalabalığının ortasına doğru sürükledim. "Ayrıca o göğüslerle bir adım kaçırırsan bile kimsenin umurunda olmaz. Sadece ayak uydur."

Soldaki Justice ve Tallulah St. John ile sağdaki Fi ve kocasının arasına girdik. Sloane'la ben, Naomi'yi aramıza alarak diğer dansçıların ritmine uyduk.

Yirmili yaşlarımm başında kampüs yakınlarındaki bir bar sayesinde *line* dansına* âşık olmuştum. *Country* müzik hâlâ bana, dans pistinde tıbbi bir mucize değil de sıradan bir kız olabildiğim o ilk özgürlük yıllarımı hatırlatıyordu.

Etrafımız kot, deri ve Cadılar Bayramı kostümleri geçidiyle çevriliydi. Çizmelerin keskin sesi asfaltta yankılanıyordu. Etrafımızda dönerken renkler bulanıklaştı. Duncan Hugo'yu unutmuştum. Nash Morgan'ı, işi, sırada ne olduğunu, hepsini unutmuştum. Naomi'nin kahkahasına, dans ederken Sloane'un atkuyruğunun platin ışıltısına odaklandım.

Tabii gerçek dünyayı ancak bu kadar uzun süre görmezden gelebilirdim. Özellikle de o mavi gözler bana kilitlenmişken.

Ne zaman dönsem bakışlarım Nash ve arkadaşlarına takılıyordu. Kalabalığın kenarında durmuş, bacakları sağlam bir duruşla açılmış, kollarını kavuşturmuşlardı. Bir aradayken fena halde ateşli bir erkeklik duvarı oluşturuyorlardı. Bu kadar çok sayıda

* Dansçıların belli bir sırayı takip ederek, belirli adımları ve hareketleri birlikte gerçekleştirdikleri dans türü. (ç.n.)

mükemmel alfa erkeği örneğinin aynı bölgeyi işgal etmesine izin vermek doğanın kanunlarına aykırı olmalıydı.

Hepsi de kaşlarını çatmıştı.

“Neden bize ters ters bakıyorlar?” diye homurdandım yere vuran çizme sesleri arasında.

“Bu Knox’un mutlu yüz ifadesi,” diye iddia etti Naomi. Yanlış adım attı ama sonrasında yönünü düzeltti.

Sloane kalabalığın geri kalanıyla aynı anda alkış yaptı. “Bu Lucian’ın pislik surati.”

Şarkı sona ererken dansçılar haykırıyordu ama tam hepimiz safları bozmuşken bir sonraki şarkı başladı. Justice beni kaptı, döndürüp geri çekti. Gülerek Tallulah görünene kadar iki adımlı dansa ona eşlik ettim. Justice beni tekrar döndürdü ve karısını yakaladı. Başka bir çift kol beni yakalayınca kahkahalarla güldüm. Bu, en sevdiğim lezbiyen motorcu çiftin diğer yarısı Blaze’di.

Birlikte coşkulu bir şekilde dans ederken kalabalığın geri kalanıyla birlikte şarkı söyledik. Öfkeli tiz sesi nakaratın arasından zar zor duydum. Ancak, “Çek ellerini üzerimden, pislik herif,” diyen sesi duymamak mümkün değildi. Blaze ve ben dans pistinde durduğumuz anda Sloane’u fark ettim. Kendisini kavramış Tate Dilton’ın arkadaşlarından birine karşı dişlerini göstererek mücadele ediyordu.

OTUZ DÖRT

KAÇINILMAZ

Lina

Dilton'ın iriyarı arkadaşı ter içindeydi ve makul miktarda bira içmediği belliydi. Ayrıca kitap karıştıracak bir tipe de benzemiyordu. Bu partiye davetsiz geldiğine bahse girebilirdim.

Kalabalığın arasında ilerleyerek kendime yol açtım.

"Geri çekil dedim," diye homurdandı Sloane onun yanına vardığımda.

"Şimdi nereye kaçıyorsun, canım?" dedi iri adam. Sırtınca altın köpek dişi görünmüştü. Bir tür dans figürü yapmaya çalıştı ama sadece Sloane'un kolunu büküp gözlüklerini düşürmeyi başardı.

"Bu kadar yeter. Yürü git, mikro penis," diye tersledim. Aralamı girip Sloane'un kolunu tutan elini indirdim.

Dikkati bana yoğunlaştı. "Neden gelip kendin denemiyorsun, tatlım," diye mırıldandı. Bileğimi acıtan bir tutuşla kavrayıp kaskılarına doğru aptalca çekti.

"Ben olsam bunu yapmazdım. Tabii testis düzeltme ameliyatın için yeterince hastalık iznin yoksa," dedim aşağıdaki duruma karşı mücadele ederek.

"Vuhuuuu! Ruhu olan kadınları severim," dedi Sarhoşgillerden Bay Kötü Seçim. Bileğimi acıyla bükte ve kendini savunmasız bıraktı. "Sen kim oluyorsun?"

Serbest kalan elimi yumruk yaptım. “Kafanı kullan,” diyerek kolumu geriye doğru gerdim. Parmak eklemlerimin tatmin edici bir şekilde yüzüne inmesini bekliyordum. Ancak bunun yerine belime dolanan güçlü kol yüzünden adamın tutuşundan kurtulup havaya savruldu.

“Hey!” diye bağırdım.

Şef Nash Morgan beni kardeşine teslim ederken, “Tut onu,” diye sert bir emir verdi.

“Bırakın beni!” dedim beni tutan Knox’a karşı mücadele ederek.

Öfke içindeyken Lucian’ın da Sloane’u benzer bir şekilde tuttuğunu fark ettim. Adam, Motorcu Büyük Hata’ya çok pis bakışlar atıyordu.

“Sen halleder misin?” diye sordu Knox kardeşine. Kavgaya yeniden dahil olmamam için kollarımı iki yanımda sıkıca tutuyordu. Morganlar inatçı ve güçlüydü.

“Ben hallederim.”

Nash’in sesindeki çelik keskinliği ve mavi gözlerindeki kutup soğukluğu karşısında hareketsiz kaldım. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

İncinmiş hallerini? Evet görmüştüm.

Eğlenirken? Görmüştüm.

Etkileyici hallerini? Kesinlikle.

Aptalca inatçı hallerini? Binlerce kez evet.

Ancak şu anda taktığı buz gibi öfke maskesi yeni bir şeydi.

Bende kesinlikle bir sorun vardı çünkü yüzüne bir kez bakınca ateş basmıştı. Hem de yeni bir iç çamaşırı gerektirecek kadar bir ateşti.

Son bir hamle yaptım ama Knox’un elinden kurtulamadım.

“Ona *ben* yumruk atmak istiyorum,” diye sızlandım.

“Sıraya gir, Leens,” dedi Knox.

Bir sıra olduğunu fark ettim. Nash en öndeydi, Nolan arkasın-

daydı. Hâlâ Sloane'u tutan Lucian onu takip ediyordu. Knox ve ben arkadan geliyorduk.

"Tutuklusun." Nash'in sesi otoriteyle çınliyordu.

"Tutuklamak mı? Onu yumruklamam çok daha tatmin edici olurdu," diye yakındım.

"Sabırlı ol," dedi Knox.

Sloane, kendisini tutan Lucian'a karşı mücadele etti. "Ellerini üzerimden çekmezsen-"

"Ne yapacaksın?" diye sözünü kesti Lucian. "Bileğime tekme atıp bana küfür mü edeceksin?"

Sloane yanıt olarak hırladı.

"Belki Sloane'u, Graham'e devredersin?" diyerek gecikmiş bir öneride bulundu Knox.

"Hayır," dedi Lucian. Sesi bir buzdağından daha soğuktu.

"Beni tutuklayamazsınız! Ben hiçbir şey yapmadım," diye sızlandı Alkol Nefes.

Naomi elinde bir paket patlamış mısırla yanımızda belirdi. "Bence artık onu bırakabilirsin, Viking," dedi.

"Papatya, böyle düşündüğünü biliyorum ama bu benim Bar Dövüşçüsü Lina ile ilk seferim değil. Onu bırakırsam insanların suratını dağıtmaya başlayacak."

"Hadi ama! Bir kez öyle oldu," diye tükürdüm mücadelemi yenileyerek.

"İki kez," diye karşı çıktı kollarını bana daha sıkı dolayarak. "Pittsburgh'da burnunu dağıttığın o pisliği unutuyorsun."

Karnına dirsek atacak kadar yer açtım. Ne yazık ki taş gibi sert karnı kasları dirseğime daha çok acı verdi. Bu şehirdeki erkeklerin kaslarıyla ne alıp veremediği vardı? "Ah! Lanet olsun! Onu pencereden atan sendin."

"Sakin ol, Lina," diye homurdandı.

"Tatlım, bunun kadınlar üzerinde işe yaramadığını biliyorsun, değil mi?" dedi Naomi bir avuç patlamış mısır alarak.

“Knox, beni bırakmazsan işe *senin* yüzünle başlayacağım,” diye uyardım.

“Ellerini üzerlerinde istemediklerini açıkça belli eden iki kadına el sürdün,” dedi Nash motorcunun yumruk yememiş yüzüne. “Tutuklusun.”

“Bunda ne sorun var?”

Tate Dilton olaya dahil olunca Knox, “Siktir,” diye mırıldandı.

“Evet, işte şimdi beni bırakman gerekecek,” diye mırıldandım.

“Ben hallederim,” dedi Nolan omzunun üzerinden.

“Bunun seninle bir ilgisi yok, Dilton,” dedi Nash. Sesi otoriterdi.

Dilton dudak büktü. “Bana gücünü kötüye kullanıyormuşsun gibi geliyor. Birinin doğru olanı savunması gerekiyor.”

“Burada ne olduğunu bildiğinden emin misin?” diye sordu Nash.

“İşte başlıyoruz,” diye mırıldandı Knox. Beni kaldırdı ve kafam kadar kolu olan devasa motorcu Harvey’e uzattı. “Tut şunu.”

“Elbette, Knox. Nasıl gidiyor, Lina?” diye sordu Harvey pitona benzeyen dövme kollarım etrafıma sararken. Giderken Knox’un kışına bir tekme atmayı başardım. Ancak sadece hafif bir darbeydi, öfkemi yatıştırmak için hiç işe yaramamıştı.

Lucian, Sloane’u yavaşça Naomi’nin yanına bıraktı. “Buradan ayrılırsan bozuşuruz,” diye uyardı parmağını kadının yüzüne doğru uzatarak.

“İşine bak, Lucifer.”

Knox ve Lucian, Nash ile Nolan’ın yanındaki yerlerini aldılar.

Kalabalıktan biri Dilton’a, “Görevini kötüye kullanmaktan soruşturulan tek kişinin sen olduğuna eminim, seni serseri,” diye çıkıştı.

“O pis, yalancı ağzını kapat, yoksa ben kapatırım,” diye hırladı.

Sarhoştı, bu da onu çok daha tehlikeli yapıyordu. Çavuş Hopper ve başka bir memurun ilk savunma hattının arkasında, gere-

İnce müdahale etmeye hazır bir şekilde beklediklerini fark ettim. Sloane'un intikamını veya kendi intikamımı almak için bir şans olmayacağını anlayınca kendimi Harvey'ye bıraktım.

Beni serbest bıraktı, sonra Hopper'ın yanına gitmeden önce başını okşadı.

Öfkeli bir şekilde Naomi ve Sloane'a katıldım. Nash'in arkasında duran Knockemout vatandaşlarının oluşturduğu halka tarafından görüşümüz kısıtlanmıştı.

Boş bir piknik masası görünce, "Hadi," dedim.

"Ama Lucian, Sloane'a kıpırdamamasını söyledi," dedi Naomi elbisesinin eteğini kaldırarak.

Sloane, "Lucian kıcımlı öpebilir," diyerek beni takip etti.

Üçümüz masanın üzerine tırmandık.

"Öpmekten daha fazlasını yapmak istediğinden eminim," dedim.

Yorumumu duymazdan gelip gözlerini kısarak kalabalığa baktı. "Tek görebildiğim öfke dolu belirsiz şekiller."

"Nash'in bu pisliklerle uzun uzun sohbet etmesi biter bitmez gözlüklerini alacağız," diye söz verdim.

Naomi başını salladı. "Uzun uzun sohbet etmiyor. Onları yalandan rahatlatıyor. Sadece izle."

"Tate?" Kalabalığın kenarındaki güzel bir sarışın ellerini ovuşturuyordu.

"Arabaya geri dön, Melissa," diye tersledi Dilton.

"Annem aradı. Ricky'nin ateşi varmış-"

"Lanet arabaya geri dön!"

Kadın koşarak uzaklaşıp kalabalığın içinde kayboldu.

Nash, Sloane'u yakalayan adama, "Tutuklusun, Williams," dedi. "Avukat tutma hakkın var."

Nash kelepçelerine uzanmamış, savunma pozisyonu da almamıştı. Bulduğum noktadan Williams'ın gerçekten aptalca bir şey yapmaya hazırlandığını görebiliyordum. Harekete geçmek için Nash'in haklarını okumayı bitirmesini bekledi.

Adamın yumruğunun Nash'in yüzüne çarpmasını ağır çekimde izledim. Darbenin şiddetiyle Nash'in başı geriye doğru savrulunca kadınsı bir ses çıkardım. Ancak Nash sendelemedi, kendini savunmak için ellerini de kaldırmadı.

Masadan aşağı atlamak için bir hamle yaptım ama Naomi beni durdurdu. Kalabalıkta başka kimse kılını bile kıpırdatmamıştı.

"Ne halt ediyor bu?" Tısladım. "Nash o adamın kendisine vurmasına izin verdi."

"Olay da o zaten," dedi Naomi. "Önce o vurursa Nash'in yaptığı nefsi müdafaa sayılır. Lucian'a göre yasal masraflar daha az oluyor."

Sloane, "Ayrıca bu tutuklanmaya direnme sayılır," diye ekledi.

"Bronte Williams'ın az önce tutuklanmaya direnirken bir memura saldırdığını gördüğüme eminim," diye bağırdı Harvey ellerini kavuşturarak.

"Ben de öyle gördüm," dedi pazen elbiseli bir kadın.

"Ben de aynısını gördüm."

"Gözümün önünde cereyan eden bu suç faaliyeti nedeniyle kendimi güvende hissetmiyorum. Kendimi savunmak zorunda kalabilirim."

Kalabalıktan koro halinde onay sesleri yükseldi.

Nash, "Tek hakkını kullandın. Şimdi ya arkana dönüp ellerini arkana koy ya da bu saçmalığı tekrar dene," dedi Williams'a.

Williams ve Dilton birbirlerine baktılar, ardından aynı anda saldırdılar. Williams, Nash'e vurmak için geri çekilince öfkeli polis şefinin yumruğunu suratında hissetti. Örs gibi yere düştü. Sallanmadı. Tökezlemedi. Tek bir vuruşla geriye doğru devrildi ve bayılıp yola düştü. Çok güzeldi.

"Evet!" dedim. Kolumu zaferle havaya kaldırarak.

Dilton'ın yumruğu Nolan'ın çenesine saplandı. Nolan tükürdü, sonra kendi yumruklarını kaldırırken sııttı.

"Neler oluyor? Şişman şekil az önce Nash'e yumruk mu attı? Diğer iki belirsiz şekil kim?" diye sordu Sloane.

Naomi olan biten her şeyi ayrıntısıyla Sloane'a anlatmaya başladı. Tam o anda Nolan, Dilton'ın suratına öyle iki yumruk indirdi ki adam sendeleyerek geri dönüp kendi ayaklarına dolandı. Sert bir şekilde kışının üstüne düştü. Bu da kalabalığı güldürdü.

Bu kadar çabuk bitmişti.

"İyi vuruştun, Nolan," diye bağırdı Sloane.

"Şiddet, üç randevu kuralını bozmak istemene neden oluyor mu?" diye alayla sordu Naomi.

Çok geçmeden Hopper ve diğer memur kanlar içindeki kelepçeli iki pisliği arabanın arkasına bindirdi. Williams rüyalar âlemine yaptığı son yolculuktan dolayı biraz sersemlemişti. Kıçı koltuğa çarpan Dilton acı içinde inleyince içim rahatladı.

Lucian'ın yol ortasında durup yerden bir şey aldığını fark ettim. Onu inceledikten sonra cebine soktu. Gözleri kalabalığı taradı, ardından bizi piknik masasının üzerinde görünce gözleri kısıldı.

"A-ah," diye fısıldadı Naomi.

"Ne?" diye sordu Sloane. "Bir bok göremiyorum!"

"Lucian bize doğru geliyor," dedim.

"Ve çok kızgın görünüyor," diye ekledi Naomi.

Sloane homurdandı. "Lütfen. Hep öyle görünüyor. Kalıcı adet öncesi sendromu var."

"Ah, hayır. Naomi'ye katılmak zorundayım. Birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyor ve o kişi de-"

"Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim." Lucian, Sloane'a çıktı.

"Ben de sana kışımı öpmeni söylemiştim. Sanırım ikimiz de bize söyleneni yapmıyoruz," dedi ona karşı sağladığı üstünlüğün keyfini çıkararak.

Naomi elindeki patlamış mısır torbasını bana doğru uzatarak, "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Bir avuç aldım.

Lucian uzandı, ellerini Sloane'un kollarının altına koyup kadını kaldırdı. Sloane bir çığlık attı ve Lucian onu yere indirmeden önce bir süre göz hizasında tutarken çırpındı.

"Bir erkeğin bunu yapabilmesine bayılıyorum," dedim.

"Daha dikkatli ol," diye homurdandı Lucian. Adam Sloane'dan otuz santim daha uzundu ve boyunu Sloane üzerinde üstünlük kurmak için kullanıyordu. Ancak Sloane'un korkutulmaya hiç niyeti yoktu. Onunla dişe diş mücadele ederken gözlerinden ateş çıkıyordu. "Doğru çünkü benim dans etmem bir provokasyon. Aslında sarhoş bir moronun bana ellerini sürmesini *istiyordum*."

Naomi yanımda sesli bir şekilde mısır yiyordu.

"Eğer bu işe karışmamı istemiyorsan bunu imkânsız hale getirmeyi bırak," diye hırladı.

"Dudaklarımı oku, Lucian. Hayatımın hiçbir yerinde sana ihtiyacım yok. O yüzden umurundaymış gibi davranmayı bırakabilirsin. İkimiz de gerçeği biliyoruz."

"Kahretsin," diye fısıldadım Naomi'nin patlamış mısırından biraz daha alarak. "Gözlerinin rengi değişti ve daha mı tehlikeli oldu?"

"Kesinlikle," diye onayladı Naomi.

"Ondan bir ısırık almak istiyormuş gibi görünüyor," diye gözlem yaptım. Birbirlerine attıkları kıvılcımlar yüzünden ikisinin de elektrik çarpmış gibi yerde kıvranmıyor olması bir mucizeydi.

"Değil mi? Henüz birbirlerinin kıyafetlerini yırtmadıklarına ve nefret seksi yapmadıklarına inanamıyorum."

"Bahse girerim yaptıklarında dünyanın eksenini kaydıracaklar. Biz de uzaya fırlayacağız," diye kehanette bulundum.

Nash, dans pistinin ortasında ellerini çırparak dikkatimizi piknik masasındaki çekişmeden uzaklaştırdı. "Pekâlâ, millet. Parti hâlâ devam ediyor. Neden dikilip duruyorsunuz öyle?"

Gruba sabırsızca bir işaret yaptı. Onlar da hemen *Thomas Rhett*'in "*Die a Happy Man*" şarkısını çalmaya başladılar.

Knox önümüzde belirip Naomi'yi elinden tuttuğu gibi omzunun üstüne attı. "Gidelim, papatya." Elini Naomi'nin kışına koyup gülerek onu dans pistine taşıdı.

Diğer çiftler de onlara katıldı. Piknik masasında tek başımaydım, bir içki daha içebileceğimi düşünüyordum. Ancak biri bileğimi yakaladı. Nash Morgan başını kaldırmış bana bakıyordu.

"Buraya gel," diye emretti. Williams'ın yumruğu yüzünden gözü şişmişti ve ağzının kenarında bir damla kurumuş kan vardı. İki eklemi yarılmış, kanıyordu. O kadar kahraman gibi görünüyordu ki... Geri kalan özellikleri bu kadar sinir bozucu olmasaydı düşünüp bayılabilirdim.

"Burada iyiyim..."

Kurşun yaraları iyileşmekte olan bir adam için hızlı hareket ediyordu. Ben karşı koyamadan beni masadan kaldırdı ve tam önüne indirdi.

Ellerini belime koyarken, "Seninle dans etmeyeceğim," dedim.

"Bu kadar zahmetten sonra en azından bunu yapabilirsin." Beni kendine çekerek kalçamın kalçasıyla buluşmasını sağladı. Tutuşan o mavi gözler karşısında iç çamaşırlarımın alev aldığını hissettim.

Kollarım boynuna dolanırken, "Benimle dans etmek istiyor gibi görünmüyorsun," dedim.

"Nasıl görünüyorum?"

"Beni boğazlamak istiyormuşsun gibi."

"Hayır, melek. Ben çok daha kötü bir şey düşünüyordum."

Hayatımda ilk defa yangına körükle gitmek istemiyordum. Onun hakkında çok şey biliyor, ona karşı çok fazla şey hissediyordum. Düşmek istemediğim bir uçurumun kenarında duruyordum.

Şarkının ritmine uyarak iki yana sallanıyor, göz temasını hiç kesmiyorduk. O beni kendine doğru çekerken ben de dirseklerimle onu itiyordum. İkimiz giderek daha fazla güç uyguluyorduk.

"Yüzün nasıl?" diye sordum kollarım titremeye başladığında.

“Acıyor.”

“Ben halledebilirdim, biliyorsun. Ona kendim de vurabilirdim,” dedim. Dirseklerim savaşı kaybedince beni göğsüne doğru çekti. Nash Morgan bir kez daha istediğimden daha fazla yaklaştı.

Burnunun ucunu kulağımın etrafında gezdirdi. “Yapabileceğini biliyorum, bebeğim. Sadece daha fazla zarar vermek için daha iyi bir pozisyondaydım.”

“Belli ki benden hiç yumruk yememişsin.”

Birbirimize oldukça yakın şekilde sallanıyorduk. Dirseklerim omuzlarındaydı, ellerim ensesine dolanmıştı.

“Williams’ın zayıf bir çenesi var. Bunu herkes bilir. Tek ihtiyacın olan doğru noktaya bir vuruş ve adam tuğla gibi yere yığılır. Bir polise saldırmışsa, daha önce de benzer suçlamalar varsa olay daha hızlı, etkili bir şekilde çözülür.”

Yüzüne bakmak için geri çekildim.

“Pekâlâ. Belki biraz etkilendim.”

“Neyden?”

“Senden. Çıldırmıştım. Sadece onun kanını akıtmak istiyordum. Ancak sen öfkeyle dolu olmana rağmen hâlâ bu hesaplamaları yapabilecek durumdaydın.”

“Bunu doğru şekilde yapmak için iyi bir nedenim vardı.”

“Neymiş o?”

“Sana dokundu.”

Bunu o kadar basitçe söylemişti ki, sanki gerçeği bir çekiç darbesiyle söylemiyormuş gibiydi. Sanki içimde binlerce küçük elektrik şoku hissetmiyormuşum gibi söylemişti. Sanki aptal kalbim aptal göğsümden fırlayıp onun lanet ayaklarının dibine düşmemiş gibiydi.

Sana dokundu.

Bir anda o uçurumdan serbest düşüşe geçtim.

Kısa boylu, sarışın bir Robin Hood yanımızda belirdi. “Hey,

Lina? Çekiliş biletlerimiz azalıyor ve ben bir bok göremiyorum. Nerede olduğunu biliyor musun-”

“Ben getiririm,” diye gönüllü oldum. Nash’in kollarından, yani çekim alanından ayrıldım.

Cevap beklemeden kütüphaneye doğru ilerledim. İçeride bir elimi göğsüme koyarak merdivenlere yöneldim. Duvarlarımı *seviyordum*. Onların arkasında güvende olmayı seviyordum. Oysa Nash duvarları aşıyordu ve bu beni çok korkutuyordu.

Merdivenleri koşarak çıktım. İkinci kat karanlıktı ama ışık istemiyordum. Olanların gerçek yüzünü görmek istemiyordum. Nash’e âşık olmam mümkün değildi. Onu çok az tanıyordum. Medeni sohbetlerden çok kavgalarımız olmuştu. İki adım ileri. İki adım geri.

Seks bile yapmamıştık.

Arkamdaki merdivenlerde ayak seslerini duyduğumda arka ofise doğru yöneldim. *Biliyordum*.

Bu kaçınılmazdı.

Biz kaçınılmazdık.

Yine de bu, gerçeğe yüzleşmeye hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

Olabildiğince sessiz bir şekilde ofise doğru koştum. Arka tarafta çekiliş biletlerinin saklandığı büyük bir malzeme dolabı vardı. Orada köşeye sıkışacaktım.

Hızla geliyordu ve bir karar vermem gerekiyordu. Ancak panik beni aptallaştırmıştı. Çalışanların küçük dinlenme odasına doğru yöneldim.

Daha odaya adım atamadan Nash beni yakaladı. O iri, sert eller sanki bir hak iddia ediyormuş gibi kalçama yerleşti.

Vücudunun ön tarafıyla sırtıma yaslandı, her bir santimi muhteşimdi. Bu o kadar iyi hissettirdi ki, en başından beri neden ondan kaçmaya çalıştığımı merak ettim.

“Seni döndüreceğim, melek. Bunu yaptığımda kaçmayı bıra-

kacaksın. Ben de bununla savaşmayı bırakacağım.” Hırıltılı sesi içime işliyordu. “Beni anlıyor musun?”

Sırtımı bir ürperti sardı. Onu *çok iyi* anlıyordum. Onu çok çok iyi anlıyordum.

Başımı salladım ve hiç tereddüt etmeden beni döndürünce karşı karşıya geldik. Göğüslerim onun göğsü karşısında ezilirken ereksiyonunun karnıma baskı yaptığını hissettim. Bacaklarıma yaslanmış bacakları sertti. Aramızdaki tek boşluk dudaklarımız arasındaki son derece küçük mesafeydi.

O anda tüm dünyam Nash’ten ibaretti. Temiz kokusu, sert vücudunun sıcaklığı ve çekiciliğinin yarattığı manyetik alandan ibaretti.

“Benim için dudaklarını aralayacaksın.”

“Affedersin?” Kibirli davranacaktım ama sesim nefes nefese çıktı.

Başını eğerek beni daha da yakınına çekti. “Ve seni öpeceğim.”

“Öylece isteyemezsin...”

Ama Nash istiyordu. Lanet olsun, keşke dudakları dudaklarıma değdiği anda ağzımı açmasaydım.

Kaçınılmaz.

OTUZ BEŞ

SINIRI AŞMAK

Nash

Üşümüyordum, artık hiç üşümüyordum. Belki de bir daha asla aşımeyecektim. Öfke, gerginlik ve ihtiyaçtan ibaret bir cehennemdim.

İstediğim her şeyin anahtarı ondaydı ve ben hayatım boyunca bu kilidi açmak için beklemiştim.

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Sıcaktı. Islaktı. Şiddetliydi. Bu bir öpücük değildi, bir çaresizlik eylemiydi. Haftalardır benimle alay eden o yumuşak dudaklar çoktan aralanmıştı. Onu duvara yasladığımda verdiği o seksi nefesini içime çektim.

Onu yağmalıyor, her şeyini alıyordum. Onu dilimle cezalandırıyordum. Bana teslim olduğunda gücün damarlarımda dalgalandığını hissettim.

Ağzımı bir anlığına ondan ayırmayı başardım. “Canını acıtıyor muyum?”

“Bana kırılganmışım gibi davranma,” diye hırlayarak dişlerini ağızdudağıma geçirdi.

Kanım kaynamış, vücudum başka hiçbir şeye benzemeyen bir ihtiyaçla canlanmıştı. Bundan sağ çıkıp çıkamayacağımı bilmiyordum. Umurumda da değildi.

En azından bu sefer hayatta kalmak zorunluluk değil, seçim olacaktı.

Birbirimizi tükettik, birbirimizi içimize çektik, sonra tekrar tekrar yüzeyin altına daldık.

Ellerim vaat edilen topraklara giden yolu bulmadan önce kalçasında ve belinde gezindi.

Memelerini avuçlarımla kavradığımda aletimdeki zonklama acı verici bir hal almıştı. Teni yumuşak ve davetkârdı. Sivri meme uçlarını, tişörtünün altından sert ellerimde hissedebiliyordum.

Dokunuşumla birlikte yumuşak bir inilti çıkardı. O ses, bedenimden geçen ürperti ve daha fazlası için gerilen tepelerin hissi aklıma başımdan aldı. Üzerinde olmasını istediği şey *benim* ellerimdi. Başka kimsenin değil. Bu tercihiyle güçlü ve minnettar hissettiriyordu.

Lina kemerimin tokasını sertçe çekti. Derinin metale sürünürken çıkardığı ses umutsuzca daha fazlasını istememe sebep oldu. Ayrıca bana “daha fazla”nın ne anlama geldiğini hatırlattı.

“Bekle.” Fermuarımın üzerindeki parmaklarını tuttum.

“Ne?” diye fısıldadı. Diğer elimin altındaki göğsü inip kalkıyordu.

“Bunun iyi olmasını istiyorum. Kendini iyi hissetmeni istiyorum.”

“Endişelenmeni gerektirecek bir şey olduğunu düşünmüyorum.”

Başımı sallayıp kelimeleri söylemeye çalıştım. “O zamandan beri... yapmadım. Yapabilir miyim bilmiyorum. Bunu senin için *gerçekten* güzel hale getirmem gerekiyor.”

O güzel yüzü gölgelerin içinde yumuşadı. Acımayla değil, tatlılıkla elini yanağıma götürdü. “Ateşli çocuk, güven bana. Bunu benim için zaten güzelleştirdin.”

“Angelina, ben ciddiylim.”

“Ben de.” Ciddiyetle bana baktıktan sonra yüzünü buruşturdu. “Kahretsin. Bunu bana söyleteceksin, değil mi?”

“Neyi söyleteceğim?” Parmakları, ağrıyan aletimin bir santim uzağındayken odaklanmakta zorluk çekiyordum.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“Aman Tanrım. Beni zaten boşalttın. Oldu mu?” Kelimeler ağzından hızla çıkarken gözlerini sımsıkı kapattı. Ben bir şey söylemeyince bir gözünü açtı.

“Bebeğim, bu olsaydı eminim hatırlardım.”

“Derin uykuda olduğun için hatırlayamazsın. İlk kez birlikte uyduğumuz zaman vardı ya? Nerdeyse kıyafetlerle seks yaparak uyanmıştık?”

Bakışlarına, söylediklerine sanki can simidiymiş gibi tutundum.

Gözlerini devirdi. “Tanrı aşkına. Boşaldım. Tamam mı? Kazara oldu. Tişörtüm yukarı sıyrılmıştı, sen sertleşmiştin ve doğru yerdeydin. Tek yaptığın kalçanı bir kez hareket ettirmektir ve...”

“Ve ne?”

“Ben... ben geldim.”

Hassiktir.

Daha fazlasını duymama gerek yoktu. Ellerimi kollarının altına sokup onu kaldırdım. Lina'yı tezgâhın üzerine oturttuğumda gergin bir kahkaha attı. O uzun, ince bacaklarını belime doladı ve ayak bileklerini arkamda birleştirdi.

Bluzunun düğmelerini sökerek açtığımda o da sonunda fermuarımı indirmişti.

O güçlü, ince parmaklar aletimi bulduğunda dünya durdu.

“Tanrım. Bunu çok uzun zamandır bekliyordum,” dedi inleyerek.

Ben de aynı durumdaydım. Tüm hayatım boyunca beklemiştim.

Çenem kasıldı ve göğsümdeki nefesim sıkıştı. Büyük, dolgun memelerinin inip kalkması hipnotize ediciydi. Onları tatmak, emmek istiyordum. Olduğum her şeyi unutup onun bana sunduklarını almak istiyordum.

Aletimi tuttuğu eli sıkılaştınca görüşüm daralmaya başladı. Arzu. Tutku. İhtiyaç. Elinin altındaki aletim bu duygularla birlikte çılgınca uyarıldı. Bir şey göğsümü pençeliyor, serbest kalmak için yalvarıyordu. Bunun tuttuğum nefes olduğunu fark ettim.

Beni ilkel ve yabani bir şeye, çiftleşme ihtiyacıyla hareket eden bir hayvana dönüştürmüştü. Bu kadar uyusukluğun ardından bu duygu dalgası beni çok korkuttu. Aynı zamanda balıklama dalmaktan başka bir şey de istemiyordum ama ona karşı dikkatli olmam gerekiyordu.

Serbest eliyle yüzümü avuçladı. “Nash, bana bak.” Gözleri arzuyla tutuşuyordu. Dudakları şişmişti, kesik nefesler aldıkça aralanıyordu. “Şu anda o nazik, iyi adamı istemiyorum. İçinde olanı istiyorum.”

Tanrı yardımcım olsun. Ona bunu yaşatmak istiyordum. Kendimi kesmek, içimdeki acıyı ve soğuğu tamamen boşaltmak istiyordum. Böylece beni ateşle doldurup tekrar bir bütün haline gelmemi sağlayabilirdi.

“Hiç hoş olmaz ama,” diye uyardım boğazını ısırarak.

Bacaklarının kalçamın etrafındaki tutuşu sıkılaştı. “Canımı acıtmaktan endişelenmiyorum, ateşli çocuk. Sen de bana aynı iyiliği yap.”

Bunun üzerine ileri atılıp koyu renk meme uçlarından birimi ağzıma aldım. Elimini kısa, ekose eteğinin üzerinde kaydırdım.

Tanrım. Bunlar külotlu çorap değildi. Dizüstü çoraplardı. Parmaklarım ve sıcak merkezi arasında ipeksi iç çamaşırından başka bir şey yoktu. Onu sertçe, uzun uzun emerek ikimizi de ödüllendirdim. Dudaklarımın arasındaki meme uçları biraz daha şişti.

İnlemesi aletimden fişkıran ıslaklığın parmaklarını kaplamasına neden oldu. Kendimi kaybedecektim. Sahalara geri dönüşümün ilk seferiydi ve daha başlamadan boşalacaktım.

Meme ucunu emmeyi bıraktım. Ona bakabilmek, onu içime çekebilmek için geri çekildim.

Düz, beyaz bir tanga giymişti. Bu masumiyet beni çılgına çevirdi. Parmaklarımı ıslaklığının üzerinde hayranlıkla gezdirdim.

“Evet,” diye fısıldadı Lina topuklarını kullanarak beni kendine çekti ve aletimin ucu külotundaki ıslak noktayla aynı hizaya geldi.

İkimiz de ürperdik. Aramızdaki tek engel incecik beyaz bir ipekti. İhtiyaçla tangasının kumaşını yukarı doğru çektim. Böylece yumuşak, ıslak dudaklar iki yana açıldı. Sonra parmak eklemelerimi o dudakların arasında gezdirdim.

Bana doladığı bacakları kasılırken başı geriye düşerek dolaba çarptı.

Kafamı eğip diğer arsız meme ucunu yalarken dokunmaya devam ettim. Tekrar ve tekrar dokundum.

Memesinin yanağıma ve çeneme değen yumuşak, davetkâr kıvrımına doyamıyordum.

Ama halka açık bir yerdeydik.

İnsanlar içeri girip bizi bu halde bulabilirdi.

Halletmemiz gereken şeyler vardı.

Ancak şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan tek şey, ikimiz de aklımızı kaybedene kadar onu becermekti. Bunu yaptığımda her şeyin bir şekilde anlam kazanacağını biliyordum.

Aletimin başını kadınlığının dudakları arasına yerleştirdim. Tangasının kumaşı üzerinden aşağı yukarı hareket ettirdim.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı. “Aman Tanrım.”

Kalçalarım öne doğru küçük, sert bir hamle yapınca ikimiz de aşağıya baktık. Aletimin ucunun onun kıvrımları arasında kaybolduğunu görünce donup kaldık. Beni daha derine inmekten alıkoyan tek şey o beyaz ipek şeritti.

Lina omuzlarımdan kavrayıp tırnaklarını batırdı. “Nash, sana ihtiyacım var,” diye fısıldadı.

Aletimin ucunu klitorisine dayayarak tekrar tekrar ittim. Kalçalarımın her kısa hamlesinde memeleri zıplıyor, aletimden daha fazla zevk sıvısı çıkması için beni kışkırtıyordu.

“İçine girene kadar sakın boşalma,” diye emrettim.

“O zaman acele etsen iyi olur,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

İki kez söylemesine gerek yoktu. Islak ipek tangasını yana

doğru çektiğimde hayatımda hiç olmadığım kadar sertleşmişim. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememişim. Ağrıyan aletimi onun yumuşak, sırlıslıkla kırımlarına doğru yönlendirirken ellerim titriyordu.

Yavaş ilerlemek, içine nazikçe girerek ikimize de alışma şansı vermek istiyordum. Ancak bana vuran sıcaklığını hissettiğim anda tüm iyi niyetlerim yok oldu.

Ensesinden ve kalçasından tutarak içine girdim.

Onun çılgılığı, benim de haykırışım zafer doluydu. Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki eliyle ağzımı kapatmak zorunda kaldı. Bakışlarımız kilitlendi ve öylece kaldığımız o an onun gözlerinde geleceğimi gördüm.

Dardı. O kadar dardı ki zar zor görebiliyor, zar zor nefes alabiliyordum. İç duvarları beni, acıyla coşku iç içe geçmiş gibi hissettiren ölümcül bir kısılcın içine almıştı. Asla ayrılmak istemiyordum.

“Siktir! Prezervatif,” diye homurdandım avucu hâlâ ağzımın üzerindeyken.

Korunmayı hiçbir zaman unutmamıştım. Liza J’nin çocukları doğru yetiştirilmişti. Kuralları pek ciddiye almamış olabilirdik ama en önemli şeylere her zaman dikkat ederdik.

Lina’nın kasları sanki içinden çıkacağımdan korkmuş gibi aletimin etrafına sıkıca kilitlendi. Oysa hayatım pahasına dahi olsa bırakamazdım.

“Doğum kontrol hapı kullanmıyor olsaydım prezervatifsiz bu kadar ileri gitmene izin verir miydin sanıyorsun?” dedi nefes nefese.

“Emin misin? İyi misin? Canını yakıyor muyum?”

Aletimdeki zonklama her geçen saniye daha da ısrarcı hale geliyordu. Eğer bana geri çekilmemi söylerse ıslak külotunun her yerine boşalacaktım.

Bu görüntüyü engellemek için gözlerimi kapattım. Taşaklarım aşırı gerilmekten sızlıyordu ama burada başka bir şey vardı. Lanet olası büyüğü bir şeydi.

Etrafım ateşle sarılmış, kaygan ve ıslak ateş beni avuçlarının içine almıştı. Sonunda ısınmıştım, iliklerime kadar sıcacıktım. İhtiyacım olan şey buydu. Hayata geri döndürülmek, yeniden canlandırılmak istemiştim. Lina, soğuğa ve karanlığa son veren bir şimşekti. Etrafımı sarmış olan buzlu sisi temizlemişti.

Lina'nın ritmik bir hareketle gidip gelen vücudu bana yaşadığımı, erkek olduğumu hatırlatıyordu.

"Nash, lütfen. Bana daha fazlasını ver." Şişmiş dudaklarından çıkan her küçük fisıltı kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Sahip olduğum her duyu aynı anda devreye girerek ateşlendi. Uyuşukluk örtüsü sanki hiç yokmuş gibi ortadan kayboldu.

Bu yakınlık onun sayesindeydi. Lina'ya başka bir insana hiç olmadığım kadar yakındım. Sadece iliklerine kadar onunla kaplandığım için değildi. Beni tutmuş, parçalara ayırmış ve bir şekilde tüm hasarlı parçaları tekrar bir araya getirmeyi başarmıştı.

"Bana sıkıca tutun." Bu bir emir ve yalvarıştı.

Tutunmasını sıkılaştırınca bundan zevk aldım. O, sonsuz boşluğa düşmemi engelleyen bir çapaydı. Doğru yöndü, eve giden yoldu. Onu bu yüzden seviyordum, sevmekten başka seçeneğim yoktu.

İkimizi de test ederek yavaşça santim santim geri çekildim. Ardından yine içine girdim.

Cennet ve cehennem iç içe geçmiş, zevki enfes bir işkenceye dönüştürmüştü. Bundan sağ çıkamayacaktım ama onsuz yaşayamayacağımı da biliyordum.

Kahverengi gözleri şehvetle parlıyordu ancak orada başka bir şey daha vardı. *Gerginlik*.

"Melek."

Aklımdan geçenleri okuyarak başım salladı. "Sakın durayım deme."

"Canını mı acıtıyorum?" diye sordum tekrar.

"Daha çok ödümü koparıyorsun," diye itiraf etti. Parmakları omuzlarıma gömülmüştü. "Bu... hiç böyle hissetmemiştim."

“Bebegim, seni daha iyi hissettirecekse sana sarılmadan nefes alamayacak gibi hissediyorum ve bundan ölesiye korkuyorum.”

Bana ihtiyacı olmayan birine ihtiyacım vardı. Bana bağlı kalmaya niyeti olmayan, kesinlikle kaybedeceğim birine ihtiyaç duyuyordum. Yine de kendimi durduramadım.

Dizlerini kalçamın üzerine koyunca hırladım.

“Beni korkutmaya devam et, Nash,” diye fısıldadı. Benimkine yasladığı vücudu titrerken hareket etmeye devam ettim.

Yavaş olmasını istiyordum. Kontrollü olmak istiyordum ama aletim Lina Solavita'ya ilk kez gömülmüşken bunların hiçbirisi bir seçenek değildi. Ağırdan almayı başarabilmem için elli ya da altmış deneme yapmam gerekeceğini düşünüyordum.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, o lanet olası uzun bacakları bana sımsıkı sarılmıştı. Tırnakları etime batıyordu ve ben onu sürüyordum. Sertçe, hızla içine gömülüyordum. Bana sunduğu kaygan sıcaklığın tadını çıkarırken aklımı kaybetmiştim.

Bu çok fazlaydı. Kalçam acımasızca pompalarken kaslarım çığlık çığlıyordu. Tenimde ter damlacıkları birikmişti.

Pozisyonunu değiştirmem gerekiyordu. Daha derinine inmem gerekiyordu. Bu yüzden onu tezgâhtan aldım ve hâlâ içine gömülüyken masaya taşıdım. Onu, açımı değiştirmeye yetecek kadar geriye yatırdım.

O zaman hissettim. Sona yaklaşmıştı. Onu masaya sabitledim ve vahşi bir hayvan gibi itişlerime devam ettim. Masa duvara çarparken bakışlarını gözlerimden hiç ayırmadı.

Başa çıkamayacağım kadar yoğun bir zevk dalgası hissettim ama umurumda değildi. Önemli olan tek şey Lina'nın beni içeri almış olmasıydı. Bana teslim olmuştu. Kendini teslim etmişti. Vücuduyla bana güvenmişti.

Her sert darbemde masa duvara çarpıyordu.

Beni saran duvarları aceleciydi. Kasları her geri çekilişimde benimle hareket ediyor, her girişimde benimle savaşıyordu. Kendimi *güçlü* hissediyordum.

“Angelina.” Adı, boğazımı tahriş eden bir hırıltı gibiydi.

“Şimdi, Nash. Şimdi!”

Sert bir şekilde içine girerken içgüdüsel olarak elimle ağzını kapattım. “Siktir. Siktir. Siktir. Melek!”

Duramıyordum. Taşaklarımdaki çalkantı galip gelmişti. Isı omurgamdan aşağıya, sonra da aletime yayılarak patladı.

Tam boşalırken etrafımda mengene gibi sıkılaştı. Tanrıya şükürler olsun ki, birlikte boşaldık.

Çılgılığı elimde boğuldu ama o sesi ruhumun derinliklerinde hissettim.

Lina nazikçe boşalmadı. Vücudu tamamen kilitlenip tüm spermimi içine çekmişti. Tekrar ve tekrar. Kolları, bacakları gevşerken bile hepsini talep ediyordu.

Gelmeye devam ettim. Aletimi kavramış, bana sarılarak yakınında tutarken hiç durmadan hareket ettim. Sonsuz, sıcak ve muhteşemdi. Çok güzeldi.

Hiç böyle hissetmemiştim. Kendimi hiçbir kadının içinde böyle kaybetmemiştim.

Angelina benim lanet olası mucizemdi. Onu korumak için siyah ve beyaz çizgisini geçip gri bölgeye adım atabilirdim.

OTUZ ALTI

ÇAKILAN BEŞLİKLER VE ORGAZMLAR

Lina

“Günaydın.” Nash’in hırıltılı sesi arkamdan gelmişti.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dün gece her şeyiyle, yüksek çözünürlükte ve üç boyutlu ses eşliğinde gözümün önüne geldi.

Beş orgazm.

“Sen kaçmayı bırakacaksın ve ben de bununla savaşmayı bırakacağım.”

Nash bacaklarımın arasında diz çökmüştü. Dili mucizeler yaratıyordu.

“Sana ihtiyacım var.”

Kaçınılmaz.

Ardından beş orgazma geri dönüyoruz.

Sıradan, vibratörle daha iyisini yapabileceğim orgazmlar gibi değildi. Hayır, Nash Morgan önceki cinsel deneyimlerimin en iyilerini bile silip atmıştı. Hatta stratosferin dışına fırlatmıştı.

Sanki aleti kendini gösterdiği anda vücudum patlamaya programlanmıştı.

Bu konuda ne yapmam gerekiyordu?

Bir de diğer konu vardı. Benim âşı...

Evet, beynim o kelimeyi düşünmeye bile istekli değildi. Bu gerçek olamazdı. Bu bir çeşit sanrı olmalıydı. Belki de tüm kasa-

bada radyoaktif bir gaz sorunu vardı? Suyu bir çeşit halüsinojen* karışmış olabilir miydi?

Çıplak sırtıma bastırıldığı göğsünden bir kıkırdama yükseldiğinde aptal bedenim bu his karşısında heyecanlandı.

“Korktuğunu hissedebiliyorum.”

“Korkmuyorum,” diye yalan söyledim.

“Melek, vücudun o kadar gergin ki bir dahaki sefere aletimle bir taş bulabilirim,” dedi parmağını dövmemin kenarlarında gezdirerek.

“Bir dahaki sefer olmayacak,” diyerek yatağının kenarına doğru ilerlemeye çalıştım.

Çarşaf, susuzluk ve aşırı orgazm doygunluğu yüzünden bayılmadan önceki seks maratonumuzdan dolayı buruş buruştu.

Kolunu karnıma dolayarak enfes bir güç gösterisiyle beni kendine doğru çekti. Yüzünü saçlarıma yaslayıp iç çektiğinde savunma manevraları planlıyordum. “Haklıydım.”

Planlarıma ara verdim. “Hangi konuda?”

“Sabahları uyanmanın açık ara en iyi yolu bu.”

Bedenim tamamen gevşedi.

Harika. Seks Tanrısı Nash’le geçen bir gecenin ardından şimdi Tatlı Nash’le uğraşmak zorundaydım. Bırakın ikisini, birine karşı bile kendimi savunacak silahım yoktu.

“Beni burada tutamazsın,” diye uyardım onu. Bacağımı düz bir şekilde esneterek ayağımla yatağın kenarını bulmaya çalıştım. “Eninde sonunda biri gelip ikimizden birini arayacak. Ben de onlara beni esir tuttuğunu söylemek zorunda kalacağım.”

Ağır, kıllı bacağım benimkinin üzerine attı. Bileğimi topuğuyla kavrayarak geriye doğru sürükledi.

Bir saniye sonra sırtüstü yatar haldeydim ve halinden memnun bir Nash Morgan üzerime çıkıyordu. Kalçası ve her zamanki etki-

* Kişinin duygusal durumunu, düşünce süreçlerini ve algılarını değiştirebilen kimyasal madde. (ç.n.)

leyici sabah ereksiyonunun yardımıyla kalçamı yatağa sabitledi. “Melek, içeri girip seni böyle gören hiçbir erkek beni suçlamaz.”

Kaçış planım aklımdan uçup gitmişti.

Mavi, uykulu gözleri tatminle doluydu. Saçları dağınıktı. Yüzündeki taze morluklar Amerikalı iyi çocuk yakışıklılığını zedeliyor, ona daha seksi bir serseri cazibesi katıyordu. Dudaklarındaki kendinden memnun sırıtış beni ihtiyaçla kıvrandırıyordu.

Hiç düşünmeden parmaklarımı göğüs kaslarının üzerinde gezdirirken seyrek tüylerin beni gıdıkladığını hissettim. Tanrım, göğüs kıllarına bayılıyordum.

Pürüzsüz teninin geri kalanında göze çarpan o iki çiğ pembe iz, bana üstümdeki adamın bir kahramandan farksız olduğunu hatırlatıyordu. Vücudu her şeyiyle çok güzeldi.

“Kafanın içinde neler dönüyor, güzelim?” diye sordu.

“Omzun nasıl?” diye sordum. “Dün gece dikkatli olmadım.”

“Omzum iyi,” dedi. “Ben de sana karşı dikkatli değildim.”

İstemediğim halde sıırttım. Hayır, bana ezilme tehlikesi olan narin bir çiçekmişim gibi davranmamıştı. Kendimi camdan bir heykelcik gibi hissetmemiştim. Beni *sert* bir şekilde kullanmıştı ve her saniyesine bayılmışım.

“Sanırım umursamadım.”

Nash vücudumdan aşağı kayarak göğsümü çevreleyen üç ameliyat izinin her birine hafif öpücükler kondurdu. Acı verecek kadar tatlıydı. Ayak parmaklarım bacaklarındaki tüylere sürtünüyordu.

“Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle,” dedi ağzını meme ucu mu okşamak için açmadan hemen önce.

“Kahve. Kocaman bir kahvaltı. Biraz *ibuprofen*.”

Başını kaldırdı, o mavi gözlerinde artık ciddiyet vardı. “Bu konuyla ilgili kendini güvende hissetmek için neye ihtiyacın olduğunu söyle bana. Bizimle ilgili.”

Ona çoktan âşık... yani ondan zaten hoşlanıyor olmasaydım, sırf

bu soru için bile ona fena halde düşerdim. Daha önce hiç kimse bana bu soruyu sormamıştı. Bir cevabım olduğundan emin değildim.

“Ben... bilmiyorum.”

“Sana neye ihtiyacım olduğunu söyleycem,” diye teklif etti.

“Ne?”

Nash üstümden çekildi ve kendi tarafına geçip başını eliyle destekledi. Diğer elinin parmakları göğsümün ve karnımın üzerinde geziniyordu. Sertleşmiş aleti kalçama dayanmıştı, aklımı karıştırıyordu.

“Dün gece olanları sorun etmediğini, tekrar olmasını istediğini bilmem gerekiyor.”

“Evet ve evet. Vay canına. Bu kolay oldu. Şimdi şu kahveye gelelim...”

“Ne kadar uzun sürerse sürsün, bu işte benimle birlikte olduğunu bilmem gerekiyor,” diye devam etti. “Aramızda kimyadan çok daha fazlasını ifade eden bir şeyler olduğunu kabul etmeye istekli olduğunu.”

“Dün gece oldukça kimyasal bir reaksiyon yaşadığımıza eminim,” diye hatırlattım ona.

O hünerli parmaklarını boynumda gezdirdi, saçlarımın arasından geçirip yüzümden geriye doğru taradı. “Senin daha fazla parçana ihtiyacım var. Ne kadar vermek istersen o kadarına. Ayrıca benimle dürüstçe konuşmana ihtiyacım var. Söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı düşünsen bile.”

Rahatsızca yer değiştirdim. “Nash, bunun nereye gideceğini veya gelecekte neler olacağını bilmiyoruz.”

“Melek, ben sadece yaşayanların arasına döndüğüm için mutluyum. Yarın için endişelenmektense şu anın tadını çıkarmak beni daha çok ilgilendiriyor ama aynı fikirde olmamıza ihtiyacım var.”

Bu büyük bir istek değildi.

Parmak ucumu omzundaki yara izinin üzerinde gezdirdim. “Bunu bir ilişkiye dönüştürmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor.”

Gülümsemesi doğan güneşin ilk ışıkları gibiydi. “Bebğim, hoşuna gitse de gitmese de zaten bir ilişki içindeyiz.”

“İlişki olayına hiç girmedim. En azından bir yetişkin olarak.”

“Ben de daha önce hiç halk kütüphanesinde seks yapmadım. Her şeyin bir ilki vardır.”

Seçeneklerimi düşündüm ve gerçeği söylemek ilk kez istediğim şeye giden en doğru yol gibi göründü.

Nash’in kendini neye bulaştırdığını anlaması gerekiyordu. Önünde uzanan tuzakların farkına varması için gerekliydi.

“Yalnız yaşıyorum ve bundan hoşlanıyorum. Kumandayı paylaşmaktan nefret ediyorum. Yemek sipariş etmeden önce başkasına danışmak zorunda kalmamak hoşuma gidiyor. Her araba kullandığımda koltuğumun ayarını değiştirmek zorunda kalmak istemiyorum. Kararlarımı bir ‘biz’ süzgecinden geçirme fikri hafiften midemi bulandırıyor. Ailemi seviyorum ama sürekli beni kontrol etme ihtiyaçları beni çıldırtıyor. Bu iş bir yerlere varırsa bu senin de sorunun haline gelebilir. Kıyafet, çanta ve ayakkabı alarak savurganlık yapmayı seviyorum. Ayrıca bunu haklı çıkarmak için uğraşmak istemiyorum. Erken kalkıyorum, çok çalışıyorum. Bir başkasına uyum sağlamak için bunu değiştirmek zorunda kalmak istemiyorum.”

Nash bir süre bekledi. “Tamam o zaman. Televizyonda sadece ara sıra futbol maçı izliyorum. Geri kalan zamanlarda kumanda senin olabilir. Yemek yapmaktan çekinmem ama bana dışarıdan hamburger istediğini söylersen, sana dışarıdan hamburger getiririm. Arabayı sürdükten sonra koltuğunu her zaman eski konumuna getireceğime söz veriyorum. Benim hakkımda endişelenen, müdahaleci ebeveynlerim olmasından şikâyetçi olmazdım. Giyim tarzın hoşuma gidiyor, bu yüzden arada bir seni şımartmama izin verdiğin sürece alışkanlıklarınla ilgili bir sorunun olmaz. Çalışma saatleri meselesine gelince, bence biraz abartıyorsun, melek çünkü ben bir polisim. Bence bu yeterince açıklayıcı. Ayrıca iş

birlikte karar vermeye geldiğinde senin kişisel güvenliğin hakkında söz sahibi olmalıyım. Senin de benimkinde söz sahibi olmak istemeni bekliyorum. İkimizi birden etkileyen kararları birlikte alınız.”

Söylediği her şey çok doğrudu ve bu beni çok korkutuyordu.

“İş için çok seyahat ediyorum,” diye hatırlattım ona.

“Ben de Noel sabahını bir kaza mahallinde geçirebilirim. Bebeğim, bununla başa çıkmamız için bize bir şans ver. En azından şimdilik bunu kabul et. Hugo’yu bir kafese koyduktan sonra bunu tekrar gözden geçirebiliriz.”

Bunu gerçekten istiyordu. Benim de istediğim gerçeğiyle düpedüz şok olmuştum. Bu kasabanın suyunu kesinlikle test ettirecektim.

“Bir şey daha var,” dedim.

“Söyle.”

“Grim’le konuşmamızdan bu yana sen, Knox, Nolan ve Lucian’ın neler yaptığını bilmem gerekiyor.”

Hiç tereddüt etmedi. “Hugo’yu ortadan kaldırmak için bir plan yapıyorduk.”

Doğrudum. “Ne tür bir plan?”

“Beni yem olarak kullanacağımız türden bir plan.”

“Ne?”

Dizlerimin üzerinde yükselmiş, savaşıma hazırlanırken Nash harekete geçip beni tekrar yatağa yapıştırdı. Elleriyle omuzlarımı kavrayıp kalçasıyla sabitlediğinde ereksiyonu tam olarak doğru noktaya yerleşmişti. Bir anahtarın kilide oturması gibiydi.

İkimiz de hareketsiz kaldık.

Zihnim savaş modunda olabilirdi ancak bedenim altı numaralı orgazm için hazırды.

Bana doğru sırtıttı. “Bunun beni bir pislik gibi gösterdiğini biliyorum ama benim için endişelenmende bir sorun göremiyorum.”

Onu üzerimden kaldırmaya çalıştım. Çırpınışlarım sadece ale-

tinin kışkırtıcı beş santimini içime sokmasına yaradı. Mücadele etmeyi bırakıp elimdeki soruna odaklanmaya çalıştım, onun geri kalan santimlerini ne kadar istediğime değil.

“Nash! Gözetleme yapmam konusunda endişeliydin ama seni öldürmeye çalışan bir adama yem olmanı sorun etmememi mi bekliyorsun?”

“Bu durumdan memnun olsaydın hayal kırıklığına uğradım. Şunu da belirtmek istiyorum, gözetleme yaparken kaçırıldın.”

Ona dişlerimi gösterdim. “Aletin içimdeyken seninle kavga etmeyeceğimi sanıyorsan fena halde yanılmak üzeresin.”

“Yeni bir şey deneyelim,” diye önerdi. “Kavga edip çekip gitmek ve ikimiz de yokmuşuz gibi davranmak yerine bunu hemen şimdi halledelim.”

Kalçasını kavrayan bacaklarım titremeye başlamıştı. Bu noktada, onun daha fazla içeri kaymasını mı, yoksa geri çekilmesini mi engellemeye çalıştığımı bilmiyordum. “Tamam, konuş.”

“Hugo babasına karşı dava açılmasına yardımcı olmak için FBI’a bilgi veriyorsa, ona karşı oldukça dostça davranma ihtimali çok yüksek. Belki dokunulmazlık teklif edecek kadar dostça ama ne olursa olsun, ben onun için yarım kalmış bir işim. Naomi ile Waylay de öyle. Şu anda sadece federallerin harekete geçmesini bekliyor. Ancak er ya da geç, bu yarım kalmış işleri bitirmek zorunda kalacak.”

“Daha erken denemesini mi istiyorsun?”

“Bu doğru. Bana odaklanmasını istiyorum.”

“Sana karşı bir girişimde daha bulunursa anlaşmasının, eğer varsa tabii, suya düşeceğini düşünüyorsun.”

“Fikir bu.”

Yemin ederim dinliyordum ama vücudum çoklu görevdeydi. Her saniye daha da ıslanıyordum ve iç duvarlarım aletin ucunun etrafında dalgalanmaya devam ediyordu.

Nash’in gözleri kapanırken alçak sesle inledi. “Melek, eğer

konusmaya devam etmek istiyorsan daha fazlası için yalvarmayı bırakmalısın.”

Kurnazlık yapıp iç kaslarımı olabildiğince sert bir şekilde sık-
tım. “Onu nasıl zorlayacaksın?”

Dişlerini sıktı. “Kahretsin, hayatım. Sırf sikimi böyle kavradı-
ğını hissetmek için sana her şeyi anlatabilirim.”

“O zaman söyle bana,” diye talep ettim.

“Hafızamı geri kazanacağım.”

Söylediğini kavrayıp takdir ederken altında hareketsiz kaldım.
“Numara yapacaksın.”

“Planım bu,” dedi göğsümü okşayarak. “Konuşmamız bitti
mi?”

Ellerimi sırtından aşağı kaydırarak tırnaklarımı o mükemmel
kıcına batırdım. “Daha değil. Detayları anlat.”

Gözleri yarı kapalıydı, sakallı çenesi gergindi. “Hafızamın
geri geldiğini ve şüphelinin nerede olduğuna dair bir ipucu buldu-
ğumuzu yayacağız.”

Kalp atışlarım hızlandı. Nash kendini kasıklarına bastırıyor-
du. Daha fazla dayanamayacaktım. Zaten dayanmak istemiyor-
dum.

“Ne gibi önlemler alıyorsun?”

“Angelina, dün gece üç kez içine boşaldım. Yani sıfır.”

Kıçını çimdikledim. “Duncan Hugo’nun seni ikinci kez vur-
maması için ne yapıyorsun *diyorum*?”

Terlemeye başlamıştı. Buz mavisi gözlerinde alev alev yanan
bir sıcaklık vardı. “Hâlâ üzerinde çalışıyorum.”

“Bu işe ben de dahil olmak istiyorum.”

“Ne?” diye homurdandı.

Kalçalarım titredi ve Nash içime bir santim daha girdi.

Yanıyordum. Görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Onun her
şeyine ihtiyacım vardı ancak önce buna ihtiyacım vardı. “Bu hal-
kada olmak istiyorum.”

“O lanet arabayı bulmak istediğin için mi, yoksa benim için endişelendiğin için mi halkada olmak istiyorsun?”

“İkisi de,” diye itiraf ettim.

“Benim için yeterli. Seni haberdar edeceğim. Anlaştık mı?” dedi.

“Anlaştık,” diye tekrarlayarak dizlerimi yanlara doğru açtım.

Uzun, alçak bir iniltiyle içimi doldurarak geri kalanını içime daldırdı.

Dün gecedен kalma nefis bir ağrım vardı ama bu kendimi çok iyi hissetmemi engellemiyordu.

“Üstte olmama ne zaman izin vereceksin?” diye sordum. Aletinin neredeyse hepsini geri çekip sertçe tekrar içime girdi.

“Mükemmel memelerinin yüzümün önünde zıplamasını izlerken senden önce boşalmayacağımdan emin olduğumda. Bu konuda antrenmansızım.”

O aleti içime sokuşunda antrenmansız hiçbir şey yoktu.

“Pratik yapmak mükemmelleştirir,” diyerek onu yan tarafına ittim.

Yuvarlanıp beni de beraberinde götürdü. Bacaklarımı açıp ata biner gibi üstüne oturdum ve onu içime aldım. Dizlerim çarşafın üstünde, ellerim omuzlarındaydı.

Bakışları memelerime kilitlenmişti. Ereksiyonu içimde seğirirken parmakları kalçama saplandı. “Evet. Bu şekilde uzun sürmeyecek. Tabii işi ağırdan almazsan.”

Eğilerek meme uçlarımı o muhteşem göğüs kıllarına değdirdim. “Böyle bir şey olmayacak.” Altdudağını ısırdım ve üstünde gidip gelmeye başladım.

“Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun,” diye küfretti, altımda debeleniyordu.

Ancak ben üstteyken bile kontrolü geri almayı başardı. Yeni bir hız belirlerken elleri kalçamı kavradı. Kalçalarını yukarı kaldırarak, itişlerine karşılık verebilmem için beni kendine doğru

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

hızla çekti. Sertti, hızlıydı. Kalbim boğazımda atıyor, vücudumdaki her kas orgazm olmak için hazır bekliyordu.

Nash içime girip, o gizli noktaya acımasızca tekrar tekrar vururken hayatım buna bağlıymış gibi yatak başlığına tutundum. Çırpınmalar başladı. İç kaslarım kendi içine kıvrıldı, o kalın ve sıcak aletin üzerinde gidip geldi.

“Çok dar,” diye mırıldandı göğsüme doğru. “Her seferinde içeri girmek için savaşmak zorundayım.”

“Nash.” Hafifçe inledim. İtişleri devam ederken duvarlarım ona kenetlendi.

“Bırak, bebeğim. Ver onu bana.” Boynundaki damarlar göze çarpıyordu. Çenesi kilitlenmişti, orgazmımla mücadele ederken burun delikleri genişliyordu.

Nefes alamıyordum, göremiyordum. *Hissetmekten* başka bir şey yapamıyordum.

Kazanmaya ihtiyacım vardı. Onu uçurumun kenarına götürmem gerekiyordu. Kendi kurtuluşumun yankıları hâlâ içimi titretirken ona yüklendim.

“Kahretsin, Angelina,” diye hırladı.

İkimizin teni de terden kayganlaşmıştı. Bacaklarım onu daha sıkı kavrarken, gözlerinde beliren vahşi bakışla parmaklarını kalçama sapladı. Ne yaptığımı biliyordu ve istediğimi yapmama izin vermişti. Kaslarımın yanmasına neden olacak kadar sertçe üstünde gidip geldim. Sonra aniden Nash oturur pozisyona geldi ve acı içinde, kendinden geçmiş bir ifadeyle altımda kaskatı kesildi.

Boşaldığını hissettim, fışkıran orgazmının ilk sıcaklığını içimde hissettim. Sonsuzdu. Kaçınılmazdı. Mükemmeldi.

İkimiz de yığıldık. Başım omzuna yaslanmıştı, parmakları artık nazikçe saçlarımı okşuyordu.

Aradığım şey bu değildi. İhtiyacım olduğunu düşündüğüm şey bu değildi ama bedenim yalan söylemiyordu. Üzerine inşa edilecek önemli, temel bir şey olmasaydı bir erkeğe karşı bu tür bir bağ hissetmem mümkün olmazdı.

“Bütün kavgalarımızı böyle yapalım,” dedi Nash nefes nefese.

“Bir hafta sonra ikimiz de yürüyemeyecek hale geliriz,” dedim.

“Teşekkür ederim,” dedi uzun bir sessizlikten sonra.

“Ne için?” diye sordum ona bakmak için yerimi değiştirerek.

“Bana bir şans verdiğin için. Şimdi benimle olduğun için. Sonrasını sonra düşünürüz.”

“Sonrası mı?” diye tekrarladım elimi göğsünde gezdirirken.

“Anlaştık mı?” diye dürtükledi.

Adam hâlâ içimdeydi.

“Tamam. Anlaştık.”

“O zaman çak bir beşlik?” dedi sırtarak.

OTUZ YEDİ

DUVARDAKİ DELİK

Nash

Elimde bir düzine çikolatalı ekler ile coşkulu adımlarla karakola doğru yürümeye koyuldum. Piper da yanımda koşarak ilerliyordu, dişlerinin arasında yeni favori oyuncağı olan Lina'nın çoraplarından biri vardı.

Ben de kendi yadigarlarımı taşıyordum. Sırtımda kaplan çizgilerini andıran hafif çizikler vardı. Bir de gömleğimin yakasının büyük ölçüde gizlediği minik, mor bir emme izi vardı.

"Günaydın... şef?" Bertle'in selamlaması daha çok bir soru gibiydi.

"Günaydın," diye karşılık verdim. Fırın kutusunu tezgâhm üzerine, kahve makinesinin yanına bıraktım.

Piper çalışma alanında alışılmış koklama turuna başlamıştı.

"Yüzüne... bir şey mi yaptın?" diye sordu Tashi endişeli bir ifadeyle.

Elimi artık pürüzsüz olan çenemde gezdirdim. "Tıraş oldum. Neden?"

"Farklı görünüyorsun."

"İyi anlamda farklı mı, yoksa 'Tanrım, lütfen çirkinliğini örtmesi için Şef'in sakalını uzat' anlamında farklı mı?"

Sanki tek boynuzlu bir ata binmişim ve önümde de cüce cinlerden oluşan bir bando grubu varmış gibi bakıyordu.

“Tıraşım konusunda kendimi iyi hissetmemi sağlamıyorsun, Bannerjee.”

“İyi anlamda farklı,” dedi çabucak.

Grave hiç vakit kaybetmeden ekler kutusunu açtı.

“Gece misafirlerimizle işler nasıl gitti?” diye sordum ona.

“Karısı gelip Dilton’ın kefaletini ödeyene kadar sızlanıp durdu,” diye rapor verdi Grave. “Suç duyurusunda bulunacak mısınız?”

“Dilton sessizce gitmezse bulunacağım.”

Grave başını salladı. “Onu üç vakada suçüstü yakaladık ve daha sadece sekiz hafta geriye gittik. Yeminli ifadeler masanda. Sessizce gitmezse sandığımızdan daha büyük bir aptal demektir.”

Davamızı oluşturmak için ihtiyacımız olan kanıta sahip olduğumuz için mutluydum. Aynı zamanda ona gücünü kötüye kullanma fırsatı verdiğim için kızgındım. Rozetinin arkasına saklanarak ne tür bir zarar verdiğini kimse bilemezdi. Neyse ki artık bitmişti.

Grave bana daha yakından baktı. “Yüzün neden sevişmiş gibi görünüyor? Boynunda bir morluk mu var?”

“Kapa çeneni ve eklerini ye.”

Bir önceki gecenin olay raporu ve Dilton’ın kurbanlarından gelen üç yeminli ifade dahil olmak üzere evrakları incelemek için bir saat harcadım. Bu noktada onun polis teşkilatındaki varlığı sadece bir formaliteydi. Bir daha asla o rozeti takamayacaktı. Bunun olmasını sağlayacaktım.

Kahvemi tazeleyip karakolun etrafında bir tur attım, ardından babama hızlıca bir mektup karaladım.

Ofisime döndüğümde Piper’ı masamın altındaki köpek yatağında baygın halde buldum. Telefonuma uzanıp fotoğrafım çektim, sonra da mesajlarımı açtım.

Tam da beklediğim gibi Lina’dan hiçbir şey yoktu.

İstediğimi elde etmek için onun tatmin olmuş, duvarlarını indirmiş halinden yararlanmıştım. Bağlılık istiyordum. En azından

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

aramızda geçici bir bağlılık olmalıydı. Artık ona, her şeyine sahip olduğuma göre gitmesine izin vermeyecektim. Sadece sıkı tutunmalı ve onun bana yetişmesini beklemeliydim.

Piper'in fotoğrafını gönderip bir mesaj attım.

Ben: *Hâlâ korkudan kafayı yemekle mi meşgulsün? Yoksa orgazmdan kıpırdıyamayacak kadar bitkin şekilde hâlâ yatakta mısın?*

Nefesimi tuttum, sonra mesajımın altında o üç belirleyici noktaya belirince nefesimi verdim.

Lina: *Bana ne yaptın? Koşmaya çalıştım ama bacaklarım tutmuyor.*

Sırıttım, endişeli egom hemen yatıştı.

Ben: *Hopper az önce yüzümün sevişmişim gibi göründüğünü söyledi.*

Lina: *Justice parladığımı söyledi, Stef de bana şu plasentalı yüz bakımlarından yaptıırıp yaptıırmadığımı sordu.*

Ben: *Umarım bunu bir sır olarak saklamayı planlamıyordun.*

Lina: *Bu kasabada böyle bir şey mümkün mü?*

Ben: *Hayır. Bu yüzden seni bu akşam yemeğe çıkarıyorum.*

Eğer sorsaydım düşünmek için çok fazla zamanı olurdu. Ne kadar çok hisse derse ve ne kadar az düşünürse o kadar iyiydi.

Lina: *"Yemeğe çıkmak" derken çıplaklık ve orgazm olmadan mı?*

Ben: *Evet. Tabii ilk randevumuzda bizi tutuklatmayı planlamıyorsan.*

Lina: *Of. Heyecan ne kadar çabuk kayboluyor. Sırada ne var? Oyun gecesi mi?*

Yorgun aletim fermuarımın arkasında kasıldı. On iki saat önce asıl endişem tam bir performans sergileyip sergileyemeyeceğimdi. Şimdi ise aşırı kullanım konusunda endişelenmem gerekiyordu.

Ben: *Seninle oynamak istediğim birkaç oyun düşünebilirim.*

Lina: *Beni deliler gibi becermek yerine yemeğe götürdüğüne göre sessiz sinema veya dama oynamayı kastediyorsun sanırım.*

Ben: *Saat yedide hazır ol. Altında ne olduğunu düşünmemi engelleyecek bir şeyler giy.*

Bu işi hallettikten sonra listemdeki bir sonraki maddeye geçtim.

"Biliyordum!"

Yakalanmıştım. Sloane kütüphanenin dinlenme odasının kapısında duruyordu. Kollarını kavuşturmuştu ve güzel yüzünde muzafer bir sırıtiş vardı. Bugün farklı bir gözlük takmıştı. Bu gözlüğünün çerçevesi parlak maviydi, kaplumbağa kabuğu deseni vardı.

Piper, şeytani bir keyifle çıkışı engelleyen kadın karşısında ne yapacağını bilemeyerek arkama saklandı.

"Neyi biliyordun?" diye sordum adaçayı yeşili boyayı karıştırırken. Duvardaki göçük için bir kat boyadan daha fazlasına ih-

tiyaç vardı ama alçıpanı onarana kadar en azından daha az fark edilmesini sağlayacaktı.

“Sen, Şef Morgan, masa seksi yaparken duvarımı deldin!”

Ona sinirli bir bakış attım. “Tanrım, Sloane. Sesini alçalt. Burası bir kütüphane.”

Kapıyı kapattıktan sonra yeniden muzaffer duruşuna geçti. “Dün gece ikinizin arasında bir şeyler olduğunu *biliyordum*. Seks radarım hiç şaşmıyor!”

“Lina bir şeyden bahsetmedi mi?” diye sordum kayıtsızca.

Sloane bana acıdı. “Bahsetmesine gerek yoktu. Buradan tuhaf bir şekilde yürüyerek çıktı. Sersemlemişti ve ateşli görünüyordu. Gözlüklerim olmadan bile anlayabildim.”

Sergilediğim erkeklik gururumu görmemesi için dikkatimi tekrar duvardaki oyuğa çevirdim. “Belki mide rahatsızlığı vardı.”

“Orgazm olmuş bir kadımla yemeğini kusmamaya çalışan bir kadın arasındaki farkı bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben ne gördüğümü biliyorum. Otuz saniye geçmeden sen de buradan terli ve aç bir şekilde çıktın, tabii bunu yemek anlamında söylemiyorum. Bir şeyi veya birini yalayıp yutmak üzereymiş gibi görünüyordun.”

“Belki benim de midemde sorun vardı.”

“Bunu içimden gelerek söylüyorum. Saçmalık.”

“Resmi polis görevlerim vardı.”

Sloane bir parmağıyla çenesine vurdu. “Hmm. Ne zamandan beri soyunmak resmi polis işi sayılıyor?”

Fırçayı boyaya batırıp duvara sürdüm. Belki onu görmezden gelirim giderdi.

“Onun ayarlarını bozuyorsun,” dedi Sloane arkamdan.

Boyamayı bıraktım ve dönüp ona baktım. “Ne?”

“Lina. Bocalamasına neden oluyorsun. Bunu yapmak için çok şey gerekir.”

“Evet, hislerimiz karşılıklı.”

Kendini beğenmiş şekilde kocaman gülümsedi. “Bunu görü biliyorum.”

Konuşmanın bittiğini umarak dikkatimi tekrar duvara çevirdim. “Geri dönmene sevindim, Nash,” dedi Sloane yumuşak bir sesle. İç çekerek fırçayı bıraktım. “Bu da ne demek şimdi?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Yaşayanlar diyarına döndüğünü gördüğüme sevindim. Endişeliydim, sanırım hepimiz öyleydik.”

“Evet, sanırım bazılarımızın kendini toparlaması daha uzun sürüyor. Lucian’la aranızda ne var?” diye sordum konuyu değiştirip fırçayı oyuğun en derin yerine saplarken.

“Nolan mı demek istiyorsun? Bu arada kendisi şu anda ofisimde oturmuş bütün şekerlerimi yiyor.”

“Hayır, Lucian’ı kastediyorum. Sen ve Nolan biraz eğleniyor olabilirsiniz ama o, Lucian değil.”

Çok sessizdi. Kafamı kaldırıp baktığımda yüz ifadesini dikkatlice bir maskenin arkasına sakladığını gördüm.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi.

“Bir polise yalan söylememelisin,” diye hatırlattım ona.

“Bu resmi bir sorgulama mı? Avukat tutmalı mıyım?”

“Sırrımı biliyorsun,” dedim başımla duvarı göstererek.

Omuzlarındaki gerginlik kaybolurken gözlerini devirdi. “Uzun zaman önceydi. Köprünün altından çok sular aktı,” diye belirtti.

Piper dikkatli adımlarla etrafımda dolaşarak Sloane’un spor ayakkabılarını kokladı. Kütüphaneci çömelerek köpeğe elini uzattı.

Duvara geri döndüm. “O günlerden ne hatırlıyorum biliyor musun?”

“Ne hatırlıyorsun?”

“Ders aralarında Lucy ile koridorda uzun ve anlamlı bakışmalarınızı hatırlıyorum. Lucy’nin futbol antrenmanı sırasında Jonah Bluth’un kaskını kırıp onu kışının üstüne oturttuğunu hatırlıyorum çünkü Jonah senin vücudun hakkında, kadınlara büyük saygı duyan yetişkin bir erkek olarak tekrar edemeyeceğim bir şey söylemişti.”

“Memelerim hakkındaydı, değil mi?” diye espri yaptı Sloane. “Erken gelişmenin bedeli.”

Ona uzun, kararlı bir bakış attım. Sonunda irkildi.

“Lucian gerçekten öyle mi yaptı?” diye sordu sonunda.

Bir kez başımı salladım. “Evet. Ayrıca sokağa çıkmamın yasak olduğu saatlerde, Millie Washington’la cıpcıca oynadıktan sonra eve döndüğümü ve o sırada Lucian’a çok benzeyen birini yatak odanın penceresinin önündeki ağaca tırmanırken gördüğümü de hatırlıyorum.”

Sloane ikinci sınıftaydı, kapı komşusu Lucian ise son sınıftaydı. O zamanlar da şimdi olduğu gibi birbirlerine çok zıt karakterlerdi. Kasvetli düşünceleri olan kötü çocuk ve güzel, azimli inek kız. Bildiğim kadarıyla ikisi de Knockemout Lisesi’nin kutsal koridorlarında “merhaba” demenin ötesinde birbirlerini tanıdıklarını asla belli etmemişlerdi.

Oysa koridorların dışında başka bir hikâye vardı. İkisinin hiç paylaşmadığı bir hikâyeydi.

Sloane, Piper’ı uzattığı eline yaklaştırmaya ikna etmeye odaklanmıştı. “Hiçbir şey söylemedin.”

“İkiniz bu konuda konuşmak istemiyor gibiydiniz, ben de kendi haline bıraktım. Bunun sizi ilgilendirdiğini düşündüm,” diye açıkladım.

Boğazını temizledi. Bu ses köpeğin benim güvenli alanıma doğru kaçmasına neden oldu. “Evet, dediğim gibi bu uzun zaman önceydi,” dedi tekrar ayağa kalkarak.

“İnsanların senin işine burnunu sokması iyi hissettirmiyor, değil mi?”

Bana soğuk, kütüphaneci bakışını atarak kollarını kavuşturdu. “Eğer bir yere *burnumu* sokuyorsam bu birileri olması gerekeni yapmadığı içindir.”

“Öyle mi? Bana kalırsa, Luce ile aranızdaki bu düşmanlık sağlıklı değil. O yüzden belki bu duruma ben dahil olmalıyım. İkinizin bir çözüme ulaşmasına yardım etmeliyim.”

Burun deliklerinden kırmızı bayrak gören bir boğa gibi nefes verdi. Burnundaki hızma parladı. Bu çekişme otuz saniye kadar sürdü. "Of, tamam. Ben senin işine karışmayacağım, sen de benimkine karışmayacaksın," dedi.

"Şuna ne dersin?" diye karşılık verdim. "Ben senin mahremiyetine saygı duyuyorum, sen benimkine."

"Bana kelime oyunu gibi geldi"

"Öyle gelebilir, Sloaney Çokbilmiş. Biz arkadaşız, yıllardır öyleyiz. Anladığım kadarıyla hayatlarımız kesişmeye devam edecek. O yüzden belki her şeye burnumuzu sokmak yerine, ihtiyaç duyduğumuzda birbirimizin yanında olmaya odaklanmalıyız."

"Kimsenin yanında olmasına ihtiyacım yok," dedi inatla.

"Pekâlâ. Ancak Lina'yı elimizdekilere bir şans vermesi için ikna edemezsem benim bir arkadaş'a ihtiyacım olabilir." Ağzımı açtım ama ben elimi kaldırdım. "Kaybedersem muhtemelen bu konuda fazla konuşmak istemeyeceğim, yine de tekrar ortadan kaybolmamı engelleyecek bir arkadaş'a ihtiyacım olacağından eminim."

Sloane'un yüzü yumuşadı. "Yanında olacağım."

"Bana ihtiyacın olduğunda ben de senin yanında olacağım."

"Duvarımı tamir ettiğin için teşekkürler, Nash."

"Varlığın için teşekkürler, Sloaney."

Tam boya kutusunu kapatırken merkez telsizden anons geldi. "Müsait misin, şef?"

"Evet."

"Bacon Ahırları'ndan yine bir at kaçmış. Büyük, siyah bir aygırın 317 numaralı karayolunda güneye doğru dörtmala gittiğine dair birkaç ihbar aldık."

"Yoldayım," dedim iç çekerek.

"Onun kalbini lanet bir havuçla kazandığına inanamıyorum," dedim Tashi Bannerjee devasa Heathcliff'in dizginlerini, kılıcında buz torbası tutan Doris Bacon'a verirken.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Red Dog Çiftliği'nin doğu merasında, belimize kadar gelen otların arasında duruyorduk. Burası elli dönümlük bir at arazisiydi. Sahibinin çok katmanlı cilt bakım ürünü pazarlama işi battığı için iki yıldır boş duruyordu.

Aygır Heathcliff bugün pistte dolaşmak istemediğine karar vermiş, Doris'in kışına tekneyi basarak güneye doğru yola çıkmıştı. Yedi yüz kiloluk baş belası cipimin yolcu kapısını tekmelemiş, omzumdan bir ısırık almaya çalışmıştı. Sonrasında Tashi onu bir havuçla oyalayıp dizginlerini yakalamıştı.

"Sen yılanlarla ilgilen, şef. Atlara ben bakarım."

"Son sınıfta Heathcliff'in akrabalarından biriyle restoranın arabaya servis noktasına girdiğini hatırlıyor gibiyim," diye takıldım.

O da sırttı. "Bak nasıl işe yaradı."

Tashi ve Doris devasa atı rampadan yukarı çekerken mesafemi korudum.

Kürek kemiklerimin arasında bir karıncalanma hissedince arkamı döndüm. İki geyik aniden sıçradıktan sonra ormanın içinde kayboldu. Dışarıda başka hiçbir şey yoktu. Sadece otlar, ağaçlar, kırk çitler vardı. Ancak yine de bir şeyin veya birinin bizi izlediği hissinden kurtulamıyordum.

Doris, römorkun kapısını çarparak kapattığında toynakların metal vurma sesi duyuldu. "Rol yapmayı bırak, seni koca sersem."

"Belki Heathcliff'i daha yüksek çitleri olan bir çiftliğe satmanın zamanı gelmiştir," diye öneride bulundum.

Şoför kapısına doğru topallayarak giderken başını salladı. "Bunu aklımda tutacağım. Yardımlarınız için teşekkürler, şef ve Memur Bannerjee."

El sallayarak onu uğurladık. Kamyonu ve römorku mülkün araç yoluna çevirip otoyola yöneldi.

Aygır kulakları sağır edercesine kişniyordu.

"Sanırım az önce seni lanetledi," diye alay etti Tashi göçük aracıma doğru ilerlerken.

LUCY SCORE

“Hele bir denesin.”

Cebimde titreyen telefonumu çıkardım.

Lina: *Kasabadaki dedikodulara inanamayacaksın. Pek güvenilir olmayan bir kaynağa göre öğleden sonranızı cipinizle kasabada bir atı güderek geçirmişsiniz.*

Ben: *Sıradan bir at değildi. Korkunç Heathcliff’ti.*

Söz konusu atın ve göçük kapımın fotoğraflarını ekledim.

Lina: *Beni yemeğe götürdüğünde at gibi kokmasan iyi edersin.*

Ben: *Araya bir duş sıkıştırabilir miyim diye bakacağım. Bana işkence edeceğin elbiseyi seçtin mi?*

OTUZ SEKİZ

İLK BULUŞMA

Nash

“Bu çok klişe,” dedi Lina kapısını açtığında.

“İlk buluşma klişe değildir.” Sözcükleri telaffuz edebildiğime sevinmiştim çünkü giydiği şeyi fark ettiğim anda konuşma yetimi kaybetmiştim.

Kırmızı dudakları cilveli bir şekilde büzüldü. “Çoktan seks yapmışsan öyledir.”

Benden çaldığı nefesi yakalamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Kısa siyah bir elbise giymişti. Kolları uzundu ama eteği bacaklarının büyük bir kısmını açıkta bırakıyordu. Sırf ne renk iç çamaşırı giydiğini görebilmek için onu sırtıma atıp bulabildiğim ilk düz yüzeyin üzerine yatırmak istiyordum. Timsah desenli “becer beni” stilettoları kışkırtıcılığını gururla haykırıyordu. Ağır bir makyaj yapmış, göz kapaklarına gözlerini daha büyük ve günahkâr gösteren bronz tonlarda dumanlı bir far sürmüştü.

Çok güzeldi. Kendinden emindi. Ayrıca onu yatağa değil de yemeğe götürdüğüm için biraz huysuzdu.

Dünyanın en şanslı pisliğiydim.

“Tıraş olmuşsun,” dedi ben sessiz kalınca.

Elimi çenemde gezdirerek sırttım. “Daha yumuşak bir sürüş olur diye düşündüm.”

Gözleri hınzırca parlarken yanaklarına pembe bir renk yayıldı. "Sert olması umurumda değil," diye hatırlattı.

"Bunu kanıtlayacak çiziklerim var, melek," diye takıldım.

"Neden tüm bu randevu olayını atlayıp doğrudan *senin o bebek pürüzsüzlüğündeki yüzünü* test etmeye başlamıyoruz?" diye öneride bulundu.

Aletim ipleri efendisinin elinde olan bir kukla gibi tepki verdi.

"İyi deneme, bebeğim ama ilk buluşma deneyimini tam olarak yaşayacaksın."

"İyi. Ancak toplumun ilk buluşmada *seninle yatmamam gerektiğini* söylediğini belirtmek isterim," diye hatırlattı.

"Ne zamandan beri kurallara uyuyorsun?" diye alay ettim.

"Sadece bana uygun olduğunda."

İşte tam bu yüzden adil oynamayı göze alamıyordum.

Arkamda sakladığım küçük hediye kutusunu çıkardım. "Sana bir şey aldım."

Kutuya bir bombaymış gibi baktı.

"Hadi aç. Korkma."

"Korkmak mı?" dedi küçümseyen bir ifadeyle. Kutuyu elimden kaptı.

Kapağı açtığında yüzü bir an için yumuşadı. Sonra tekrardan dikkatli maskesini takındı. Beni içeri alıyordu ama sadece birkaç santimle. Ben ise daha fazla geri adım atmak istemiyordum.

"İlk buluşmada *seninle yatmamam gerekiyor. Senin de bana kesinlikle mücevher almaman gerekiyor.*"

Yürüttüğüm proje hakkında konuşmak ve Alex'e oyuncak bir rozet bırakmak için Xandra'nın yanına tekrar uğramam gerekmişti.

Kutunun içine yerleştirilmiş küpelere baktım. Narin altın zincirler keskin, parıltılı güneş ışıkları şeklini alıyordu. "Görünce aklıma sen geldin. Bunları hayatımı kurtaran kadın yaptı, bana hayatın yaşamaya değer olduğunu hatırlatan kadın da taksın."

Maskesi tekrar düştüğünde saf kadın mutluluğundan başka bir şey görmedim. "*Buna* nasıl hayır diyebilirim ki?"

“Bunlar sadece küpe, melek. Alyans değil. Ayrıca satışların bir kısmı yerel bir otizm vakfına gidiyor.”

Bir nefes alarak kutuyu bana geri uzattı. “Neden benimle oynadığın hissine kapılıyorum?” diye sordu sağ kulağındaki halkayı çıkarırken, sonra kutudan bir küpe aldı.

Uсталıkla deliği bulup küpeyi taktıktan sonra aynısını sol kulağına yaptı.

“Nasıl durdular?” diye sordu başını sallayarak.

“Çok güzel.”

Lawlerville’de havalı bir İtalyan lokantası seçmiştim. Üç ilçeden oluşan bölgedeki en iyi ev yapımı ekmeğe sahip oldukları veya “biz” olayını gizli tutmayı umduğum için değildi. Sadece dikkatimi dağıtacak bir şey olmadan sakın bir akşam yemeği yemek istemiştim. Lina’yı Knockemout’ta yemeğe götürseydim bütün kasabanın dedikodusuyla uğraşmak zorunda kalacaktık. Evde onun için yemek pişirseydim onu çıplak bırakmadan önce aperitifleri bile geçemeyecektik.

Ne yazık ki bu, Nolan’a akşam yemeği teklif ederek rüşve verdiğim anlamına geliyordu çünkü şerif bu gece izin almak istemiyordu.

Hiç değilse orada değilmiş gibi davranabileceğim kadar uzak bir masaya yerleşmişti. Bize yemek salonunun sessiz bir köşesine sıkışmış, yuvarlak bir loca verilmişti. Bu da birbirimizin karşısında oturmak yerine koltukta yan yana oturduğumuz anlamına geliyordu. Bozulmamış masa örtüsünün altında, bacağımı yakın olacağımız şekilde onunkine bastırmıştım. Ayağını keyifle bileğimin arkasına dolamıştı.

“Bu restorandaki her erkeğin içeri girerken ve otururken seni izlediği gerçeğine karşı bağışıklığın var mı?” diye sordum Lina zeytinyağı tabağına bir parça eklemek banarken.

Bakışlarını kaldırdığında o güzel gözlerinde bir ışıltı vardı. “Eğer dikkat çektiğimi fark edip etmediğimi soruyorsan farkındayım. Hoşuma gidip gitmediğini soruyorsan, duruma göre değişiyor. Bu gece nefret etmedim.”

Rol yapmaması hoşuma gitmişti. Onun dürüstlük anlayışını kavramaya başlamıştım. Ne yalan söylüyor ne de doğruyu söylüyordu. Kendini karşısındakine ya açıyor ya da kapatıyordu. Aradaki farkı artık anlıyordum.

“O kadar güzelsin ki, bazen sana doğrudan bakamıyorum,” diye itiraf ettim.

Ekmek dilimi tabağına düştü ve zeytinyağlı tarafı aşağıya geldi. “Kahretsin, Nash. Beni böyle gafil avlamayı bırak.”

Sırtarak kendi dilimime uzanırken omzumda tanıdık bir sızı hissetmediğimde şaşırdım. Bir önceki gece de bunu hiç fark etmemiştim. Görünüşe göre Lina’nın mucizeleri akıl sağlığıyla sınırlı değildi.

“Aklıma senden istediğim başka bir şey geldi,” dedi.

“Söyle bakalım.”

“Sen ve çocuklar tüm eğlenceyi yaşarken ben kenarda durmak istemiyorum. Ben de takımda olmak istiyorum. Hugo’nun bulunmasına yardım etmek istiyorum.”

“Melek, arabayı alacaksın,” diye direttim.

Bardağını alıp yudumlarken gözleri kısıldı. “Arabayı alacağımı biliyorum. Emin olmak istediğim şey, senin adamı bulman. Duncan Hugo’nun bir sabah uyanıp bugünün, tanıkları ortadan kaldıracağı gün olduğuna karar verebileceği korkusuyla yaşamak zorunda kalmanı istemiyorum.”

Hiçbir şey söylemedim çünkü onu ürkütmekten korkuyordum. Belki ne söylediğinin farkında değildi ama ben farkındaydım. Güvende olmamı istiyordu. Bunu gerçekleştirmek için bir takım da oynayacak kadar çok istiyordu.

Farkında olsun ya da olmasın bana değer veriyordu. Ben de istediğimi elde etmek için bunu kullanmaktan çekinmiyordum.

“Seni haberdar edeceğime söz verdim zaten,” diye hatırlattım
ma.

“Şimdi bana daha fazla söz vermeni istiyorum. İki düzineden fazla varlık kurtarma operasyonu planladım,” diye devam etti. “Bu operasyonların yarısını fiilen yürütmek için hazır bulundum. Kolluk kuvvetleriyle birlikte çalışma konusunda uzmanım. Ayır-
ca asla pes etmem.”

“Bavul hazırlamışsın,” diye belirttim.

Bir bakışla beni etkisiz hale getirdi.

“Ne?” diye sordum.

“Düşünüyorum.”

“Neyi düşünüyorsun?”

“Sana gerçeği söyleyip söylememeyi.”

“Karar vermek için enerjini harcama, melek. Bana her zaman doğruyu söyle.”

“Peki,” dedi narin bir omuz silkmeye. “Bavulumu hazırladım çünkü sen benden nefret ederken sana bu kadar yakın olmak çok acı veriyordu. Motele geri taşınacak, şirket yeni birini gönderene kadar bekleyecek, sonra şehri terk edecektim.”

Onu sonsuza dek kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı bilmek içime bir bıçak gibi saplanmıştı. Naomi ve Sloane onu durdur-
masaydı dün gece yaşanmayacaktı. Bu konuşma mümkün olma-
yacaktı. Onlara çiçek veya belki bir spa hediye çeki borçluydum.

“Özür dilerim, melek,” dedim. “Hızla düşüyordum ve bu düşüşün önüne geçmek için bulabildiğim her bahaneye sarıldım. Bana güvenemeyeceğini hissettirdiğim için özür dilerim. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım.”

Kalın ve koyu renkli kirpikleri teninde gölgeler oluşturuyordu. Ağırlaşmış gözkapaklarını kaldırıp bana baktığında nefesimi kesti.

“Düşmek derken,” dedi usulca.

“Sana düşmek, melek. Seni tekrar yatağa atmak yerine yeme-
ğe çıkardığım için gerçekten pişmanım.”

Kahkahası boğuktu. Önce doğru eğildiğinde göğsü yumuşak, baştan çıkarıcı bir şekilde koluma değiyordu. “Görev tamamlandı. Şimdi beni kullanacağını söyle, Nash.”

Parmaklarım şarap kadichinin sapına kilitlendi. Ne demek istediğini biliyordum ama çift imayı görmezden gelmek aletim için imkânsızdı. Kontrolü geri alma zamanı gelmişti.

“Her şey sırayla. İçine girdiğimde ağzından çıkan o kelimeleri tekrar duymak istiyorum. Bu konuda samimi olmanı istiyorum.”

Nefesi hızlanırken dudakları aralandı. “Anlaştık.”

“İkincisi, dahil olmak istiyorsan seni güvende tutmak için benim gerekli gördüğüm her önlemi almanı istiyorum. Bu pazarlığa açık değil,” dedim.

“Anlaştık,” dedi tekrar.

Ona bir kurt gibi baktım. “Biliyorsun, en son anlaşma yaptığımızda senin içindeydim.”

“Ve yatakta çıplak olmak yerine ilk randevumuz için yemeğe geldik. Sanırım çaktığımız beşlikle yetinmek zorunda kalacaksın,” dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Bu, tüm ilk randevuları sona erdirecek bir ilk randevuydu. Bunu içten içe biliyordum. Lina Solavita’da beni içine çeken, büyüleyen bir şeyler vardı. Onun tüm sırlarını, tüm güvenini istiyordum. Bunları bana isteyerek vermesini istiyordum. *Sonsuza kadar.*

Bu sadece bir çekim değildi. Daha fazlasıydı.

Konuştuk, güldük, flört ettik ve birbirimizin mezelerinden ısırlıklar aldık. Yemek uzadıkça birbirimize daha da yaklaştık.

Garson tatlıları tarif ederken sağ elim elbisesinin kısa eteğinin hemen altında, bacağındaydı. Parmaklarım sıcak teninde küçük daireler çiziyordu.

Lina, garsonun burbonlu ekmek tatlısı tarifini ilgiyle dinliyor-

muş gibi görünüyordu ama masanın altında, benim kötü kızım bacaklarını benim için biraz daha aralamıştı.

Beni davet ediyor, beni sınıyor ve kışkırtıyordu.

Aşağı bakmak istiyordum. Bakarsam sonunda iç çamaşırının rengini göreceğimi ve işkencenin yepyeni bir seviyesini deneyimleyeceğimi biliyordum ama kendi küçük işkencemi yapmanın zamanı gelmişti.

Bunu yapacağımı düşünmüyordu. Ancak Angelina Solavita'nın beni ayartabileceği pek çok şey vardı.

Garson fındıklı *cheesecake*'e övgüler yağdırırken parmak uçlarımı vaat edilen topraklara doğru kaydurdım. Lina sıçrayarak dizlerini kapatmaya çalışsa da artık çok geçti. Aradığım şeyi bulmuştum. İpeğin üzerindeki o nemli noktayı henüz görmemiştim ama hissedebiliyordum.

Elimin altındaki bacağı titriyordu.

"Sana ne iyi gelir, melek?" diye sordum.

Bana attığı bakışta şok ve saf arzunun güzel bir bileşimi vardı. "Ne?"

"Tatlı," dedim iki parmağımı o nefis ıslak noktaya bastırarak. "Bana ne istediğini söyle."

İki kez göz kırptı, sonra başını salladı. Garsona attığı gülümseme her zamanki çapkın kadın gülümsemesi değildi. "Bir dilim fındıklı *cheesecake* istiyorum. Paket olsun."

"Peki ya siz, efendim?" diye sordu.

İşaret ve ortaparmağımı kullanarak tangasının içinden amının dudaklarını birbirine bastırdım.

"Sadece hesap."

Başını sallayarak gözden kayboldu. Lina ellerini masa örtüsünün üzerinde yumruk yapmıştı.

"Bacaklarını aç." Emrim keskin bir fısıltıydı.

Tereddüt etmeksizin uyluklarını açtı.

"Daha geniş," diye emrettim. "Görmek istiyorum."

İtaat etti, kışını minderin kenarına kaydırarak bana oynama izni ve özgürlüğü verdi. Aletim kaya gibi sertleşmiş, dışarı çıkmak için yalvarıyordu.

Kırmızı. Tangası kötü kız kırmızısıydı. Parmaklarımı amını örtten şeridin altına kaydardım.

“Nash,” diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Bana ihtiyaç duyarken adımları söylemesine bayılıyordum.

“Havalı bir restoranda kötü kız oyunlarını oynayabileceğini ve benim buna katılmayacağımı mı sanıyorsun?”

“Şey... evet,” diye itiraf etti titrek bir kahkaha atarak. Masanın altında kalçasını öne doğru iterek daha fazla baskı için yalvardı.

Onu bu masaya doğru eğip elbisesini beline kadar sıyırmak istiyordum.

Parmaklarımın ucuyla onun kaygan küçük tomurcuğunun etrafında dolaştım. “Eğer seni hemen burada rahatlatırsam, söz ver bana...”

“Her şeyi yaparım,” diye inledi, elimin altında kıvranıyordu.

Tanrım, onun teslimiyet sesine bayılıyordum. Aletimin ağnmasına neden oluyordu.

Biraz daha eğilip yaklaştım, böylece göğsü koluma yapıştı. Dudaklarım kulağına değiyordu. “Eve gittiğimizde beni yine olabildiğince derinine alacağına söz ver.”

“Söz,” diye fısıldadı anında. Sonra hınzırca gülümsedi. “Tatlım gelmeden önce beni boşaltabilirsen bu iyiliğinin karşılığını vereceğimden emin olabilirsin.”

Meydan okuma kabul edildi.

“Açabildiğin kadar aç, melek.”

Bunu başarmak için dizini bacağımın üstüne attı. Bacaklarını iyice ayırdığında iki parmağımı onun kaygan, sıcak ıslaklığına soktum.

Hafif iniltisi aletimin acıyla seğirmesine neden oldu. Ben de üçüncü bir parmak ekledim.

“Tanrım,” diye inledi.

İŞIKTAN SARLADIĞIMIZ ŞEYLER

“İleri geri gitme,” diye uyardım omzuna masum gibi görünen bir öpücük kondurarak. “Kıpırdama, yoksa bu restorandaki herkes masanın altında neler olduğunu öğrenecek.”

Dudağını ısırp hareket etmeyi bıraktı.

“İşte benim kızım,” diye fısıldadım ve başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim.

“Ah, Tanrım,” diye inledi.

Parmaklarımı okşayan titremeler bana bilmem gerçeken her şeyi anlatıyordu. “Şimdiden boşalmaya hazırsın. Değil mi, Angelina?”

“Bu senin hatan,” dedi sessizce. “O lanet olası iyi adam kıyafetini giymişsin. Lanet olası ilk randevun, lanet olası ‘bunları gördüm ve aklıma sen geldin’ küpelerinle birlikte.”

Elimin darbeleri karşısında hafifçe sallanıyordu, bacakların açık kalmak için zorlanıyordu. Parmaklarım onun ıslaklığıyla kaplanmıştı. Başparmağımla biraz daha baskı uyguladığımda sanki tetiği çekmiş gibi oldum.

Gözlerini kapattı, kendini bırakmadan önce içindeki her şeyin sertçe kilitlendiğini hissetme ayrıcalığına sahip oldum. Lina parmaklarımın üzerine bir havai fişek gibi patlayınca kendimi lanet olası bir kahraman gibi hissetmemi sağladı. İçine sokmaya devam ettim, başparmağımı hassaslaşmış tomurcuğun üzerinde kaydurdum. Bacakları titreyerek bana yaslandı. Boşaldı, boşaldı ve boşaldı.

Diğer avucumu ereksiyonuma dayamış, hissettiğim kadar patlamaya yakın olmamak için dua ediyordum.

“Siktir,” dedi Lina nefes nefese. Parmaklarım hâlâ içindeydi.

“*Cheesecake*’iniz ve hesabınız,” dedi garson.

“Yanlış mı anlıyorum, yoksa sinirli misin?” diye sordu Lina arabasının direksiyonuna geçtiğimde.

Onu yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak otoparka götürmek zo-

runda kalmıştım. Parmaklarımla beccermemden dolayı bacakları hâlâ titriyordu. Neyse ki Nolan tuvaletteydi ve şükürler olsun, Nolan tuvalete gittiği için kaçtığımızı görmemişti.

“Sinirli değilim,” diye çıktım. Elimde hâlâ onun ıslaklığı vardı, bu da lanet olası durumuma hiç yardımcı olmuyordu.

“Ben sadece sana takılıyordum. Bu kadar ileri gitmesini istememiştım ama kahretsin, ateşli çocuk. Beni şaşırtmaya devam ediyorsun.”

“Bebeğim, şu anda evden bu kadar uzakta olduğumuz için sinirli olan tek şey aletim.”

Aletimin zonklayışını kafamın içinde bile hissedebiliyordum. Otuz dakikalık eve dönüş yoluna nasıl dayanacaktım?

“Ahh.” Ben vitesle takıp gaza yüklenirken kelimeyi uzattı. Otoparktan çıkıp yola koyulurken araba savrulmuştu.

“Nolan’ı beklememiz gerekmiyor mu?” diye sordu.

Cevap olarak hırladım. Yakında biraz rahatlamazsam aklımı kaçıracağımdan korkuyordum. Benim için bacaklarını ardına kadar açarak sertçe boşalmıştı, üstelik insanlarla dolu bir restorandaydık. Artık aletimde fermuarımın izini taşıyordum.

“Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim,” dedi emniyet kemerini çözerek.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordum sertçe. “Emniyet kemerini geri tak.”

“Ama takarsam *bunu* yapamam.”

Konsolun üzerinde uzanıp parmaklarını kemerime doladığımda başımın ciddi bir belada olduğunu anladım.

Aletim taş kesilirken derin bir nefes aldım.

“Angelina,” diye uyardım.

O çevik parmaklar kemerimi ve fermuarımı saniyeler içinde açmıştı. “Bu gece tüm yasalara uymayacaksın, değil mi?” diye alay etti.

“Sutyenini çıkar,” dedim gaza yüklenirken.

“Sutyen takmadım.” Bu bilgiyi, zonklayan ereksiyonumu eliyle sardığı sırada paylaşmıştı.

“Lanet olsun!”

“Gözlerini yoldan ayırma, ateşli çocuk.”

Bu imkânsız olacaktı. Özellikle de sağ elimi elbisesinin yakasına sokup o mükemmel göğüslerini görebilmek için aşağı doğru çektikten sonra mümkün değildi.

Hınzırca gülümseyerek başını kucağıma indirdi. O sıcak dudaklar aletimin tepesinde açılmaya başladığı an kendimi kaybettim. Dili sıcak, ağzı kaygandı ve eliyle aletimi sıkıca kavramıştı. Angelina Solavita unutulmaz bir deneyim yaşatacaktı.

Ağzıyla eli aletimin üzerindeyken dudaklarımdan ummadığım kadar vahşi bir inleme döküldü. Pantolonum, emniyet kemeri ve direksiyon tarafından hapsedilmiştim. Üstümde çalışmasına izin vermekten başka bir şey yapamıyordum. Ay ışığının aydınlattığı ıssız otoyol önümüzde uzanıyordu ama ben zar zor görüyordum.

Aletimi saran ateşli ağız dikkatimi dağıtıyordu.

Çıplak memesini avuçlamak için bir elimi bedeninin altına soktum. İniltisi aletimi titrettiğinde başımı koltuğa yasladım. Dizlerimle bir yandan kapıya, diğer yandan da konsola doğru bastırıyordum.

Mükemmel ritmi yakalamıştı. Aklımı ve kendimi kaybetmek üzere olduğumu biliyordum. Serbest kalma arzusu tehlikeli bir şekilde çalkalanarak taşaklarımın gerilmesine neden oldu.

“Siktir.”

İçine girmek istiyordum. Hareket etmek istiyordum ama yapamıyordum.

Lina hiçbir şey demeden ağzını ereksiyonumdan çekti. Kırmızı, ıslak dudaklarla tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Ciddi misin, ateşli çocuk? Doksan kilometrelik hız sınırı olan yerde elli beşle mi gidiyorsun?”

Onu saçlarından nazikçe yakalayıp tekrar kucağıma ittim. “Kapa çenenin ve em, bebeğim.”

Ağız aletime değıdiği anda direksiyonu sağı kırarak yolun kenarına çektim. Onun üstünden uzanıp vites küçültmek biraz manevra gerektirmişti ama tamamen durmayı başardığımda arabayı boşa alıp el frenini çektim. Koltuğumu yatırmak için kolu çekerken etrafımızdaki toz yükselmeye devam ediyordu.

İki elimi başına koyup hızını ayarladım. Konsolun üzerinden biraz daha uzandı. Memeleri gösterge panelinin ışığında zıplıyor, ağız aletimden hiç ayrılmıyordu.

Aldığım zevk gittikçe artıyordu.

Onu uyarmak istedim ancak kelimeleri çıkaramadım. Konuşmak için gereken nefesi bile alamıyordum. Bir bakıma panik de böyle hissettiriyordu ama bu bambaşka bir dünyaydı. Bu, uğruna her şeyden vazgeçebileceğim bir şeydi. Lina, uğruna her şeyden vazgeçebileceğim biriydi.

Bu korkutucu düşünceyle *sertçe* boşaldım. Spermim aletimden ateş gibi fırlayarak Lina'nın beni bekleyen ağızına doğru serbest kaldı. Bağırması olmalıydım. Gaz pedalına basmış olmalıydım çünkü motor kırmızı çizgiye doğru hızlandı. Saçlarını sıkıca kavramıştım, duracak gibi değildim. Geldiğim sürece duramazdım.

Bitmek bilmiyordu. Ağız beni emiyor, sanki onsuz yaşayamayacakmış gibi her spermimi yakalıyordu.

“Bebeğim,” dedim nefes nefese koltuğuma yaslanırken.

Onu tutup geri çekene kadar ağız, aletimin hassas ucunda kalmaya devam etti. Saçları darmadağınktı. Gözleri büyük ve cam gibiydi. Dolgun memeleri, içine çektiği her nefeste hipnotik bir şekilde sallanıyordu. O lanet olası ağız şişkin, pembe ve ıslaktı.

Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Onu kollarının altından tutarak kucağıma çektim, başını göğsüme yasladım. Bana doğru kıvrıldığında ikimiz de sanki bir kilometre koşmuşuz gibi nefes alıyorduk.

“Tanrım, bebeğim. O ağızını bir silah olarak kaydettirmelisin,” dedim.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Alçak sesle, boğuk bir kahkaha attı. “Beni bir restoranın ortasında boşalttığın için bunu ödeme olarak kabul et.”

Bir elimle saçlarını okşadım. “Seni bilmem ama ben bunun oldukça başarılı bir ilk randevu olduğunu söyleyebilirim.”

“İkincisine hayır demezdim.”

Memesini avuçlayıp sıktım. “Bu sefer eve sipariş vereceğiz,” dedim.

Tam o sırada dikiz aynasında yanıp sönen ışıkları fark ettim.

“Lanet olsun.”

OTUZ DOKUZ

TÜM EKİP BURADA

Lina

“Kötü örnek oluyorsun,” diye yakındı Nash anahtarlarını karıştırırken.

“En azından sadece Nolan vardı,” diye hatırlattım ona, daire kapısını açmasını bekliyordum.

Nash’in ABD’li şerif bakıcısı restoranın tuvaletinden döndüğünde gittiğimizi fark etmiş, buna hiç memnun olmamıştı. Sadece sürücü tarafındaki cama doğru yürüdüğünde durumu biraz daha eğlenceli bulmuştu. Ne yaptığımızı anlamak için beyin cerrahı olmaya gerek yoktu.

Nash kapıyı açarak önce benim girmemi işaret etti. Piper beni kapıda karşıladı. Ağzında küçük, pelüş bir polis köpeğini gururla taşıyordu.

“Bu yeni.” Eğilip tel tel tüylerini karıştırdım.

“Amazon’da gördüm,” dedi Nash kapıyı kapatıp anahtarlarını kancaya astı.

“Sertleşmediğin oluyor mu hiç?” diye sordum pantolonundaki bariz duruma dikkat çekerek.

Düpedüz şeytanca sırıtarak bana doğru uzandı. “Seçme hakkın var.”

“Anlat.”

“Ya burada kapıya karşı sana oral seks yaparım ya da yatak odasında.” Elleri çoktan elbisemin eteğine uzanmıştı.

“Dur. Dur. Dur.”

Hakkını vermeliydim, hemen durdu. “Sorun nedir?”

“Yeni, pürüzsüz yüzünü bir test sürüşüne çıkarmayı çok ama çok istesem de...” Başımı salladım. “Bunu söylediğime inanamıyorum. Sanırım konuşmamız gerekiyor.”

Nash’in dudakları kıvrıldı. “O şarabın içine ne koydular öyle?”

Ellerimi saçlarımın arasına soktum. “Belli ki uzaylılar tarafından kaçırıldım ve pek inandırıcı olmayan bir klonla değiştirildim. Ancak orgazm olmakla meşgul olduğumuz için konuşamadık.”

“Ne hakkında?”

“Hugo’yu alt etme planı hakkında. Katılmak istediğimi söylediğimde ciddiydim. Her ne kadar seni tekrar tekrar arzulasam da bu önemli. Sihirli aletinle dikkatimi dağıtmana izin vermeyecek kadar önemli.”

Gözlerindeki alev alev yanan tutku yerini eğlenceye bıraktı. “Sen türünün tek örneğisin, melek.”

“Hıhı, Doğrucu Seksi. İltifatlarla dikkatimi dağıtma. Ben Piper’ı dışarı çıkarırken sen de ekibi topla.”

“Şimdi mi?”

Piper’ın tasmağını aldım. “Evet. Şimdi,” dedim kararlılıkla.

Sokağın etrafında Piper’la yaptığımız yürüyüşten döndüğümde rahatsız edici bir vicdan azabı hissediyordum. “Nash? Herkes buraya gelmeden önce sana söylemem gereken bir şey var.”

Nash masanın yanına koyduğu beyaz tahtanın üzerine Duncan Hugo’nun fotoğrafını asıyordu. “Ne oldu?”

Doğru şeyi yaptığımdan oldukça emindim ama onun bunu böyle görmeyebileceğini hissediyordum. “Pekâlâ. Kalbimin durduğu o olaydan sonra okula pek uyum sağlayamadım. İş dışında da hiçbir zaman sosyal olarak bir yere ait olamadım.”

Artık dikkatle beni izliyordu.

“Sanırım söylemeye çalıştığım şey, bu işte yeni olduğum. Aramızda her ne oluyorsa ben yeniyim. Naomi ve Sloane gibi arkadaşlar edinme konusunda da yeniyim.”

Nash gözlerini yavaşça kapattıktan sonra yeniden açtı. Kaşlarının arasındaki noktayı ovuşturdu. “Ne yaptın, Angelina?”

“Sadece beni dinle,” diye başladım. Ancak kapı gürültüyle çalmaya başlayınca sözüm kesildi. Piper, Nash’e doğru koştu.

Onu içeri alırken Knox, “Yarın okul günü ve saat dokuz,” diye yakındı.

“Evcil Knox Morgan’dan Özlü Sözler kategorisinden iki yüz dolarlık bir soru almak istiyorum, Alex*,” diye takıldım. Tam kapıyı kapatırken Lucian eşikte belirdi. “Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?” diye sordum.

“Bugün uzaktan çalıştım. Buradaydım.”

“Takım elbiseyle mi uzaktan mı çalıştın?”

“Güzel küpeler,” dedi.

Kuşkuyla gözlerimi kıstım. “Bana neden iyi davranıyorsun?”

“Bunun yüzünden.” Omzumun üzerinden, kardeşine bira ikram eden ve bunu yaparken gülümseyen Nash’e başıyla işaret etti. “Sakın batırma.”

Arkadaşlarının yanına geçti, ben de suçluluk duygusuyla kapıyı kapattım. “Evet, çocuklar. Başlamadan önce muhtemelen hepinize söylemem gereken...”

Bir kez daha çalan kapıyla bölündüm.

Lucian Piper’ı, Nash’in bacaklarının arkasından çıkarmaya çalışmayı bırakıp kaşlarını çattı. “Graham mi o?”

“İçeride olduğunuzu biliyoruz.” Sloane’un sesi kapının diğer tarafından geliyordu.

Nash bana ve kapıya doğru yöneldi.

“Ben de size bunu söylemek istiyordum,” dedim kolundan tutarak.

* *Jeopardy!* adlı yarışma programına gönderme yapılıyor. (c.n.)

Gözetleme deliğinden baktıktan sonra bana, “*Bunu yapmış olamazsın,*” dermiş gibi bir bakış fırlattı.

“Yaptım,” diye itiraf ettim.

“Ne yaptın?” diye sordu Knox kollarını kavuşturarak.

“Bunu,” dedi Nash. Naomi, Sloane ve Bayan Tweedy’ye kapıyı açtı.

“Tamam. Açıklığa kavuşturmak gerekirse Bayan Tweedy’ye mesaj atmadım.”

Knox endişeliydi. Lucian cinayet işlemeye hazır görünüyordu. Nash ise bana bakıp gözlerini devirdi.

“Papatya, bebeğim, burada ne halt ediyorsun?” diye sordu Knox aralarındaki mesafeyi kapatarak.

Kollarını güzel mor kazağının üzerinde kavuşturdu. “Lina bize mesaj attı.”

Ekose pijama ve ona uygun bir üst giymiş olan Sloane ellerini kalçalarına koydu. “Siz pislikler her ne halt peşindeyseniz bizi dışarıda bırakamazsınız.”

“Ben sadece gözetleme deliğimden bakınca parti zannettiğim için buradayım. İçki getirdim,” dedi Bayan Tweedy bir şişe viskiyi havaya kaldırarak.

Üç huysuz erkeğin bakışları üzerime çevrilince irkildim.

“Angelina,” diye başladı Nash.

Ellerimi kaldırdım. “Beni dinleyin. Bu durum, Bayan Tweedy dışında hepimizi öyle ya da böyle ilgilendiriyor. Naomi ile Sloane’un neler olup bittiğini bilmeye hakları var. Bu konuda ne kadar çok kafayı bir araya getirebilirsek, kasabada ne kadar çok gözümüz ve kulağımız olursa o kadar iyi hazırlanmış oluruz.”

Adamlar bana ters ters bakmaya devam etti.

“Kimse bu kasabayı ve içinde neler olup bittiğini Sloane’dan daha iyi bilemez. Naomi de hedef olarak buraya gelmeyi hak etti. Dışarıda kalmamalı. Ne kadar çok şey bilirse o kadar güvende olur, Waylay’i o kadar iyi koruyabilir,” diye ısrar ettim.

Naomi, “Ne oluyorsa beni bunun dışında bırakmayacaksın. Kız kardeşim veya onun boktan eski sevgilisiyle bir ilgisi varsa neler olup bittiğini bilmeyi hak ediyorum,” diye directti Knox’a.

“Bu konuda endişelenmene gerek yok, papatya,” diye güvence verdi Knox onu kollarından hafifçe kavrayarak. “Bu iş bende. Sen ve Way’i koruyacağım. Bu işi halledeceğim konusunda bana güvenmelisin.”

Naomi’nin yüzü bir an için yumuşadıktan sonra tekrar huysuzlaştı. “Senin de *bana* güvenmen gerek. Çocuk değilim ben. Tam bir açıklamayı ve benimle açıkça iletişim kurulmasını hak ediyorum.”

Sloane başparmağını Naomi’ye doğru salladı. “Evet. Dedigi gibi.”

“Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Kendi işine bakmayı ne zaman öğreneceksin?” Sloane’a hitap ederken Lucian’ın sesi neredeyse ürpereceğim kadar soğuktu.

En azından koca adam bir kez olsun benden başka birine kızmıştı.

Ancak Sloane, Rollins’in dondurucu etkisine karşı bağışıklık kazanmış gibi görünüyordu. “Kapa çeneni, şeytan. Bu benim kasabamı ve değer verdiğim insanları ilgilendiriyorsa, beni de ilgilendirir. Bunu anlamamı beklemiyorum.”

Karşılıklı bir bakışma yarışı başlatmışlardı. Aralarındaki boy farkı göz önüne alındığında ilk kimin boynunun ağrıyacağını merak ettim.

Nash bana yaklaşarak bileğimden tuttu. “Bize bir saniye müsaade edin,” diyerek beni yatak odasına sürükledi. Kapıyı kapatıp beni kapıya doğru itti ve sonra avuçlarını başımın iki yanına koyarak beni sıkıştırdı. “Açıkla.”

“Kızgın görünüyorsun. Belki daha sonra konuşmalıyız?”

“Şimdi konuşacağız, melek.”

“Bilmeye hakları vardı.”

“Neden benimle konuşmadan önce onlarla konuştuğunu anlat.”

“Dürüstçe mi?”

“Değişiklik olması açısından bir de onu deneyelim,” dedi düz bir sesle.

“Böyle durumlarda sadakat hiyerarşisinin ne olduğundan gerçekten emin değilim. Naomi ile Sloane uzun zaman sonra edindiğim ilk gerçek arkadaşlarım, bu konuda hiç tecrübem yok ama senden bilgi saklamamın seni ne kadar incittiğini biliyorum. Sen gidip bensiz komplo kurduğunda bunu anladım. Ayrıca...”

Kalçamı, kendi kalçasıyla sertçe kapıya sabitledi.

“İçeride seks mi yapıyorlar?” Knox’un diğer odadan sorduğunu duydum.

“Ayrıca ne?” diye sordu Nash.

“Ayrıca bilmeleri gerekiyor. Kızgın olmanı anlıyorum. Bunu önce sana söylemediğim için özür dilerim.”

“Bunu takdir ediyorum, haksız da değilsin,” diyerek saçlarını dizlerimin bağı çözülecek kadar nazik bir hareketle geriye doğru taradı.

“Değil miyim?”

Ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. “Hayır ama bir dahaki sefere önce konuşalım.”

Sadece yakışıklı değil, bir o kadar da *iyiydi*. Bu adama A ile başlayan şeyden olursam şaşırırmazdım.

Başımı salladım. “Tamamdır.”

Eliyle yüzümü kavradı. “Sen ve ben bu işte birlikteyiz. Kararlarımız birbirimizi etkilediğinde *birlikte karar alırız*. Anladın mı?”

Başımı kuvvetle salladım.

“Güzel,” diyerek beni kapıdan uzaklaştırdı. Kıçıma sert bir tokat attı. “Bu da alt beşlik olsun.”

“Ah!”

“Ya Lina Nash’i tokatladı ya da Nash ona şaplak attı,” dedi Sloane diğer odadan.

“Şimdi oraya geri dönüp bu işi çözelim. *Birlikte*,” dedi Nash kararlı bir şekilde.

“Tamam.”

Bir anlığına duraksadı. “Dışarı çıkmadan önce bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?”

Ağzımı açtığım anda ön kapı bir kez daha çalındı. “Yemin ederim bu benimle ilgili değil,” dedim.

Sırtarak yatak odasının kapısını açtı.

Nolan içeri girince Knox kapıyı arkasından kapattı. Şerif şöyle bir durup toplantıya, beyaz tahtaya ve Bayan Tweedy’nin bir sürahi eski moda içkiyi karıştırmasına baktı. “Bundan nefret edeceğim, değil mi?”

“Benim nefret ettiğim kadar değil,” dedi Knox ona.

“Merhaba, Nolan,” dedi Sloane güzel bir gülümsemeyle.

“Selam, çöreğim.”

Lucian sessizliğini korudu ama “patlamak üzereyim” hissi odada neredeyse gözle görünür bir hal almıştı.

“Biraz daha bira getireyim,” dedim Lucian ile hayatının tehlikede olduğunun farkında değilmiş gibi görünen Nolan’ın arasına girerek.

“Temel bilgilere sahipsin. İşler ciddileşmeden önce kaçmak için son şansın bu,” dedi Nash ben mutfığa doğru ilerlerken. “Varsın ya da yoksun.”

“Varım,” dedi tereddüt etmeden.

“Nolan, bu başını ciddi bir belaya sokabilir,” diye uyardım buzdolabından altılı bir paket çıkararak. “Patronların bu işe karışmandan hoşlanmayacak.”

Nolan kollarını iki yana açtı. “Fark ettin mi bilmiyorum ama işim berbat. Evliliğime mal oldu. Genel olarak dünyaya dair tüm umutlarımı yok etti. Tek yıldızlı, hamamböcekli motellerde uymak sırtımı mahvetti. İstifa dilekçemi çoktan hazırladım, sadece yukarıya gönderecek kadar sarhoş olmayı veya bıkmayı bekliyorum. Ayrıca bebek bakıcılığı yapmaktan yoruldum.”

Nash'le bakiştık, başını salladı. Nolan'a bir bira uzattım. "Takıma hoş geldin."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama ben de takımdayım." diye duyurdu Bayan Tweedy.

Nash'e doğru omuz silktiğimde gözlerini devirerek karşılık verdi. İkimiz de onu kovmanın kolay bir yolu olmadığını biliyorduk.

"Peki," dedi Nash ona. "Ama bu gece duyduğun hiçbir şeyi başka yerde tekrarlamayacaksın. Ne spor salonundaki çetene ne de poker arkadaşlarına. Hiç kimseye."

"Şşş. Çoktan anladım. Şimdi gerçekleri konuşalım."

Knox, "Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldanarak Naomi için bir sandalye çekti.

Viski ve biralarımızı yudumlayarak masanın etrafına oturduk. Nash hepimize son birkaç günde yaşananları anlattı, ardından hazırladıkları temel planı açıkladı.

Bitirdiğinde Sloane, "Bundan nefret ettim," dedi.

Naomi gözlerini kocaman açmış Knox'un elini tutuyordu. "Ciddi olamazsın, Nash. Kendini yem olarak ortaya atamazsın. Bir keresinde seni neredeyse öldürüyordu."

"Bu sefer buna hazır olacağım," dedi Nash nazikçe.

"Hepimiz hazır olacağız," diye söz verdim.

Naomi yalvaran gözlerini Knox'a çevirdi. "Ama Nash bir hedef ve bitmemiş bir işse, Way de öyle."

"Sen de öylesin," dedi Lucian.

Knox onu kendi tarafına çekti. "Bana bak, papatya. İkinize de kimse yaklaşmayacak. Sana söz veriyorum. Önce beni geçmeleri gerekir ve kimse beni geçemez."

"Nash'i vurdu," dedi gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Onda da ikinci bir şansı olmayacak," diye söz verdi Knox. Bakışları kardeşine kaydı, uzun uzun bakiştılar.

Naomi gözlerini kapatarak Knox'un göğsüne yaslandı. "Bütün bunların kız kardeşim yüzünden olduğuna inanamıyorum. Bunu hepinizin başına ben getirmişim gibi hissediyorum."

“Başka bir yetişkinin kötü kararlarının sorumluluğunu alamazsın,” dedi Nash. Bakışları bana kaydı. “Tek yapabileceğin kendin için iyi kararlar almaya çalışmak.”

“Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum,” dedi Knox. “Bunların hiçbirisi cumartesi günkü düğünden önce olmayacak. Hiçbir şey papatyanın gününü mahvedemez.”

Naomi ona doğru eğildi. “Bu senin de günün, Knox.”

“Aynen öyle. Hiçbir şey, hiç kimse bunu mahvedemeyecek. Anlaştık mı?” Masanın etrafına bakarak her birimizin onayını aldığına emin oldu.

“Pazartesi günü harekete geçeriz,” dedi Nash.

“Tamam. O zaman hazırlıklar hakkında konuşalım,” diye öneride bulundum.

Nash başını salladı. “Hepimiz takımın bir parçasıyız. Hepimizin yapması gereken bir iş var, yoksa neden buradayız?”

“Çünkü Lina koca ağzını açıp onları da bu işin içine sürükledi,” dedi Knox.

“Lina seni bir hafta kanepede yatmaktan kurtardı, ki bu konuda beni bilgilendirmeyerek sıvışsaydın bunu hak etmiş olacaktın. Bu yüzden ona teşekkür etmelisin,” dedi Naomi.

Knox bana bakarak ortaparmağıyla gözünün kenarını ovuşturdu. “Teşekkürler, Leens,” dedi.

“Rica ederim.” Tatlı bir sesle konuşurken ortaparmağımı göstererek kadehimi kaldırdım.

“Hadi yapılacaklara geri dönelim,” dedi Nolan.

Nash, “Devam et,” diyerek beni yönlendirdi.

Gözlerimi kırptım. “Ben gerçekten... ben rahat değilim...”

“Ama ne yapılması gerektiğini biliyorsun,” diye ısrar etti.

“Doğru,” dedim. “Tamam o zaman. Nash, Lawlerville Polisi’nin federaller olaya dahil olmadan önce başlattığı dava dosyasına ulaşacaksın. Belki orada Hugo’nun nereye gittiğini bize söyleyecek bir şeyler vardır.”

Başıyla onayladı, ben de bir nefes verdim. "Devam et," dedi Nolan'a döndüm. "Nolan, sen de cazibeni ve bağlantılarını kullanarak federallerin Anthony Hugo'ya karşı açtığı dava hakkında ne tür bilgiler edinebileceğini araştır. Onlara bilgiyi kim veriyor, nasıl elde ediyorlar?"

"O iş bende," dedi bıyığını sıvazlayarak.

"Sloane?"

"Hazırım," dedi çantasından çıkardığı not defterinin üzerinde bir kalem tutuyordu.

"Kasabadaki insanların Duncan Hugo ve yandaşları için tetikte olmasını istiyoruz. Ne kadar erken uyarı alırsak hazırlanmak için o kadar çok zamanımız olur. Grim, Hugo'nun adamlarını izlemeye devam etmeyi kabul etti. İçlerinden biri bize doğru gelirse haberimiz olur ama burada gözlerini ve kulaklarını açık, ağızlarını kapalı tutabilecek insanlara ihtiyacımız var."

"Ay! Beni seç! Beni seç!" Bayan Tweedy oturduğu yerden yarı yarıya kalkarak ellerini hevesli bir öğrenci gibi kaldırdı.

"Pekâlâ. Bayan Tweedy ilk resmi casusumuz," dedi Sloane.

Knox yaşlı kiracısına, "Yani bu konuda kimseye gevezelik edemezsin," diye hatırlattı.

"Ne zaman boşboğazlık edeceğimi ve ne zaman çenemi kapalı tutacağımı bilirim," diye karşılık verdi.

"Bu konuda boşboğazlık yapmayacaklarına güvenebileceğin insanları seç. İhtiyacımız olan son şey bütün bir kasabanın kavga peşinde koşması," diye uyardı Nash, Sloane'u.

"Belki ağız kalabalık birkaç dedikoducuya birkaç masal anlatabiliriz, böylece nedenini tam olarak bilmeden tetikte olabilirler," diye önerdi Bayan Tweedy.

"Bu nasıl olacak?" diye sordum.

"Yüzü Dövmeli Adam'ı ele alalım. Dino'daki Neecey'ye, yüzü dövmeli bir adamın bir sürü hippy apartman dairesi ve elektronik sigara dükkânı inşa etmek için dönümlerce tarım arazisi satın almak istediğini duyduğumu söyleyebilirim."

“Bu hiç de fena bir fikir değil,” dedi Lucian ve Sloane aynı anda. Gerilimli bir an boyunca uzun uzun bakiştılar.

“Knox,” diye devam ettim.

Naomi’nin yanında durmaya devam ediyordu, dövmele kollarından birini onun omuzlarına dolamıştı. “Söyle bakalım, patron.”

“Yerel güvenlik. Senin ve Nash’in evindeki sistemi güçlendirin. Lucian, telefonlarını kaybetmeleri ihtimaline karşı Nash, Naomi ve Waylay’i takip etmenin bir yolunu bulabilir misin?”

Nash’in gözleri tekrar bana döndü. “Şimdi bir dakika bekle. Zaten federal bir gölgem var...”

“Tartışmaya zahmet etme,” dedi Naomi ona. “Eğer bu Waylay ve benim almamız gereken bir önlemse sen de almak zorundasın.”

“Yardımcı olabilecek bazı ilginç teknolojilere erişimim var,” diye gönüllü oldu Lucian.

“Harika. Knox, bu konuda Lucian’la birlikte çalış,” dedim.

“Benden ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Naomi bana. “Beni bu işin dışında bırakmayı aklından bile geçirme.”

Yardım için Nash’e baktım.

“Nefsi müdafaa,” dedi. “Sen ve Waylay Fi’nin *jujitsu* eğitmeninden özel ders alacaksınız.” Knox tartışmak için ağzını açtı ama Nash başını salladı. “Hugo ikinize de yaklaşmayacak. Ancak yine de hiç risk almayacağız.”

“Diz-taşak-burun repertuarımı geliştirmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Naomi.

Sloane esneyerek saatine baktı. “Pekâlâ. Görev dağılımımızı yaptık. Hadi şu pisliği haklayalım.”

Masanın etrafında anlaşma mırıldanmaları yükseldi.

Bayan Tweedy viskisinin kalanını gürültüyle höpürdeterek içti.

“Hadi, papatya. Seni yatağa götürelim,” dedi Knox.

Bunu söyleme şekli ve kadının ona bakışı, ikisinin de aklındaki son şeyin uyku olduğunu düşündürdü.

Sloane not defterini çantasına geri koydu. "Bir WhatsApp grubu kuracağım, böylece herkesi güncel tutabiliriz."

"İyi fikir," dedi Nash.

Nash başını mutfığa doğru sallayarak, "Graham," diye seslendi Nolan'a.

"Konuşabilir miyiz?" dedi Lucian dirseğimin dibinde belirmişti.

"Ne oldu?"

"Gerçek görevim ne?"

Kendini beğenmiş bir şekilde yavaşça gülümsedim. "Takımımızı destekliyor bile olsa bir ABD şerifinin önünde bu soruyu sormak istemedim."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ürkütücü gölge istihbarat ağını, adı ve resmi olmayan bir adamı bulmak için kullanabilir misin?" Duncan'ın yüzü bilinmeyen, kullan at telefonlu arkadaşımı anlattım. "İzini süremediğim tek kişi o. Bu da bana bulmamız gerekenin o olduğunu düşündürüyor."

"Elinizdeki her şeyi bana gönderin, ben de ekibimi hemen harekete geçireyim."

"Güzel. Sloane'a göz kulak olmaya ne dersin? Geri kalanımız ya bununla başa çıkmak için eğitim aldık ya da eğitilmiş biriyle yaşıyoruz. Sloane tek başına, şehirdeyken onun yanındaki evde kaldığın için en uygun aday sensin."

Lucian'ın gözlerinde buz gibi bir ateş canlandı. "Kimse ona yaklaşamayacak," diye söz verdi.

"İlgi konusunda muhtemelen sana laf edecektir," diye uyardım.

Yakışıklı yüzünde neredeyse gülümsemeye benzeyen bir kıvrım oluştu ama sonra kayboldu. "Bu sefer o kadar kolay kaçmayacağım."

Şahsen bahsettiği diğer seferin ne olduğunu ve bir buçuk metre boyundaki bir kadının Lucian "Şeytan" Rollins'i nasıl kaçırdığını bilmek için can atıyordum. Ancak soru sormanın zamanı değil gibiydi.

Kapıdan çıkanlar arasında amaç ve beklentilere dair mırıltılar vardı. Nolan hariç herkesle vedalaştık.

Sloane kapı aralığında duraklayıp mutfak adasına yaslanmış olan Nolan'a seslendi: "Cumartesi günü düğünde hâlâ bana eşlik edecek misin?"

"Hayatta kaçırmam, güzellik."

"Beni saat..."

Lucian kapıyı çarparak Sloane'un cümlesini yarıda kesti.

"Bu ikisi bir gün patlayacak. Değil mi, Pipe?" diye sordum ayaklarımın dibinde şakacı bir şekilde oynayan köpeğe.

"Melek, anahtarına ihtiyacım var," diye seslendi Nash.

"Kapı kilitli değil," diyerek o ve Nolan'ın bulunduğu mutfığa geçtim.

"Güzel. Git eşyalarını al ve anahtarını geri getir," dedi.

"Eşyalarımı mı?"

"Bu iş bitene kadar Graham senin evinde kalacak. Motelden daha yakın olması iyi olur."

"Yalan söylemeyeceğim. Gerçek bir yatak ve duşa girmeden önce yarım düzine hamamböceğinin üzerinde tepinmek zorunda kalmamak için sabırsızlanıyorum," dedi Nolan neşeyle.

"Sen kanepede yatacaksın, dostum," dedim ona.

"Hayır, o senin evine geçiyor," diye karşı çıktı Nash. "Sen benimle kalıyorsun."

"Senin yanına taşınmamı mı bekliyorsun?" Sesim bir oktav yükselmişti. Anında terlemeye başladım.

"Bu arada ben gidip eşyalarımı alayım. Bavulumdaki fareleri korkutup çıkardıktan sonra burada olurum," dedi Nolan kapıya doğru koşarken.

"Bu konuda bana karşı çıkabilirsin," diye meydan okudu Nash.

"Senin yanına öylece taşınamam, Nash. Bu delilik. Günü kavga etmeden zar zor atlattık ve sen benimle aynı banyoyu mu paylaşmak istiyorsun? Bana deli olan benmişim gibi gülme!" Sözle-

nmdeki histerik tonu duyabiliyordum ancak bunu geri çevirmek mümkün değildi.

HALA gülümsüyordu, şimdi bana doğru geliyordu.

Ellerimi kaldırarak geri çekilmeye başladım. "Seksten sonra yanlışlıkla uyuyakalmak bir şey ama kıyafetlerimi huraya getirmek ve... hem dolabında yer var mı ki? Eşyalarımı öylece bir havulun içinde bırakamam. Nefes almaları gerek."

Benim nefes almam gerekiyordu.

Nash beni yakaladı ve ellerini kalçama yerleştirerek kendine doğru çekti. Anında sakinleştiğim gerçeğinden nefret ediyordum.

"Nefes al," diye ısrar etti.

Küçük, işe yaramaz bir nefes çektim.

"Çıldırıldığında çok sevimli oluyorsun."

"Çıldırımıyorum. Senin gülünç önerini değerlendiriyorum."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bu geçici bir durum," dedi sinir bozucu derecede sakin bir sesle.

Geçici. Geçici. Geçici. Tıpkı ilişkimiz gibiydi. Adım adım ilerleyecektim. Ta ki *sonrası* gelene kadar.

Nash ellerimi ensesine götürüp sallanmaya başladı.

"Neden benimle dans ediyorsun?"

"Çünkü tüm kıyafetlerimiz üzerimizdeyken bile sana yakın olmayı seviyorum."

"En iyi çözüm bu olamaz," diye ısrar ettim. "Neden hepimiz motele taşınmıyoruz?"

"Fareler konusunda şaka yapmıyordu," dedi Nash.

"Peki, tamam. Hepimiz Naomi ve Knox'un yanına taşınınız. Odaları var."

"Öyle yaparsak tüm kasabanın konuşacağını düşünmüyor musun? Bütün mesele dışarıdan her şeyin olabildiğince normal görünmesini sağlamak."

"Bunun neresi *normal*?" diye sordum. "Ayrıca insanlar Nolan'ın benim evimde kaldığını konuşmaya başlamayacak mı? Yani ikinizle de yattığımı düşünecekler veya garip bir üçlü olduğumuzu."

“Yu da federal korumamın beni korumak için benimle kaldığını düşünecekler. Yu da ikimizin ciddi olduğunu ve Nolan’ın hamamböcekli motelden çıkmak istediğini düşünecekler.”

Lanet olsun. Her şeyi düşünmüştü. Sinsi, hesapçı pislik.

Etkilenmişim.

Bir o kadar dehşete düşmüştüm.

“Geleneksel ev hanımı olup birdenbire yemek yapmayı öğrenmeyeceğim,” diye uyardım.

“Anlaşıldı.”

“Banyonun zeminini çamaşır sepeti olarak kullanmasan iyi edersin. Piper’ı eve getirdiğimiz gün Kirli Giysiler Dağı’nı gördüm.”

“Brokoliyi dondurucudan çıkarayım mı?” diye sordu yanağını başımın üstüne sürterek.

“Hayır. Belki.”

KIRK

KAMERAYA GÜLÜMSEYİN

Lina

“Bana bunu yaptırdığınıza inanamıyorum,” dedi Nash makyöz kaşlarına pudra sürerken. Sabrı tükenince kadının elini savuşturdu. “Bitirebilir miyiz? Lütfen?”

Ofisindeki bankonun üzerine tünemiştım. Fotoğrafçı ışıklarının sıcaklığından duyduğu rahatsızlığın tadını çıkarıyordum.

Son birkaç gündür rahatsızlık çeken bendim. Onun yanına taşınmak zorunda kalmıştım. Geçici olarak, diye hatırlattım kendime ama bu benim, giysilerimle makyaj malzemelerimin, hatta lanet olası ev bitkimin bile artık Nash’in dairesinde yaşadığı anlamına geliyordu.

Son kırk sekiz saat boyunca Nash’in yatağında uyuyup dişlerimi onun lavabosunda fırçalamış, onun banyosunda giyinmişim. Sonra onun masasına oturup bana hazırladığı kahvaltıları ve akşam yemeklerini yemiştım.

O evdeyken kaka yapma konusuna sınır getirmiş, güvende olmak için geçici olarak lifli gıdaları azaltmıştım.

Dürüst olmak gerekirse banyoyu paylaşma korkumu saymazsak, bu birlikte yaşama durumu *beklediğim kadar* tuhaf olmamıştı. Muhtemelen bunun nedeni bir arada olduğumuz zamanların çoğunu çıplak geçirmemizdi. Geri kalanını da Nash’in hafızasının sahte bir şekilde dönüşüyle Duncan Hugo’yu saklandığı yerden çıkarma planımızın ayrıntıları üzerinde çalışarak geçiriyorduk.

Makyöz eşyalarını toplayarak aceleyle odadan çıktı. Banko-
dan kayıp Nash'e yaklaştım. Üniforma giymişti ve kaşları çatıktı.
Bu kombinasyonu son derece çekici buluyordum.

“Hatırlatmama gerek var mı? Bu senin fikrindi,” dedim avuç-
larımı geniş göğsünde gezdirerek. Kilo almaya devam ediyor, vü-
cuduna sürekli kas ekliyordu. Yaralı omzunu kullanırken yüzümü
daha az buruşturduğunu fark etmiştim. Kalbim sinirsel PVK'le-
rini çoğunlukla bırakmıştı. Sarsıcı bir seksin mucizevi bir tedavi
türü olup olmadığını merak ediyordum.

“Benim fikrim hafızamın geri geldiği söylentisini yaymaktı.
Ulusal bir internet dergisinde lanet olası bir fotoğraf çekimiyle
haykırmak değil,” diye yakındı.

“Zavallı bebek. Duncan'ın ülke çapında saklanma ihtimaline
karşı haberin her yere yayıldığından emin olmalıyız.”

“Stef bunu nasıl başardı?” diye sordu Nash yakasını sinirli bir
şekilde çekiştirerek.

“Bir halkla ilişkiler firması tutmuş. Naomi onu aradı, o da on-
ları ve işte buradayız.”

“Hatırlat da onu bir daha gördüğümde spor salonunda ayağına
bir ağırlık plakası düşüreyim.”

Sırıttım.

“Ne?”

“Somurtkan olman hoşuma gidiyor. Çok tatlı,” diye itiraf ettim.

“Ben asık suratlı değilim, ayrıca bu hiç tatlı değil.”

“Tamam. Kara kara düşünüyorsun ve bu seksi.”

Bunu değerlendirirken çenesini oynattı. “Bununla yaşayabi-
lirim.”

“Endişeli misin?” diye sordum ona sarılarak.

Nash parmaklarını pantolonumun arka ceplerine kaydırды. “Ne
yapacağı belli olmayan biri. Kendimi yem olarak ortaya atabilirim
ve o yine de beni görmezden gelip başka birinin peşine düşebilir.”

“Knox yakın gelecekte Naomi veya Waylay'in gözünün önün-

den ayrılmasına izin vermeyecek. Duncan'ın dikkatini çekecek olan sensin. En büyük tehdit sensin. İş tamamlama şansına karşı koyamayacaktır.” Başımı sallayıp gözlerimi kapattım.

“Ne?” diye sordu Nash.

“Yatılı partnerimi, onu bir kez öldürmeye çalışan adamın ikinci bir girişimde bulunacağı gerçeğiyle teselli ettiğime inanamıyorum,” dedim. “Bu durumla ilgili hiçbir şey normal değil.”

“Yatılı partner mi?” diye tekrarladı.

“Oyuncak erkek? Adam arkadaş? Duygusal destek seks arkadaşı?”

“Erkek arkadaş,” dedi Nash. Ben yüzümü buruşturunca sırttı. “Belalı birine göre çok kolay ürküyorsun.”

“Ürkmüyorum,” diye yalan söyledim.

“Kız arkadaşımın paniklediğini anlayamayacağımı mı sanıyorsun?”

“Şimdi de Nashgötlük yapıyorsun,” diye yakındım elinden kurtulmaya çalışarak. “Bu her neyse, adını koyma işini sonraya bırakalım.”

Sırttmaya devam ederek masasına yaslandı. “Seni sinirlendirebileceğimi bilmek hoşuma gidiyor.”

“Öyle mi? Makyaj ve ulusal bir derginin fotoğraf çekiminin seni çıldırtması da benim çok hoşuma gidiyor.”

Yüzünü buruşturdu. “Şimdi kim kötü davranıyor, Meana?”

“Al, nane şekeri ye,” diyerek ilk buluşmamızda restoranın konuk karşılama standından kaptığım paketlenmiş şekerlerden birini uzattım.

“Nane şekeri istemiyorum. İstedğim şey...” Ambalaj kağıdını elinde buruştururken cümlesini yarıda kesti. Kaşlarını çatarak pakete baktı, düşüncelere dalmıştı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Silkelendi. “Yok bir şey. Sadece bir şeyler hatırlıyormuşum gibi hissettim.”

“Vurulma olayı hakkında mı?” diye sordum.

“Belki. Geçti şimdi.”

“Eğer uslu bir çocuk olursan seni dondurma yemeye götürebilirim,” diyerek konuyu değiştirdim.

Parmaklarını pantolonumun kemerine geçirerek beni daha yakına çekti.

“Biber gazın karnıma batıyor,” diye uyardım onu.

“Fotoğraf çekimi ve dondurma yerine seni masama oturtup o uzun, seksi bacaklarını iki yana genişçe açmama ne dersin? Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarından yukarı doğru öpücüklerimle bir yol çizerim.”

Bir elini aşağıya doğru kaydırıp popomu kavradığında omurgam tatlı bir şekilde ürperdi. Eli sıcak, kavrayışı sahipleniciydi.

“Bana yalvarırdın, ta ki ben dilimi çıkarıp...”

“Tamam! Gecikme için özür dilerim. Hazırım.” Fotoğrafçı dizlerimin işlevini yitirdiğini veya Nash’in ona binlerce güneşin kavuruculuğuyla baktığını fark etmemiş gibiydi.

“Başka zamana erteleyelim mi?” diye fısıldadım.

“Ereksiyon olmuş haldeyken ne yapmamı bekliyorsun?” diye homurdandı kulağıma.

Aşağı bakarak sııttım. “Biber gazının arkasına sakla. El fenerinin veya şok tabancanın ama ne yaparsan yap, bana oral seks yaparken adını haykıracağımı düşünme.”

“Lanet olsun.”

Nash, zar zor saklayabildiği ereksiyonuyla fotoğraf çekimine tam on iki dakika katlanabildi. Ardından huysuz bir dağ adamı gibi çekimi bitirdi. Dayanabileceğini düşündüğümünden altı dakika daha uzun sürmüştü.

Piper’ı diğer koluma alarak telefonumu çıkardım.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

Ben: *Bana 20 dolar borçlusun. Nash az önce fotoğrafçıyı sepetledi.*

Stef: *Lanet olsun! On beşe kadar dayanır sanmıştım.*

Ben: *Ezik. Parayı Venmo'dan gönder. Ayrıca New York'ta her ne yapıyorsan onunla meşgulken bunu ayarladığın için teşekkür ederim. Sana borçluyum.*

Stef: *Borcunu bana Jeremiah hakkında bilgi vererek ödeyebilirsin.*

Ben: *Omunla iletişim halinde değil misin?*

Stef: *Tabii ki öyleyim. Sadece ben yokken üzgün, seksi bir panda gibi ağırlık kaldırıp kaldırmadığını bilmek istiyorum.*

“Hey. Buradan çıkmak ister misin?” Nash kafasını ofisinin kapısından içeri soktu. Makyözün yüzüne sürdüğü pudrayı temizlemişti. Tam bir Amerikan kahramanı gibi görünüyordu. Kuyruğunun sallanması bir gösterge ise Piper da aynısını düşünüyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum telefonumu çantama atıp köpeği yere bırakırken.

“Bir göt hakkında konuşmak için bir kızı görmeye,” dedi şifreli bir şekilde.

“Önden buyurun,” dedim önümden yürümesini işaret ederek. Ortak ofise doğru ilerlerken o cehennem kadar seksi üniforma pantolonunun içindeki kıcına hayranlıkla baktım.

“Yüzünün fotoğrafını da çektiler mi, yoksa tamamen kık çekimi miydi?” diye sordu Nolan ceketini omuzlarına atıp bizi kapıya kadar takip ederken.

“Kaybol,” dedi Nash.

Arabayla gezmek için güzel bir sonbahar günüydü. Nash bir *country* şarkı listesi hazırlamıştı. Üçümüz ve artı olarak Piper departmanın tahsis ettiği cip ile yola çıktık. Dikkatimi WhatsApp grubundaki güncellemelere verdim. Naomi ile Sloane görevlerini ciddiye alıyorlardı.

Sloane, Hugo ve yandaşlarını gözetlemek üzere kademeli bir casus ağı oluşturmuştu.

Naomi ile Waylay'ın ilk *jujitsu* dersi bu akşamdı. Knox ve Lucian bu hafta kuracakları yedi milyon poundluk güvenlik ekipmanını sipariş etmişlerdi.

"Eğlenceli bir saha gezisi, şef," dedi Nolan arka koltuktan.

Kafamı kaldırıncaya önümüzde beliren kadın ıslah evini gördüm.

"Onunla bir görüşme yapmanın zamanı geldi diye düşündüm," dedi Nash ön camdan hapis haneye bakarak. "İçeri girmeden önce bilmem gereken bir şey var mı?"

"Nolan odadayken konuşmaz ve senden hoşlanıyor."

"Tina mı? Benden mi?" Nash sanki az önce badminton raketi ni çıkarıp suratına vurmuşum gibi bakıyordu.

"Popo, değil mi?" diye sordu Nolan.

"Benimki mi, onunki mi?"

"Hadi ama, şef," diye takıldım. "Knockemout'taki her dişinin seni odadan çıkarken izlemeye bayıldığını biliyorsun."

Nash'ın kulakları pembeden sevimli bir tonuna büründü.

"Lütfen kıçım hakkında konuşmasak olur mu?"

"Durabiliriz ama bütün kasabayı susturacağını sanmıyorum, Doğrucu Seksi," diye uyardı Nolan.

Nash sessizce mırıldanarak cipten indi, anahtarlarını Nolan'a fırlattı. "Burada kal ve Piper'ı eğlendirmeye devam et. Birazdan döneceğiz."

"Şaplak yememeye çalış," diye seslendi Nolan.

Otoparka doğru ilerlerken Nash kolunu omuzlarıma doladığında kaskatı kesildim.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Çalışıyoruz," dedim.

"Ve?"

"Ve birbirimize sarılıp öpüşmemiz hiç profesyonelce değil."

"Sanırım öpüşme tanımını tekrar gözden geçirmemiz gerekecek."

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedim sesimin bu kadar gıcık çıkmasından nefret ederek.

Nash beni çekerek girişin hemen önünde durdurdu. “Bütün gün benimle taşak geçiyorsun, taşak geçmediğin zamanlarda da beni tahrik ediyorsun. İkisini yapmadığın zamanlarda ise kafanın içinde derin düşüncelere dalıyorsun. Şimdi bir risk alıp tahminde bulunacağım. Uzun süreli yatıya kalma olayından dolayı hâlâ panik içindesin.”

“Panik içinde *değilim*.”

“Çıldırдыңın zamanlarda kelimeleri fazla vurguladığını biliyor muydun?”

“Öyle *yapmıyorum*.” Tamam. Beni yakalamıştı. Daha önce hiçbir erkeğin yanında alışkanlıklarımı fark edebileceği kadar zaman geçirmemiştim. Bu *sinir bozucuydu*.

Şimdi bunu kafamda yapıyordum. *Harika*.

“Beni dinle, bebeğim. İstedığın kadar korkabilirsin. İşin bittiğinde hâlâ burada olacağım. Bu sadece uzun bir yatıya kalmadan ibaret, bir zindanda kilitli değilsin. Kendi isteğin dışında tutulmuyorsun, sadece kıyafetlerini farklı bir dolapta tutuyorsun. Ası! kararları sonra vereceğiz. Tamam mı?”

Şimdi de başımı aşırı bir vurguyla sallıyordum. Bebek adımlarıyla ilerleyecektik. “Tamam. Evet. Tamam.”

“Aferin kızıma. Şimdi Tina’yı konuşturmam için yardım et.”

Kendime gelmek için silkelendim. “Tamam. Bir düşüneyim. Ona karşı her zaman nazik olman hoşuna gidiyor. Onu tutukladığında bile ona hiç kötü davranmadığını söylemişti.”

“O zaman neden erkek arkadaşının bana birkaç kurşun sıkmasına izin vermiş?”

“Olay gerçekleşene kadar haberi olmadığını söylüyor. Acaba Tina’nın senin kışında gözü olduğu için mi Hugo işe seninle başlamaya karar verdi diye merak ediyorum.”

Nash omzunun üzerinden baktı. “Gerçekten o kadar güzel mi?”

“Evet. Evet, öyle.”

Tina her zamanki tavrıyla odaya girdi ama Nash'i yanında görünce durdu. Telaşla saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve omuzlarını geriye, göğüslerini dışarıya alarak masaya yaklaştı.

Nash haki hapisane kıyafetinin göğüs kısmına bakmasa da gülümsemişti. “Selam, Tina.”

“Şef.” Tina'nın bağciksız ayakkabısı sandalyenin ayağına çarptı, tökezleyerek masaya yaslandı.

“İyi misin?” diye sordu Nash.

“Dipçik gibiyim. Yani, evet. İyiyim.” Sert kız, sevimli adama âşık olmamak için güçlü olmaya çalışıyordu. Benzer paralellikleri umursamadım.

“Nash'in sana birkaç sorusu var,” dedim.

Tina otururken bana baktı. Sanki odada olduğumu fark etmediği için irkilmiş görünüyordu. “Ah. Merhaba, Lona.”

“İsmim Lina,” dedim. Nash'e “sana söylemiştim” bakışı attım. Nash boğazını temizledi. “Tina...”

“Bak, seni vurmasıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordum,” dedi Tina. “En azından öncesinde. Sonrasında da onunla tartıştım. Babasının onu ciddiye almaya başlaması için yaptığını söyledi. İnsanlar neden ailelerinin fikirlerini umursarlar hiç bilemeyeceğim. Bana sorarsanız zaman kaybı.”

Bu sözleri mükemmel ebeveynlere sahip bir kadın söylüyordu. Tina'nın mutluluğu bulması ve bir suçlu gibi davranmayı bırakmasından başka bir şey istememişlerdi.

“Anlıyorum,” dedi Nash.

Başını salladı. “Dediğim gibi, o olaya hiçbir şekilde dahil olmadım.”

“Neden?” diye sordum.

Omuz silkti. “Bilmiyorum.”

Nash eğilince Tina da aynısını yaptı. “Saklanmaya ihtiyacı olduğu halde yakınlarda kalmak istese nereye gideceği hakkında bir fikrin var mı?”

“Ne zaman yeni bir yere ihtiyacı olsa her zaman Kullan At Telefonlu Adam’ı arardı. Ancak o adamla hiç tanışmadığımı ona söyledim,” dedi Tina gözlerini Nash’ten ayırmadan bana doğru başını sallayarak. “Bize kalacak bir yer ayarlar veya Dunc’a çalıştığı arabaları saklayabileceği bir yer bulurdu.”

“Kullan At Telefonlu Adam’a nasıl ödeme yapıyordun?” diye sordu Nash.

“Nakit. Postanedeki posta kutularından birine koyup gönderirdi.”

“Gerçekten çok yardımcı oldun, Tina,” dedi Nash. Defterine birkaç not aldıktan sonra kalemi bıraktı.

“Depodaki o geceyle ilgili herhangi bir sorun olursa Waylay’e sor. Çocukta fil gibi bir hafıza var. Onu dondurmacıya götürme konusunda ciddi değilsen hiç söyleme daha iyi çünkü fikrini değiştirirsen sonraki iki yıl boyunca duyacağın tek şey bu olur.”

Böylece Tina’dan hoşlanmamaya geri döndüm.

Nash ve ben ayağa kalktık.

“Zaman ayırdığın için teşekkür ederiz,” dedi Nash.

Tina bir an paniklemiş gibi göründükten sonra yüzünde sinsî bir ifade belirdi. Bir kedi gibi pati atarak Nash’in kalemini masadan düşürdü. “Ups. Kalemini düşürdüm.”

Nash bembeyaz kesildi, yardım için bana baktı.

“Daha yakınsın,” dedim.

Kıçını Tina’dan uzak tutarak eğilince kahkahamı zorlukla bastırabildim.

“Sana iyi günler,” diyerek kalemi cebine koydu.

“Görüşürüz, Tina,” dedim ve kıçını duvara yaslayıp kapıya doğru ilerleyen Nash’i takip ettim.

Nolan ve Piper'ı güneşin altında çimlerin üzerine oturmuş, Piper'in pelüş polis köpeğiyle halat çekme oyunu oynarken bulduk.

"Sen bana elindeki gösterirsen ben de sana kendi elimdeki gösteririm," diye teklif etti Nolan.

Nash uzanıp Piper'in tüylerini okşadı. "Hugo'nun kimliği belirsiz yordakçısı bir yordakçıdan çok bir mülk yöneticisi veya emlakçı olabilir. Kirli parayı posta yoluyla alıyormuş."

"Posta dolandırıcılığı. Güzel."

"Araştırmacıma bilinen ortakların araştırmasını emlakla bağlantısı olanlara göre daraltmasını söyleyeceğim," dedim.

Nash, "Senin sıran," dedi Nolan'a.

"Büro'dan eski bir arkadaşına ulaştım. Hayır, ismini paylaşmayacağım. Ancak kendisi içeriden bazı bilgileri paylaşmaya istekli. İsimsiz istihbaratın posta yoluyla geldiğini ve Özel Ajan Idler'a gönderildiğini söyledi. Anthony Hugo'nun operasyonlarıyla ilgili el yazısı notlar şeklinde geliyormuş. Henüz büyük bir şey yok ama şu ana kadar hepsi kontrol edildi. Pek anonim olmayan gönderici, dokunulmazlık anlaşması karşılığında elinde daha fazlası olduğunu ima etmiş."

"Bu Grim'in istihbaratıyla örtüşüyor. Görünüşe göre Duncan Hugo, babasını aradan çıkarıp aile şirketini devralmak için fedrallerle çalışmak istiyor," dedi Nash.

"FBI'da bu kadar çok sızıntı varsa ulusal güvenliğimiz konusunda endişelenmeli miyim?" diye sordum.

"Hayır, muhtemelen her şey yolundadır," dedi Nolan göz kırparak.

İlerlememiz hakkında bilgilendirme geçmek için WhatsApp sohbetini açtım.

"Ah, güzel. Knox ile Lucian binanın dış cephesine daha fazla kamera yerleştirmiş, içeriye de birkaç tane eklemişler. Yarın pen-

cere ve kapı sensörlerini takacaklarmış. Ayrıca Lucian karakola senin için prezervatife benzeyen bir takip cihazı bırakmış." Tüm mesajları okudum.

"Sizi bilmem ama davadaki tüm bu ilerleme beni acıktırıyor," dedi Nash.

"Hindili, sıcak bir açık sandviç hayır demezdim," dedi Nolan.

"Hey, Nolan. Tina sırf Nash'in eğilip almasını izlemek için kalemi düşürdü," diye ispiyonladım arabaya binerken.

KIRK BİR

BİLGE SÖZLER

Lina

Doksan altı saat geçmişti. Nash ve ben dört gündür birlikte yaşamaktan, tomurcuklanan ilişkimize dair yoğun yerel ilgiden resmen sağ çıkmıştık. Dün sabah Justice bana “erkek arkadaşımın” nasıl olduğunu sorduğunda *latte*’mi boğazıma kaçırmamıştım.

Düğüne dört gün kalmıştı, nedime elbisem çok çarpıcıydı. Nash’in röportajının bir sonraki Pazartesi günü yayınlanması planlanıyordu.

Her şey planlandığı gibi giderse Nash’in hafızasının geri geldiği haberi Duncan Hugo’yu saklandığı yerden çıkaracak, tuzağa düşürecekti. Sonra her şey bitecekti.

Sadece “her şey”in ne kadarının bitmesini istediğimden emin değildim.

Belirsiz “sonra” gözüme aniden çok yakın göründü, bu da kararların alınması gerektiği anlamına geliyordu. Duncan’ı bulduğumuzda arabayı da bulursak iş bitecek, bir sonraki görevimi beklemek için Atlanta’ya geri dönecektim.

Ya da...

Bacaklarımı yavaşlatıp düşük tempoda koşuşa geçtim, Honky Tonk’un otoparkında durdum.

Eğilip sabahın erken saatlerinin soğukunda nefesimi düzenlemeye çalıştım. Terli yüzümden buhar yükseliyordu.

Her şey çok hızlı ilerliyordu. Günler ilerledikçe hepimizin hissettiği bir ivme, bir aciliyet duygusu vardı. Bu da kendimi gergin ve biraz kontrolden çıkmış hissetmeme neden oluyordu.

“İnsanların zevk için koşmasını hiç anlamıyorum,” dedi arkamdan bir ses.

Doğrulunca Knox’u gördüm. Omzuna bir spor çantası atmıştı.

“Bu kadar erken ne yapıyorsun?” diye sordum. Nefes alış ve alışım hâlâ hızlıydı.

“Way’i okula bıraktım. Dün gecenin depozitosunu aldım ve bankadan sonra spor salonuna gideyim diye düşündüm.”

“Uyuyamadın mı?” diye sordum.

“Gözümü bile kırpmadım.”

“Düğün yüzünden mi, yoksa Hugo yüzünden mi?” diye sordum. Saç bandımı çıkarıp tişörtümün ucunu yüzümü silmek için kullandım.

“Hugo’yu siktir et. O pislik ya parmaklıkların ardını ya da yerin dibini boylayacak.”

“Öyleyse düğün.”

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. “O benim olacak. Resmen. Aklının başına gelmesini bekliyorum.”

“Korkuyorsun,” dedim şaşırarak.

“Kahretsin, evet. Korkuyorum. Lanet olası botlarımın içinde tütürüyorum. Daha iyisini bulabileceğini anlamadan önce onu hemen resmi olarak kendime bağlamam gerekiyor.”

“Öyle bir şey yapmaz,” dedim. “Bu dünyada hiç kimse onu senden daha fazla sevemez. Onun sevilebilir olmadığını söylemiyorum. Senin onu çok sevdiğini söylüyorum.”

“Çok seviyorum,” dedi boğuk bir sesle.

“Ve o da seni çok seviyor.”

Dudakları kıvrıldı. “Seviyor, değil mi?”

Başımı salladım.

Spor çantasını kamyonetinin arkasına atınca ben de çamurluğa yaslandım.

“Bana buna değdiğini söyle,” dedim.

“Neyin?”

“Birinin içeri girmesine izin vermenin. İsterse seni yok edebilecek kadar yaklaşmasına izin vermenin.”

“Aptal tebrik kartlarının üzerinde yazanlar gibi olacak ama her şeye değer,” dedi kulak tırmalayıcı bir sesle.

Hızla soğuyan tenimdeki tüylerim diken diken oldu.

“Şaka yapmıyorum. Şimdi sahip olduklarımla kıyaslandığında önceden sahip olduklarım ne ki?” Başını salladı. “Kıyaslanamaz bile.”

“Nasıl?”

“Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sadece tüm hayatını duvarların ardında yaşamının yürekli veya cesur bir yanı olmadığını biliyorum. Gerçekten güzel olan şey, o tuğlalar yıkılana ve sen birini içeri davet edene kadar başlamıyor. Korkudan altına sıçmıyorsan yanlış yapıyorsun demektir.”

“Peki ya duvarları seviyorsam?” diye sordum spor ayakkabımın burnuyla bir kayaya vurarak.

“Sevmiyorsun.”

“Sevdiğimden oldukça eminim.”

Başını salladı. “Duvarlarını bu kadar çok sevseydin şu anda korkudan altına sıçmazdın.”

Gözlerimi devirdim. “Peki bu nasıl işliyor? En derin karanlık sırlarımı, en çirkin yönlerimi ortaya serip sonra da hiçbir şeyin mahvolmamasını mı umacağım?”

Kötü çocuklar gibi gülümsedi. “Aptal olma. Herkesin içeri girmesine izin vermeyeceksin. Sadece önemli olanları ve güvenmek istediklerini içeri alacaksın. Senin içeri almak istediklerini. Bu kendini açma boku tıpkı saygı gibidir. Kazanılır.”

Daha önce bir ekip üyesi olarak başarısız olmamın nedeninin bu olup olmadığını merak ettim. Arkamı kollamak için kimseye güvenmiyordum ve onlara bana güvenmeleri için hiçbir sebep vermemiştim.

“Sanırım Naomi’yle birlikte olmak günlük kelime sayını dört katına çıkarmış,” diye alay ettim.

“Naomi ile birlikte olmak daha önce ne kadar zavallı bir halde olduğumu anlamamı sağladı. İstediğim tek şey kendimi hayattan korumaya çalışmaktı. İnsanları uzaklaştırıyordum,” dedi.

Ayak parmaklarıma bakarak sözlerinin beynimde çınlamasına müsaade ettim. Her zaman yaşadığım gibi yaşamaya devam etmek istiyor muydum? Yoksa daha fazlasına hazır mıyım? Zorlamayı bırakmaya hazır mıyım?

Nefes verdim. “Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Knox.”

“Tamam tamam,” diye homurdandı. “Şimdi bana ilişki saçmalıkları hakkında soru sormayı bırak.”

Omzumla omzuna vurdum. “Harika bir koca ve baba olacaksın. Kötü bir kelime dağarcığı olan huysuz ama harika biri.”

Homurdandı. Ben de kapıya gitmek için merdivenlere yöneldim.

“Lina?”

Arkamı döndüm. “Efendim?”

“Onu başka hiçbir kadınla böyle görmedim. Sana derinden bağlı ve senin de öyle olduğunu umuyor.”

Aynı anda hem gülümsemek hem kusmak istedim. Tedbirli davranarak tekrar eğildim.

Knox sırttı. “Gördün mü? Korkudan altına sıçıyorsun. En azından doğru yaptığını biliyorsun.”

Dostça bir şekilde ortaparmağımı gösterdim.

Bütün günümü kafamda dönüp duran düşüncelerle geçirdim. Öğleden sonra kendi zihnimden o kadar bıkmıştım ki, markete gidip hindi sandviç için gereken malzemeleri aldım.

Sandviç yapmak yemek pişirmek sayılmaz diyerek kendimi ikna ettim.

Nash'in evine döndüğümde bitkimi sulayıp işe giriştim. Kısa bir internet aramasından sonra pastırmayı kömür haline getirmeden fırında pişirmeyi başarmıştım.

Adeta bir sanat eseri yapar gibi iki tane sandviç hazırladım ve sonra oturup saate baktım. Nash'in eve gelmesine neredeyse bir saat vardı. Kesinlikle zamanlama hatası yapmıştım.

Anlık bir hevesle telefonumu çıkarıp annemi aradım.

"Bu ne güzel bir sürpriz," dedi annem ekranda belirdiğinde. Aniden aramamın onda yarattığı saf neşe, tenime milyarlarca küçük suçluluk darbesi indirdi.

Telefonumu Nash'in tezgahta tuttuğu köpek maması kavanozuna yasladım. "Merhaba, anne."

"Ne oldu? Sen... bekle. Mutlu görünüyorsun."

"Öyle mi?"

"Üzerinde bir ışıltı var. Yoksa filtre mi koydun?"

"Filtre yok. Aslında... biriyle görüşüyorum," dedim.

Annemin ekrandaki yüzünde hiç hareket olmadı.

"Anne? Bağlantın mı koptu? Sanırım dondun."

Daha da yaklaştı. "Donmadım. Seni ani hareketlerle ürkütmemeye çalışıyorum."

"Bu adam" dedim her şeyi söylemeye karar vererek. "O... "

Nash Morgan'ı nasıl açıklayacaktım?

"Özel biri. Sanırım. Demek istediğim, o gerçekten öyle ve ondan hoşlanıyorum. Yani çok, gerçekten çok ama *yeni* tanıştık, hem Atlanta'da bir hayatım var. Ayrıca işim çok seyahat gerektiriyor. Belki tüm bunları değiştirmeye değer olabileceğini düşündüğüm için aklımı tamamen kaybediyorumdur?"

Bir an duraksayıp bekledim. Bir süre daha geçmesine rağmen annemin ağzı hâlâ açık duruyordu.

"Anne?" dedim.

Hızla göz kırpmaya başladı. "Özür dilerim, tatlım. Ben sadece aşk hayatın hakkında konuşmak için gönüllü olarak beni aradığın gerçeğini kabul etmeye çalışıyorum."

“Ben aşk demedim. Sen aşk dedin,” dedim boğazımın panikle ~~doğum~~lendiğini hissederek.

“Özür dilerim. Hoşlanma hayatın diyelim,” diye düzeltti annem.

“Ondan *gerçekten* hoşlanıyorum anne. O sadece çok... iyi, çok gerçek. Beni tanımasını engellemeye çalışsam bile beni tanıyor. Ayrıca benim hakkımda bildiği her şeye rağmen *hâlâ* benden hoşlanıyor.”

“Kulağa ciddi geliyor.”

“Olabilir ama ciddi bir şey yaşayabilir miyim bilmiyorum. Ya her şeyimi öğrenip çok fazla olduğuma veya yeterli olmadığuma karar verirse? Ya ona yeterince güvenmezsem ve bundan yorulur-sa? İşimi bırakıp onun için buraya taşınırsam ne iş yapacağım? Dolabında yeterli boşluk da yok.”

“Risk al.”

“Ne?” Annemi yanlış duyduğuma emin halde gözlerimi kır-pıstırdım.

“Lina, doğru kişi olup olmadığını anlamanın tek yolu ona doğru kişiymiş gibi davranmaktır. Bu unvanı kazanmak ya da kaybetmek onun elinde ama seni kazanması için bir şans vermesi gereken *sensin*.”

“Kafam karıştı. Sen her zaman... riskten kaçınan biri gibi görünüyordun.”

“Tatlım, senin başına gelenler yüzünden yıllarca perişan hal-deydim.”

“Ah, yapma anne.”

“Kendimi suçladım. Babanı suçladım. Çocuk doktorunu, fut-bolu ve okul stresini sorumlu tuttum. Bu yüzden kendimi, seni her şeyden korumaya adadım. Bence seni o balonun içine sokmak, sana uzun vadede kalp rahatsızlığından daha kötü zarar verdi.”

“Bana zarar vermedin.” Riskten kaçan küçük bir tavuk gibi yetiştirilmemiştim. İşim gerçekten tehlikeliydi.

“O zamandan beri her ilişkiyi potansiyel bir hapisane olarak gördün.”

Tamam, bu biraz dođruydu.

“Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorsan o zaman ona gerçek bir şans vermelisin. Eğer bu Knockemunder’a taşınmak anlamına geliyorsa...”

“Knockemout,” diye düzelttim.

“Neler oluyor? Oyunu durduracak mıyız yoksa?” diye haykırdı babam arka planda.

“Lina’nın bir erkek arkadaşı var, Hector.”

“Ah, harika. Herkese söyleyelim,” dedim dümdüz bir sesle.

Babam sıkışarak ekrana girdi. “Selam, ufaklık. Bu erkek arkadaş da neyin nesi?”

“Selam, baba,” dedim zayıf bir şekilde.

“Neredesin? Bu senin mutfağın değil,” dedi babam. Ekrana bakmak için eğilince ekranda kendinden başka kimsenin görünmemesini sağladı.

“Ah, ben... şey...”

Kilitteki anahtar sesini duydum.

“Biliyor musunuz, kapatmam gerek,” dedim çabucak.

Artık çok geçti çünkü evin giriş kapısı tam arkamda açılmıştı. Üniformasıyla her açıdan harika görünen Nash ve yeni bir turuncu süveter giymiş Piper içeri girdi.

Ona bakmak için arkamı döndüm.

“Selam, melek,” dedi sıcak bir şekilde. “Vay canına. Yemek mi yaptın?”

“Ah.” Geri dönüp ekranımdaki ağzı açık kalmış iki yetişkine baktım. “Aman Tanrım.”

“Bence iyi gitti,” dedi Nash ağzı hindili sandviçle dolu halde.

Başımı tezgâhın üzerine koyup inledim. “Bu kadar çekici olmak zorunda mıydın?”

“Melek, bu benim DNA’mda var. Bu, Oprah’a kitapları sevmeyi bırakmasını söylemek gibi bir şey.”

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“Onlara telefon numaranı vermek zorunda mıydın? Beni her gün arıyorlar!”

“Kibarca geçiştiremedim,” diye itiraf etti Nash. “Ne zararı olabilir ki?”

Oturup ellerimle yüzümü kapattım. “Anlamıyorsun. Uçağa binip buraya gelecekler.”

“Onlarla tanışmayı dört gözle bekliyorum.”

“Ne dediğini bilmiyorsun. Hayal görüyorsun. Belli ki pastırmayı az pişirdim, domuz amipleri biz konuşurken beynini yiyor.”

“Senin için önemliyse benim için de önemlilerdir. Gelirler ve bunu birlikte hallederiz. Sen, ben ve amipler.”

“Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok,” diyerek onu uyardım.

“Neden buna endişelenmeyi sonraya bırakmıyoruz?” diye teklif etti, mavi gözleri sinir bozucu bir eğlenceyle parlıyordu.

“Çünkü bunun için *şimdi* endişelenmeliyiz.”

“İşte tekrar vurgulama yapmaya başladın.”

Gözlerimi kıstım. “Beni az pişmiş pastırmayla yüzüne tokat atmak zorunda bırakma.”

Nash sandviçini bitirerek benimkinin yarısını aldı. “Biliyor musun, ailene beni ziyaret etmek için burada olduğunu söyleyince bir şey kafama dank etti.”

“Domuz amipleri yüzünden kramp mı?”

“Komik. Hayır. Dürüstlük üzerine düşünüyordum.”

“İyi. Sana Piper’ın dişlerini fırçalamak için senin diş fırçası kullandığımı söylemek istiyordum,” diye şaka yaptım.

“Bu diş macunundaki köpek kollarını açıklar. Şimdi sıra bende. Ailene yalan söylemeyi bırakmalısın.”

Taburede doğruldum. “Bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Ayrıca sana nedenini açıklayacak enerjim yok.”

“Hayır. Bu olmayacak, bebeğim. Bunu geçiştirmene izin vermeyeceğim. Beni dinle. Ailene güvenip onlara karşı dürüst olmalısın.”

Gözlerimi devirdim. “Ah, elbette. Aynen şöyle bir şey yaşanacak. *‘Merhaba, anne. Yıllardır sana yalan söylüyorum. Evet, ben aslında bir çeşit ödül avcısıyım. Bu da uyduruk kapılı, böcekli ve sağlıklı motellerde kalırken bazı tehlikeli soruşturmalar yürüttüğüm anlamına geliyor. İşimde gerçekten iyiyim ve bu koşturma, bunca yıl boğulduğumu hissettikten sonra beni canlı hissettiriyor. Ayrıca sana söylediğim gibi kırmızı et yemekten vazgeçmedim. Ne oldu? Ah, kendini harap ettiğin için kalp krizi mi geçiriyorsun? Şimdi de babamın ülseri tekrar mı azdı? İç kanama mı geçiriyor? Çok iyi.’*”

Bana sırttı. “Melek.”

Sandviç hırsızını ittim. “Git buradan. Sana kızgınım.”

“Beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun, ben de direnmeye çalışıyorum,” dedi.

“Fikrimi değiştirdim,” dedim. “Herkese mesafeli olmayı seviyorum.”

“Hayır, değiştirmedin. Hayır, sevmiyorsun. Önerimin senin için düpedüz korkutucu olduğunu anlıyorum. Melek, yaşadığın boklar konusunda ebeveynlerine güvenmen ve onların senin yaşadığın boklarla başa çıkabileceğine inanman gerekiyor.”

“Bu metafora o kadar fazla bok var ki kokuyor.”

“Haha. Bak, bunun kolay olacağını söylemiyorum. Onların tam olarak doğru tepkiyi vereceklerini de söylemiyorum. Ancak yapabileceğinin en iyisini yapmalı, aynı şeyi yapmaları konusunda onlara güvenmelisin.”

“Yani onlara söylediğim her yalanı itiraf etmemi mi istiyorsun?”

“Kesinlikle hayır. Hiçbir ebeveyn gece dışarı çıkıp içki çaldığını duymak istemez. Şu andan başlayıp onlara işini anlat, bizden bahset.”

“Onlara bizden bahsettim. Onları bu yüzden aradım.”

Ağızına götürmek üzere olduğu sandviçle olduğu yerde kalakaldı. Sıcak, yoğun bakışlarını üzerime dikince midem çalkalandı.

IŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“Ne?” diyerek ona meydan okudum.

“Annene benden bahsettin.”

“Yani?”

Sandviçini bırakarak üzerime atladı.

Ben cıyakladım, Piper da oyuncu bir şekilde havladı.

“Yani bu bir ödülü hak ediyor,” diyerek beni kucakladı.

KIRK İKİ

BOL ÇİKOLATA PARÇACIKLI DONDURMA

Lina

“Dondurma dediğinde bir randevu kastettiğini düşünmüştüm,” diyerek takıldım Nash’e. Kasabanın önde gelen dondurmacısı *Knockemout Cold*’un otoparkında kamyonetinin bagaj kapağını indiriyordu.

Günümü hem Nash’in vurulmasının hem de depoda yaşananların olay yeri raporlarını inceleyerek geçirmiştım. Ayrıca Baker kardeşlerin çıplak bıçaklı kavgaları hakkındaki raporunu tamamlayan Arlington polis dedektifinin birkaç ek sorusunu yanıtlamıştım. Üstüne üstlük ipucu bulmak için Nash’in vurulmasının araç içi kamera görüntülerini izlemiştim.

Videoyu ilk izleyişimde perişan olmuşum. Üçüncüsünde karnıma saplanan korkunç ağrılarla kapıdan girer girmez ona sarılmıştım.

“Bakın kim randevuları sevmeyi öğreniyor,” dedi kendini beğenmiş bir şekilde. Kamyonetin arka kısmına kazak giyen Piper’ı yerleştirip yanına küçük köpek kabındaki vanilyalı dondurmasını koydu. “Bunu çifte randevu gibi düşün ama artı birimiz var.”

Külahını ona geri verdim. “Seyircimiz varken randevumuzda diğer aşamaya geçmemiz zor.” Tuzlu karamelli dondurmamı yavaşça yalamadan önce bana baktığından emin oldum.

“Sana külâh almamalıydım,” diye homurdandı.

Ona kendini beğenmiş bir gülümseme yollayıp bagaj kapağına oturdum. Bacaklarımın arasına girerek dudaklarıma soğuk, çikolata aromalı bir öpücük kondurdu.

“İğrenç. Knox ve Naomi teyze kadar kötüsünüz,” diye yakındı Waylay. Elinde devasa bir dondurma külâhı tutuyordu. Hemen arkasında ikinci buluşmalarında olan Nolan ve Sloane vardı.

“Burada kaç top var, Way?” diye sordu Nash.

“Üç,” dedi.

“Naomi bizi öldürecek,” diye fısıldadım.

“Başınız belada,” dedi Sloane şarkı söyler gibi Nolan’la birlikte cipine doğru yürürken.

Waylay yanıma gelip bagaj kapağına oturdu. “Tamam. Beni futbol antrenmanından kaçırdınız, akşam yemeğinden önce bana dondurma aldınız. Aptal değilim. Ne istiyorsunuz? Dizüstü bilgisayarınıza virüs mü bulaştı? Çünkü fiyatlarım yükseldi,” dedi kız çikolata parçacıklı dondurmasını coşkulu bir şekilde şapırdatarak.

“Annen ve Duncan Hugo’nun seni götürdüğü gece hakkında konuşmak istiyoruz,” dedi Nash.

“Bunun nedeni Hugo’nun hâlâ dışarıda olması, sizin de onu yakalamak istemeniz mi?” diye sordu.

“Hemen hemen, evet,” dedi Nash.

Gerçeği yumuşatmaya çalışmaması hoşuma gitmişti. Çirkin ve korkutucu olsa bile gerçekte başa çıkma konusunda Waylay’e güvenmişti. Ailem benden çok şey saklamaya çalışmıştı çünkü sorunlarla başa çıkacak kadar güçlü olmadığımın korkuyorlardı. Ancak yaşadıklarımızın içyüzü ortaya çıktıkça hepsi küçük birer ihanet gibi hissettiriyordu.

Nefret etmiştim... lanet olsun, şimdi aynı lanet şeyi onlara yapıyordum. Gerçekle başa çıkabileceklerine dair onlara güvenmiyordum. Bu yüzden onları korumak için yalan söylüyordum.

Bu da Nash’in haklı olduğu anlamına geliyordu. Yine.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım.

Nash ile Waylay bana külahları üzerinden endişeli bakışlar attılar.

“Bana aldırmayın. Beynim dondu,” dedim.

Beyin donması, yaşamı değiştiren aydınlanma... ikisi aynı şeydi, değil mi?

Nash devam etti. “Teyzen ve Knox’la konuştuk. O gece hakkında sana bazı sorular sormamızın sorun olmayacağını söylediler. Bu senin için uygun mu?”

Waylay kaygısızca omuz silkti ve eriyen bir damlayı diliyle yaladı. “Elbette. Neden olmasın?”

“Ne hatırlıyorsun?” diye sordum.

Bana alaycı bir bakış attı. “Ah, her şeyi desem? Annen ve çılgın erkek arkadaşı tarafından her gün kaçırılmıyorsun. Bir nevi beynime işledi.”

“Duncan’la depoda yalnız olduğunuz zamana odaklanalım,” diye önerdi Nash. “Annen teyzenle geri dönmeden önce ne dedi veya ne yaptı?”

“Bana iğrenç bir pizza yedirdi. Aynı anda hem yanmış hem de soğuktu. Sonra Waylon’la pencereden tırmanmaya çalışınca ikimizi bağladı.”

Her zaman kahraman olan Nash’in omuzları neredeyse fark edilmeyecek şekilde gerildi. Waylay’ın arkasına uzanıp dondurma tutmayan elimle sırtını ovuşturdum.

“Sen bağıyken Hugo ne yaptı?” diye sordum.

“Çoğunlukla video oyunları oynadı. Çok fazla yemek yedi. Çoğunlukla boktan şeylerdi, yani boktan pizza ve biraz şekerleme. Sanırım stresli olduğu zaman yemek yiyor. Naomi teyze onun beslenme şeklini görse çıldırırdı.”

“Sen oradayken hiç telefonda konuştu mu?” diye sordu Nash.

Waylay burnunu kırıstırdı. “Sanmıyorum. Çoğunlukla *Ejderha Zindanları* oynayıp bağırdı.” Bir Nash’e bir de bana baktıktan

sonra ekledi. “İnsanları oklarla vurup bir şeyleri havaya uçurduğunuz bir video oyunu.”

“Sen oradayken odaya başka giren oldu mu?”

“Sanırım birkaç... yetkili kötü adam için çalışan kötü adamlara ne isim veriyorsunuz?”

“Yardakçıları mı?” diye yardımcı oldum.

“Evet. Birkaç tane yordakçı geldi. Duncan kulaklığını çıkarmak zorunda kaldığı her seferde sinirlendi, oyunu böldükleri için onlara bağırdı.”

Waylay o geceye dair hatırladığı her şeyi bize anlattı. Buna Naomi'nin havada dalış yaparak kendini kurtarması, Nash amcası günü kurtarana kadar Knox'un onları nasıl “pankek gibi” ezdiği de dahildi.

“Annemin berbat bir erkek zevki var.” Waylay kafasını alaycı bir şekilde sallayarak özetini bitirdi. Bana bakarak ekledi. “Sen ve Naomi teyze gibi değil.”

“Ah, şey, biz sadece... ” Nash'e baktım. “Yardım eder misin?”

“Evet, ben ve Knox oldukça harikayızdır. Şey, çoğunlukla ben. Knox da fena değildir. Sürekli asık suratlı huysuz homurdanmalardan hoşlanıyorsan,” dedi Nash Waylay'i dirseğiyle dürterek.

Onu etrafına karşı tedbirli bir kızla izlemek çok tatlıydı. Çocuklarla arası iyiydi. Ben neden bunu düşünüyordum ki? “Çocuklarla iyi geçinmek” benim için hiçbir zaman bir kriter olmamıştı.

“Kariyer Günü için tekrar teşekkürler. Knox'a söyleme çünkü gerçekten surat asar ama kazanan kesinlikle sen ve bıyık oldunuz.

“Evet! Biliyordum!” Açıkça kulak misafiri olan Nolan, cipinin önünde ayağa kalkarak resmi zaferini kaslarını şişirerek kutladı.

“Bıyığında dondurma var,” diye seslendim.

Sloane: *Soru. Nash ile Lina'nın, Waylay'i dondurmaya sor-gulamasını izlemek ben ve Nolan için ikinci randevu sayılır mı?*

Sadece üçüncü randevudan sonra seks yapan bir arkadaşım soruyor.

Naomi: Kesinlikle sayılır *Seks Diyarı*'na bir randevu uzaktasın!

Ben: Onunla tekrar ne zaman görüşeceksin?

Sloane: Ağda yapmadan, kalın bir kat bronzlaştırıcı sürmeden, bahsi geçen ağdadan sonra iyileşmeden, çarşaflarımı değiştirmeden ve birkaç iç çamaşırı almadan olmaz.

Naomi: Birkaç iç çamaşırı da ne demek? Seksi iç çamaşırı almaktan bahsediyorsun sanırım?

Ben: Aman Tanrım. Tuhaf kütüphanecimiz çamaşırsız mı geziyor??

Sloane: Çok fazla şey ifşa ettim.

Nash'in evine döndüğümüzde Piper'in su kabını tazeleyip yatmadan önce ona ödül maması verdim. Sonra yatak odasına gittim ve sakladığından daha fazlasını gösteren seksi küçük bir şey giydim.

Nash'i yemek odasında, deponun içinin fotoğrafını tutarken buldum.

"Neye bakıyorsun?" diye sordum yanına yanaşarak.

"Waylay'in söylediği bir şey beni düşündürdü." Kıyafetimi fark edince, "Vay canına," dedi.

"Neyi düşündürdü?"

"Memelerini." Başını salladı. "Hayır. Düşündüğüm şey bu değildi. Yani her zaman onları düşünüyorum ama sapıkça bir şekilde değil. Daha çok tapınma şeklinde."

Aşağı sarkmış halde duran elinde tuttuğu fotoğrafı alarak baktım. "Bu bir oyun konsolu."

Nash hiçbir şey söylemedi ve hâlâ göğsüme baktığını fark

ettim. Fotoğrafları memelerimin üzerine doğru tuttum. “Odaklan, ateşli çocuk. Konuş benimle.”

“Hugo’nun oyun konsolu,” dedi Nash meme transından yavaşça çıkarak.

“Kullanılamaz durumda gibi görünüyor. Sence bundan faydalı bir şeyler çıkarabilecek biri var mıdır?”

“Buna ihtiyacımız olmayabilir.”

Bakışlarımız buluştuğu anda anladım. “Çünkü televizyona bağlanmıyordu. Diğer oyunculara bağınıyordu.”

“Çünkü online oynuyordu,” dedi Nash yavaşça gülümseyerek.

“Şimdi Dedektif Nancy kim?” diye şaka yaptım. “Bu iyi, gerçekten iyi. Yerini bulabiliriz, değil mi?”

Nash telefonu çıkarıp tuşladı. “Hey, bir iyiliğe ihtiyacım var.”

Bir süre dinledi ve gözlerini devirdi.

“Bunu düğün gecesine saklaman gerekmez mi?”

Kısa bir duraklama daha olurken Nash bana göz kırptı.

“O zaman pantolonunu giyip Way’e, Hugo’nun *Ejderha Zindanları*’ndaki kullanıcı adını sor.” Nash bir süre bekledi. “Evet, üç top dondurma benim hatamdı.”

Nash uzanıp beni yakalayarak yanına çekti. Ancak beklediğim gibi göğsümü kavramak yerine elimi tuttu ve huysuz kardeşini beklerken her parmağımı öptü.

“Evet, buradayım,” dedi Nash telefona. “Hatırlıyor mu?”

Bakışları beni buldu. Daha önce bu kadar mavi gözler görüp görmediğimi merak ettim.

“Evet. Anladım. Teşekkür ederim. Hayır. Pantolonunu tekrar çıkarabilirsin. Ben de aynısını yapacağım.”

“Hatırlıyor, değil mi?” diye sordum telefonu kapattığında.

“Tabii ki hatırlıyor. PenisKralı85.”

“İğrenç.”

Nash mesajlarını açtı. “Eğer aynı kullanıcı adını kullanıyorsa Lucian’ın ürkütücü gizli ekibi bir IP adresi bulabilir.”

“Tanrım, dedektiflik yaparken çok seksi oluyorsun.”

“Sen de iç çamaşırınla araştırma yaparken çok seksi oluyorsun.”

Telefonunu tezgâhın üzerine fırlatıp gözlerinde tehlikeli ve kararlı bir ışıkla bana doğru bir adım attı.

Ellerimi kaldırarak geri çekilmeye başladım. “Dur bakalım. Daha yeni ara verdik. Bekleyip Lucian’ın ne diyeceğini görmemiz gerekmez mi?”

“Kimse kıyafetlerimizle beklemek zorunda olduğumuzu söylemiyor,” dedi yaklaşımaya devam ederken.

Yemek masasındaki sandalyelerden birini çekip aramıza koydum.

“Ama yapılacak işler var,” diye hatırlattım.

“Üstündeki bu kıyafeti çıkarttığımda da yapılacak işler olacak,” dedi vahşice.

Çılgık atarak koştum ama benden daha hızlıydı. Beni omzuma atıp yatak odasına götürdüğünde sorunsuzca kabul ettim.

Kapının yumruklanması ikimizi de derin bir uykudan uyanırdı. Seks sonrası yorgunluktan neredeyse bayılmış olsam bile bir şekilde Nash’in üzerine tırmanmıştım. Bu da en hafif tabirle utanç vericiydi. Ancak gece yarısı kapı son derece ısrarla çalınırken bunu düşünmek için zaman yoktu.

Nash benden daha hızlı tepki verdi. Üstüne hemen bir eşofman geçirip kapıya yönelmişti. Ben ise hâlâ gözlerimi ovuşturup uyurken göğsüne salya akıtmamış olmayı umuyordum.

Aynı anda hem hırlayıp hem titreyen, endişe içindeki Piper’a basmaktan zar zor kaçındım. Sendeleyerek Nash’in arkasından ilerledim.

“Saat sabahın üçü. Umarım birinin bir yeri kanıyordur,” dedi Nash kapıyı açarken.

Nolan içeri dalıp etrafı kolaçan etmeye başladı. Üzerinde pijamasıyla koşu ayakkabılarından başka bir şey yoktu.

“Sanırım bu sana gelmiş,” dedi Nolan. Bana içinde büyük bir taş ve kâğıt parçası bulunan bir poşet uzattı.

“Bana mı?”

Nash poşeti elinden kaptı ama ben çoktan notu görmüştüm.

Vazgeç, sūrtük.

“Bunu nerede buldun?” diye sordu Nash.

“Yemek odasında, yerde güzelce kırılmış cam aranjmanının içinde duruyordu,” dedi Nolan.

“Ne?” Anlamaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım.

Ben söylediği şeyi yeterince hızlı anlayamayınca kafasını yuvarlanı kaldırdı. “İki dakika önce lanet olası pencereden attılar.”

Nash hemen harekete geçerek çıplak ayakla dışarı çıktı.

“Kahretsin,” diye mırıldandım.

“Güzel gecelik,” dedi Nolan. Nash’in peşinden koşmadan önce sırtarak selam verdi. “Dışarıda kimse yok. Pencereyi kırdıktan yaklaşık beş saniye sonra ortadan kayboldular,” diye seslendi Nash’in arkasından.

Yatak odasına koştum. Ayakkabılarımı, spor sutyenimi giydim. Nash’in *sweatshirt*’ünü geceliğin üzerine geçirip peşlerinden gittim.

Gece havası nemli ve soğuktu. Sokak lambaları ürkütücü sessiz caddeye altın sarısı ışıklar yayıyor, kalınlaşan sisin içinde top-lanıyordu. Binanın önünde lastik izleri gördüm.

“İçeri gir,” diye hırladı Nash sokağın ortasında onları yakala-dığımda.

“Benim içinmiş...”

“Bu da seni lanet olası bir hedef yapıyor. Bu yüzden sokağın ortasından çekil, *şimdi*,” dedi sert bir şekilde.

“Şimdi kim kelimelere vurgu yapıyor?” diye mırıldandım içeri girerken.

Nash ile Nolan sokağın her iki tarafını dolaşırken sinirli bir şekilde titreyerek girişte bekledim.

“Ne oldu?” diye sordum sonunda döndüklerinde.

“Çoktan gitmişler,” dedi Nash yanımdan geçip merdivenlerden yukarı doğru ilerlerken. Sesi gergindi.

“Şef, kız arkadaşının tehdit edilmesinden hoşlanmamış gibi görünüyor,” dedi Nolan bana. İkimiz Nash’in arkasından ağır adımlarla yürüyorduk.

“Ben onun kız arkadaşı değilim. Ben... biz... her neyse.”

“Birlikte yaşıyorsunuz ve yatakta böyle şeyler giyiyorsun. Ülkenin bazı bölgelerinde evli sayılacağınızdan oldukça eminim.”

Bayan Tweedy’nin kapısı açıldığında merdivenlerin tepesine ulaşmıştık.

“Bir sirk dolusu fil kaçmış gibi! Bu gürültü de ne böyle? Güzellik uykumu böldünüz,” dedi Bayan Tweedy. Üstünde sabahlığı vardı, elinde martiniye benzeyen bir şey tutuyordu.

“Elinde martiniyle mi uyuyorsun?” diye sordu Nolan.

“Bu benim gece yarısı içkim.”

KIRK ÜÇ

KÖTÜ GÜN, KÖTÜ TAVSİYE

Nash

Lina'nın penceresine atılan taştan ve Grave'in ifadelerimizi almaya gelmesinden sonra bir saat boyunca tavana bakarak uzandım. Lina'nın nefesinin sabit ritmini dinledim. Ancak genellikle onun yakınlığından duyduğum rahatlık yerine içimi kemiren bir endişeyle baş başa kalmıştım.

Biri onu tehdit etmişti.

Eğer ona bir şey olursa... Eğer onu koruyamazsam...

Nihayet uykuya dalabilmişim. Bu sefer de karanlık kaldırımlar, tehditkâr çığırıtlar ve silah seslerinin yankılarıyla dolu rüyalar peşimi bırakmamıştı.

Hızla çarpan kalbim ve şiddetli baş ağrısı yüzünden sarsılarak uyandım. Daha fazla uyku peşinde koşma fikrinden vazgeçip yataktan çıktım.

Kasvetli, gri bir sabahtı ve bir şekilde iliklerinize işleyen ağır, buz gibi bir yağmur vardı.

İlk kahvemi yemek odasındaki ipucu panosunun önünde içtim, beni boğmakla tehdit eden endişeyi bir kenara itmeyi deniyordum.

Ya Tate Dilton sessizce gitmemeye karar vermişti ya da bir şekilde Duncan Hugo karmaşası Lina'ya sıçramıştı. Her iki durumda da bundan sonra ne olacağını görmek için beklemeyecektim.

Telefonumu çıkarıp mesajlarımı açtım.

Ben: Benimle karakolda buluşun. *EN KISA ZAMANDA.*

Knox: Tanrım, sen hiç uyumaz mısın? Lucian'ın havalı takım elbisesini giymesi ve buraya gelmek için bir helikoptere el koyması için en az bir saate ihtiyacı var.

Lucian: Çoktan giyindim. Ayrıca şu ana kadar Café Rev'in arka odasında iki telekonferans görüşmesi bile gerçekleştirdim.

Knox: Yaltakçı.

Lucian: Eşofmanlı mızımız.

Karakola ikisinden önce geldim ve gece vardiyasındakileri başımla selamladım.

Güne onunla başlamak *zorunda olmadığımı* kendime kanıtlamak için evden onunla vedalaşmadan ayrılmıştım.

Kafam bulanıktı, hem sinirden hem de kahve yüzünden midem yanıyordu. Tedirginlik damarlarımda binlerce örümcek gibi dolaşıyordu.

Knox ve Lucian'ı beklerken dikkatimi dağıtmak için masamda duran postayı açtım. Zarflardan birinin babamdan gelen bir mektup olduğunu açana kadar fark etmemiştim.

İmzasını görmek bile endişemi arttırdı.

Ondan kaç kez bir şey istemiş, kaç kez ona ihtiyaç duymuştum? Bağımlılığı, bana olan sevgisinden daha büyük olduğu için beni kaç kez hayal kırıklığına uğratmıştı? Duke Morgan'ın günü atlatmak, hayatta kalmak ve yaşadığı dünyanın gerçekleri onu yerin dibine sokmadan önce kendini uyuşturmak için haplara ihtiyacı vardı.

Sabah soğuğuna rağmen hafifçe terliyordum.

Yaptığım şey bu muydu?

Bir elimi ağzıma götürerek gözümü ayırmadan babamın el yazısına baktım.

Bunca zaman sonra bile bana kendi yazım kadar tanıdık geliyordu. E'lerimizi aynı keskin açıyla yazıyorduk. Gözlerimiz aynıydı, e'lerimiz aynıydı. Başka ne aynıydı?

Kalp atışlarım kafamın içinde daha yüksek sesle yankılanıyordu. Ancak şu an beni boğmakla tehdit eden şey korku değil, öfkeydi.

Onun ayak izlerini takip ettiğim için kendime duyduğum öfkeydi.

Tahmin etmeliydim. Günü atlatmak için bir koltuk değneğine yaslanmanın sonun başlangıcı olduğunu bilmeliydim.

Lina'ya yaptığım tam olarak bu değil miydi? Onu kullanmamış mıydım? Acıyı, korkuyu bir kenara itmek için ona başvurmamış mıydım? Varoluş acısını uyuşturmak için yalnızca uyuşturucuya, alkole veya insanların kullandığı diğer maddelere ihtiyaç yoktu. Hayatta kalmak, uyanmak ve tüm bu korkunç döngüye yeniden başlamak için herhangi bir şeye, herhangi birine ihtiyaç duyulabilirdi.

"Her şey yolunda mı?" Lucian içeri girince babamın mektubunu okumadan masanın üst çekmecesine tıktırdım.

"Hayır, değil ama bu konuya girmeden önce Knox'un gelmesini beklemeyi tercih ederim."

Knox hırıltılı bir esnemeyle içeri girdi. "Geldim."

"Dün gece biri bunu Lina'nın penceresinden atmış." Poşetteki taşı ve notu masamın üzerine fırlattım.

"Lanet olsun," dedi ağabeyim.

Ben olanları anlatmayı bitirince Knox, Lucian'a döndü. "Sanırım şu dış kameralara öncelik vermeliyiz."

"Lina'ya takip cihazı takılması gerektiğini düşünüyorum," diye önerdi arkadaşımız.

Knox sırttı. "Buna bayılacaktır."

"Güzel. O zaman ona bir tane götürebilirsin," dedim.

"Bunu neden sen yapmıyorsun? Onunla yatan sensin. Ya da Way'in dediği gibi 'gözlerinden kalpler çıkaran' sensin."

“Bugün meşgulüm. Ona bir tane götür ve takmayı kabul edene kadar ona bağır,” dedim.

Knox'un gözleri kısıldı. “Bu sabah solundan mı kalktın, gün ışığı?”

“Bunun için zamanım yok. Bitir şu işi.”

Neyse ki, Knox sabahın erken saatlerinde çok kavgacı olmuyordu. Bu yüzden ofisimden sessizce küfrederek ayrıldı.

Lucian ise oturmaya devam etti.

“Şimdiye kadar kurdeşen dökmedin mi?” diye sordum. Polisleri, karakolları pek sevmezdi. Bunun için de haklı sebepleri vardı.

“Bu sabah son derece sinirlisin. Neyin var?”

“Sabahın üçünde pencereden gelen tehdit taşı dışında mı?”

Lucian oturduğu yerden sakince bana baktı. O konuşana kadar beklemeye karar verdim ve dikkatimi e-postalarımın çevirdim. Sadece üç buçuk posta okuyana kadar dayanabildim.

“Sence hepimiz babalarımızın günahlarını tekrarlamaya mahkûm muyuz?” diye sordum sonunda.

“Evet.”

Gözlerimi kıptım. “Bunu bir dakika düşünmek istemez misin?”

Sinirli bir şekilde kollarını kavuşturdu. “Geçtiğimiz birkaç on yıl boyunca bundan başka bir şeyi pek düşünmedim. Genlerinden kaçman mümkün değil. Kusurlu insanlar tarafından yaratıldık. Bu kusurlar soyumuzdan öylece silinip gitmez.”

Yağmur camlara vuruyor, dışarıdaki sefaleti unutmamı engelliyordu.

“O zaman herhangi bir şeyin ne anlamı var ki?” diye sordum.

“Nereden bilebilirim?” Dalgınlıkla her gün içtiği tek sigarasını sakladığı ceket cebini yokladı. “Her sabah yataktan çıkmaya devam edersem bir gün her şeyin anlam kazanacağını umut ediyorum.”

“Biliyor musun, sen buraya felaket bulutlarını getirmeden önce kendimi yeterince boktan hissediyordum,” dedim.

Lucian yüzünü buruşturdu. “Kusura bakma. Dün gece pek uyuyamadım.”

“Bu dava için tüm hayatını buraya taşımak zorunda değilsin, biliyorsun.” Ebeveynlerinin evi onun için geçmişin hayaletleriyle doluydu.

“Kalmak istediğim yerde kalacağım ve çalışmak istediğim yerde çalışacağım.”

“Tüm şehir bu sabah solundan kalkmış olmalı,” diye iğneledim.

Tam o sırada ofisimin kapısı şiddetle açıldı.

“Neden seni lanet evinde değil de burada buluyorum? Yemin ederim, Morgan. Sana bebek bakıcılığı yapmak lanet olası Alabama’daki o dindar, ufak tefek yaşlı kadına bakmaktan daha kötü,” dedi Nolan. Darmadağın görünüyordu. Odaya hışımla girmiş, öfkesini vurgulamak için çöp kutumu tekmelemişti. “Seninle iki adım ileri, otuz yedi bin adım geri gidiyoruz. Bu saçmalığa katlanmak için bana yeterince para ödemiyorlar.”

“O zaman neden istifa etmiyorsun?” diye çıktım. Etraftaki herkese yansıtacak kadar canım sıkkındı.

“Ben istifa edersem sen delik deşik olursun. Sonra bunun suçluluğuyla mı yaşayacağım? Harika bir plan.”

“Senin için bir pozisyonum olabilir,” dedi Lucian. Gözlerinde karşısındakini çok ama çok tedirgin eden o kurnaz piç bakışı vardı.

“Öyle mi?” dedi Nolan. Hâlâ sinirliydi.

“Öyle.”

“Bunda ne çıkarın var?”

“Çıkar çok çirkin bir kelime. Küçük bir ekleme diyelim.”

Nolan etkilenmiş görünmüyordu.

“Sloane’la görüşmeyi kesersen iş senindir.”

“Benimle dalga geçiyor olmalısın,” dedi Nolan.

“Cidden mi? Ondan nefret ediyorsun ama başka biriyle çıkmasını istemiyor musun? Bunun ne kadar sağlıksız olduğunu senin bile anlaman gerek,” dedim.

“Ben hiçbir zaman sağlıklı olduğumu iddia etmedim,” dedi Lucian korkutucu sesiyle.

“O zaman neden senden tavsiye alıyorum ki?” diye sordum.

“Nereden bileyim?”

“Bir avuç yabancı pislik,” diye mırıldandı Nolan hışımla ofisimden çıkarken.

Lina: Selam. Her şey yolunda mı? Uyandım ama sen gitmişsin. Yaptığın her şeyi bana açıklamana gerek yok tabii. Neyse işte.

Yağmur yolları kayganlaştırmış, kaygan yollar da kazalara neden olmuştu. İlk çağrı kötü değildi. Endişeli yeni bir anne ve bebeği çocuk doktoruna giderken bir çamurluğa çarpmışlardı.

Çekici çağrılırken Bannerjee hem anneyi hem bebeği sakinleştirdi. Bu arada ben de trafik ve temizlik işleriyle uğraşıyor, sıcak yatağında bıraktığım kadını düşünmemek için kendimi zorluyordum.

Bu olayın ardından daha kurumaya fırsat bulamamışken ikinci çağrıyı almıştık.

İlk müdahale ekipleri, tanık oldukları travmatik olaylardan duygusal olarak etkilenmemek için özel bir yöntem öğrenirlerdi. Her zaman olmasa da çoğunlukla işe yarardı.

Üstümden atamadığım mevcut ruh halim, koşullar ve acımasız tesadüfler göz önüne alındığında... işler daha da kötüleşmeden önce çoktan dibe çöktüğümü biliyordum.

Hava karanlıktı, merdivenlerden çıkıp daireme vardığımda tamamen donmuştum. Omzum ve başım hangisinin daha çok ağrıyacağı konusunda mücadele ediyordu.

Sadece sıcak bir duş almak istiyordum, böylece ruhum çözülene kadar suyun altında durabilirdim. Sonra yatağa gitmek ve kurtaramadığım insanları düşününce hissettiğim acıyı unutana kadar karanlığa gömülmek istiyordum.

Yoğun bakım ünitesinin bekleme odasında eşinin başında nöbet tutan bir koca vardı. İki küçük oğlan annelerinin uyanmasını ~~emut~~ ediyordu.

Ben olaydan sonra gelmişim. Genelde işler böyle yürürdü, polisler kötü bir şey olduktan sonra gelirdi. İtfaiye ve sağlık görevlilerinin onu sıkışmış olduğu ezilmiş metallerin arasından çıkarmasına yardım etmiş, görevliler onu sedyeye bağlarken hareketsiz bedeninin üzerine bir yağmurluk örtmüştüm. Kendimi fena halde çaresiz hissetmişim.

İnsanları kurtarmam gerekiyordu ama kendimi bile kurtarmam acizdim. Hâlâ burada olmam aptalca bir şanstı. Xandra'nın tam da doğru zamanda orada olması şanslı bir tesadüftü.

Donmuş parmaklarımla kapımın kilidini açtım. Beni karşılayacak karanlık ve sessizlik için endişeliydim.

Onun yerine ışık, sıcaklık ve ocakta pişen bir şeyin kokusuyla karşılaştım.

Müzik vardı, yüksek sesle neşeli bir *country* klasiği çalıyordu. Onun beni, Knox'u veya babamı mutfakta dansa kaldırdığı anılar içimi sızlattı.

Jayla Morgan küçük ailemizin ışığı ve kahkahasıydı.

O gün eve gelmediğinde bir parçam ölmüştü. Hepimizin bir parçası ölmüştü. Bir daha asla eskisi gibi olamamıştık.

Piper ağzında pelüş yılanıyla oyuncu bir şekilde hurlayarak yama geldi.

"Selam!" diye seslendi Lina mutfaktan neşeyle. "Panik yapmadan önce söyleyeyim, tam olarak yemek pişirmedim. Bayan Tweedy üç kişilik *chili** yapmış. Ben de kilerinde bir kutu mısır ekmeği karışımı buldum ve yakmamayı başardım. Bunun için mükemmel berbatlıkta bir gün olduğunu düşündüm."

Tayt ve arkası çapraz askılı, uzun kollu beyaz bir crop bluz giymişti. Teni nemliydi. Kısa, koyu renk saçları dağınıktı. Kulaklarında ona aldığım küpeler sallanıyordu.

*Biber, et, domates ve fasulyeden yapılan güveç. (ç.n.)

O an dizlerimi titretecek kadar yoğun bir özlem hissettim.

O an babamı anladım.

O an babama dönüştüğümü fark ettim.

“Piper’ın yeni oyuncağını beğendin mi? Belediye başkanı bıraktı. Şakayı anlayacağını söyledi,” diye devam etti.

Ayakkabılarımı çıkarmak, ıslak giysilerimden kurtularak kendimi yeniden insan gibi hissedene kadar düşün altında durmak istiyordum. Ancak olduğum yerde donup kalmıştım çünkü sıcaklığı hissetmeyi hak etmiyordum. Onun gitmesine izin verene kadar olmazdı.

“Nash? İyi misin?” Sesi çok uzaklardaymış gibi geliyordu. Sanki *country* müziğin ve taze mısır ekmeği kokularının arasından bana doğru süzülüyordu.

İçimde bir şeyler yükseldi. Karanlık, kararlı bir şeydi. Bunu yapamazdım.

Eğer kalırsam, onu yanımda tutarsam, ona yaslanmaya devam edersem babamdan daha iyi olamazdım.

Dahası eğer onu çok seversem onu kaybederdim.

“Bence gitmelisin.” Sesim ince ve titrek çıkmıştı, tıpkı babamın ilaca ihtiyaç duyduğu zamanlardaki gibiydi.

Kepçe elinden düşüp yere çarptı.

“Sence ne yapmalıyım?” diye sordu buz gibi hissizliğimi ateşiyle karşılayarak.

Kavgalarımızın nedeni bu muydu? Onu kışkırtmak ve ateşini çalmak için miydi? Tüm bunlar onu kullanmanın yeni yollarını bulmak için miydi?

“Bu yürümüyor,” dedim ısrarla. “Bence gitmelisin.”

O viski rengi gözler sanki bir yara arıyormuş gibi beni tepeden tırnağa inceledi. Oysa yüzeyin çok altında asla göremeyeceği bir yerde, hiç iyileşmeyen bir yaraydı.

Kepçeyi lavaboya fırlatıp kollarını kavuşturdu. “Sorun ne?” diye sordu tekrar.

Başımı salladım. “Yok bir şey. Sadece... gitmen gerekiyor.”

“Yine panik atak mı geçirdin?” Bana doğru geliyordu. Eğer bana dokunursa oyunun biteceğini biliyordum. Pes ederdim. Vücudunun içine girer ve ihtiyacım olanı ondan alırdım.

“Panik atak falan geçirmedim. Tamam mı?” diye patladım.

İrkildi ama üzerime gelmeye devam etti. “Ne oldu? Sen iyi misin?”

“Seni artık burada istemiyorum. Bundan daha açık söyleyemem. Bitti. Sen haklıydın. Bu gerçekten aptalca bir fikirdi. Birbirimizi çok az tanıyoruz.”

Olduğu yerde durdu, gözlerindeki bakış beni neredeyse parçalayacaktı. Şok ve acı vardı, üstelik onları oraya ben yerleştirmiştim. Ancak böylesi daha iyiydi. Onu da benimle birlikte dibe çekmekten daha iyiydi. Beni terk etmesinden daha iyiydi.

“Ciddisin, değil mi?” diye fısıldadı.

Piper pelüş yılanını inleyerek ayaklarımın dibine bıraktı. Onu ayağımla uzaklaştırdım. “Şimdi olmaz, Pipe,” dedim sessizce. “Zaten gidecektin. Şimdi olması daha iyi.”

Çenesini kaldırarak titrek bir nefes aldı. “Tamam.”

“Sadece tamam mı?”

Neden bu işin peşini bırakamıyordum? İsteddiğimi almıştım. Lina gidecekti. Onu koruyamadığım şeylerden uzakta, güvende olacaktı. Ben de ondan önce yaşadığım cehennemime geri dönebilirdim. Buna rağmen onu kışkırtıyor, bu muhteşem fiyaskonun sorumluluğunu paylaşmasını sağlamaya çalışıyordum.

Bana tek kelime etmedi, attığım yemi yutmadı. Sadece uzaklaştı.

Onu yatak odasına kadar takip ederek dolabımdan bavulunu çıkarışını izledim.

“Böyle olduğu için üzgünüm. Muhtemelen rahatlamışsındır.”

Çenesi gergindi, elmacıkkemiklerinin altındaki çukurlar belirginleşmişti. Çantanın fermuarını açıp yatağın üzerine koyarken yine hiçbir şey söylemedi.

Piper önce basamağa, sonra yatağın üzerine zıpladı ve Lina'nın bavulunu koklamaya başladı.

"Onu da götürmelisin. Şu anda onunla uğraşamam," dedi köpeği işaret ederek.

Her iki dişi de bana öyle bir baktı ki, kendimi Pislik Gezegeni'nin Pislik Kralı gibi hissetmeme neden oldu.

Lina ellerini kalçasının üzerine koydu. "Tamam. Neredeyse beni kandırıyordun. Şu ana kadar inanıyordum."

"Hangi ana kadar?"

Piper'ı işaret etti. "Onu seviyorsun, seni aptal."

"Sevmiyorum."

Lina komodinin çekmecesini açıp küçük bir kâğıt yığını çıkardı. "Yatağa çıkmasına yardımcı olması için ona bir basamak aldın. Onu eğlendirmek için bir sepet dolusu oyuncağın var. Dışarıda üşümemesi için ona süveterler giydiriyorsun. Onu seviyorsun."

"Bu sevgi değil. Bu ilgilenmek ve ben tükendim. Başka hiç kimseye veya hiçbir şeye bakacak kapasitem yok." *Kendim de dahil*, diye ekledim sessizce.

"Saçmalık."

"Anlamıyor musun?" Ses tonum sertleşti "Ona bakamam. Seni koruyamam. Kahretsin, kendimi bile koruyamadım."

Elindeki kâğıtları yatağın üzerine fırlatarak bana doğru meydan okuyan bir adım attı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sen beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun ve ben direnmeye çalışıyorum."

"Direnmeni istemiyorum." Kelimeler ağzımı asit gibi yaktı.

"Kimi koruyamadın, Nash?" dedi sessizce.

Piper bavulun içine top gibi kıvrılarak kuyruğunu burnunun üzerine sardı.

"Dün gece pencerene atılan taşı unuttun mu?"

"Kimse yaralanmadı."

"Yoğun bakım ünitesinde solunum cihazına bağlı olan kadın için aynı şeyi söyleyemem. Uyanmazsa ne yapacaklarını düşünen bir kocası ve iki oğlu var."

Lina bir adım daha attı. Çok yakınımdaydı. Onu tutup kendime çekmemek için ellerimi iki yanımda yumruk yapmak zorunda kaldım.

“Bu sana anneni mi hatırlatıyor?” diye sordu yavaşça.

“Nasıl hatırlatmasın ki? İki yüz metreden daha kısa bir mesafede, aynı yol üzerinde oldu.”

“Bebegim,” diye fısıldadı. Bana sanki ürkek bir atmışım gibi yaklaşıyordu.

“Yapma,” diye fısıldadım.

“Her yere zamanında varıp herkesi kurtaramazsın.”

“Kimseyi kurtaramam. Gerçekten gitmene ihtiyacım var, Lina. Lütfen.”

Gözleri cam gibiydi. Başını salladığında küpeleri parladı, altın rengi güneş ışınları ışığı yakalıyordu.

“Tamam. Yorgunsun. Berbat bir gün geçirdin. Seni biraz yalnız bırakacağım. Bu gece yan dairede Nolan’la kalacağım. Sen biraz uyuduktan sonra yarın konuşuruz.”

“Peki,” dedim tiz bir sesle. Sırf ben kendimi kaybedip ona dokunmadan önce gitmesini sağlamak için ona her şeyi vaat edebirdim.

Çantasına birkaç şey koyup etrafımda dolanırken olduğum yerde kaldım. Mutfığa girdiğini, ocağı kapattığını duydum. Sonra ön kapının usulca açılıp kapanmasını dinledim.

Gitmişti.

Artık tamamen yalnızdım.

Ama rahatlamak yerine bir panik dalgası üzerime çöktü. Beni aşağıya çekerek derinlere inmeye zorladı.

O gitmişti.

İhtiyacım olan kadının, sevdiğim kadının gitmesine neden olmuştum.

Yatak odasından çıktım, paylaştığımız yatağın görüntüsü beni mahvediyordu. Onu *seviyordum*. Bunu bir süredir biliyordum.

Belki onu merdivenlerimde gördüğüm andan beri biliyordum. Onu istemiş, ona ihtiyaç duymuştum ve şimdi onu bir kenara atıyordum.

Yine de doğru olan buydu, değil mi? Birinin koltuk değneği, duygusal destek seksi yaptığı kişi olmaktan daha fazlasını hak ediyordu. Gerçek ve iyi bir şeyi hak ediyordu. Ben bunu sunamazdım. Bu şekilde olmazdı.

Piper ön kapının yanına oturarak acınası bir şekilde sızlanmaya başladı.

Başımı ellerimin arasına aldım. Göğsümdeki sıkışma acı verici bir hal alırken yatak odasına yöneldim. Lina'nın bıraktığı kâğıtları elime aldım. Köpek barınağından gelmişlerdi. Sahiplenme başvurusuydu. Üstünde Lina'nın kalın harflerle yazdığı yapışkan bir not vardı. "*O senin. Bunu resmileştir.*"

Karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Kâğıtları bırakıp oturma odasına geri döndüğümde penceredeki çiçek dikkatimi çekti. Lina'nın çiçeği idi. Buraya taşındığında taze yapraklardan oluşan bir saksıdan başka bir şey değildi ama şimdi çan şeklinde narin beyaz çiçeklerle kaplıydı.

Zambak çiçeği olduğunu fark ettim.

Annemin en sevdiği çiçektir.

"Lanet olsun."

KIRK DÖRT

GÖZYAŞI

Lina

Dış kapıyı itip anacaddeye, yağmurlu geceye adım attım. Yağmur damlaları başıma vuruyor, tişörtümü ıslatıyordu ama umurunda değildi. Kızgındım, incinmişim, üzgündüm ve kafam karışık. Ayrıca acıkmışım. Bu yüzden ini filmlerdeki kadınlar kalpleri kırıldıktan sonra hep bir kova dondurma yiyorlardı?

Her yağmur damlasının soğuk keskinliğini hissetmek, aptal kalbimin parçalarının dağıldığını hissetmekten daha iyiydi.

İşte buydu. Savunmasız olduğum için başıma gelen *buydu*. Kendimi ortaya koymuş, kendimi açmışım ve lanet olası kalbime bir yumruk yemiştım. Bu *tam da* tahmin ettiğim şeydi. Naomi'yi suçluyordum. Yakında evlenecek olan kendini beğenmiş kadınlara güvenilmezdi. Harika kalçaları, kahramanca yara izleri olan seksi, kasvetli kapı komşuları da öyleydi.

Bunu biliyordum. Yine de buradaydım, *mısır ekmeği yaptıktan sonra* buz gibi yağmurda yürüyüşe çıkmışım.

Nash acı çekiyordu ve bu beni başa çıkmaya hazır olmadığım bir şekilde mahvetmişti. Ancak onu düzeltemez, yaralarını açıp onları iyileşmeye zorlayamazdım. Sadece aptal yağmurda aptal bir yürüyüşe çıkabilirdim, böylece aptal gözyaşlarım aptal gökyüzünden akan suya karışabilirdi.

Boğazımdan titrek bir hıçkırık geldi.

Eğer fikrini değiştirmezse, siyah-beyaz düşünmekten vazgeçip benimle gride buluşamazsa onu sonsuza dek kaybedecektim. Bu gerçeğin düşüncesi dehşet vericiydi, ayrıca aptalcaydı. Birbirimizi çok az tanıyorduk ve ben, beni evinden kovan bir adam için lanet olası yağmurda ağlıyordum.

Yoksa birbirimizi herkesten daha mı iyi tanıyorduk? diyen iç sesim araya girdi.

“Duygularımdan *nefret ediyorum.*” Boş, ıslak sokağa doğru mırıldandım.

Diğer herkes evinde veya kapalı yerlerdeydi. Isınıyor, mutlulukla dolarak sıcak yemeklerini yiyorlardı. Ben ise bir kez daha dışarıda kalmıştım.

Kollarımı göğsümde kavuşturup soğuğa karşı omuzlarımı kamburlaştırarak yürümeye başladım. Whiskey Clipper’in ısıtılı sıcak vitrinini daha yeni geçmiştim ki, apartman kapısının açıldığını duydum.

“Angelina.”

Ah, hayır. Kalsın, teşekkürler. Hayır. Beni gerçek anlamda göz yaşlarına boğan adamın beni o göz yaşları içinde görmesine izin veremezdim. Şu anda çok savunmasızdım. Buna dayanamazdım.

Kollarımla ıslak yüzümü silip koşmaya başladım. Beni takip etmezdi. Adam az önce beni terk etmeye çalışmıştı. Beni kovalayacak hali yoktu...

Arkamdan hızlı ayak sesleri gelmeye başladı.

Hızımı arttırdım, ayaklarım kaldırımdaki suya çarpıyordu. Karanlık, sefil bir gece olduğu için şanslı yıldızlarıma şükrettim. Bu sayede göz yaşlarıyla dolu aşağılanmama tanık olacak başka kimse yoktu.

Yorgundu, üşümüştü ve hızı düşüyordu. Her an peşinden koşmaya değmeyeceğime karar verebilirdi.

Kollarım daha sert hareket ederken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Ondan daha hızlıydım. Ondan daha uzun süre dayanabilir, aramızdaki mesafeyi iyice açabilirdim. Eğer köşeye vara-

bilirsem benden vazgeçtiğine tanık olmak zorunda kalmayacaktım. Bizden vazgeçtiğine...

Bir el tişörtümü yakalayıp beni geriye doğru çekti. Sonra güçlü kollar beni sertçe sararak kendine yapıştırdı.

“Dur,” diye fısıldadı kulağıma Nash. Beni kendine çekip yüzünü boynumun arkasına gömdü.

“Sadece dur.”

Yeni bir panik dalgası içimi sardı. “Bırak beni!”

“Denedim. Yapamıyorum.”

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülürken bile kollarında hareketsiz kaldım. “Kafam... karıştı.”

“Ben bir aptalım. Pisliğin tekiyim. Seni hak etmeyen aptal bir pisliğim, melek.”

Ellerini çözmeye çalıştım ama adam bir santim bile izin vermiyordu. Nefesimi kesiyordu. “Eğer bu konuda bir tartışma arıyorsan hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

“Bütün gün tek düşünebildiğim sana bir şey olması ihtimaliydi.”

“Bana hiçbir şey olmadı. Bana hiçbir şey olmayacak,” diye fısıldadım, nefesim kesilmişti. Annemle babama aynı şekilde başlayan, tutamayacağımı hepimizin bildiği sözler vermemle biten kaç konuşma yapmıştım?

“Lucian babalarımızın yaptığı hataları tekrarlamaya mahkûm olduğumuzu söyledi.”

Beni tutan ellerine karşı mücadele ettim, sonunda kollarında dönmeme izin verdi. Yüzünü görünce bakmamış olmayı diledim. Çok fazla acı, çok fazla üzüntü vardı. Onun için acı çekiyordum.

“Lucian’dan tavsiye mi aldın? O adam *The Shining*’den bir daktilo uzakta. Berbatlığını kabul etmesi harika ancak o borsa veya birini ortadan kaldırmak konusunda tavsiye alabileceğin bir adam. Kadınlar hakkında tavsiye alınacak bir adam değil.”

* Stephen King’in aynı adlı eserinden uyarlanan, yönetmenliğini Stanley Kubrick’in yaptığı 1980 yapımı psikolojik gerilim filmidir. (e.n.)

Üstümüze yağmur yağarken Nash'in dudakları kıvrıldı. "Tekrar ediyorum. Aptal pisliğin tekiyim. Sanırım en karanlık korkularımı doğrulayacak birini arıyordum."

"Doğru yere gitmişsin."

"Annem o gün onunla markete gitmemi istedi. Canım istemedi. Çocukların yaptığı çocukça şeyleri yapmakla meşguldüm. Yanında olabilirdim ama gitmedim. Yani o arabada tek başına öldü. Orada olsaydım ona yardım edebilirdim. Belki de bunu engelleyebilirdim ama orada değildim."

Sesi alçalınca kalbim acıdı.

"Sonra her lanet gün babamın yanından ayrılmadığımdan emin oldum, buna rağmen onu da kurtaramadım."

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Onları gören Nash bir elini boynuma dolayıp yüzümü göğsüne bastırdı. Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım.

"Onu da kaybettük," diye devam etti. "Notlarım ne kadar iyi olursa olsun, futbol sahasında ne kadar çok çalışırsam çalışayım, hiçbir şey bizi seçmesi için yeterli olmadı. Başka bir şeyi, bizi istediğinden daha fazla istiyordu."

Dudaklarımdan titrek bir hıçkırık döküldü. Kalbim herkesi kurtarmak isteyen çocuk için paramparça olmuştu.

Zorlukla nefes alana kadar kollarıyla beni sıkıca sardı.

"Lucian tutuklandığında orada değildim. Olaydan sonra öğrendik. Öz babasına karşı kendini savunduğu için cezalandırılmayı hak etmiyordu. Polis olmanın sonunda her şeyi düzeltebileceğim anlamına geleceğini düşünmüştüm. Korunmaya ihtiyacı olanları koruyabilirdim."

"Tam olarak bunu yapıyorsun. Hem de her lanet gün, Nash," diye mırıldandım nemli üniformasına yaslanarak. Yanağımda buz gibi rozetini hissediyordum.

Acı bir kahkaha attı. "Kimi koruyorum ki? Kendimi bile kurtaramadım. Lanet olası aptal şansım yardım etmeseydi burada olamazdım bile."

Yüzünü kavrayabilmek için kollarımı serbest bıraktım. “En karanlık günlerinde yatağından sürünerek çıkıyor ve kasabanı, halkını korumayı seçiyorsun. Bir kahraman böyle yapar, seni ap-
al. Senin yaptığın kahramanlıktan başka bir şey değil.”

Gözlerini kapatarak başını bana doğru eğdi.

Gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye devam ediyor, buz gibi yağmur damlaları karşısında sıcaktan kavruluyordu. “Seninle gurur duyuyorum, Nash. Her gün kendi şeytanlarıyla yüzleşiyorsun, böylece gidip diğer herkesin yanında olabiliyorsun. Tek başına tüm kasabayı daha güvenli hale getirdin. Tina bile sana saygı duyuyor.”

“Ailem saygı duymuyor.”

Kalbim onun için acıyordu. “Bebeğim. Ağabeyin ve büyü-
bannen iletişim kurma konusunda berbatlar. Belki Knox yaptığın şeyi neden yaptığını anlamıyor ama bunu yaptığın için seninle gurur duyuyor. Tıpkı parasını, koruduğun insanları desteklemek amacıyla kullandığı için senin onunla gurur duyduğun gibi. Bunu ona söyleyeceğinden değil. Ancak halkınla tehlike arasında duran sensin. Hemen ardından düzeni sağlamak için orada olan sensin. Bunun bir daha olmaması için elinden geleni yapan sensin.”

Yağmur üzerimize yağarken beni tekrar kendine bastırdı. “Onu özölüyorum.” Usulca fısıldadı. “Belki o benimle gurur du-
yardı diye düşünüyorum.”

Sanki bir uçurumdan sarkıyormuş gibi ona tutundum. “Senin-
le gurur duyuyor.”

Titrek bir nefes aldı, bana yasladığı göğsü yükselip alçalıyor-
du. “Eskiden mutfakta dans ederlerdi. Annemle babam eskiden mutluydular. Babam onu çok severdi ama o gittiğinde, bizi yete-
rince sevmedi. İçkiyi ve hapları defalarca bize tercih etti, onlara ihtiyaç duydu.”

“Bu berbat bir şey ama asla senin suçun değildi. Senin yaptığın veya yapmadığın bir şey yüzünden olmadı.”

“Seni aynı şekilde istiyorum, aynı şekilde ihtiyaç duyuyorum.”

“Sen baban *değilsin*, ateşli çocuk. Ben de bırakılması gereken sağlıksız bir alışkanlık değilim. Hepimiz bizi dünyaya getirenlerden çok farklı insanlarız. Kendini acıya karşı uyuşturmak için bana gelmedin. Neyin iyi hissettirdiğini hatırlamak için geldin. Kendine acıyla savaşmak için bir sebep vermek için geldin.”

“Tanrım. Neden seninle değil de Lucian’la konuştum ki?”

Gülüşüm yarı hıçkırık gibiydi. “Sanırım bunun şu aptal pislik olayıyla bir ilgisi var.”

Sokak lambalarının yansıması oluklardan akan suların üzerinde dans ederken benimle birlikte yağmur altında bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı.

“Bunun delilik olduğunu biliyorsun, değil mi? Tüm bu aptal yüklerimiz yerine korkmamız gereken şey *bu*. Seni sadece birkaç haftadır tanıyorum,” diye hatırlattım ona.

Nash çenesini başımın üstüne yasladı. “Bu gerçek olmadığı anlamına gelmez. Annemle babam üç ay içinde tanışıp âşık oldular ve nişanlandılar.”

“Mutlular mıydı? Daha önce?” diye sordum.

Elleri sırtımda kayarak beni kendine daha da yaklaştırdı. “Evet, hepimiz mutluyduk. Evlenmeden önce babam koluna 0522 dövmesi yaptırmıştı. 22 Mayıs, yani düğün tarihleri. O günün hayatının en mutlu günü olacağını daha evlenmeden bildiğini söylemişti.”

“Vay be.”

“Biz çocukken, yaşananlardan önce hepimiz o günü ulusal bir bayrammış gibi kutlardık. Onların düğün tarihi benim PIN kodum. Hiç değiştirmedim çünkü o güzel günlere tutunabilmemin tek yolu buymuş gibi hissettim.”

“Belki...” Konuşmaya başladım ama duygularım kelimelerin birbirine girmesine neden oluyordu. Boğazımı temizleyip tekrar denedim. “Belki iyi günlerin henüz gelmemiştir.”

“Eğer şimdiden şansımı mahvetmediysem.”

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“Nash...”

“Hayır. Beni dinle, melek. Çok özür dilerim. O kapıdan çıkıp gitmene izin verdim ama gitmene izin vereceğim son nokta bu işte. Lütfen benim bir adım daha uzağıma gitme, lütfen bana karşı sabırlı ol.”

“Nash, seni terk etmeye çalışmıyordum. İkimize biraz zaman tanımaya çalışıyordum.”

“Koşarak kaçtın.”

“İkimize çok hızlı bir şekilde zaman tanımaya çalışıyordum.”

“Üşümüştün,” dedi titrediğimi fark ederek. “Benimle eve gel.”

Yaralı bir ruhtan, sorumluluk sahibi bir kahramana dönüştüğünü hissedebiliyordum.

“Tamam.”

“Tanrıya şükür,” diye mırıldandı. “Seni eve götürmek için Knox’luk yapıp omzumda taşımak zorunda kalacağımdan korkuyordum.”

Nash beni doğruca duşa götürüp önce benim kıyafetlerimi sonra kendininkileri dikkatlice çıkardı. Sıcak suyun altına ilerletip bana eşlik etti ve orada öylece durduk. Sırtım onun göğsüne dönük halde sıcak suyun kemiklerimizdeki soğuğu almasına izin verdik.

Islak saçlarımı tarayan, vücudumdan aşağı doğru kayan elleri nazikti. Sakinleştiriyor, güven veriyordu.

Kendimi hassas, savunmasız hissediyordum ve ereksiyonu sırtıma sürtündükçe içime yeni bir sıcaklık yayılıyordu. Uzanıp ona dokunmak, bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesini sağlamak istedim ama bir şeyler vermeye ihtiyacı olduğunu anlıyordum. Bu yüzden dokunuşuna teslim oldum.

Vücudumu tepeden tırnağa okşayıp öptü. Beni kendine doğru çevirdiğinde onu önümde diz çökmüş halde buldum.

Sert elleriyle beni fayanslara bastırdı.

Bir elini bileğimden bacağıma doğru kaydırırken o muhteşem gözleriyle beni izliyordu. Birleşen bakışlarımızın yoğunluğu karşısında titredim. Dizimin arkasından kavradığı bacağıma omzuma atıp kendimi ona iyice açmamı sağladı.

Başımın duvara çarpmasıyla göz temasımız kesilmişti.

Etrafımızda buharlar yükseliyordu ama Nash iki parmağıyla kadınlığımda gezindiği için farkında bile değildim.

“Ne kadar güzel bir amcık, melek.” Sesi, akan suyun arasından zar zor duyuluyordu.

Vay canına. Parlak rozetli, yasalara saygılı bir adamın bu kadar edepsiz konuşacağını kim bilebilirdi?

Parmaklarıyla ortaya çıkardıklarını diliyle takip etmeden önceki son tutarlı düşüncem buydu. Dilinin ilk darbesiyle dizlerimin bağı çözüldü, neredeyse yere yığılacaktım. Vücudumdaki kasların hepsi aynı anda kasılmış gibiydi, bilincim uyluklarımın arasındaki hassasiyet karşısında erimişti.

Klitorisimi yukarı, aşağı hareketlerle yalıyordu. Şefkatli, sevgi dolu ve fethetmeye kararlı ağzıyla beni çılgına çeviriyordu. Destek aldığım bacağıma tekrar titrediğinde omzunu dizimin arkasına sıkıştırdı, böylece sırtımı fayansa vererek ona yaslandım.

Beni yiyip bitirirken uzun, alçak bir inilti çıkardım.

Dili girişimi doldurmak ve ateşli bir tapınmayla klitorisimi okşamak arasında gidip gelirken kalçam titriyordu. O sihirliydi, biz sihirliydik. Bu kadar iyi hissettiren bir şeyin yanlış olamayacağını içten içe biliyordum.

“Nash,” diye fısıldadım titrek bir sesle, içimde bazı şeyler çözülmeye başlamıştı.

Sanki adını ağzımdan duymak dayanamayacağı kadar fazlaymış gibi ağzı kadınlığımdayken inledi. Aklım başımdan gitmişti, kendimi ona bastırırken parmaklarını bir kez daha içime ittiğinde nefesim kesildi. Dili gittikçe artan çaresiz ihtiyacıma odaklanmıştı.

Hiçbir uyarı olmadan boşaldım. Orgazm boyunca şişmiş to-

murcuğumu yalayıp emerken iç duvarlarım parmaklarına kenetlendi.

Yüzünde utanmazca gidip gelerek kıvrılan dilinin yaydığı zevkin tadını çıkardım. Dudaklarını benden çekip yüzümü duvara döndürdüğünde hâlâ bunun yankılarını hissediyordum.

Avuç içlerini fayansa dayayarak beni kollarıyla hapsetti. Sıcak ve sert ereksiyonunu arkamda hissediyordum.

Nash'in bana duyduğu ihtiyaç beni hem güçsüz hem de güçlü hissettiriyordu.

Başını eğdiğinde dudaklarının dövmemin üzerinde gezindiğini hissettim.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandıktan sonra dişlerini tenime geçirdi.

Benim de buna ihtiyacım vardı. "Acele et," diye fısıldadım. "Lütfen."

Beni bekletmedi. Büyük ve sert elleri aşağı kayarak kalçamı doğru açıyla eğdi, ardından aletin ucunu girişime yönlendirdi. Aniden bu pozisyonun ne kadar savunmasız olduğunu hatırladım, hissettiğim gerginlikle hareketsiz kalmıştım. Boğazından bir inilti çıkardıktan sonra aletini aşağıya indirdi. Araladığım bacaklarımın arasından geçip kadınlığıma sürtünerek içime girdi.

İçimdeki seğirmelerini hissettiğimde üzerime yeni bir özlem dalgası çökmüştü.

"Sana böyle sahip olduğumda aklımı kaybediyorum," diye mırıldandı. Bir elini karnımdan yukarı kaydırarak göğsümü avuçladı.

Başımı arkaya eğip omzuna yaslamıştım. Burada aklını yitiren tek kişi o değildi.

Bacaklarım titriyordu. Avuçlarımı fayansa yaslamıştım. Kalçam başına buyruk davranıp kendini ona doğru bastırıyor, sanki birkaç dakika önce boşalmamışım gibi daha fazlası için yalvarıyordu.

Eliyle göğsümü avuçlayıp sıktı. "Gitmene izin veremem, melek."

“Neden gitmeme izin vermek zorundasın?” Dizlerimin bağı çözülmüştü. Heyecan, ihtiyaç ve bedeninin beni sıkıştıran ağırlığından titriyordum.

“Sadece artık böyle bir seçenek olmadığını bilmeni istiyorum. Ya sen buraya taşınırsın ya da ben seninle birlikte taşınırım. Belki yeniden başlamak için bir yer buluruz ama... Gitmene. İzin. Veremem.”

“Nash,” diye fısıldadım sıcak bir gözyaşı burnumun kenarından aşağı süzülürken.

“Bana yeniden hayat verdin. Beni yeniden aydınlığa çıkardın. Sana sahip olmama, seni almama izin ver. Benim olduğunu söyle,” diye emretti.

Ereksiyonunu kaygan kıvrımlarıma doğru itti.

“E-evet,” demeyi başardım. Ona söz verdiğim şeyin sonuçları hakkında daha sonra endişelenecektim. Buna, *ona* şimdi ihtiyacım vardı.

“Tanrıya şükür,” diyerek omzuma açgözlü bir öpücük konurdu. Ağırlığının kaymasıyla birlikte kalçamı daha fazlası için eğdim.

“Nash!” Nefes nefeseydim.

Ereksiyonunu geri çekerken boynumu tutan elleri sıkılaştı. Kalçasını tekrar öne ittiğinde aletinin tepesi klitorisime çarptı.

Buna ihtiyacı vardı. Benim de ona bunu vermem gerekiyordu.

“Seni hangi pozisyonda alacağıma asla karar veremiyorum,” diye homurdandı. Kısa, ölçülü itişlerine devam ediyordu. “Boşalmanı izlemeye bayılıyorum. Ben içinde hareket ederken zıplayan memelerini izlemeye bayılıyorum ama seni böyle de seviyorum. Her şeyden vazgeçip tamamen teslim olduğunda.”

Seni böyle seviyorum.

Gitmene izin veremem.

Sözleri kafamın içinde bir mantra gibi yankılanıyordu. Tekrarlamaya hakkım olmayan bir mantraydı. İçten içe aslında bunları

kast etmediğini düşündükten sonra kendimle konuşmayı bıraktım çünkü Nash aletinin başını benim istekli girişime hizalayarak içime dalmıştı.

Bağırışlarımız fayanslarda yankılandı.

İçimi tamamen doldurmuştu. Bir kolunu karnıma doladı, diğer eliyle saçlarımı kavrayarak beni kendisine doğru çekti. Sonra itmeye başladı.

Yukarıdan üzerime sıcak su akıyordu ama beni içten dışa ısıtan Nash'in sıcaklığıydı. Hızını arttırdı. İkimiz de nefes nefese, titreyerek boşalıncaya kadar her güçlü itişinde ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyordum. Üstümüze vuran her zevk dalgası bizi zirveye taşıyor, salgıladığı her ılık sıvı beni damgalayıp içten içe rahatlatıyordu.

KIRK BEŞ

MÜKEMMEL PARAŞÜT

Nash

Yanımdaki kadının teninin sıcaklığını kendi tenimde hissederek uyandım.

“Uyan, ateşli çocuk. Biraz eğlenmenin zamanı geldi,” diye kulağıma mırıldandı Lina.

Hem ben hem de aletim ona tüm dikkatimizi vermiştik.

Beni sert bir şekilde öptü, altdudağımyı dişleri arasına alarak kısırdı. “Üzgünüm, yakışıklı. Bu sabah böyle bir eğlenceye zamanımız yok. Kalkma zamanı.”

Elini örtünün altındaki ereksiyonuma yönlendirdim. “Kalktım.”

Boğuk kahkahasının sıcaklığını boğazımda hissediyordum. “Sonra,” diye söz verdi. “Hadi. Şu sevimli kıcını yataktan kaldır.”

Onu yakalayıp kalmaya ikna edemedem üzerimden kalktı. Ereksiyonum çarşafın altında çadır kurmuştu.

“Benimle yatakta kalmaktan daha iyi bir eğlence olamaz,” diye uyardım gözlerimi ovuşturarak.

Yüzüme bir eşofman çarptı.

“Bunu göreceğiz,” dedi kendini beğenmiş bir şekilde. “Giyin. Bir randevumuz var.”

“Hayatta olmaz, Lina!”

Direksiyon başında sırtıttı, *Charger*’ını Just Jump Havacılık ve Paraşütçülük tabelasını gösteren şeride çevirirken hiçbir şey söylemedi.

Asfalt şerit, Virginia-Maryland sınırının hemen güneyindeki dönümlerce mısır tarlası arasına sıkışmış küçük bir uçak pistine paralel uzanıyordu. Dünün sefaletinin aksine sabah güneşi bulutsuz gökyüzünde parlıyor, turuncu ve altın renkli sonbahar yapraklarının üzerine ışık saçıyordu.

Lina arabayı üzerinde mavi beyaz bir logo olan kırmızı, geniş hangarın yanına hızlıca park etti.

Hâlâ sırtıyordu, bana bakmak için güneş gözlüklerini indirdi. O kırmızı dudaklarla beni ölüme çağıran, baştan çıkarıcı bir siren gibi görünüyordu.

“Uçaklar inmek içindir,” dedim.

“Bu da *inecek*. Sadece indiğinde biz içinde olmayacağız,” dedi motoru kapatıp emniyet kemerini çözerken.

Hareket etmeyi reddettim. Hiçbir şey beni bu arabadan çıkıp lanet olası bir paraşütün yakınına bile götüremezdi. “Hareket eden bir araçtan atlamak sorumsuzluktur. Özellikle de yerden birkaç bin metre yukarıda olan bir araçtan.”

Lina bacaklarının arasına uzanarak koltuğunu geriye kaydırды.

Ben daha niyetini fark edemedi konsolun üzerinden kayıp kucağıma oturmuştu. “Sana yapmak istemediğin bir şeyi yaptırmayacağım, Nash.”

“Harika. Hadi gidip kahvaltı yapalım. Sonra duştaki kırık fayansı tamir etmek için derz alabiliriz.”

Kafasını salladı, o tehlikeli siren gülümsemesi hâlâ dudaklarında. “Ben havalanacağım. Benimle gelmeni çok isterim.”

Kahretsın.

“Kendini lanet olası bir uçaktan aşağıya atmayacaksın.” Koltuk altlarımdan soğuk terler süzölmeye başlamıştı.

Güneş gözlüklerimi başımın üstüne kaydırıp elleriyle yüzümü kavradı. “Nash, bunu birkaç defadan fazla yaptım. Bu benim en sevdiğim şeylerden biri ve bunu seninle paylaşmak istiyorum.”

İki kere kahretsin.

Buna nasıl hayır diyebilirdim ki?

“Hadi, ateşli çocuk. Benimle biraz eğlen,” diyerek beni ikna etmeye çalıştı.

Dün ona cehennemi yaşattığım için bu benim cezamdı. Yerçekimi tarafından öldürölecektim.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra isteksizce onu binanın yan tarafına, açık duran büyük garaj kapısına doğru takip etmeye başladım. Elimi tutuşuna bakılırsa “hayır” cevabını kabul etmeyecekti.

“Bu bir lisans veya onaylanması haftalar süren karmaşık evrak işleri gerektirmiyor mu?” diye sordum umutsuzca.

Sırtarak omzunun üzerinden bana baktı. “İkili atlayış için gerekli değil.”

“İkili atlayış nedir?” Sırtım ter yüzünden su kaydıraklarına dönüşmüştü.

Lina hangarın açık kapısının hemen içindeki dev bir posteri işaret etti. “Yeni başlayanları profesyonellere bağlıyorlar.” Fotoğrafta korkmayacak kadar aptal bir adam deli gibi sırtıyordu. Arkadan başka bir adama bağlanmış gibi görünüyordu.

“Sırtıma bağlanmış başka bir adamla ölmeyeceğim, imkânı yok.”

“Tabii ki öyle olmayacak. Benimle atlayacaksın.”

Olduğum yerde kaldım, topuklarımı yere sabitleyerek Lina’nın ilerleyişini durdurdum. Sert bir şekilde göğsüme çarptı.

“Ben sertifikalıyım,” dedi.

Elbette öyleydi.

“Nash.” Ses tonunda kahkaha saklıydı.

“Melek.”

“Bana şu anda ne hissettiğini söyle,” diye ısrar etti.

Fena halde panik olmuştum. Biraz da heyecanlıydım.

“Sadece eğitim videosunu izle, sonra karar ver. Tamam mı?”

Bir eğitim videosu vardı. Yeterince uzun olsaydı fırtına çıkması için dua edebilirdim. Bir çekirge istilası, biz hâlâ güvenle yere basıyorken fark edilecek bir tür mekanik arıza da olurdu. *İki patlak lastik ve pervanede bir delik mi? Çok kötü. Hadi gidip kahvaltı edelim.*

“Lütfen?”

Lanet. Olsun.

İki seçeneğim vardı. Ayağımı yere basıp pısırk gibi davranabilirdim. Bu durumda Lina dünyaya geri dönene kadar burada tek başıma oturarak panik yapmam gerekirdi. Ya da kendi ölüm fermanımı imzalar, küçük bir teneke kutunun içinde yerçekimine meydan okuduktan sonra kendimi onunla birlikte aşağı atardım. *Onun için.*

Belli belirsiz midem bulanıyordu ve aşırı terlemiştim ama o kahverengi gözler yüzüme kilitlenmişti. Soğuk ellerini göğsüme bastırıyordu.

Benden bunu istiyordu. Ben de bunu ona verecek güce sahiptim.

“Tamam ama sonunda yere çakılır ve bir mısır tarlasında iki krater oluşturursak seni asla affetmeyeceğim.”

Küçük bir çılgılla kendini kollarına attı. Beni bir adım geriye savursa da onu yakalamayı başardım ve ayakları yerden kesilecek şekilde kaldırdım.

Dudaklarını yüzümün yan tarafına yapıştırıp bana yüksek sesli bir öpücük verdi.

“Bunun için pişman olmayacaksın. Söz veriyorum.”

Kargo şortu giymiş bir adam uçağın gövdesindeki dayanıksız kapıyı gelişigüzel açtığında, yataktan kalkma kararından başlayarak günle ilgili her şeyden pişmanlık duymakla meşguldüm.

“Vakit geldi,” dedi Lina kulağıma. Yere sabitlenmiş bir bankın üzerinde oturuyorduk. Bırakın yetişkin bir adamı, Piper’ı bile taşıyacak gibi görünmeyen bir dizi naylon kayışla Lina’ya bağlanmıştım.

Vücudumdaki her hücre banka tutunmam için çığlık atıyordu. Bunun yerine aptalca bir hareketle kendimi uçağın yan tarafındaki kapıya doğru yürümeye zorladım. Bu şimdiye kadar bir kadın için yaptığım en salakça şeydi.

“Bundan emin misin?” diye bağırdım hava akımının içinden.

“Eminim, ateşli çocuk.” Lina’nın boğuk sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

İkimiz kapının iç tarafındaki kolu tutarak açıklıkta dengede durduk. O sırada dışarıya ve aşağıya bakma hatasını yaptım.

Kola tutunan parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu.

“Bırakabilirsin. Güven bana, Nash,” dedi.

Söylediği gibi yapıp her seferinde bir parmağımı bıraktım. Knox’un mezar taşıma aptalca bir şey yazmayacağını umuyordum.

Sonra Lina bizi sağa doğru yatırdı ve hiçliğin içine düşmeye başladık. Gözlerimi sıkıca kapatıp paniğe kapılmayı bekledim ama pişmanlık duymak için çok geçti. Yüzüme çarpan rüzgâr, midede bir *roller coaster*’ın sonsuz yokuş aşağı inişi gibi hissettiğim düşüş bana bunu söylüyordu.

“Gözlerini aç, ateşli çocuk.”

Gözlerimi kapattığımı nereden bildiğini anlamamıştım. Yine onun sihriydi.

“Öldüğümü görmek istemiyorum,” diye bağırdım.

Bana güldüğünü hissettim. Onun keyifli hali önce bir gözümü, sonra diğerini açmamı sağladı.

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu.

Yeryüzünün üzerinde asılı haldeydik. Sonbahar, altımızda kırmızılar, turuncular ve altınlardan oluşan sonsuz bir örtü gibi uzanıyordu. Nehir kolları, ağ gibi görünen yollarla yumuşakça

yükselip alçalan dağlar, binlerce metre aşağıdaki doğa ve medeniyetin karmaşık bir desenini oluşturunuyordu.

Ölüme gidiyormuşuz gibi hissettirmiyordu. Sanki zamanda asılı kalmış gibiydik. Yarattıkları dünyayı izleyen tanrılar gibi her şeyin üstünde, dünyanın dışında süzülüyorduk.

Büyük resmi kuş bakışı izliyordum. Benimle dünya arasında hiçbir şey yoktu ve bu nefes kesiciydi.

Dünya karanlık, korkunç değildi. Etrafımız güzelliklerle doluydu.

“Eee?” dedi Lina kulağıma doğru, elleriyle kollarımı sıkarak. Verebileceğim tek cevabı verdim.

“Vay canına.” Kahkahalarım anında rüzgâr tarafından yutuldu.

“Seveceğini biliyordum!”

Ellerimi, kayışları tutan ellerinin üstüne sarıp sıktım. “Bu harika. Sen harikasın!”

Lina muzaffer bir edayla rüzgâra karşı sevinçle bağırdı.

Ben de ona katıldım. Sesim kesilene kadar bağırmaktan çok keyif aldım.

“En iyi kısma hazır mısınız?” diye sordu.

“En iyi kısım ne?” Bağırarak ona seslendim.

Kelimeleri zorlukla söylediğim sırada serbest düşüşümüz aniden bitti, yukarı ve geriye doğru sarsıldık. Bir saniye önce yüzüstü aşağı uçuyorduk, bir saniye sonra ise parlak kırmızı bir paraşüt üzerimizde dalgalanırken kukla gibi asılı kalmıştık.

Kulaklarımdaki rüzgârın sesi anında kesildi, geriye doğaüstü bir sessizlikten başka bir şey kalmadı.

Dünyada çok önemli görünen her şeyden çok uzaktaydık. Burada günlük hayatın küçük ayrıntıları silinip gitmişti. Sadece sessizlik, huzur ve güzellik vardı.

Uzun zaman önce öldüğünü düşündüğüm duygular içime dolarak boğazımı tıkadı, gözlerimin dolmasına neden oldu.

“Bunu görmeni, hissetmeni istedim,” dedi Lina.

Bunu kaçıtabilirdim. O gece ölebilirdim. Ondan, bizden vazgeçmeyi seçebilirdim. Hayır deyip yerde kalabilirdim. Bunun yerine her şey beni bu ana, Lina Solavita'ya getirmişti.

Hayretler içindeydim.

“Bu... bunu söylediğime inanamıyorum ama bu sabah benimle seks yapmadığına sevindim.”

Gülüşü sessizliğin içinden yükselen bir müzik gibiydi.

“Sana bir sır vereyim mi?”

“Başka sırların da mı var?” diye takıldım.

“Hızla düşmek için değil, bunun için atlıyorum. Burada her şey anlam kazanıyor. Burada her şey her zaman güzel ve sessiz oluyor. Bunu ayaklarım yere değdikten sonra bile hatırlıyorum.”

O zaman anladım. Gerçekten anladım.

Onu seviyordum. Onu dünyadan kaçmak için koltuk değneği olarak kullanmıyordum. Bunu her seferinde başka bir deneyimle bana yeniden gösteriyordu.

Kalbim bu kadına aitti ve ona bulabildiğim en büyük yüzüğü alacaktım.

KIRK ALTI

SUÇ PENİS ŞEKERLERDE

Lina

“Bunun için taşaklarına tekme atmadın mı?” diye sordu Sloane. Naomi’nin oturma odasının zemininde bağdaş kurmuş oturuyor, çiçek tohumu torbalarını inini çuvallara dolduruyordu.

Daha iyi, daha açık bir arkadaş olmak için tarihteki en ezik bekârlığa veda partisi gibi görünen şey sırasında Naomi, Sloane, Liza J ve Amanda’ya ilişki dramımı özetlemiştim.

Prova ve ardından gelen akşam yemeği bitmişti. Naomi yirmi dört saatten kısa bir süre içinde Bayan Knox Morgan olacaktı. Umarım Nash’le ben de resepsiyon sırasında küçük bir odada çakırkeyif bir şekilde seks yapacaktık.

Şimdilik oturma odasında oturup konuk hediyelerine son rötuşları yapıyor, gelinin davetiyelere gelen son dakika cevapları konusunda paniğe kapılmasını izliyorduk. Piper ve diğer köpekler dışarıda Waylay ile çılgınca koşuyorlardı.

“Yapamadım,” diye itiraf ettim. “Zaten acı çekiyordu, bu beni incitti. Çok korkunçtu. İnsanların ilişki kurma hevesleri beni aşıyor. Alınma,” dedim Naomi’ye.

Naomi sırtıttı. “Alınmadım. Knox’la da böyleydi. Benim düzeltemeyeceğim bir şeylerle uğraştığını biliyordum. Testislerine bir tekmeyle bile düzeltemezdim.”

“Ne yaptın?” Konuşurken bir yandan da keselerden birini kızıl

kahve tonlarında bir kurdeleyle bağlıyordum. Kasabaya onların ayrılıklarından hemen sonra, tam ortalığın karışık olduğu zamanda geldiğim için ayrıntıları bilmiyordum.

“İşleri o kadar ani bitirdi ki başım döndü. Onu sevdiğimi zaten biliyordum ama onun kendi başına halletmesi gereken şeyler vardı. Bu konuda onu zorlayamazdım. Ayrıca aklının başına gelmesini de bekleyemedim.” Nişan yüzüğüne bakarak usulca gülümsedi. “Neyse ki, çok geç olmadan yola geldi.”

Sloane gözlüklerini buğulandıran bir nefes verdi. “İçimde o genin olduğunu sanmıyorum .”

“Hangi gen?” diye sordum.

Omuzlarını silktilti. “Bilmiyorum. Biri seni incittiğinde karşılık vermeme yeteneği. Geçmişte yaşadığı zorluklardan dolayı birini öylece affedemem. Özellikle bunu bana sürekli hatırlatırken.”

“Bir gün doğru kişiyle bunu yaşayacaksın,” dedi Amanda, Sloane’a.

“Tabii. Kalsın, ben almayayım,” dedi Sloane.

“Oğullarım gün geçtikçe daha inatçı oluyor,” dedi Liza J. “Knox her zaman tüm sorunlardan kaçmaya çalışırken Nash dahil olup her şeyi yoluna koymaya çabalardı. Her zaman işleri düzeltmek isterdi, o konuda yapabileceği hiçbir şey olmasa bile.”

Önce bana, ardından Naomi’ye baktı.

“Siz ikiniz torunlarıma iyi davrandınız. Belki hak ettiklerinden daha iyi. Bunu, bu çocukları çok seven bir kadın olarak söylüyorum.”

“İşimi bırakmayı düşünüyorum,” deyiverdim.

Bütün gözler bana çevrildi.

“Gerçekten mi?” Naomi’nin sorusunun altı umutla doluydu Sloane kaşlarını çatı. “Çok para kazanmıyor musun?”

“Evet. Çok para kazanıyorum ama... ” Duraksadım. Nash orgazm öncesinde duygusal zayıflığımı fırsat bilerek onunla daha ciddi bir ilişki istediğimi itiraf etmemi sağlamıştı. Ancak bura-

ya yerleşmek için işimi ve macera dolu yaşam tarzımı bırakmayı gerçekten düşünüyor muydum?

Yağmurun altında bana sımsıkı sarılan Nash'i düşündüm.

Paraşüt açılmadan önceki serbest düşüşü hatırladım.

Piper'in yeni bir oyuncakla oynarken yere vuran küçük tırnaklarının sesini.

Gördüğüm en mavi gözleri.

Gördüğüm en büyük kalbi.

Derin bir nefes aldım. Evet, bunu gerçekten düşünüyordum.

"Bu resmen buraya taşınacağın anlamına mı geliyor?" dedi Naomi.

Su geçirmez botlar giymiş Waylay, titreyen Piper'la birlikte odaya girince cevap vermekten kurtuldum. "Köpekler dereye girince Piper da onları takip etmeye çalıştı," dedi. "Akıntıya kapılana kadar pek umursamıyor gibiydi."

"Cesur kız," diye mırıldandım köpeği ondan alarak. Sırılsıklam halde titremesine rağmen Piper'ın küçük kuyruğu hevesle sallanıyordu. "Onu çıkardığın için teşekkürler."

Waylay omuz silkti. "Sorun değil. Siz ne yapıyorsunuz?"

Naomi üzerinde yapışkan notlar olan oturma düzenini ve yanına yapıştırdığı resimleri işaret etti. "Oturma planını tamamlıyoruz, hediyeleri bitiriyoruz, Knox tarafından onaylanmış bu üç masa örtüsü arasında seçim yapıyoruz. Kot kumaş üzerine papatyalar olan hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Bekârlığa veda partileri böyle mi oluyor?" diye sordu Waylay küçümseyerek. "Jenny Cavalleri, teyzesinin bekârlığa veda partisi sırasında Nashville'de tutuklandığını söylerken bunun yalan olduğunu biliyordum!"

"Aslında bu doğrudu," dedi Sloane. "Biraz fazla içti, mekanik bir boğanın sırtına binip tüm bara memelerini açtıktan sonra oluğa işerken yakalandı."

"Bence bu bekârlığa veda şeyini yanlış yapıyorsunuz," dedi Waylay.

“Bu gerçek bir bekârlığa veda partisi değil,” diyerek açıklamaya çalıştı Naomi. “Knox ve ben bekârlığa veda partisi yapmak istemedik.”

“Ama erkekler dışarı çıktı,” dedi Waylay.

Araya girdim. “Sadece içki içip birkaç sepet kızartma yiyecekler.”

“Çocuk haklı,” dedi Liza J bir elini bacağına vurarak. “Bu berbat.”

Naomi tatlı bir şekilde dudaklarını büktü. “Peki ya oturma düzeni ne olacak?”

Amanda sehpanın üzerinde kalan yapışkan notları kaparak duvarda görünen tüm boş yerlere yapıştırdı. “İşte bu kadar! Şimdi herkesin oturacağı bir yeri var.”

Naomi altdudağını çiğnedi. “Ama isimleri okumadın bile. Ya birinin tuvalete daha yakın oturması gerekiyorsa ya da masa arkadaşlarıyla iyi geçinemiyorsa? Böyle büyük kararları öyle hemen veremeyiz.”

Uzanıp elini sıktım. “Aslında yapabilirsin.”

“Peki ya masa örtüleri?” diye sordu.

“Naomi, sen hep papatyaları tercih edersin,” dedim ona.

Dudağını ısırarak uzun bir süre fotoğrafa baktıktan sonra gözleri parlamaya başladı. “Öyle, değil mi?”

Başımı salladım. “Bazen her artıyı ve eksiği tartmak zorunda olmazsın. Bazen cevap sadece sana doğru gelendir.”

Bunu ona mı, yoksa kendime mi söylediğimden emin değildim.

Dudaklarını büzüp ardından sırtıttı. “Papatyalı olanı seçiyoruz.”

Naomi’nin annesi ellerini çırttı. “Tamam, millet. Şaraba ve atıştırılmalıklara, ayrıca yüz maskeleriyle birkaç romantik komediye ihtiyacımız var.”

“Atıştırılmalık ve şarap bende,” diye gönüllü oldum.

“Atıştırılmalık bir şeyler alıyorsan ben de seninle geliyorum,” dedi Waylay.

“Şarap alıyorsan ben de geliyorum.” Lisa J de onunla birlikte ayaklanmıştı.

“Alışverişi ekibi göreve hazır,” dedim.

“Mükemmel.” Naomi’nin annesi durumdan memnundu. “Sloane, oturma odasını yatıya kalma merkezine dönüştürmeme yardım edebilirsin. Köpeklere ait olmayan tüm yastıklara ve battaniyelere ihtiyacımız var.”

“Ben ne yapayım?” diye sordu Naomi.

“Büyük bir bardak şarap içip balayına götüreceklelerinin listesini gözden geçirmelisin.” Sehpanın üzerindeki Balayı isimli pembe defteri ona doğru ittim.

“Grover’in penis şeker sattığını sanmıyorum, Liza J.” Konuşarak yeni boyanmış markete girerken bir alışveriş arabası kapmıştım. Saat çok geçti, marketin kapanmasına dakikalar kalmıştı ve otopark neredeyse boştu.

“İyy! Buraya atıştırmalık bir şeyler almaya geldiğimizi sanıyordum,” diye yakındı Waylay.

“Penis şeker *bir* atıştırmalıktır.” Nash’in büyükannesi son derece netti.

“Hey, en azından brokoli yiyeceğimizi söylemedim” dedim ona bakarak.

“Naomi teyze dün akşam yemeğinde bana pancar yedirdi.” Waylay hatırlayınca bile ürpermişti. “Pancar!”

Şeker reyonuna doğru ilerlerken, “Bu gece hiç pancar olmayacak,” diye söz verdim. “Başla bakalım!”

Waylay’ın yüzü aydınlandı ve sepetin içine şeker paketlerini atmaya başladı. “Büyükanнем için atıştırmalık kekler alacağız, Sloane da ekşili jelibonlardan seviyor.”

“Gidip penislerin nerede olduğunu soracağım,” diyerek yola koyuldu Liza J.

“Aaa! Bunlar çok güzel. Hiç yedin mi?” Bana ayrı ayrı sarılmış parlak renkli dairelerden oluşan bir paket verdi.

“*Sunkist Fruit Gems*,” diye yüksek sesle okudum. Hiç yemiştim ama bir yerden tanıdık geliyordu.

“Evet. Kaçınılmak o kadar da kötü değildi. Bunlar Hugo denen adamın takıntılı olduğu şekerler. Annem, Naomi teyzeyle dönmeden önce yarım paket yemiş olmalı. Her yerde bunun paketleri vardı. Bana da verdi. Sarı benim favorim.”

Her şey bir anda kafamda birleşti. Bu şekeri daha önce nerede gördüğümü ve kimin aldığını biliyordum.

Ceplerimi yoklayıp telefonumu çıkardım.

“Sorun ne? Heyecanlı görünüyorsun. Naomi teyzeyi arayıp kaç paket alabileceğimizi sormayacaksın, değil mi?”

Başımı sallayarak Nash’i aradım. “Hayır, amcanı arıyorum. Hugo’nun aradığımız yardakçısını az önce teşhis ettiğini söyleyeceğim.”

“Öyle mi yaptım?”

Nash’in telefonu çalıyordu. “Hadi. Hadi. Lanet olsun,” diye mırıldandım. Sesli mesaja düşmüştü. “Nash. Benim. Kullan At Telefonlu Adam aslında Mısır Gevreği Reyonundaki Adam. Markette tanıştığımızda Bayan Tweedy benimleydi. Waylay’in, Duncan Hugo’nun favorisi olduğunu söylediği şekerlerden alıyordu. Olay yeri resimlerinde depo zemininin her yerinde şeker paketleri vardı. Tate Dilton’ın olay çıkardığı gece onu Honky Tonk’ta bir kez daha görmüştüm. Somut bir kanıt olmadığını biliyorum ama içten içe böyle hissediyorum. Beni ara!”

“Vay canına,” dedi Waylay telefonu kapattığımda. “Çok kısa sürede *çok fazla* kelime söyledin. Arkadaşım Chloe gibi konuşuyorsun.”

Ellerimi omuzlarına vurdum. “Evlat, sana bir araba dolusu şeker alacağım.”

“Tamam, olur. Peki Mısır Gevreği Reyonundaki Adam kim?”

“Umarım benden söz etmiyorsunuzdur.” Beklenmedik bir anda arkamdan gelen erkek sesi karşısında derin bir korku hissettim.

Kızın omuzlarını sıktım. “Waylay, git Liza J’yi bul ve dışarı çıkın,” dedim elimden geldiğince sessiz şekilde.

“Ama...”

“Git. Şimdi,” dedikten sonra arkamı dönerek yüzüme flörtöz bir gülümseme takındım.

Mısır Gevreği Reyonundaki Adam eşofman altı ve uzun kollu bir tişört giymişti. Sepeti bir kez daha sağlıklı ürünlerle, yağsız proteinlerle doluydu. Eksik olan tek şey şekerdi.

“Yine karşılaştık,” dedim cilveli bir şekilde. “Ben de tam kısa boylu arkadaşşıma mısır gevreği reyonunda hoş bir adamla tanıştığımı anlatıyordum.”

“Öyle mi? Çünkü bana çözmemen gereken bir şeyi çözmüşsün gibi geldi.”

Lanet olsun. O yoldan mı ilerleyecekti? Peki.

“Neden bahsettiğini anlamadım. Şimdi izin verirsen on iki yaşımdaki bir çocuğun diş hekimini hayal kırıklığına uğratmak zorundayım,” dedim.

Koluma kocaman, heybetli bir el yapıştı. “Diş hekimi beklemek zorunda kalacak, Lina Solavita.”

Kalbim sadece deli gibi çarpmıyordu, göğsümden dışarı fırlamaya çalışıyordu.

“Rızam olmadan dokunulmaktan hiç hoşlanmıyorum,” diye uyardım.

“Arkadaşım da adamlarını takip edip onlardan birini tutuklatmandan hoşlanmıyor.”

“Hey, kardeşimin karısıyla yatmanın iyi bir fikir olduğuna karar veren *ben* değildim. Belki bu konuşmayı onunla yapmalısın.”

“İsterdim ama *sen* onu polise ihbar ettiğin için hapiste.”

“Kendimi savunmam gerekirse tüm bu çıplaklık beni gerçekten şaşırttı.”

“Hadi gidelim,” diye homurdandı.

Kolumu tutuşu kan dolaşımımı yavaşlatmıştı.

“Ayı pençelerini üzerimden çekip gitmen için sana bir şans veriyorum. Kıçını tekmelemeden önce, önde başlamak için bir

şansın var. Sonra da polis şefi olan erkek arkadaşım işini bitirmeye gelir. Kısmen de olsa meşru bir hayat sürüyorsun. Beni bu marketten dışarı sürüklersen o hayat biter. Tam zamanlı bir suçlu olursun.”

“Ancak yakalanırsam olurum. Çok fazla soruna neden oldum, şimdi sonuçlarıyla yüzleşmenin zamanı geldi. Kişisel bir şey değil, bu sadece iş.”

“Onu rahat bırak, seni devasa bok kafa!” Waylay koridorun ağzında belirdi ve beni esir alan adama vahşice fasulye konserve fırlattı.

Adamın alnına isabet edince tatmin edici bir *tak* sesi çıktı. Konserve fasulye sürprizini kendi lehime kullanarak kasıklarına diz attım. Bir eliyle taşaklarını, diğer eliyle alnını tutmak için kolunu serbest bırakmıştı.

“Kahretsin!” diye hırıldadı.

“Koş, Way!” Beni dinlediğine emin olmak için ona bakmak yerine adamın çenesine bir yumruk indirdim. Parmak eklemlerim acı içinde çığlık attı. “Lanet olsun! Yüzün betondan mı yapılmış?”

“Bunun bedelini ödeyeceksin, tatlım.”

Hâlâ dengesini kuramamıştı, bu yüzden iki elimi göğsüne koyarak elimden geldiğince sert bir şekilde ittim. Geriye doğru tökezlediğinde üst üste dizilmiş diyet kolaların üstüne düştü, kolalar her yana dağıldı. Her iki elinde de bir kutu mısır gevreği tutan müşterilerden biri çığlık atarak kutuları alışveriş arabasına bıraktı, sonra da kaçtı.

Liza J mağaza *scooter*’larından biriyle aniden ortaya çıkıp son sürat gelerek ona arkadan çarptı. Bu hareket bir sonraki hamlemi yapabilmem için adamı bana yeterince yaklaştırmıştı. Stilettomun sivri ucunu kullandığıma emin olarak ona güçlü bir tekme indirdim.

Acı içinde uludu.

“Al sana, orospu çocuğu,” dedi Liza J sevinçle.

Market müdürü Koca Nicky elindeki paspası bir mızrak gibi tutarak yanımıza geldi. “Kadını rahat bırakın, beyefendi.”

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandı kötü adam. Eşofmanının beline uzanıp bir silah çıkardı.

Ellerimi kaldırdım. “Sakin ol, koca adam. Bunu konuşalım.”

Görünüşe göre konuşması bitmişti çünkü tavana nişan alıp iki el ateş etti.

Market bir saniyeliğine tamamen sessizleşti, ardından çığlıklar başladı. Bunu yere vuran ayak sesleri ve otomatik kapı açıldıkça çıkan aralıksız bip sesi takip etti.

“Hadi gidelim,” dedi Mısır Gevreği Reyonundaki Adam soğuk bir şekilde. *Fruit Gems* paketini alarak beni kolumdan tuttu.

“Şey.” Müdür elinde paspasıyla hâlâ orada duruyordu ancak işin içine ateşli silahlar girdiği için artık kendinden o kadar da emin görünmüyordu.

“Sorun değil. Ben başımın çaresine bakarım. Sen git ve diğer herkesin çıktığından emin ol,” diye müdürü temin ettim.

Mısır Gevreği Reyonundaki Adam beni ön girişe doğru sürükledi. İkimiz de aksayarak yürüyorduk. O botumla ona tekme attığım için topallıyordu, ben ise ona vururken ayakkabımın topuğu kırıldığı için topallıyordum.

Durumun zihinsel bir envanterini çıkardım. İkinci bir yere götürülmek neredeyse her zaman çok kötü bir şeydi. Ancak bu durumda, Duncan Hugo’nun saklandığı yeri sonunda görecektim. Telefonum kotumun cebindeydi, Lucian’ın saçma güvenlik takip cihazı da ceketimin cebindeydi. Nash’e sesli mesaj bırakmışım ve prova yemeği sırasında annemden gelen bir aramayı kaçırmışım.

Yardım birazdan gelirdi.

Dışarı çıkıp karanlık otoparka girdiğimizde silahı boynuma dayadı. “Bu gerçekten küçük bir silah,” dedim.

“Diğerlerini gizli taşımak zor oluyor. Daha büyük namlular kışımın yarısına kadar geliyor. Rahatsız edici.”

“Kötü adam sorunları, değil mi?” diye dalga geçtim.

KIRK YEDİ

PANTOLONSUZ VE KIÇI HAVADA

Nash

Sevgili Nash,

Bu garip geliyor. Yani sana mektup yazmak ama sanırım aramızdaki çoğu şey uzun zamandır tuhaftı. Neden bundan sonra da aynı şekilde devam etmesin ki?

Burada işler oldukça iyi. Günde üç öğün yiyorum, yani kilo aldım. Yirmi yıldır ilk kez kendime ait bir odam var.

Grup terapisti on iki yaşında gibi görünüyor ama bize tıp fakültesinden mezun olduğunu söyledi.

Her neyse, ailelerimize veya en çok hayal kırıklığına uğrattığınız kişilere mektup yazmamızı öneren oydu. Görümüşe göre sen ve ağabeyin iki gruba da giriyorsunuz. Ne kadar şanslısınız. Bu bir özür dileme ve sorumluluk alma alıştırması. Bilirsin, kelimeleri bulup kağıda döküyoruz. Göndermek zorunda değiliz. Muhtemelen göndermeyeceğim.

Göndermeyeceğime göre bir kez olsun dürüst olsam iyi olur.

Bu alışkanlıktan, bağımlılıktan veya hastalıktan kurtulabilir miyim bilmiyorum. Varoluşun acısını uyuşturacak bir şey olmadan dünyada hayatta kalabilir miyim bilmiyorum. Bunca yıldan sonra bile annen olmadan bu dünyada nasıl “var olacağımı” hâlâ bilmiyorum.

Ancak ben hâlâ buradayım ve sen de buradasın. Sanırım bir

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

şans vermeyi ikimize de borçluyum. Belki tüm bu acının diğer tarafında başka bir şey vardır. Belki onu bulabilirim. Bulsam da bulmasam da bilmeni istiyorum, benim kırılmışlığım asla senin düzeltmen gereken bir şey değildi. Henüz hayattayken beni bir arada tutmak da annenin görevi değildi.

Hepimiz kendi dağınıklığımızdan sorumluyuz. Her birimiz daha iyi olmak için ne gerekiyorsa yapmaktan sorumluyuz. Hayatın belki de mümkün olan en az rahatsızlıkla atlatılacak bir şey olmadığını anlamaya başlıyorum. Belki her şeyi deneyimlemekle ilgilidir. İyi, kötü ve bunların arasındaki her şeyi yaşamak gerekiyordur.

Umarım iyisindir. Senin için bir şey ifade etmesi gerektiğinden değil, bunu söylemek bana düşmez. Dönüştüğün adamla gurur duyuyorum. Yıllar boyunca senin ve ağabeyinin sergilediğim kötü örneği devam ettireceğinizden, ışıktan saklanan biri olacağınızdan endişelenmiştim ama sen. Her gün doğru olanı yapmak için çabalıyorsun ve insanlar bunun için sana saygı duyuyor. Ben bunun için sana saygı duyuyorum.

Benden daha cesur olmaya devam et.

Evet. Bunu kesinlikle göndermeyeceğim. Annenin severek izlediği Dr. Phil gibi konuşuyorum.

Sevgiler,

Baban

“Bu berbat,” dedi bar taburesinde oturan Stef.

“Evde papatya ve Way’le olmayı tercih ederdim,” dedi ağabeyim homurdanarak.

“Bekârlığa veda partisi yapmadan evlenemezsin,” dedi Luciano. “Striptizci veya flash mob ayarlamama izin vermesen bile.”

“Ya da flash mob yapan striptizciler,” diye ekledi Nolan.

Honky Tonk’un barında bira ve viski içiyorduk. Bu gerçekten Knockemout tarihinin en berbat bekârlığa veda partisiydi. Bir

keresinde Henry Veedle'in dövüş kulübü temalı bekârlığa veda partisi vahşileşip sokaklara taştığında Presbiteryen' cemaatının yarısını tutuklamak zorunda kalmıştım.

Knox'un müstakbel kayınpederi Lou memnuniyetsizce homurdandı. "Benim zamanımda bekârlığa veda partilerine, buzdan heykellere, nişan kahvaltılarına ihtiyacımız yoktu. Bir cumartesi günü kiliseye gider, 'Evet,' derdik. Biri bize jambonlu sandviç ikram ettikten sonra evimize giderdik evimize giderdik. Buna ne oldu böyle?"

"Kadınlar," dedi Lucian dümdüz bir sesle.

Sessizce kadehlerimizi kaldırdık.

Uzun bir gün geçirmiştim ve eve gidip Lina'nın yanında olmak kulağa her şeyden çok daha iyi geliyordu. O sabah, her şeyin düzgünce yapıldığına emin olduktan sonra Dilton'ı resmen kovmuşum. Beklediğim gibi kötü gitmişti. Ancak sos taşıyan bir tırın 317 numaralı yolda devrilmesi nedeniyle galibiyeti kutlayacak zamanım olmamıştı.

Öğleden sonrayı temizlik işlerine yardım ederek geçirmiştim. Duş alacak kadar zaman bulabilmiş, provaya sadece birkaç dakika gecikmişim. İçki servisi başlamadan Lina'yı alelacele ağabeyimin yemek odasına sürükleyerek öpmüştüm.

Onunla zaman geçirmek istiyordum. Onunla normale dönmek istiyordum. Sebep olduğum yakın zamanlı felaketi telafi etmek istiyordum ama düğün yarındı. O taşı Lina'nın penceresine kimin attığını hâlâ bilmiyordum, üstelik pazartesi günü yayınlanacak olan "kasabanın kahramanı" makalesi için zaman daralıyordu.

"Sonra" dediğimiz zamanlar da neredeyse kapıya dayanmıştı. Bizimle "sonrası" arasında duran tek şey lanet Duncan Hugo'ydu. Buna bir son verip onu parmaklıkların arkasına koyacaktım. Sonra da Lina'yı geleceğinde bir yeri hak ettiğim konusunda ikna etmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Dilton'ın resmen kovulmasının ardından okuduğum, babamdan gelen mektubu düşündüm.

* Protestan Hristiyanlık içinde yer alan bir mezhep. (ç.n.)

“Babam sana mektup gönderdi mi?” diye sordum Knox’a.

“Evet. Sana?”

“Evet.”

“Bu açık aile iletişimi çok dokunaklı,” diye takıldı Stef sahte gözyaşlarını siliyormuş gibi yaparak.

“Yarın gelebilir,” dedi Knox.

Gözümü kırptım. “Gerçekten mi?”

“Evet.

“Peki sen buna hazır mısın?” İkimizin de yıllar boyunca babamızla gergin bir ilişkimiz olmuştu. Knox birkaç ayda bir babamın saçını kesiyor, ona para veriyordu. Ben de onu kontrol edip ilaç almak için satamayacağı temel ihtiyaçlarını karşılıyordum.

Omuz silkti. “Daha önce hiçbir şeye gelmedi ki.”

Silver başka bir tur içki servis etmek için geldi. Yüzünü buruşturdu. “Sarımsak ve peynir kokusu alan var mı?”

“Muhtemelen benden geliyor,” dedim.

Herkes beni koklamak için yaklaştı.

“Birdenbire İtalyan yemeği aşermeye başladım,” dedi Lucian.

“Alfredo sosu. Sos dolu bir kamyon otoyolda devrildi de.”

“Üzgünüm, geciktim,” dedi Jeremiah bize doğru yürürken. Elini koyu, kıvrıkcık saçlarının arasından geçirdi. “Neden hepimiz Nash’i kokluyoruz?”

Stef açıkladı. “Alfredo sos gibi kokuyor.”

Jeremiah, Stef’in yanağına bir öpücük kondurunca ikisi utanç bir şekilde gülümsedi.

“Vay. Bu ne zaman oldu?” diye sordu Knox ikisi arasında ileri geri işaret ederek.

“Neden? Onlara da mı bok atacaksın?” diye sordum.

Omuz silkti. “Belki.”

“Neden kimsenin mutlu olmasını istemiyorsun?” diye sataştı Stef.

“Mutlu olup olmamanız umurumda değil. Sadece sefil duru-

ma düşerseniz sizinle uğraşmak istemem,” dedi Knox. “Bu salağa bakın. Lina’ya bakarken gözlerinden alyanslar fışkırıyor ve Lina kapıdan çıkarken kalbini söküp o stilettolarıyla kazara üzerine basacak.”

“Onunla birlikte kapıdan çıkabilirim. Salaklığımı bana karp kullanmadığı sürece.”

Yedi çift göz bana döndü, sessizlik sağır ediciydi. İlk kendine gelen Jeremiah oldu. “Ne?” diye sordu.

Biramı aldım. “Boktan bir günün ardından sıçıp batırdım.”

“Nasıl sıçıp batırdın?” diye sordu Knox.

“İlişkiyi bitirmeye çalıştım.”

“Sen bir aptalsın,” dedi Nolan yardımsever bir şekilde.

“Hayır. Tam bir gerizekâlı,” diye düzeltti Knox.

Lucian sadece gözlerini kapatarak başını salladı.

“Bu ilginç bir yaklaşım.” Jeremiah da onlara katıldı.

Silver, Jeremiah’nın önüne bir içki koyup parmağını Knox’a doğru salladı. “Ailenin en salağının *bu* olduğunu sanıyordum.”

“Maaş çeklerinizi kimin imzaladığını hatırlatmama gerek var mı?”

“Görünüşe göre bir numaralı salak,” diye espri yaptı.

“Ama prova yemeğinden sonra dilini Lina’nın ağzına soku-yordun,” dedi Stef.

“Onu uzaklaştırmama izin vermedi. Benimle kaldı. Sonra beni bir uçaktan atlamaya zorladı.”

“Tanrım. Kusuru olmayan bir uçaktan neden atlayasın ki?” Knox’un bakışları şaşkınlıkla doluydu.

“Çünkü evleneceğin kadın senden bir şey yapmanı isterse yaparsın.”

Lucian artık şakaklarını ovuyordu. “Daha onu tanımıyorum bile.”

“Ben onu tanıyorum. Senin için fazla iyi,” dedi Nolan.

“Porno bıyıklıya katılıyorum,” dedi ağabeyim.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“Lina pırlanta gibi bir kadın. Ona daha fazla boktan gün yaşatmayı mı planlıyorsun?” Lou ciddiyetle sordu.

“Hayır, efendim,” diye ona güvence verdim.

Başıyla onayladı. “İyi. Benim zamanımda da boktan günler olurdu ama kadınlarımıza tekmeyle basmaya çalışmazdık. Çok fazla içer, *Jeopardy*’i izlerken kanepede sızardık ve ertesi gün o kadar kötü olmamaya çalışarak uyanırdık.”

“Tanrı Amerika’yı korusun.” Stef içkisine doğru mırıldanmıştı.

“Aradığım kişi o,” dedim ortaya.

“Bunu bilmen mümkün değil,” dedi Lucian. “Kabul ediyorum, güzel paket. Ancak bizden daha iyi adamlar güzel paketlere her gün aldanıyor.”

“Sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır değilsen kadını hakkında konuşma, Rollins,” diye uyardım onu. “Ayrıca, evlenecek olan kişi Knox. Neden ona bok atmıyorsun?”

Ağabeyim kaşlarını çatı. “Bekle. Neden bok atmıyorsun?”

“Naomi her yönden mükemmel olduğu ve sen de onu bularak dünyadaki en şanslı adam olduğun için,” dedi Stef.

“Aynen öyle.” Lou onaylayarak mırıldandı.

Lucian gözlerini devirdi. “Mesele Lina değil. Mesele sensin.”

“Nesi varmış onun?” diye öfkeyle sordu Knox tam bir kardeşlik sadakatiyle.

“Karanlık bir noktada. Bir adam böyle karanlıktayken çok az tanıdığı biri bir yana, kendine bile güvenemez. Yanlış kişiye güvenirsin ve bundan geriye dönmek neredeyse imkânsızdır.”

“Lucy alınma ama sanki boktan geçmişini arkadaşının mutluluğuna yansıtıyorsun gibi geliyor,” dedi Jeremiah.

“Ateşli kuaföre bir bakın. Tam bir psikolog,” dedi Stef.

“Geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi Lucian karanlık bir sesle.

“Bu Henry Veedle’in bekârlığa veda partisine dönüşmeden önce belki de konuyu değiştirmeliyiz,” diye önerdim.

“Gerçekten seninle mi kaldı?” Knox merakla sordu.

Başımı salladım. “Evet. Sonsuza dek birlikte olma fikrine sıcak bakmasını sağlar sağlamaz o kuyumcunun telefon numarasına ihtiyacım olacak.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Lucian başka bir viski için işaret ederek.

“Bu fikre sıcak bakmasının önündeki engel ne?” diye sordu Jeremiah.

“Birbirlerini zar zor tanımaları ve duygusal olarak zarar gördükleri bir geçmişleri olması dışında mı?” Lucian yeni viskisine bakarak konuşuyordu.

“Kırk sekiz saatten daha kısa bir süre önce sıçıp batırdım. Öyle büyük bir jest yapmalıyım ki, bana inansın. Bize inansın.”

O senin. Bunu resmileştir. Lina’nın sözleri kafamda yankılanıyordu.

“Gerçekten ciddi misin?” diye sordu.

“Bannerjee’den bana *Pinterest*’i nasıl kullanacağımı öğretmesini isteyecek kadar ciddiyim. Böylece birkaç düzine yüzük tasarımını kaydedebildim.”

Lucian ellerini dehşetle yüzüne götürdü ama hiçbir şey söylemedi.

“Kulağa ciddi geliyor,” dedi Lou.

“Peki büyük bir jest nasıl yapılır?” Jeremiah ortaya doğru sordu.

“Çiçek?” dedi Knox.

Stef homurdandı. “Büyüğün tam tersi bu. Bu küçük bir jest. Zor durumdaki kızları kurtarmak için Duncan Hugo’nun deposuna girmen büyük bir jestti.”

Ağabeyim kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı. “Çok destansıydı.”

“Mandy’ye üç haftalık bir gemi yolculuğu sürprizi yapmak büyük bir jestti,” dedi Lou.

“Bak bu güzel. Onu tatile götürebilirsin,” diye önerdi Nolan.

“Karım ikimizin baş başa bir yerlere gitmesine bayılırdı.”

“Karin seni boşamadı mı?” diye sordu Lucian.

“Birincisi, siktir git. İkincisi, sürekli çalışmak yerine onu daha fazla tatile çıkarsaydım belki de böyle yapmazdı.”

“Bu güzel ama benim şimdi yapabileceğim bir şeye ihtiyacım var. Hatta Hugo’yla aramızdaki meseleyi çözmeden önce.”

“Arabasının yağını değiştirsen?” dedi Jeremiah.

“Çok küçük.”

“Onu şaşırtmak için ailesini mi getirsen?”

“Haddimi aşmış olurum.”

“Bir servete mal olan şu çantalardan al,” diye önerdi Knox.

“Herkesin etrafa saçacağı piyango ikramiyesi olmuyor.”

“Sana verdiğim parayı lanet bir polis karakoluna adımı koymak yerine elinde tutsaydın alabilirdin, salak.”

“Konu anlaşıldı.”

“Neden kışına dövme yaptırıp adını yazdırmıyorsun?” dedi Lucian dümdüz bir sesle.

Knox ve ben birbirimize baktık.

“Eh, bu bir aile geleneği,” dedi ağabeyim düşünceli bir şekilde.

Böylece kendimi pantolonsuz ve kığım havada şekilde Spark Plug Tattoo’nun sandalyesinde buldum. Knox yanımdaki koltuğa üstsüz oturmuş, düğün tarihini kalbine dövme yaptırıyordu.

“Kinaye yaptığımı fark etmişsinizdir.” Lucian öfkeli bir vampir gibi pusuya yattığı köşede mırıldanmıştı.

“Fark ettim. Yine de çok iyi bir fikirdi.”

“O gittiğinde bir aptal gibi hissedeceksin ve kışında kalıcı bir hatırlatma olacak.”

Lucian’ın karamsarlığı bile moralimi bozamıyordu.

Stef ile Jeremiah herkes için bir bira daha açarken Nolan tezgahta Lou ile tasarım albümüne bakıyordu.

“Bu kışa dokunmak için yıllardır bekliyordum,” dedi dövme

sanatçısı neşeyle. Adı Sally'di. Dövmeleri boynundan dizlerine kadar uzanıyordu. Yirmili yaşlarının başında ulusal sıralamada binicilik şampiyonu olmuştu.

"Ah, tatlım, sen ve bu kasabadaki diğer tüm kadınlar," dedi Stef.

"Bana nazik davran. Bu benim ilk seferim."

Sally tam başladığı anda bir kamera deklanşörünün sesini duydum, Nolan'a dik dik baktım. "Ne? Sadece akşamı kayda alıyorum."

"Belki de çöp bıyığını bir dövmeyle değiştirmelisin," diye önerdi Knox.

"Öyle mi diyorsun?" Nolan'ın konuşurken bıyığını evcil bir kedi gibi okşadığını neredeyse duyabiliyordum.

"Bence sana yakışır. Belki bir kurt ya da bir baltaya ne dersin?" Lou önerilerini sıralıyordu.

"Dövme yaptırmaya karar vererseniz size grup fiyatı veririm," dedi Sally dövme tabancasının vızıltısı ve iğne darbelerinin arasında.

Dövme tabancalarının düello uğultusunu dinlediğim sırada Stef cıyıkladı.

"Lanet olsun. Hassiktir."

"Ne?" diye sordum.

"Kasılmayı bırak," diye talimat verdi Sally.

Kıçımın yanaklarını rahatlatmak için elimden geleni yaptım.

"Pazartesi günü yayınlanması gereken makale var ya?" Stef, hâlâ telefonuna bakıyordu.

"Ne makalesi?" diye sordu Jeremiah ve Lou aynı anda.

Korku mideme işledi. "Ne olmuş ona?"

Stef ekranı görebilmem için telefonunu çevirdi. Orada, ofisimde Amerikan bayrağının yanında duruyordum, *Küçük Kasaba Kahramanının Dönüşü* başlığı altında deli gibi kızgın görünüyordum.

İŞIKTAN SAKLADIĞIMIZ ŞEYLER

“Erken yayınlanmış,” dedi. “Görünüşe göre bugün yayınlanması gereken esas makalede bir sorun olmuş ve onun yerine iki saat önce bunu koymuşlar.”

“Telefonumu ver. Hemen,” dedim sertçe. “Sal, bunu daha sonra bitirmemiz gerekecek.”

“Anlaşıldı, şef. Bu şaheseri bir daha görmekten şikâyet etmem.”

Devam eden işin üstünü bir parça sargı beziyle kapatırken sabırsızlıkla bekledim.

“Vay canına. Şimdiden elli bin beğeni aldı,” dedi Stef. Bana baktı. “Sen Amerika’nın kahrolası sevgilisisin.”

Lucian pantolonumun cebinden çıkardığında telefonum çoktan çalmaya başlamıştı.

Arayan Özel Ajan Idler’dı.

Cevap verdiğimde, “Göze batmamaktan kastım bu değildi,” diye tersledi.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum, ajan,” dedim koltuktan atlayıp pantolonumu alırken.

Nolan evrensel “ben burada yokum” hareketini yaptı.

“Silah yaraları iyileşen ve hafıza kaybından kurtulan polis şefi yozlaşmış bir polisi temizlemek için harekete geçti,” diye yüksek sesle okudu. “Hafızanı geri kazanıp kazanmadığını, ne zaman kazandığını bilmek istediğimi söylediğimi açıkça hatırlıyorum. Hem senin koruma ekibin hangi cehennemde?”

Bacağımı kot pantolonuma soktum. “Neyi hatırlamıyorum biliyor musunuz? Beni, yeğenimi ve yengemi öldürmeye çalışan suçluyla anlaşma yapacağınızı söylediğinizi hatırlamıyorum.”

“Anlaşmadan bahseden kim?” diye lafı dolandırdı.

“FBI’nın lanet *Titanik*’ten daha fazla sızıntısı var. Daha büyük balıkları yakalamak için cinayete teşebbüs ve adam kaçırma suçlamalarını görmezden gelmeye hazırsınız. Flaş haber, Özel Ajan. Siz eski usullerle bir suçluyu yakalayamıyorsunuz diye ailemi tehlikeye atmayacağım.”

LUCY SCORE

“Şimdi beni dinle, Morgan. Bu davayı tehlikeye atacak bir şey yaparsan, sonunun parmaklıklar ardında olmasını sağlarım.”

Fermuarımı çektim. “Bunda iyi şanslar. Şu anda Amerika’nın kahrolası sevgilisiyim.” Bir kelime daha söyleyemeden telefonu kapatıp Lina’yı aradım. Telesekretere düştü.

Knox telefondaydı, muhtemelen Naomi’yi arıyordu. “Cevap vermiyor,” dedi gergin bir sesle.

“Mandy’yi arayayım,” diye teklif etti Lou.

Lucian telefonuna bakıyordu. “Takip cihazına göre Naomi evde. Waylay ile Lina marketin otoparkında.”

Lina’dan cevapsız bir arama ve yeni bir sesli mesaj vardı.

Oynat düğmesine basıp kapıya yöneldim, düğün ekibini arkamda bıraktım.

Lina’nın sesi hoparlörden geldi. “Nash. Benim. Kullan At Telefonlu Adam aslında Mısır Gevreği Reyonundaki Adam. Markette tanıştığımızda Bayan Tweedy benimleydi. Waylay’in Duncan Hugo’nun favorisi olduğunu söylediği şekerlerden alıyordu. Olay yeri resimlerinde depo zemininin her yerinde şeker paketleri vardı. Tate Dilton’m olay çıkardığı gece onu Honky Tonk’ta bir kez daha görmüştüm. Somut bir kanıt olmadığını biliyorum ama içten içe böyle hissediyorum. Beni ara!”

Şeker paketleri.

Sanki biri parmak şıklatmış gibi yeniden o sıcak ağustos gecesine, yolun kenarına geri döndüm.

Bam.

Bam.

Omzumda ve gövdemde garip bir batma hissi başladığında kulaqlarımda iki el silah sesi yankılandı. Yere yığılıyordum veya yer aceleyle yukarı çıkıyordu.

Sürücü kapısı açılırken asfalta yayılmıştım. Polis arabamın farlarında parıldayan ince, şeffaf bir şey yere süzülüyordu. Sonra kayboldu. Siyah bir botun altında ezilen plastik ambalaj sesi kafamda cınladı.

Kapüşonlu adam, "Bunu uzun zamandır bekliyordum," dedi. Alayla gülüyor, bıyığı seğiriyordu.

Kahrolası bir şeker paketiydi. Haftalardır rüyalarıma musallat olan şey buydu. Duncan Hugo değildi, bir şeker paketi ve Tate Dilton'ın tetikteki parmağıydı.

"Onu geri ara," diye homurdanan Knox beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Zaten tekrar anyordum.

"Durum güncellemesine ihtiyacım var, hemen," dedi Lucian telefonuna sert bir şekilde.

"Biri bana neler olduğunu anlatmak ister mi?" dedi Lou.

Lina'nın telefonu çalıyordu.

"Hadi! Aç şunu, melek," diye mırıldandım. Bir şeyler çok yanılttı, sesini duymam gerekiyordu.

Arama sesi kesildi ancak otomatik mesaj yerine arama cevaplandı.

"Nash?"

Aramaya cevap veren Lina değildi. Liza J'ydi.

"Onu yakaladı, Nash. Onu götürdü."

